

கடவுள் துணை.

ஸ்ரீகருணிக புராணம்

மூலமும் உரையும்.

இவை

சாமச்சல் நாலாகா தாழம்பாடி

மகா-நா-ஸ்ரீ அப்பாசா... பிள்ளையின் துமாராகிய

அ. வந்தருசப பிள்ளையவர்கள்

பல பிரதிகளிற்கண்ட வரலாறுகளை

ஒரு முடிவுசெய்து புதுக்கியும், விளக்கியும் தர
கையா... கோதாநம். மாணுக்கரும்

மதுரை நான்காந்த நிழ்ச்சங்கத்தில் தங்கப்பதக்கம்

முத்தப்பாசு பெற்ற பாலவண்டிதருமாகிய

மகா-நா-ஸ்ரீ

அ. கந்தசாமி பிள்ளையவர்களால்

செய்ய

செய்யப்பட்ட அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

Registered copy-right.

இதன் விலை ரூ. 3-8-0.

1909.

அ. வரதகுமார பிள்ளை.

• V. T. PRESS, SALEM.

உ
சிவமயம்.

சா த் து க வி க ள் .

இந்திரபீடம் ஸ்ரீகரபாத்திர ஸ்வாமிகளாதினம்

சுகவனம் ஸ்ரீ அழகிரிநாத ஸ்வாமிகளின்

, மாணுக்கர்களிலொருவரும்

சேலம் சுதேசாதிமானி பிரஸ் மானேஜருமாகிய

ராஜவன்யராஜஸ்

சு. அர்த்தநாரீச நாயகாவர்கள்

இ ய ற் றி ய வை .

வண்ணம்.

பரிதிமதியன்னயன முரியதனிபரமனொரு

பாதிமாதுசேர் சோதிவெதியன்

புகழிலுலகமுடிவி லொருபருதியொடுவிரவு

பாசசீவர்கள் மோசமேவாவே

கருதுதிருவருடிகழ தனுகரணபுவனமொடு

காணுபோகமே பூணகேந்தரா

கதிபுதவுகதியிதென விதியினுடனெதிர்மருவு

காவன்மாமறை மேவுபாதையுண்

ணரல்கிரியைருணமருவ வரணமுறுவருணமொரு

நாலுமாக்கினுன் பாலகோக்கினு

னவிலுமதிலிரவிதரு புதல்வனுயிர்வினைகளொடு

நாசலேககன் நீசமேவினே - னலமாக

(வ)

கருதியொடுவழிகலைகள் பலவுமறிவுறுபுலவன்

ரோமிலாவப்பா சாமிலேந்தவஞ்

சுபலமெனவருபுதல்வ னவைமகிழ்மொழிகலைஞன்

சோதிசேடனேர் மேதைவாய்வுள்ள

னருமைபெறவியலொடிசை தமிழ்நிலிலுவமையற

வாசமேலதாப் பேசுகால்வகை

யுல்கவிகண்மொருமொதென மலரின்மணமெனதிசைச
 னாரவோதுநா சேருவீரியன்
 கருமறவுயிர்கதியை யுதுதலிலையெனுமறிஞன்
 காமமோவிநிட் காமமேவிஞன்
 கடினையொடுமறைவினைகண் முடியவியலுபகரண
 காலநூல்வலன் குலிபாதமோர் - கணராகன் (௨)

பெருமைபெறுதனதுகுல வுரிமையுளமறைமீரியை
 பெதமேவியே வீதமோவியே
 யிறநெறியையுரிமையென பெறுமுறவூறிவதுற
 பேச்சைசனபா ரீசனாவலா
 யருளிலகுமுனியரையன் விரியுரணமனையில்கிர
 மாண்டநூல்வழி யாண்டுகா-ன்முன்
 னறைகவிகளொடுமிரவி புரணமதுமதர்வமறை
 யருணசாகையா முயமும்பெயர்த்
 நூர்யதமிழ்கவிகளையி லறிஞர்கனிபிரமையுற
 வோதினான்சுவை மோதமேலெழு
 வுளதிலதுபிரிவுபடு முணர்வுகொடுமயலதற
 வொருவுகெஞ்சயன் வரதகஞ்சயன் - எனுநாமன். (௩)

தரமுயருமுவன்கவிதை பெருமைபுலகறியவுரை
 சாற்றுசோதரன் போற்றுமாநரன்
 மமிதறிஞரவையின்முதற் பரிசுபெறுகனபுலவன்
 சாமிகந்தனென் னுமமார்தவன்
 மருமமலிசுருதியொடு மிருதிபலகலைதழுவி
 வாழிசெய்தன னூழிநிற்கவே
 மகிமைபெறுமிவர்புலமை தகைமைநிகர்சொலினுரகர்
 வாரவேந்தவ தாரமென்னலா
 மரசநெறிதுறவுவிதி மதனவழிசுதரருமை
 யாகபோகவை ராகபோதமும்
 மகமுடையகருணர்புகழ் புரணமதுதுருவமுற
 வாகியர்த்தநா ரீசவார்மனன் - கறைபும்மே. (௪)

கலிவிருத்தம்.

துவநான்மறை முன்விரி சோதியன்சொன்
 னையையாமென வாதிடு நாவலனுற்
 பவமார்மற பாகிய பாக்கியமா
 லிவன்மாமதி யேற்ற மெணத்தருமே. (௫)

அனுசீரணியம்.

அவமலிந்த சமணிருளை யகற்றியருள் குலச்சிறையா மடிக்க ளோடுஞ்
சிவமலிந்த தெருட்பாடற் செப்பியரு ளிராமலிங்க தேசி தேனாற்
தவமலிந்த சீர்கருணர் குலம்வருமித் தவன்புகழைச் சாற்றற் பார்த்தே
நவமலிந்த வாவலினு லிவைத்ததன்றி யளவறிந்து நவின் தன்றே (16)

சேலம் மங்குள புரியில்

வேதாந்தசபாஸ்தாபனநாய் ஞானகுரியநாயெழுந்தருளியிருந்து

பூநிலபூநீ அப்பாசாமி பிள்ளையவர்களின்

புத்திரரும்

சேலம் டி. மு. கோ. வக்கீலுமாகிய மகா-ரா-ரா-பூநீ

அ. துணைசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியவை.

வெண்பா.

எந்தாலு மிந்தூற் கிணையாகா தென்றெவருஞ்
சொன்னவிலப் பண்பாய்த் தொகுத்தனனே - முன்னு
றருமுரணையாய்ந்து சரிசெய்துஞ் சேர்த்துங்
கருணைநர் மான்மியத்தைக் காண் -

(சு)

அத்தகையோ னொன்னி லாதரவா யந்துலிற்
யத்திமுதன் மூன்றும் பகர்ந்தவனே - யித்திறத்தா
லக்குணத்தோர்க் கண்யி யனைவோர்க்கு மெய்ப்பயனு
மிக்கா ரணத்தைப்பா ரிங்கு.

(2)

தவத்தப்பா சாமி தருமைந்தன் சாற்றும்
யவவேலை தாண்மும் படியே - நவநவமாய்ச்
சொற்சுவையோ டர்த்தச் சுவையுந் துலங்கச்செய்
பொற்புயர்நூ லென்றே புகல்.

(3)

கம்ப னிவனென்றே காசினியோர் போற்றிடனே
செம்பாகச் செய்யுளிற் செப்பினனே - தம்பியைக்
கொண்மொயுஞ் செய்வித்தான் குன்றப் புகழ்பெற்றான்
றண்வரத நஞ்சயனே டான்.

(4)

அறையூர் பெரியமடம்
ஸ்ரீ ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
ஆதீனவித்துவான்
ஸ்ரீ நாகலிங்கையவர்கள்
இயற்றியவை.

பூங்கமலா தனன்படைத்த புடவியினிற் பற்பலவாய்ப்
பொலிவுற் றேங்குந்
தேங்கமழ்மூ வறுமொழிகள் வழங்குறசீர் நாடுகட்டுத்
திலதம் பேன்னு
பாங்கமர்செந் தமிழ்த்தெய்வ மினிதுகனி வீற்றிருக்கும்
பண்பு வாய்ந்த
வீங்குபுகழ் மூவகைகாட் டினுட்கிறந்த ருட்குவதேம்
விளங்கு மன்றே.

(க)

அப்பெருஞ்சீர் நாடெனுமோ ரரிவையருக் கணிகலமா
யமைத்தெஞ் ஞானம்
விப்பிரகாச தியம்பரவுந் திப்பியதாழ் மம்பாடி
வியன்மூ தூரிந்
செப்புறுசீர் கருணைக் குலமணியா யவதரித்த
திறத்துக் கேற்பத்
துப்புறுகல் லறிவுநிறை பொறையுடைமை முதலியன
துணையாக் கொண்டு.

(உ)

செந்தமிழ்தேர் கவிவல்லவப் பாசுநயிப் பின்னேமுனஞ்
செய்த கோன்பான்
மைத்தற்பே ருதியியற் தமிழுணர்த்து மாசிரிய
வண்ணம் மேற்கொண்
கிந்துதிரை யாழிதன்க் குவமைகனி யறயிற்தென்
துணைப்பப் பன்னான்
மூண்டபெருங் காப்பியான் குணர்த்துவரம் பொருவாத
குதன்மை பூண்டோன்.

(ங)

பவனடியார் தனமக்கானின் பரமனென வழிபாடு
பண்ணும் யாக்கைச்
சிவனொருவ னேபரனென் றையமறத் தெளிவுற்ற
கிந்தை யேர்தத்
துவமசிமா வாக்கியமெய்ப் பொருடெரிக்குஞ் சித்தாந்தத்
தூவ்வரக்குத்
தவவிவனக் கையமைத்த வெனும்பெரியோர் மிக்கந்நுத்
தரிக்கப் பெற்றேன.

(ஈ)

நிதப்புண்டியார் பலர்வரினும் வெரிந்காட்டா னீறந்காட்டு
 நீர்மை யுள்ளோன்
 இரப்புணையா வண்மவர்தங் குறிப்பறிந்து வேண்டிமவை
 யீய வல்லோன்
 கரப்பொருவா திருப்பவணத் திருத்துபுநல் வழிநிறுத்துங்
 கருணையாளன்
 வரப்பிகவா முத்தமிழ்சேர்ந் திடுவரத நஞ்சையநா
 வலனோ தம்மா.

(10)

சித்திரகுத் தன்மரபாக் கிளக்கலுறந் தம்மவர்தஞ்
 சீர்மை யெல்லா
 மித்திரமென் றறியாதாந் கறிவுறுத்தித் தமதொழுக்க
 மியலு மாறு
 நித்தனருள் பெற்றுடைய ஞாயிறுபா ரிசநாதர்
 நெடிது மாறாய்ந்
 தொத்துணாத் பாக்களொடு சிலர்வணாந்த வசனத்தை
 யொப்பு நோக்கா.

(11)

சொற்பொலிவும் பொருட்பொலிவு யினிதுகனி விளக்கமுறத்
 தொகுத்துமேலாங்
 கற்பனையோ, டலங்காரம். வேண்டிமிடந். தொறும்வயங்கக்
 கலைகள் கற்றோந்
 விற்பனத்திற் கிடமாமென் றுவப்பெய்தப் பணமுடியின்
 வியாழ வேந்த
 னற்புதவற் புதமெனவீ ராயிரநாத் தழுதழுப்ப,
 வறைந்திட் டானே.

(12)

அறைதருந், கருணைக் புராணத்துக் கரும்புதத்தி
 னருத்த மெல்லாந்
 தறையிலுளோர், தெரிவுறுமா வணாகெனத்தன் சேரத்தினுய்த்
 தணவாச் சீர்த்தி
 நிறைகுணத்தா னுன்காஞ்சங் கப்புலவ னறிவொழுக்க
 நிலைய மன்னு
 னிறைமுருக னெனப்பணிவோன் கந்தசா மிக்கவிரு
 னெழுதி னானல்.

(13)

அச்சுலைப் படிக்கவல வக்குலத்தார்க் கன்றிமற்றோ
 ரறியப் புகா
 வெண்ணுல மிதற்கிணையின் நென்றுகயம் பாராட்ட
 வினிமை கூர்ந்த
 வின்னலை, யியற்றியவா சிரியனே யச்சிவ்வினை
 திருமைப் பேறுந்
 தன்னலாற் பெற்றுய்யத் தம்மவர்க்குக் குலமொழுக்கந்
 தந்திட் டானே.

(14)

காக்காவேரி கந்தசாமிப் பிள்ளை

குமாரரும்

இருகாலூர் உபாத்தியாயருமாகிய

மகா-நா-ந-ஸீ K. பழனியாண்டி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியவை.

அறுசீர்க்கழிநெடில் வந்தும்.

சீர்பெறுந் குலச்சரித மருகனடி வழிபடுவோன் தெருண்ட ஞானி
யேர்பெறுபா ரீசன்மொழி கருணைப் புராண மிது விச்சா லததிற்
பார்தனின் குணசுதனிபோ லநிலைய தமிழறிபா வலர்க்கே யன்றி
யார்பெறவே யனைவருக்கும் பொருடருவ தரிதாக வமைந்த தானும்.

கூட்டமுதிற் சுவைசேர்ந்த புத்தகமீ தரிதாங்கி குலையுத்தி
லேட்டினிலே யெழுதிவைத்த தெல்லோர்க்குங் கிடைக்காத வியற்கை யானு
மீட்டியவித் குறையகலப் பலவரிஞ் ருணாயிதனுக் கியற்று கென்னப் [ன்.
பாட்டளிசேர் மலர்ப்பொழில்கூழ் தாழைநகாப் பொலிதரவிப் பாரில் வந்தோ

அத்திரிமா ழுணிவரன்கோத் திரனப்பா சாமிமகி முருமை மைந்த
னெத்திரிபு மறவுணர்ந்தோன் சீர்கருணர் குலஞ்செய்தவ வுருவீ தென்ன [ம்
வத்திரிநேத் திரன்வரத்தின் வரும்வரத நஞ்சையவே ளாறந்தான் யநர்க்கு
பத்திமுத வியநான்குஞ் சனகாதி யோர்க்குணாசெய் பரமன் போன்றே.

இயற்றுதலக் கிபையொழிந் ததோகதியில் விழவிருந்த வெம்மோர்க் கெல்
பயிற்றுக்கினிக் கமுதீந்தும் புறங்கூர்த்தும் விழைமாந்தர் பண்டே யோல [லாம்
மயற்றறையைத் தனதுநாயாந் கடக்கவைத்து நால்வகைய மனிதப் பேற்
யியற்றுவித்தா னிவன்போல வுதவுவரா ரிப்பெரிய வகிவத் தம்மா. [றை

இயலறும் மினைகவிபு முறைசிறிதே பிரழந்ததென வியம்பு கீரன்
மயலறுந் குலமியுன்றன் குலமென்னி னிவன்பெருமை வுழுத்தற் பாற்றோ
செயறருமென் மனமிவனைத் துதியெனவற் புறுத்தியதாந் செப்பி னேனு
மயர்விலிவன் நமிட்டி நமெம் புலவனாயைக் கடந்துமிக வகன்ற தாமஸ்.

நாமக்கல் போர்டு ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

மகா-நா-ந-ஸீ

<சி. ஆனையப்ப முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடில் லாசிரிய வந்தும்.

பூவிருள் போக்குங் கமலரா யகற்காம் புராண மும்பிர மாண்டமும் யொலி
மேவிரு சரிதம் பலவுள வவற்றில் விளங்கு சீர்கரு ணீகருக் குரிய [ந்து
மாவிரி வான சரித்திரம் மான வயங்கு தென்மொழி நடையினை யாப்பாற்
பாவிரி னாணர் சுவைத்திடப் பகர்ந்தான் பண்டிசேர் வரதநஞ் சய்யனாங்

கலியே

விஷய சூசிகை.

எண்.	சருக்க எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.	பாடநு சூசிகை
க	...	ஸ்ரீகருணாகவம்ஸ விளக்க வினாவிடை ..	...	
உ	...	புகழ்க்கவிகள்	...	
ங	க	யாபிரம்	...	க 12௩
ச	உ	புராணவரலாற்றுச்சுருக்கம்	...	க ௭
ரு		யதிகம்	...	௨ க ௫
சு	ங	நாடு நகர் நதிவளச்சுருக்கம்	...	௨௪ க ௫
எ	ச	சித்ரகுப்தருத்பவச்சுருக்கம்	...	௩௨ சு ௭
அ	ரு	புத்திரப்பேற்றுச்சுருக்கம் ...	...	௭௭ ௨௨
க	சு	பஞ்சசௌரர் தவநிலைச்சுருக்கம்	...	௮௧ ௩௭
க௦	எ	முடிசூடுசுருக்கம்	...	௭௮ ௪௪
க௧	அ	குலநெறிநிறுவியசுருக்கம் ...	...	௭௨௩ அ
ச௨	க	ஹவ்யகவ்யக்ரியை கூறியசுருக்கம்	...	௭௨௭ ௫௩
க௩	க௦	காஞ்சிபுக்கசுருக்கம்	...	௭௨௯ க ௭
க௪	க௧	ஆதினச்சுருக்கம்	...	௭௭௭ அக
க௫	க௨	பிற்காலசம்பவச்சுருக்கம் ...	...	௭௨௭ ௨ க
க௬	க௩	ஸ்ரீகருணாகர் புகழ்கூறியசுருக்கம்	...	௭௨௯ ௩௪
ஆக கூடிய செய்யுட்கள்...				௪௪௦
க	...	ஸ்ரீகருணாகுபராண வசன சங்கிரகம் ...	...	௭௨௯
உ	...	கோத்திர குத்திர ஜாபிதா...	...	௭௭௭

கபம்.

மு க வு னா .

புகழ்பெற்றோங்கும் புண்ய பூமியாம் இப்பரதகண்ட மனி-
தர்கள் தொன்றுதொட்டே பலஜாதியாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்-
கின்றனர். ஆதியில் பிரம, சுஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்-
னும் நான்கே வருணங்கள் ஏற்பட்டனவேனும், காலக்கிரமத்-
தில் அந்நான்கினின்றிமே பலவேறு வருணங்கள் கிளைத்தன.
என்னுமிவை இந்து மதாபிமானிகள் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த-
வை. பிறப்பால் யாவரும் சமமேயாக, அவர்களை ஜாதிபேதத்துக்-
குள்ளாக்கிய கர்த்தாவின் நோக்கமெல்லாம், ஜீவர்களின் ஜன்மாந்-
தரவாசனாதுசாரமான, கர்ம சபாவங்களை ஒட்டி அந்தந்த மாபி-
னர் தத்தமக்கு விதித்துள்ள ஜாதீய தர்மங்களை அநுஷ்டித்து
நற்கதியடையவேண்டுமென்றேயாம். “ சாஸுஸாஸு மயஸுஸு
ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ” (பகவத்கீதை அத். 4: ஸ்லோகம் 13). இதன்
பொருள்:—ஜீவர்களின் வெவ்வேறான குண கர்ம தாரதம்மியங்-
களுக்குத் தக்கபடி பிரம, சுஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும்
நான்குவருணமும் என்னுலாண்டுபண்ணப்பட்டன. ஷட.அத்.18:
ஸ்ரீயுந் ஸ்ருதமௌவருஸஃ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ
ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ (இ-ள்.) தன் ஜாதிதர்மம் எவ்வளவு இழி-
வானதாயினும் நன்றாய் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற அயலாருடைய
ஜாதி தர்மத்தினும் சிறிஷ்டமானதேயாம். இதனால் தன் ஜாதி-
தர்மம் இழிவானதென்று அயல் ஜாதி தர்மத்தைக் கைக்கொள்-
வது பெருங்குற்றம் என்கிறது. தன் ஜாதிக்குரிய தர்மங்களைச்
செய்து வருகின்றவன் பாபத்தை யடைகிறதில்லை. (செய்யாத
வன் பாபத்தை அடைகிறான் என்பது அருத்தாபத்தியால் விளங்-
கிற்று.) ஷட. ஸ்லோகம் 45: “ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ஸ்ருதமௌ ” தன்
தன் ஜாதிக்குவிதித்த கர்மத்தில் சிரத்தையுடைய (அதாவது
அவ்வாறு அநுஷ்டித்து வருகிற) மனிதன் ஞான யோக்யதையை
அடைகிறான்.

சுஜாதி தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் ஞான யோக்யதை எப்படி உண்டாகும் என்பதைப்பற்றி உத்தரவேதம் நீத்தார் பெருமை முதற்குறளில் தெய்வப்புலவர் “ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை....” என மொழிந்த துட்பத்தை விளக்கிப் பரிமேலழகர் எழுதுவது : தத்தம் வருணத்துக்கும் *நிலைக்குமுரிய ஒழுக்கங்களை வழுவாதொழுக அறம் வளரும் ; அறம் வளரப் பாவந்தேயும் ; பாவந்தேய அறிபாமை நீங்கும் ; அறிபாமை நீங்க நித்தவரித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும், பிறவித் துன்பங்களும் தோன்றும் ; அவை தோன்ற வீட்டின்கணுசையுண்டாம் ; அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குக்காரணமாகிய பயனின்முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக்காரணமாகிய யோகமுயற்சியுண்டாம் ; அஃதுண்டாக மெய்யுணர்வு பிறந்து புறப்பற்றுகிய எனதென்பதும் அகப்பற்றுகிய யான் என்பதும் விடும் ; ஆகலான் இவ்விரண்டுபற்றையும் இம்முறையே உவர்த்துவிடுதலெனக் கொள்க.

மேற்காட்டிய பிரமாணங்களினால் மானிடப் பிறவியின் பெறற்கும் பேறு மோகூழ்மேயென்பதூஉம் அஃதாயடைவிக்ஞம் முதற்படி வருணச்சிரமதர்மம் வழுவாமையேயென்பதூஉம் நன்கு விளங்குகின்றது. ஆகையாற்றான் மேலோர்கள் ஜாதியவொழுக்கங்களை வழுவாதொழுகவேண்டுமென வற்புறுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். திருவாணைக்காப் புராணம் “....சூத்திரனுமொழுக்கமுறின் மறையோலுவான் சூத்திரனெப்பான் மறையோ னொழுக்கம் விட்டால்.” (இ-ள்.) கடைச்சாதியானானும் தன் குல தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு நடப்பவன் பிராமணசமானனே ; முதற்குலத்துதித்தும் தன் ஜாதி தர்மத்தைக் கைவிட்டவன் கடைப்பிறவிக் கயவனே. “ஜன்மனா ஜாயதே சூத்ரா கர்மணா ஜாயதேத்விஜ...” பிராம்ஹணனும் பிறவிபால் சூத்திரனே ; பின், தன் ஜாதிக் குரிய கர்மங்களைச் செய்வதொன்றான் பார்ப்பானாகின்றான். திருவள்ளுவர்குறள் “பரிந்தோம்பிக் காக்க வொழுக்கம் தெரிந்தோம்பித் - தேரினுமஃதேதுணை.” எத்தனை கஷ்டம் நேரினும் எப்பாடுபட்டாலினும் சுஜாதி தர்மத்தை

*நிலை - பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வனப்பிரஸ்தம், சந்யாசம் என்றும் காங்கு ஆசிரமங்கள்.

அதுஷ்டிக்கவேண்டும் ; ஏனெனில் எத்தனை முறை ஆலோசித்
தாலும் மனிதரை நற்கதிக்குச் செலுத்தும் துணை அதைத்தவிர
வேறில்லை. “மறப்பினுமோத்துக்கொளலாகும் பார்ப்பான் - பிறப்
பொழுக்கங்குன்றக்கெடும்.” பிராம்ஹணன் தனக்குரிய வேதத்
தை மறந்துபோனாலும் பின் கற்றுக்கொள்ளலாம் ; ஜாதி தர்
மத்தைக் கைவிடுவானேல் பிரஷ்டத்வமடைவான். பிறப்பாலு
யர்ந்த பார்ப்பான் கடதியே இவ்வாறாகும்போது அவனிற்குமுந்த
மற்றைச்சாதியேயர் தம் ஆசாரத்தைக் கைவிடின் என்னாவா
ரென்பது தொல்லாமலே விளங்கும். *தர்மத்தின் முதற்பாத
மாகிய இவ்வகை ஒழுக்கங்களை எடுத்துக்கூறுவன அவ்வச்சுதி
நூற்களேயாதலின் அவற்றைத்தம் உயிரினுஞ் சிறந்தனவாக
மதித்துப் போற்றுதல் அந்தந்த ஜாதியினரின் முதற்கடமைபா
யிருப்பவும், நம்மவர் நம் வம்ச நூலாம் ஸ்ரீகருணிகுரானத்தைக்
கவனிப்பாராகி அதற்கடனும் சம்பிரதாய ஒழுக்கங்களைத் திட்ட
மாய்த் தெரிந்துகொள்ளவும், தெரியாதோர்க்குத் தெரிவித்து
அதுஷ்டானத்தில் மாறுபட்டிருப்பவற்றைத் திருத்திக்கொள்ள
வும் முற்படாமலிருப்பது விசுனித்தத் தக்கதென்றும், எளிதற்
பொருள் கொடாத மூலபாடமாக நம் நூலிருப்பதாற்றான் டுபன்
படவில்லையென்றும் இவ்வம்சாபிமானிகள் சிலர் என்பால் அன்
பாலுளைத்து அக்குறைபை நிவர்த்திக்குமாறு பணிக்க, அன்
னோர் விருப்பத்தை மறுத்தற்கஞ்சியும், எனது அற்பக்கல்னியும்
சுஜாதியுபகாரார்த்தம் பயன்படுவது கருதியும், கடவுள் கருணை
யும் பெரியோர் ஆசீர்வாதமும் துணை நின்று நடத்துமெனத்
துணிவு கொண்டு, நாமக்கல் தாலாகா” வசூர்ப்பட்டியிலிருக்கும்
அத்திரி மஹரிஷி கோத்திரம் ஆபஸ்தம்ப சூத்திரம்-மா-ரா-ஸ்ரீ
அ. குமாரசுவாமி பிள்ளையவர்களுதவிய ஏட்டுப் பிரதியையும்,
சென்னை மாடம்பாக்கம் மா-ரா-ஸ்ரீ வாசுதேவ பிள்ளையவர்கள்
முன் அச்சிட்டிருந்த பிரதியையும் ஒப்பு நோக்கி வந்ததில் ஒன்
றற்கொன்றுள்ள எழுத்துப் பிழைகளும் சொன்மாறுபாடுகளும்
கண்டுகொள்ளவும், சரித்திர வரலாறும் பாடபேதங்களும் நன்கு

* ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என்னும் அறத்தின்முற்புகுதியில் முதல்
லாவது ஒழுக்கமாவது காண்க.

விளங்கவும் அதுகூடவாயிருந்ததுமன்றி, நம் ஏட்டிற்குணை முப்பத்திரண்டாதீனச் சருக்கமொன்றும், 'பாயிரத்திலும்' வம் 'சுப்'பெருமையுணர்த்த சருக்கத்திலும் சில பாடல்களும், புத்தகப் பிரதியில் புதிதாகத் தென்பட்டன. பின்பு கிடைத்த *கருணைவம்சப்பிரதாபம் என்னும் சிறு நூலிலும் முப்பத்திரண்டாதீனத்தைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறப்படாமையால் அச்சருக்கத்தை நீக்கி ஏட்டின் வரலாற்றுக்கேற்பச் சென்னைப் பிரதியில் அதிகமாகவுள்ள பாடல்களைக் காட்டுவதற்கு† இக்குறியீடுதந்து தழுவிக்கொண்டும், இப்பிரதியிலும் நம் ஏட்டிலுமில்லாத பிற்கால சரித்திரங்கள் கருணை வம்சப் பிரதாபத்திற் பொருத்த மாய்க் காணப்பட்டமையான் அச்சுவினை உள்ளவாறு கூட்டிக்கொண்டும் பொழிப்புணர்வியற்றி, விவாகரதிகாலச் சடங்குகள் சகிதம் மாதாந்தர சஞ்சிகையாக அச்சிடத் தீர்மானித்து 1907-ஸ்ரீ ஜூன்மீத்திலே முதற் சஞ்சிகை பிரசுரித்துக் கையொப்பக்காரர்களுக்கனுப்பி முன் பணம் பெற்று இரண்டாஞ் சஞ்சிகை தொடங்குகையில், காஞ்சிபுர முதலிய இடங்களின் நம்மவர் நம்மைப்போலவே சுஜாதி யொழுக்கங்களை வளையறுக்கும் நூற்பிரமாணங்களைத் தேடிக்கண்டு சமீபத்தில் அச்சிட்ட "கருணை வம்சம் கவ்ய விதிகள்" என்னும் புத்தகமொன்று கிடைக்கப்பெற்று நோக்க நம்மிடமுள்ள பிரதிகளுடன் இது சரித்திர விஷயத்தில் வித்யாசப்படுவதால் சந்தேகமுற்று உண்மையைத் திட்டமாயுணர்ந்த பின்னரே நம் சஞ்சிகையை நடத்வது யுத்தம் என நிறுத்தி பழைய நூற் பிரசுரகராகிய ம-நா-ந-புரீ மா. வாசுதேவ பிள்ளையவர்கட்கும், புது நூற் பிரசுரகராகிய ம-நா-ந-புரீ சீலப்பாக்கம் மு. மாணிக்கம் பிள்ளையவர்கட்கும் கடிதமெழுதி அவர்கள் தெரிவித்த சமாதானத்தையும், சென்னைக்கேசென்று ஆங்குள்ள நம் வம்சப் பெரியோர்களுடனும் பண்டிதமணிகளுடனும் உசாவி அவர்கள் அபிப்பிராயத்தையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்து புராணங்களினும் வேதமே பிரதானமாகையாலும் கிருஷ்டி பேதத்தால் சில தேவதைகளின் உற்ப

வம் புராணத்தின்களில் மாறுபடுதல் இயற்கையாதலின் *வம்சமூல புருஷரின் உற்பத்தி இருவகைப்பேதமடைதலில் விரோதமில்லை எனத்தேறி அவ்விருநூற்களையும் இனிது தழுவிக்கொண்டு அறுபத்து நான்கு வம்ச மூல புருடருட்பத்தி வளையுமுள்ள சரித்திரத்தைப் புதிய நூல் (சுருணிகர் ஹம்ய கல்ய விதிகள்) கூறிய வசனத்தின் வண்ணம் செய்யுளாக்கி, எனது சகோதர னும் என்பாற் கல்விபயின்று மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க பரீக்ஷையில் முதல் பரிசு பெற்றுத் தெறிய பாலபண்டிதனுமாகிய சுந்த சாமிப்பிள்ளையால் உரை எழுதுவித்துங், பழைய நூலினின்று எடுத்துக்கொண்ட பாயிரம், நாடுநகர் நதிவளச் சருக்கம், ஆதினச்சருக்கம், சுருணிகர் புகழ்கூறிய சருக்கமெனுமிவற்றிற்கும் சுருணிக வம்சப் பிரதாப நூலினின்று கொண்ட பிற்கால சம்பவக்கவிகளை அப்பெயராலோர் சருக்கமாகச் சேர்த்து அதற்கும் உரை கூறி விளக்கவும், யானியற்றிய கவிகளும் சருக்கங்களும் வேறறிதற்கு * இக்குறியீடும் அச்சப்பிரதியில் மாத்திரமுள்ள கவிகளையறிதற்கு † இக்குறியீடும் தந்தும், ஏற்கனவே விளம்பரஞ்செய்தவண்ணமே ஊஞ்சல், லாவி, விவாகாதிபத்ததி முதலிய அதுபந்தங்களை வேறு புத்தகமாகத் திரட்டியும் அச்சிடுவித்தனன். நம் ஏட்டிலும் அச்சப்பிரதியிலும் புகழ்கூறியசருக்கத்திற் சிலகவிகளைச் செவ்வன் விளங்காச் சரித்திர சம்பந்தமுடைமையாலும் விரிவஞ்சியும் நீக்கிச் சிலவற்றை மாத்திரம் விஷயக்ராஹ்ய நிமித்தம் சேர்த்துக்கொண்டனம். “பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளைப் பெருதவடானறிவானோ?” என்றவாறே இவ்விஷயத்திற்கொண்ட எனது சக்தியீறிய பரிசுரமம் கல்விமாண்களுக்கு விளங்காமற்போகாது. யான் மனமிடைந்து திபங்கும்போதெல்லாம் ஊக்கமளித்தும் சென்னைக்கு என்னோவென்று வேண்டிய உபகாரம் புரிந்து வழிகாட்டியும் என்னைத் தொழிற்படுத்திய வம்சாபிமானியும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமய சிகாமணியும் எனது மாதுலருமாகிய சேந்தமங்கலம் வலப் பூர்நாடு கர்ணம் ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ கே. எஸ். அரங்கசாமிப் பிள்ளையவர்கட்கும், நம் வம்ச விஷயமான சில வரலாறுகளை ஆங்காங்கு

* இவற்றை ஸ்ரீ சுருணிக வம்ச விளக்க வினாவிடையிற் காண்க.

விசாரித்துத் தெரிவித்து மற்றும் பல உதவிகள் புரிந்த அரங்கணார் ம-ா-ா-புரீ தா. வேங்கடாத்திரி பிள்ளையவர்கட்கும், தமது அலுவல்கள் பலவிருப்பினும் பாராட்டாது வம்சாபிமான சிந்தையால் ஆங்காங்கு சஞ்சரித்துக் கையொப்பம் சேகரித்துத் விபு பள்ளிப்பட்டி ம-ா-ா-புரீ சிள்ளைய பிள்ளையவர்கட்கும் எழுபிறப்பினும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். ஜீனனோபாயத் தொழிலும் குடும்ப விவகாரமும் சிறிதும் அவகாசந்தராமல் நிர்ப்பந்தித்தும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது தீரமாக நிர்வகித்து ஏற்றுக்கொண்ட தொழிலை எல்லாம் வல்ல எம்மான் திருவருளாலும் பெரியோர்களாசீர்வாதத்தினாலும் இந்நூல் அச்சிடுவதற்கு முன்பணந்தந்து விளம்பரத்திற் குறிந்த காலங்கடந்து ஒருவருடங்கட்கு மேலாகியும் என்மேல் சிறிதும் அவநம்பிக்கை கொள்ளாமல் மன்னித்துத் தமது உத்தமதயாள சிந்தையை ஜாதியபிமானத்தோடு துலக்கிய கையொப்பக் கனவான்களின் பெருங் கருணையாலும் நிறைவேற்றினேனெயன்றி என்செயல்லானதொன்றுமில்லை. பன்னூலுங் கற்றுவல்ல பண்டிதமணிகள் நிறைவேற்றற்குரியதோர் பெருங்காரியத்தில் சிற்றறிவேன் தலையிட்டுக் கொண்டதனால் பிழைபாடுகள் பெரிதுளவாமேனும் 'நல்லோர் பிறர்குற்ற நாடார்' என்பதனால் மன்னித்து அத்தவறுபாடுகளே விளக்கி எமக்குத் தெரிவிக்கும் நல்விமான்களுக்குச் சரணம்புரிந்து மறுபதிப்பிற்றிருந்திக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். காலபேதத்தால் சில கையொப்ப நேயர்கள் வி. பி. யில் சூஞ்சிகைபெறுது எமக்கே திருப்பிவிட நேரினும், இனியாவது தங்கள் ஒப்பம் ஏட்டுச்சகையாகாவண்ணம் இயன்ற விலை கொடுத்துப் பெறுவார்களென்று நம்புகின்றேன்.

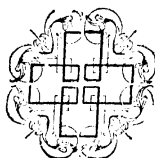
சென்னை முதலிய இடங்கட்குச் சென்று உள்ளத்துதித்த ஐயமறுக்கவும், செப்யுட்களிபற்றவும், நம்தூற்குப் பிரமாணம் நூற்களில் ஆராயவும், உரையெழுதவும் காலஹரணமானதுடன் அச்சிடுதலிலும் சற்றுத் தாமதம் விளைந்து இத்தனை நாட்களாயினவாதலின் வேறுவிதமாய் நினைபாது அன்புபாராட்டி என்னைக் கூழிக்கும்படிக் கையொப்ப நேயர்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். இந்நூலை அச்சிடுவித்தற்கண் இயன்ற செளகர்யங்

களை எனக்குச்செய்த சேலம் வாசிகளான நண்பர்கள் பலர்க்கும், செளராஷ்டிர பிரஸ் மாணேஜரும் நம் வம்சோற்பவருமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ நயனார் பிள்ளையவர்கட்கும், புரூப் பரிசோதித்த சுதேசாபிமானி அச்சுக்கூட மாணேஜர் எஸ். அர்த்தநாரீச நாயக ரவர்கட்கும் எனது நன்றியறிதலுள்ள வந்தனந்தந்து இன்னும் இவ்வம்ச சம்பந்தமாய் நான் கருதியிருக்கும் கடமைகளை முற் றுவிக்கத் துணை நிற்குமெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

சுபாம்.

இங்ஙனம்,

ஜே. அ. வா.

ஸ்ரீ கருணீக வம்ச விளக்க வினா விடை.

முற்பகுதி.

[முன்பணமுதவி நெடுநாட்சளாய் எதிர்நோக்கியிருக்கும் கனவான்களுக்கு வினாவில் புத்தகங் கொடுக்கவேண்டியிருப்பதால் இவ்வம்ச விளக்க வினாவிடையின் ஒருபகுதியை மாத்திரம் இதன் கீழ்த் தருகின்றோம். பல இடங்கட்குச்சென்றும் யல நூற்களை ஆராய்ச்சி செய்தும் தயாரிக்கவேண்டிய மற்றப் பகுதியையும் கூடிய சீக்கிரம் தனிப்புத்தகமாக அச்சிடக் கருதியிருப்பதால் இவ்வம்சாபிமானிகள் அக்கருத்தையும் நிறைவேற்றிப் புண்ணிபமும் புரூழும் ஒருங்கு படைப்பாராக.]

க. வினா—மனுஷ்பவர்க்கம் முற்றும் ஒரு ஜாதியே, நாம் அனைவரும் சகோதரரோயாவோம். என்னுந் தத்வார்த்தத் தொனி மேலாடிவருமிக்காலத்தில் ஜாதி பெதம் பாராட்டும் நூற்களைக் கிளப்பி விடுதல் அறிஞர்க்குத்த கடமையாகுமோ?

விடை—அஃதுண்மைபே; ஆயினும், நம் இந்துமதத்தில் ஜாதிய தர்மங்களே, மோஷஷவீட்டின் முதற்படியாக அமைக்கப்பட்டிருப்பவும், கலிகாலக்கூத்தால் தத்தம் ஜாதியாசாரங்களைக் கைவிட்டுக் கர்மப்பிரஷ்டர்களாய் இகபரசாதகத்தை இழக்கும் மாந்தரை நல்வழிப்படுத்து நிமித்தமாகவும், ஒருடலின்கட் பல வறுப்புக்கள்போன்று உலகின் எல்லாச்சாதியும் பயன்கருதி நடு நிலைமை தவருதூன்றி நோக்குமிடத்து ஒருநிகரணவேயாமென்னுமுண்மையறிபாது பிறஜாதியைத் தூஷணம்புரியும் சிலபேதையர்க்குண்மைகாட்டியுய்விக்கும் கருத்தாலும், தத்தம்ஜாதிப் பெருமைகளைப் பண்டைநூற் பிறமாண்பூர்வம் நிரூபித்தலும் சஜாதி யபிமான விவேகிகட்குரிய கடமையேயாமென்க.

2.. வினா—அவ்வாறாயின் நம் கருணிக வம்ஸ சம்பந்தமாக எவ்வெந்தூற்களிற்ப் பிரமாணமுண்டு ?

விடை—சம்ஸ்கிருதத்தில், (1) பிரமாண்டபுராணம் வம்ஸோற்பத்திகாண்டம், (2) *ஆதித்திய புராணம், (3) ஸௌரகாதா, (4) அதர்வணவேத சூர்யசாகாசந்தி கணிதசாகாவிதி, (5) † கணகாஸ்மிருதி ஆகிய இவற்றில் போதிய பிரமாணங்களுண்டு.

நட. வினா—தமிழில் நம் ஜாதி நூல் யாது? அஃது எக்காலத்தில், யாதால், எந்த நூலினின்று மொழி பெயர்க்கப்பெற்றது?

விடை—சீர்கருணிக புராணம்; இது மதுரைக் கூன்பாண்டியன் காலத்து (அதாவது இற்றைக்குச் சுமார் 2000 வருடங்கட்கு முன்பு) ஆருகத் மதத்தினராகிய ஞாயிறு பாரசீசநாதர் என்னும் கவிஞரால், பிரமாண்ட புராணப்படி மொழிபெயர்க்கப்பெற்ற வசனத்தையனுசரித்து, எழுநூற்றுச்சில்வானம் செய்யுட்களாக வியற்றப் பெற்றிருக்கின்றது.

சு. வினா—சீர்கருணிக புராணத்தைத் தவிர நம்மரபைப் பற்றி வேறு நூற்களுளவோ?

விடை—கருணிக வம்சப்ரதாபம்; இஃது ஊற்பாக்கம் அம் பிகைதாசனானும் வரகவி நெடுஞ்ஞன்றம் அங்குசாமிப் பிள்ளை என்பவர் கருணிக புராணத்தையும் பிற, சரித்திரங்களையும் தொகுத்தியற்றிய 100-செய்யுட்களையுடையது. (2) கருணிகர் ஹவ்ய கவ்யவிதிகள்; இதனை வெளியிட்டவர் சாலப்பாக்கம் ம-நா-நா-ஸ்ரீ மு. மாணிக்கம் பிள்ளையவர்கள்.

* ஆதித்யபுராணம், செளரகாதை, அதர்வணவேத சூர்யஸாகா சந்தி, கணித சாகாவிதி முதலியன பிரமாணமாதலைக் “கருணிகர் ஹவ்ய கவ்ய விதிகள்” என்னும் நூலாலறிக.

† இந்நூல் வினாவில் அச்சிடப்பெறுமென்று சாலப்பாக்கம் மு. மாணிக்கசர்மா தெரிவிக்கிறார்.

டு. வினா—இந்தார்கள் பண்டை நூலோடு ஒவ்வியிருக்கின்றனவா ?

விடை—பெரும்பான்மை ஒத்துளவேனும் வம்ச மூலபுருடருற்பவத்தில் சீர்கருணிக புராணமும், ஹவ்யசவ்யவிதிகள் என்னும் நூலும் பேதிக்கின்றன.

சு. வினா—எவ்வாறு பேதம் ? அதற்கேற்ற சமாதானம் யாது ?

விடை—சீர்கருணிக புராணம்: 'தூர்வாசமஹரிஷியின் சாப காரணமாகப் பிரமனும் கலைமகளும் அத்திரிமாதவன், சுபகுணமாவை என்னும் பெயர்கொண்டு அயோனிஜராக அவதரித்து முறையே புருடோத்தமன் என்னும் பூசரனாலும், விஜயபால அரசனேவலால் கிருஷ்ணதேவனென்னும் வேதியராலும் வளர்க்கப்பெற்று மணம்புரிந்து பெற்ற அறுபத்து நால்வரோ இக்குல முதல்வராவார்' எனவும், ஹவ்ய சவ்ய விதிகள்: 'சூர்ய புத்திரராகிய சித்திரகுப்தரது மனைவியர் மூவருள் கர்னிகியென்பவள் பெற்ற பதினெண் புதல்வரில் எண்மர் காம்பீரபுரி யரசனாகிய வீரசேகரயாஜன் குமாரத்திகளெண்மரையும் மணந்து பெற்றவர்களாம் அறுபத்துநால்வர்' எனவும் கூறுகின்றது. பிரளயாந்த சிருஷ்டி கல்பாந்த சிருஷ்டி முதலிய பேதங்களால் சிலதேவதைகளின் உற்பவம் மாறிவருதல் வழக்கமாதலின் அதனால் உண்மைக்குப் பழுதொன்றுமில்லை. இங்ஙனம் நூற்களின் மர்மத்தை யுணரமாட்டாதார் நூற்களைக் குற்றங்கூறிப் பெரும்பழிசுமப்பர்.

அகத்தியர் உற்பத்தி:—மித்திராவருணர் என்னும் முயிவர் சமுத்திரக் களாயிற் சஞ்சரித்தபோது ஊர்வசியைக் கண்டு மோகமேலீட்டினால் கலிதமான இந்திரியத்தைச் சேர்ப்பித்த ஓர் குடத்தினின்று தோன்றினர் எனவும், பிரமதேவன் செய்த யாக கவசத்தினின்று பிறந்தனர் எனவும் ;

வாலிசுக்ரீவர்கள்:—சூரியசாரதியாம் அருணன் இந்திரசபைக்குப் பெண்வேடத்தோடு செல்ல இந்திரன் மோகித்

துச்சேர்தலால் வாலியும், அம்மகவைக்கைக்கொண்டு சூரியனி
டத்துக்குத்திரும்பிய அருணை அப்பெண்ணுருவத்தைத் தனக்
குங்காட்டுமாறு சூரியன் வேண்டி அவ்வாறே காட்டியபோது
விரகங்கொண்டு புணர்ந்ததாற் சுகீவனும் பிறந்தனர் எனவும்,
கௌதமபத்னியாகிய அகலிகையைக்காழுற்று இந்திரனும், சூரி
யனும் களவாற்கலக்கப் பிறந்த இரு குழந்தைகளும் தனக்குப்
பிறந்தவர்களல்லவென்னு முண்மை தெரியவந்ததன்மேல் கௌ
தமர் குரங்காகுக் எனச் சபித்தனர், அவர்களே வாலி சுகீவர்
கள் எனவும்;

நாரதர் உற்பத்தி பலவிதமாகவும்;

சந்திரன் :--அத்திரி மஹரிஷியின் நேத்திரத்தினின்
றும், அக்னிதேவனது முகத்தினின்றும், மதனத்தின்போது
கூரரப்தியினின்றும் பிறந்ததாகவும் கூறப்பட்டிருக்கவில்லையா?

புராணதிகளுள் ஒன்றற்கொன்று பேதமடையுங்கால்
வேதப் பிரமாணமே தழுவப்படும். மேலும், முதல் நூலும்
வழிநூல் சார்புநூல்களும் சிறிது பேதித்து வருதலுக்கு இலக்
கணமிருத்தலால் இவ்வகைப் பேதமுண்டாவது புதிதன்று.
கதைத்தொடர்பு சிலபிறழினும் அவற்றின் உண்மை மாத்திரம்
ஒரே தன்மைப்பட்டிருக்குமென்பது தின்னம். இக்காரணங்க
ளற்றான் நாம் அவ்விருவகை நூலையும் தழுவி வேதப்பிரமாண
முள்ள ஆதித்யபுராண வசனத்தைச் செய்யுளாக்கினது. இதில்
ஆசங்கையின்றென்க.

எ. வினா—உண்மை மாறாதென்கிறோ! அதை இதரநூற்
பிரமாணங்களால் நிரூபிப்பீரா?

விடை—‘பிரம்ஹாம்சமாகிய அத்திரிவேதியரும் சாரதாம்
சமாகிய சுபருணமாலையும் வேதியராலும் அரசராலும் வளர்க்கப்
பெற்று மணம் புரிந்தனர்’ என்னும் கருணீகபுராணமும் ‘ப்ராம்
ஹணத்வமுள்ள சித்ரகுப்தரின் புதல்வர் வீரசேகரபாஜ அர
சன் புத்திரிகளை மணந்தனர்’ என்னும் ஆதித்யபுராணமும் வரு
ணங்கூறிய விஷயத்தில் ஒத்துளதன்றோ! இதற்க்கியை சைவ
புராணம் 69-வது அத்யாயம், 24, 25 ஸ்லோகங்கள் :...
...

யோகம் வாழ்நாட்டினர் புகழ். ஐவடிவநிலைமையுள்ளவர்களுக்கும் ||
(இதன் தாற்பரியம்) ‘க்ஷத்திரியஸ்திரீயினிடத்திற் பிராம்ஹண
னுக்குற்பவித்தவர் கணக்கர்; இவரது தொழில் தேவாலயத்தி
லும், பிராம்ஹணர் அரசர்களிடத்திலும் கணக்கெழுதுவது’
என்பதை உண்மைக் கண்ணால் நோக்குக.

தொல்காப்பியம் மரபியற் சூத்திரம் 639 “அந்தணுளர்க்
கரசுவனாவின்றே” (இ-ம்) ‘சிறுபான்மை’ அந்தணர் அரசாட்சி
புரிதலும் மரபு’ என்பதனால் வீரசேகரயாஜன் (அப்பெயரால்)
அந்தணனாதல் விளங்குவதால் சீர்கருணை புராணத்தில் சோம
யாஜப் பிராம்ஹணருடன் சம்பந்தம் செய்தவர் என்பதனோடு
மாறுபடாமையும் உய்த்துணர்க.

அ. வினா—கருணைக் பிராம்ஹணத்துவ முடையவர்கள்
தாமோ? சுருதியுத்தியதுபவ பூர்வம் விடைவேண்டும்?

விடை—சுபகருணமலை அயோனிஜமாகப் போஷணை மாத்தி
ரம் அரசனாற் பெற்றதாலும், வீரசேகரயாஜன் அரசுபுரிந்தா
லும் முன்விடையில் விளங்கிய வண்ணம் சோமயாஜ வேதிபனா
தலாலும் நாமமாத்நியையில் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீ என்பதன்றி
நூலிலும் பேதியாமல் பிராம்ஹண சுக்ல சோணித உற்பவமாத
லால் பிராம்ஹணத்துவத்துக்குப் பங்கமில்லை.

*வருண தர்ப்பண முதல் அத்யாயம் 15-பக்கம்—‘இவர்
சில பிரிவான கணக்கஜாதிக்ருள் உயர்வான ஜாதி; இவர்களை
வடதேசத்திற் பிராம்ஹண கணக்கர்’ என்கிறார்கள்.

ஸ்ரீமஹாபக்த விஜய வசனம், ஞானேசுவரர் சரித்திரம்,
259-ம் பக்கம்—“கோவிந்த பண்டிததொன்பவர்...கருணைப்பிராம்
ஹணராதலால் இராஜனிடம் கணக்கெழுதும் உத்யோகத்திலி
ருந்துகொண்டு...” இவைகளுக்கேற்ப ம-நா-ந-ஸ்ரீ மா. வாசு
தேவ பிள்ளை தெரிவிக்கிறார்: “பங்களாத்தில் காயகொன வழங்

*இந்நூல் அநேக வித்வம்மணிகள் சாத்துக்கவிகளுடன் சென்னை
வனிய க்ஷத்திரிய மஹாசங்க இன்ஸ்பெக்டர் ம-நா-ந-ஸ்ரீ கா. ஆறுமுகநாயக
ரால் வெளியிடப் பெற்றது.

கும் கருணைகருக்கும் பிராம்ஹணருக்கும் ஜாதிவிஷயத்தில் போராட்டமுண்டு” என்பதை நோக்கின் வடதேயங்களுள் கருணை கப்ராம்ஹணர் என்னும் வழக்கமுண்மைதெற்றென்னும். இன்னும் இவ்வம்சத்தினர்க்குரிய தசாங்கங்களில் அன்னக்கொடி, தாமரைமலை, வேதமுரசு என்னும் சிறப்பியல்களால் பிராம்ஹணத்வமுடைமை நன்கு புலப்படும். பொருமையுடையார் ஒழிக, உண்மைகாணும் : அறிவாளர்க்கு இதனின் மிக்க பிரமாணம் விவரிக்கவேண்டியதில்லை.

சு. வினா—கருணைகர் என்னும் பதப்பொருள் யாது?

விடை—கர்ணைகர், கர்ணம்+சுகம்+அர்=காதின் தன்மையுடையோர். கர்ணம்=காது, சுகம்=தன்மைப் பொருட்டாய் வருவதோர் வடசொல்; ‘தெய்வீகம், பிராஹ்மணீகம்’ என்பவற்றிற்போல்; கண்ணாற் கண்டறியப்பெறாதன செவியானறிந்து நம்பப்பெறுதல் போலப் பூர்வ அரசர்கள் தாம் கண்ணுறப்பெறாதவற்றையிவர்கள் கணக்குகளான் மெய்ப்பெறவறிந்து நீதி செலுத்தலின் இவர்க்குப்பெயரெய்திற்றென்பர் ஒரு சாரார்.

பெரிய புராணம், தந்தைக்கோண்ட புராணம், 58 வது கவி.

“இருண்மறை மிடற்றான் கையி லோலைகண் டவையோ ரோவ வருள்பெறு கரணத் தானு மாவணந் தொழுது வாங்கிச் சுருள்பெறு மடியை நீக்கு விரித்தனன் றென்மை நோக்குத் தெருள்பெறு சவையோர் கேட்ப வாசகஞ் செப்பு கின்றான்.”

இக்கவிக்கு மழவை மகாலிங்கையர், “கரணத்தானு=கணக்கனும்” என்றுரை கூறி “கரணம் தெலுங்கு மொழியிற் பண்பியாயினும், தமிழிற் பண்பாக்கி ஆன் விருதி புணர்த்துக் குணியாக்கினார்” என்றெழுதியிருப்பதால் கரணம் என்பது தெலுங்கில் கணக்கன் எனும் பொருள் தருவதுபற்றித் தமிழில் திரிந்து வழங்கிற்றெனினுமாம். சமஸ்கிருதத்தில் ‘கணக’ எனவே பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ‘கணக்கர்தம் வழியி னுள்ளார்’

காவிதியர்' என்பது சூடாமணி நிகண்டு மக்கட்பெயர்த் தொகுதி. இவை நூற்பிரயோகம்.

க0. வினா—கருணிக ஜாதியின் உட்பிரிவுகளெவை? காரணம் யாது?

விடை—இப்புராணத்தின் பிற்கால சம்பவச் சூருக்கத்திற் கூறியவாறன்றி வேறு காரணமும் கூறப்படுகின்றது. சதுரை அ. சிவசிதம்பரம் பிள்ளைபவர்களியற்றிய விசுத்திர வினாவிடை என்னும் புத்தகம், பக்கம் 2: “சீர்கருணிகர் என்ற குலத்திலிருந்துதான் குணத்தாலும் தொழிலாலும் வேறுபட்டு மற்ற நூல்வகைக் கணக்கரானார்கள். எவ்வாறெனில்:—சிறப்போடும் ஆசாரத்தோடுமிருத்தவினாலேயே சீர்கருணர் என்றும், சரடாகிய பூணூல் அணிதலினாலேயே சரட்டுக்கணக்கொன்றும், கணக்கெழுதுங் காலத்தும் கட்டளையிடுங் காலத்தும் தர்மஞ்செய் காலத்தும் தம் கைகளைக்காட்டலால் கைகாட்டும் கணக்கொன்றும், மத்வமதத்தைச் சிலர் தழுவினமையால் மத்வழிக் கணக்கொன்றுமாம்” என்று கூறுதலறிக. சரடருக்கும் கைகாட்டிகட்கும் வேறோர் காரணம் செளரகாதையிற் கூறப்படுகின்றது. அதனை அடுத்த பகுதியுட்காட்டுவோம்.

கக. வினா—இம்மரபினரின் பட்டப்பெயர்களும் பாஷைகளும் எவ்வாறுள்ளன?

விடை—செ. விசுத்திர வினாவிடை 2-வது பக்கக்குறிப்பு: “இந்நியோகி வேதியராகிய கணக்கர் சோழமண்டலத்திற்குந் நிறைந்திருக்கின்றனர். இங்கிருப்பார்க்குப் பிள்ளைப் பட்டமும், வடக்கில் பந்தர் முதலிய இடங்களிலிருப்போர்க்கு ராவு, சிங் பட்டமும் வழங்குகின்றன. பிள்ளைகள் தமிழும் ராவுமுதலானோர் தெலுங்கும் பேசுகின்றனர்.

மேற்கே மலையாளம் முதலிய இடங்களிலிருப்போர்க்கு மேனன், ஷான்போக் முதலிய பெயர்களும் அவ்வத்தேச பாஷைகளும், பங்களாத்தில் காயகர் பட்டமும் பங்களா

பாஷையும் வழங்கிவருதாய்த் தெரிகிறது. ஆகையால் அவ் வத்தேச இயல்பால் பலவித பட்டமும் பாஷைகளுமுண்டு என்று கூறலாம்.

கஉ. வினா—கருணிகர்க்கு வேறுபெயர் எந்த நூற்களில் எவ்வாறு பிரயோகம்?

விடை—கணகாஸ்மிருதியில் ஸௌரர், கேதாரத்வி ஜாள், கர்னிகியாம்னாள், நியம்னாள், அஹஸு ஹோமாதிகள் என்று கூறப்படுவதாக ஹவ்ய கவ்ய விதிகளில் கண்டது. நியோகியர் என்பது பழம்புராண அபிமதம்.

கங. வினா—கணக்கெழுதுந் தொழிலால் மற்றைச் சாதி யாரும் கணக்கொனப் படுகின்றனரோ! இதற்கென்ன சமாதானம்?

விடை—“*திணைநிலஞ்சாதி குடியேயுடைமை...” ஆகியால் பெயர்கள் வருமாதலால் நமது ஜாதிப்பெயர் பிறர்க்கும் தொழில்பற்றியெய்தும். அரசுபுரியும் யாவரும் அரசர், மரவேலை செய்யும் யாவரும் தச்சர் என்னும் பொது வழக்கு வழங்கல் போல. அல்லதூஉம் இப்பெயர் காரணங்கருதியவழி ஏனைமரபினதைத் தொழிலாற்கட்டிக் காரணங் கருதாவழி இம்மரபினையேயுணர்த்தும் காரண விடுகுறிப்பெயரொனினும் பொருந்தும்.

கசு. வினா—நம் மரபைப்பற்றிய தமிழ் நூற் பிரயோகங்களை விளக்குக.

விடை—‘†பள்ளிக்கணக்க ருள்ளம்பெற்ற...’ கல்லாடம், ‘ஒலைக்கணக்கரொலியடங்குபுன்செக்கர்’ நாலடி, ‘கணக்காயிரில் லாதலுரும்’ திரிகடுகம்; இனி வழக்கில் ‘மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார்’ இவையேயன்றிப் பின்வரும் நூற்களின் பிரயோகத்தையுமறிக்க:—

*என்னால் பொதுவியல்,

†பள்ளி - பாடசாலை,

திருமுருகாற்றுப்படை ஏட்டுப்பிரதியிலுள்ள
தனிச் செய்யுள்.

வேண்பா.

மதுரைக் கணக்கன் மகனு நக்கீர
னிதழுடனே யீண்டருளிச் செய்த—விதமார்
திருமுருகாற் றுப்படையைச் செப்புதற்கொப் பில்லா
வருமுருகாற் றுப்படைபோ மாய்ந்து. (க)

வேறு தனிச் செய்யுள்.

ஏடெழுதுஞ் செங்கை யெழுதுமெழுத் தாணிக்கை
நாடரிய மன்னர்முடி நாட்டுங்கை—நீடுலகற்
றம்பீலி யாளர்க்குத் தானங் கொடுக்குங்கை
*காம்பீலிச் சீர்கருணர் கை.

இராமாயண அஷ்வமேதசருக்கத்தில்.

கலிவிருத்தம்.

இணக்கும்வகை வித்தக ரிசைத்தவழி நான்குங்
குணக்கிரியை யெட்டுமறி கோதறுகு ணத்தோ
ரணுத்தொகை மலைச் செய்தச லத்தையணு வாக்குங்
கணக்கர்கண் மணிச்சிவிகை யிற்கடிது சென்றார். (ங)

பாரத அசுவமேதத்தில்.

எழுகீர்க்கழிநேடிலாசிரிய விருத்தம்.

தாமரை மாலை மார்பினிற் றிகழ
வோதிமக் கொடிமுனஞ் சார
வாமவெம் பரிதேர் வாரணம் பொதுள
மன்னவர் தங்குறை யிரப்பக்
காமுற மழையின் றுனிகணக் குரைக்கக்
கற்றுணர் சமர்த்துடன் றரளச்
சேமவெண் சிவிகை மீதுற வந்தார்
சீர்கரு ணைசர்கண் மாதோ.

சுந்தரவிலாசத்தில்.

வஞ்சீர்க்கழினைடிவாசியவிறுத்தம்.

வேதனார் மரபு தன்னில் விளங்குசீர்க் கருணார் கோமான்
ஆதியின் முக்கட் டேவனத்தகை யான வள்ள
லோதனா புரிக்கு வேந்த னுயர்வெண்ணெய் நல்லூ ரண்ணல்
சாதனந் தனைவா சிக்கக் கபைதனில் வருகின் முனே. (நி)

கவித்துறை.

செந்தமிழா ளரிராசர்க்கு மந்திரி சீர்கருணார்.
தந்திர மானவர் காம்பிளி நாடர் தழைத்தவறு
விர்த வலங்க லணிவோ ரனக்கொடி வேந்தர்மதி
மந்திரி யோரொங் குலச்சிறை நாயன் மரபினோ.

முதற்பகுதி முற்றும்.

*கல்கத்தா பிரசிடென்சி காலேஜில் முதல் சமஸ்கிருத வித்
வானாகிய ஹரிபிரசாது சாஸ்திரியார் எழுதியிருக்கிற இர்து:
தேச சரித்திரத்தில் இப்போது ரோணில்கண்டென்று வழங்கு
கிற பாஞ்சால தேசத்திலுள்ள காம்பிளியா நாட்டில் தான் ஆதி
வைத்திய சாஸ்திரிகளின் சங்கமிருந்ததென்று சொல்லப்பட்டி
ருக்கிறது.

ஜான் ஆண்டர்ஸன், எம். டி. அவர்கள் எழுதிய 'Catalogue
and hand-book of the Archeological collections in the
Indian Museum' என்ற புத்தகத்திலும் காம்பிளியாவென்பது:
இமயகிரி முதல் செம்பால் நதிவரையில் வியாமித்திருந்த பாஞ்
சாலதேசத்தின் தென்பாகத்தினுட் பிரதான பட்டணமென்று
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உ

கடவுள் துணை.

—o—o—o—

இந்நூல் அச்சிட, நன்கொடையுதவிய கனவான்கள்மீது

• புகழ்க் கவி க ள் .

பூமேவு கடலாடைப் புவியிலென்று நிலவுபொருள் புகழே யென்ப
மாமேவு தூலறிஞ் சதுபேறுவ தெல்லார்க்கும் வாய்ப்ப தன்றாற்
காமேவு கரதலத்தோம் பாவீகைக் காட்சியவர்க் கண்ணி மன்னுந்
தேமேவு செந்தமிழ்வல் லோர்புனையு முடம்புபெற்றுத் திகழ்வ தஃதே. (1)

உலையொடும்பாட் கிடையர்சிலர் தாம்வலவ னேவாவா னூர்தி யேகிக்
கலையறுநல் விற்பந்துய்த் திடுவொனு மெய்ம்மொழியுங் கருதி நோக்கிற்
புனையுபுசி ரிம்மையினு மறுமையினும் பயலீன்று பொற்பக் காண்டும்
அரியபிற வியிற்பெறுவ தாயநல மிதிற்பிறிதிங் கியாவ தம்மா. (2)

புண்ணியஞ்சேர் சீர்கருணப் புராணமிது நம்மரபோர் புரிந்து நோக்கிற்
றண்ணியநல் லருட்சீல முடையோரா தற்குதவீந் தகுதித் தென்றேயோ?
யெண்ணியநம் முளக்குறிப்பின் மேம்படுபொன் னுதவினரவ் விகைவேட்டே
நண்ணுகுலத் துரியகுண வியற்கைபிலே? வபிமான நலத்தி னானே? (3)

அகத்தனவை முகங்காட்ட வளிப்பவளோ பெரியர்கனி யரிய ஞன்னிற்
பகர்ச்சியுற முணக்குறிப்பின் மீச்சென்ற கொடைகுறித்த பண்புக் கியாமே
தகப்புரியுங் கைம்மாறென் றென்னெயெம் புலவரையைத் தாண்டி. நீண்ட
மிகப்பெரிய புகழ்வாயாற் சொலவெளிதன் றவர்பெயரோ விளம்பு வாமால்.()

15-ரூபாய் மகோன்னத வகுப்பினர்.

கு. கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள், பெருங்குரிச்சி கரிணம்.

அளங்குலவுங் கழனிபுடை குழவுறு பெருங்குரிச்சி வாசன் றாய
ருளங்கெழுநற் கீர்த்திக்கு வித்தாகும் வாய்மைபொறை யொழுக்க மாகி
விளங்குருண நலனமைந்தோன் குழந்தைவேன் டுகிபர்தவம் விளக்கு மைந்
கனங்கமறு கலைமாட்சிக் கந்தசா மிப்பெயர்கொள் காவ லோனும். [தன்

சி. இரங்கசாமிப் பிள்ளையவர்கள், வளப்பூர்நாடு கரிணம்.

'வேதாந்த தேசிகர்சித் தாந்தநெறி வைணவமே விழுமி தென்றா
மீதாந்த பரந்தாம னடிக்கல்லான் முடிவணக்கா மேலோன் ருமப்
போதார்திண் ணியபுயச்சிங் கையபூபன் றவம்பூத்த புனிதன் றெல்சீர்க்
காதாரச் சேந்தமங்கை யிரங்கசா மிச்சகுண வருள்மிக் கோனும்.

தா. வெங்கடாத்தி. பிள்ளையவர்கள், அரங்கனூர்.

கற்பித்த மொழிகுழறு மிளங்கிள்ளை யுணாகேட்டுக் கனிபா னல்கும்
பொற்பினெ னக் குதவிபல புரிந்திந்தப் பணிகாட்டிப் பொருளு மீந்த
விற்பனத்தா மோதரடி லருந்தவத்துப் புதல்வன்வெங்க டாத்தி ரிப்பேர்
நற்புலவர் புகழுமெழி-லரங்கனூர் வாழ்வுகந்த நாவ லோனும்.

சி. அப்பாவு பிள்ளையவர்கள், காதையம்பேட்டை.

இப்பாரி லுணாப்பார்தர் முணாப்பவெலா மீவார்பா லிருக்குஞ் சோ
ஒப்பாரோ யிலர்க்கென்னுச் சிரந்துளக்கி வியந்துதன துயர்ச்சி நோக்கி
எப்பாவ லருமினைக்கும் பெருந்தகைமைச் சின்னையவேட் கினிய செல்வன்
அப்பாவுப் பேராளன் காதையம்பேட் டையிலவாச மமர்ந்த கோவும். (8)

10-ருபாய் B-வகுப்பு நன்கொடையாளர்.

ந. போலம் ரெட்டியார் அவர்கள், கீரப்பூர்.

நம்மரயி லபிமான மிவர்த்தத் கொடைத்தருதி நல்ல கேண்மின்
எம்மரபென் றுலுமன்புக் குரிமையதன் பெருமைசொல வெளிமை யாமோ
தம்மரபு துலக்கிநமக் கோர்வியப்பைப் பொருளினொடு தந்தா னாந்து
செய்த்மரபிற் செம்மலீமமா கீரநகர்ப் பண்டுகுலச் செவ்வே ளன்னும். * (9)

பாவலர்மாட் டிசையுமட மங்கையர்கை வளைமனமும் பாராள் கின்ற
காவலராற் பூசனையு மொன்னூர்பால் வெற்றியுந்தான் கலந்து பூண்ட
வாவலர்பால் வேறில்லா நட்புமறத் தாற்பொன்னு மதனாற் சீரும்
ஒவறவே யெளிதுபெற்ற நல்லப்ப பூபர்தவ முணர்ந்து மைந்தன். (10)

தண்டமிழோர் கரமொன்றோ மங்கையர்தம் முலையுமிவன் சமுகங் காணில்
மண்டுபொன்னே பெறுவமுதில் தருவுமணி நிதியுமிக மனது நாணக்
கண்டபசுந் தோகையொ ரென்னேநாண் விடுவதெனக் கவிஞர் பாடக்
கொண்டபுகழ்ப் பாப்பையவேட் கிளையசிங்கம் போலமப்போர்க் குரிசி
[றனும். (11)]

3 துத்திப்பாளையம் வ வெங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கள்.

சிங்கமெனத் திகழ்வலியா னுதாரகுணப் பெருமையினுன் செக்தோன் மன்
ரிங்கித்தேர்ந் தொழுகியலான் பழனியில்வாழ் முருகனடி யிணைகள் போ
துங்கவர தப்பமகி பதிபுதல்வன் றுத்திநகர்த் துலங்கு மேன்மை [ற்றந்
வெங்கடா சலநாம சுருணவரோ தயனான் மேதக் கோனும். * (12)]

துத்திக்குளம் அ. இராமசாமி பிள்ளையவர்கள்.

தித்திக்கு மொழிமடவார் மயல்கொண்டு பின்றொடரத் திகழும் பொற்பான்,
புத்திக்குஞ் சாதுரிய மொழிக்குமுய ரொழுக்கினுக்கும் பொறைக்குந் தெய்வ
பத்திக்கும் புகழ்க்குமுதா ரணமாக வமையருண சலவேன் பாலன்
துத்திக்கு ளம்வாழு மிராமசா மிப்பெயர்கொன் சுமுகன் றுனும். * (13)

நஞ்சுண்டபுரம் மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்.

செப்பிரமணியருணத்தா னரும்பொருணூற் பலகலையுந் தெளிபக் கற்றோன்
விப்பிரமணிகன்புகலும் வேதாந்த மும்பயின்று விளங்குஞ் சீரான்
ஒப்பிரமணியர்பயினஞ் சுண்டபுர முத்தையவே ஞாளுக்கு மைந்தன்
சுப்பிரமணியநாமம் புனைந்திசையாற் நிசைபோர்த்த தாய்மை யோனும் ()

லக்கபுரம் ப. திருக்கைவேல பிள்ளையவர்கள்.

மருக்கமழ்பூங் குழல்வள்ளி தெய்வானை மணவாளன் வாழுவேற் கையோன்
உருக்கமுற நினைக்குமன்பர்க் கவரினும்பே ரன்புடையோ னுபய பாதந்
தரிக்குமுடிப் பழனியப்ப மன்புதல்வ னிலக்கபுரந் தனில்வாழ் கின்ற
திருக்கைவேற் பூபதியா மருந்தவத்துப் பெருந்தகைமைச் சீமான் றானும். ()

கரிச்சிபாளையம் ரா. நஞ்சைய பிள்ளையவர்கள்.

விஞ்சியமா னிடப்பிறவி யரிதென்ப திதுகொண்டு மேலாம் பேறுமீப்போய்
நெஞ்சகினைத் தடைபுமொரு பெருமைகண்டே யெனத்தேர்ந்த நெடியான்
மஞ்சுதுயல் வருசோலைக் கரிச்சிநக ரிராமையசெம் மற்கு மைந்தன்
நஞ்சையவேன் பொருட்கல்வி கேள்வியறி வொழுக்கிறை நலத்தி றானும். ()

காடையம்பேட்டை சு. நீலமேகம் பிள்ளையவர்கள்.

மூலமே சுப்பிரம வத்துவென முழங்குமறை முறைதேர்ந் துற்ற [க்கார்
சிலமே கஞ்சுகமா முயிர்க்கெனுமெய்ம் மையுமுணர்ந்து தெளிந்தோன் மை
காலமே சுப்பொருவுங் கொடையாளன் சுந்தரமால் காத்த புத்ரன்
நீலமே சுப்பெயரோன் காடையம்பேட் டையில்வாழு நிதிக்கோன் றானும். ()

தாரமங்கலம் ப. கந்தசாயி பிள்ளையவர்கள்.

இந்துமுத மடவார்தம் விழிமஞ்சே லென்னவவ றோந்து கொம்மைப்
பந்துமுலை வம்புபுரி தாரமங்கைக் கயிலாய பரன்றாள் போற்றிப்
பந்தமறும் பழனிப்பப் பூமான்முன் தவமெல்லாம் பவிக்க வந்து
கந்தசா மிப்பெயருங் கண்ணியஞ்சேர் புண்ணியமுங் கைக்கொண்டோனும்.

அங்கனூர் தே. கந்தராம பிள்ளையவர்கள்,

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஆவலி னாலறம் பூத்துள மேன்மை யரங்கநகர்த்
தேவண பூபதி செல்வக்குமாரன் றிருந்துமிசை
யோவறு கல்வியுஞ் செல்வமு மிக்க வுதாரமுஞ்சேர்
காவல னாங்கந்த சாமி வரோதயக் காட்சியனே.

(19)

அங்கனூர் து. அழகராய பிள்ளையவர்கள்.

திருமேவு செல்வம் பெரும்பயன் மெய்ப்புகழ் செய்யவென்றே
பெருநீதி மாண்க னுரைக்கின்ற மெய்ம்மை பெரிதுணர்ந்த
குருநாத மன்னன் கனையோக புத்தரன் குலாவரங்கைப்
புரமே வழியு ராயனென் னின்ற புனிதனாரே.

(20)

பொட்டணம் பெ. இரதபதி பிள்ளையவர்கள்.

கலித்துறை.

கரும்பு கைக்கொளாக் குறையலான் மதனொடு காணின்
விரும்பு வேற்றுமை யிராதென மங்கையர் விழையச்
சரும்ப ரற்றுதார்ப் பெரியணைத் திரன்றரு தோன்றல்
வரும்பு கழப்பதி ரகுபதி பொட்டண வாசன்.

(21)

இருப்புலி து. சுப்பராய பிள்ளையவர்கள்.

கிலைகொ ளும்பொரு டனைநிலை யில்பொரு ணைந்தல்
கிலைகொ ளும்பொருள் கண்டவர்க் காமெனக் காட்டு
மலைகொ டுண்புயக் குமாரசா மிக்கொரு மைந்த
னிலைகொள் வேற்குப்ப ராயனா மிருப்புலிக் கினைவன்.

(22)

பள்ளிப்பட்டி து. சின்னைய பின்னையவர்கள்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசியவிருத்தம்.

என்றிலே ருதவு மொப்பமாங் காங்கே யெய்தினன் சுயநல மெண்ணன்
நன்றுசெய் கொள்கை யென்றனக் குதவி நானிலத் திசையுநாட் டினனாற்
குன்றின்மே விட்ட வீளக்கினின் நிலங்குங் குணத்தினான் நிருப்பள்ளி நகர்
துன்றிய செல்வக் குப்பண நிருபன் றோன்றலாஞ் சின்னைய துரையே.[வாழ்.

வகரம்பட்டி அ. குமாரசுவாமிய பின்னையவர்கள்.

இத்தனை செயற்கு மாதிரிய் முதலூ லீந்தவன் பெரும்புக: ழிசைக்க
எத்தனை நாவுண் டெனக்குள் தொன்றே யெண்ணியாங் கியம்பலு மெளி
அத்தியண் ணைந்தர னளித்தசேய் முருக னடிமற வாமனத் தன்பன் [தோ
மெத்துசீர் வகர நகருளோன் குமார சாமிநா மம்புனை வேந்தே. (24).

பின்கண்டவர்கள் நன்கொடை A வகுப்புத் தொகையாகிய:

சூ 7 கொடுத்துதவினார்கள்.

1 சாமிசெட்டிப்பட்டி T. இராமசாமி பின்னையவர்கள்.

2 நடுப்பட்டி P. ஆறுமுகம் பின்னையவர்கள்.

அச்சிட்டவர்:

நேசமிகும் நங்குலத்துற் பவித்தவபி மானமதா னிலவ வச்சிற்
நேசபெறப் பதித்தீர்தான் வியாக்கிரம பாதரின்னோத் திரமுஞ் சீரா
ராசவலா யனகுத்தி ரமும்படைத்தோன் வேதகிரி யண்ண லீன்ற
பேசபுக ழார்நயனுப் பின்னையெனுஞ் சேலநகர்ப் பெருமை யோனே.

கடவுள் துணை.

ஸ்ரீகருணிகர் புராணம்.

பாயிரம்-கடவுள் வாழ்த்து.

— 0: —

மதுரைச் சித்திவிநாயகர்

கவிவிருத்தம்

* சத்தியானை தந்துசுகந கணமெய்ச்
சத்தியானை சமாதி செய்வோர்க்கருண்
முத்தியானை முகனமகனகடல்வாழ்
செத்தியானை திருவடிபோற்றுவாம.

(இதன்பொருள்) சகல உலகங்களுக்கும் ஆதி, பரை, இசை, ஞானம், கிரியை என்னும் ஐம்பெருஞ் சத்திகளால் அழகிதாகப் படைத்தலாதி தொழில்களைப்பூரித்து தியானை சமாதி முதலிய யோக ஞான சாந்நம கை வந்தபக்குவங்களுக்கு மெய்சுகமாறுவீடளிக்குின்றவரும், அகோரம், தற்புருடம், வாமம, ஈசானம், சத்தியோகாதம் எனஐம் ஐந்து திருமுகங்களை யுடையவருமாகிய ஸ்ரீசிவபெருமானது மூத்த புதல்வராகியமதுரைமாநகர்ச் சித்திவிநாயகக்கடவுளின் அழகிய பாதங்களைப்பணிசுவாம. (இந்நூல்கெக ணின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டி) என்றவாறு.

சத்தியால் எனவே முதற்காரணமும், தந்து எனவே தான் நிமித்த காரணமுமாதல் பெற்றும். ஐது-அழகிது. குறிப்பு முற்றெச்சம் அழகு பெறச்செய்தல், சடப்பொருள்கள் பல்வேறு வண்ணப்படிவமாய்த்தோன்றி

*இக்குறியுள்ளன உரை யாகிரியர் செய்தவை. இவை இவரது சகோதரரும், மதுரைத் தமிழ்ச் சைகபால்பண்டித பரிகையின் முகந பரிசு பெற்றவருமாகிய அ. சந்தசாயியிள்ளை எழுதிய உரைபெற்றன.

நின்றழிதலையும், சேதனப்பகுதி முன்பின்னுணராவாறு திரோதித்து மல நீக்கத்துக்கதி பெறுமாறு அநுக்கிரகித்தலையும் குறிக்கும். ஐம்முகங்களுமு றையே அழித்தல், காத்தல், விளக்கல், அநுக்ரகித்தல், தோற்றுவித்தவென ஐந்தொழிலு நடாத்தும். எடுத்த காரியம் சித்திபெறக்கருணைகூர்வாராத விற் சித்திவிநாயக வணக்கங்கூறினர். அன்றி மதுனாமாநகர்க்கண்ணே வழிதூலாக இஃது செய்யப்பட்டதனான் அத்தல விநாயகர் வணக்கங்கூறிற் றெனினுமாம். (க)

அருணபுர விபமுகவ கரமைந்துள்ளோ
யரிமருக திரிநயன வறுகுமுடிசூடி.
தருணபுரவுமையிறைவர் தந்தபுதல்வோனே
சதுர்மறைகள் பலகலையுமொழியவரசுதரா
விரணமுடனெதிரவுணனுடலமிருகூரும்
விழமிகவுமுனிவுகொடு பொருதவிறலவனே
கருணர்குலசரிதையது மொழியவடியேற்குன்
கருணைபெரிதருள்புரிக கழலிணைகடுணையே.

(இ-ள்) சிவந்த மேனியும், யானை முகமும், ஐந்து கரமுமுடையாய் ! மஹாவிஷ்ணுவின் மருகனே ! மூன்றுநேத்திரமும்அறுகுமுடிய முடியுமுள் ளவனே ! பக்குவ நோக்கிப்பாலிக்கும் உமாமகேஸ்வரர் திருக்குமாரனே ! டால் வேதமும் பலகலைகளும் அடியார்க்குணர்த்தும் வித்தகனே ! பகை கொண்டெதிர்த்த கயாசுரனுடல் பிளக்கச்சினந்து வீசி வெற்றிபெற்றோம் ! சீர் கருணர் வம்ச புராணத்தை எளியேன் இனிது நடத்த நின்னருள் மிக வும் தருக. எனக்குன் பாதங்களே தஞ்சமாவதன்றிப் பிறிதில்லை என்று.

அருணம்=செம்மை, புரம்=தேகம், புரவு=ஈகை, பூர்த்தில்விபுதை என்பவன் மாகதமுனிவனைக் கூடிப்பெற்ற கயமுகாசுரனால் தேவர் துன் புற்று மொழிய, விநாயகர் தம்கொம்பிலொன்றை ஒடித்தெறிந்து அவ்வச ரனை வீட்டினுனொன்பது ஸ்காந்த புராணத்துள்ளது. (உ)

மு ந க கீ க ட வு ள் .

வஞ்சியிடை கொஞ்சமொழி மஞ்சளகவள்ளி
மணவாள குணசீல மயிலேறு குகனே
யஞ்சநடையம்பிகையு மந்திரிநவரனு
மருளருணபுர முருகவயில் பரவுகரனே
தஞ்சமென நம்பினனுனஞ்சல் புரிதணிகைச்
சயிலகுருபரவசரசமரகம்பீரா
கஞ்சமெனவிஞ்சுபத நெஞ்சமுறவியல்சீர்
கருணர்குல சரிதைபுகல் கருணைபுரிவாயே.

(இ-ள்) வஞ்சிக்கொடிபோலிடையும், கொஞ்சிப்பேசும் மொழியும், முகில்போலும் கூந்தலும் வாய்ந்த வள்ளிநாயகி தலைவனே! நற்குணசீலனே! மயில்வாகனத்தில் வருங்குகனே! அன்னம்போன்ற நடைபெற்ற உமாதேவியாருக்கும் அந்திவண்ணராகிய பரமசிவத்துக்கும் புதல்வனே! ஞாயிறு என்னுந் தலத்திலெழுந்தருளிய இளையோனே! வேலாயுதக்கை போய்! திருத்தணிகை வாசா! சிவபிரானுக்குங் குருவானவனே! அசுரனாயுத்தத்தில் வென்ற கம்பீரனே! கீர்த்திமிக்க ஸ்ரீகருணைகர் மரபுநூலைப் பேதையேன் சொல்லவறியாமல் உன்னையே பற்றுக்கோடாக நம்பினேனா தலால் அஞ்சலென்றதரவுகூறுந் திருவருள் புரிவாயாக. நின் தாமரை மலர் போலும் பதங்கனும் என் மனத்தென்றும் விளங்குக (எ-று).

இந்நூலாசிரியர் ஞாயிறு பாரீசநாதனென்பவராதலால் ஞாயிறு என்பது இவர் வசித்த ஊர்ப்பெயரென்றறிதற்கு அருணபுரமென்றார். முற்கலியிலும், கீழ்ப்போதரும் மீனாட்சியம்மை துதி கவியிலும் அதனையே விதந்து கூறுவர். மேற்கலியில் அருணபுரம்=சிவந்தமேனி, எனப்பொருள் கொண்டாம். அதுவும் மெருந்துமென்பதறிவித்தற்கு. (ங)

ஸ்ரீ சோக்கநாதர்.

வேறு.

காலையேயருந்து பார்தன் கம்மதாணிமாலையும்
கனமதார்த்தகுலமான் கனற்பரந்தகையினர்
வேலைமேவுமாலமுண்ட வீரதீரவிமலனார்
மேருசாபமாய் வளைத்து வெம்புரப் புகித்தவ
ராலவாயிலான கூடலாறுபத்துநாலுமாம்
அன்பினோமொடல்செய்த வாதி சோதி நீதியார்
சோலைகுழு மதுமைமேவு சுருதியான பொருளினர்
தோக்கபாகர் சொக்கநாத னுர்ப்பதங்கன்போற்றுவாம்.

(இ-ள்) வாயுபகஷணம் செய்யும் சர்ப்பங்களே புனையுமீலையும், அயன் சிரமாலிகையே மதாணிப் பதக்கமுமாகப் பெருமை மிக்க குலம், மான், அக்னி தரித்த கைகளையுடையவர், முற்காலத்து கூர்ப்பதியி லெழுந்தவிடத்தையுண்ட வீரர் மலரஹிதர் மகமேருவை வில்லாக்கித் திரிபுரதகனம் செய்தவர், ஆலவாயிலென்னும் மதுமை மதுமையான வன்புகாரணமாக அறுபத்து நான்கு திருவிளைபாடலும் புரிந்த முதல்வர், ஜோதிஸ்வரூபர், நல்லோர்க்கும் இல்லோர்க்கும் நடுநின்றளிக்கும்நீதியர், சோலைகுழந்த மதுரைக் கண்ணைப் பொருந்திய வேதப்பொருளானவர் உமாதேவியொரு பாகர் ஆகிய ஸ்ரீசோக்கேசர் திருவடிகளை இறைஞ்சுவாம் (எ-று).

கம்-தலை, பார்தன்-பாம்பு, பார்தன்-மாலை, கம்-மதானி, என்-எதிர்
நினை நினைபாக்கொள்க. மலம் ஆணவம்மாயை காயியம் என்பன். இவை
பசுக்கட்கே யுரியனவாதலின், விமலன் என்றார். கிரிபுரத்தாரது கொடு
மைபுரத்துக் கேற்றப்பட்டது ஒற்றுமை நயம் கருதி. சூழிகர்த்து
அழிந்த மதுனையெல்லையீதெனப் பாண்டியர்க்குணர்த்தச் சொக்கேசர்
ஒரு சர்ப்பத்தைவலி வளைத்துக்காட்டினமையால் மதுரை, ஆலவாய்-எனப்
பட்டதென்பது திருவிளையாடல் திருவாலவாய்யான் பட்டல். காலமும் ஆட
லெனக்கூட்டுக. சுருதி, கேட்டேகற்றற்பால்தானிய வேதத்துக்குக் கார
ணப்பெயர். தோகை என்றார், உமாதேவி நீல சிந்தையும் பரிவதத்துப்
பிறந்து வசித்ததையுருநிப்பிக்க. (சு)

மீ னு கடி ய ம் மை .

கன்னலன்னமொழியும் வேள்கொள் கணையினன்னவீழியுநீள்
காருநேருமேதி யிநதுகமலமன்னமுகமீனாள்
பன்னகம்பரந்தோகை பணிகள் மின்னு பூணியாள்
பரமாமோககர் பாகமுற்றபாரமேருமுலையினாள்
மின்னலென்னு மிடைபுரிந்த மெல்லியருணபுரமுளாள்
வேதமுற்ற பொருளமைந்தவித்தகச சமர்த்தியாள்
அன்னமென்னு மின்னறவகணொலொட்டைமைத்தவ
ளவகயற்கணமமை தாளகத்திருத்தியோ துவாம்.

(இ ன்) கரும்பின் சுவைபோன் மதுரந்தரும் சொல்லும், மன்மதன்
கையம்புபோன்ற விழியும், செடிய கருமுகின்போலும்குழலும், சந்திரனைத்
தாமரையை நிகர்த்த முகமும், நாககணகணமும், வியாபித்த சங்கம், பத்மம்,
முதலிய உத்தம லோகைகளும், ஏனை ஆபரணங்களும் பிரகாசிக்கும்கையும்,
கணந்தவகிய மேருகிழிக் கிணையான கொங்கைகளும், மின்னற் கொடியாற்
செய்தனைய இடையுமுடையவளாகி ஸ்ரீ சொக்கேசர் வரம்பாகத்திலமர்ந்த
கோமளாகி, பத்தர்கனிநதயகமலத்து வசிக்கும் அன்னப்பேடு. மூப்பத்
திரண்டறவகலையுந்தநவன், வேதத்துக்கூறும் பொருள்தானேயான் சதுர
சாமர்த்தியம் பெற்றவன், ஞாயிறு என்னுந் தலத்தினெழுந்தருளியவளாகிய
மீனாகியம்மையின் உபயதிருவடினை மனத்துட்கொண்டு வாழ்த்தி வணங்
குவாம் (எ-று). (ரு)

மதன் கணையை விழிக்குவாயித்தல், மலையாப்பினும்-மனமுருக்கும்
வலிமை மிகுதி நோக்கி. இவ்வாறே “அஞ்சும்பையும் ஐயுந் தன் தலகம்
பையும் அளவா-நஞ்சங்களைவெல ஆகிய நயனங்களையுண்டினை” என்பர்-

கம்பாட்டாழ்வாரும். விழிகள் மிகுதுவேயாயினும் அவற்றின் சாபாதுக்கி
ரகசாமர்த்திய வலிமைக்களவில்லை என்பதுவமையாற்பெற்றபயன். காரும்
என்பதின் உண்மை எச்சமாய்க் குழற்றுவமிக்கும் மற்றைப் பொருட்களையு
முணர்ந்தும். என்றுமொருபடித்தாய் அம்மை முதம்போன்று திகழாமை
யால், இரவில் விளங்கும் மதியும் பகலிற் பொலியும் கமலமு மிணைந்து
வமையாக்க வேண்டிற்று. சர்வலோக ரக்ஷையின் அஸ்தங்களில் அகண்ட
சாம்பிராஜ்யயோக ரோகைகள் விளங்குமரபேயாய் மேரு, மூலேக்கு
வமை, உருவமே யன்றிப்பொன் மயத்தேமல்பூத்துச் சிவபிரான் புயத்தார்
குழைக்கப் படுதலானும், மனமும் வாக்குமகதிய உபலக்ஷணத்தாற்காய
மும் பெற்றும். ஈண்டுமகதிய அருணபுரம்—(ரூயிறு) மதனைக் கண்ணித்
தாதல் வேண்டும். (ஈ)

ஏகாம்பரோசவரீ.

கவிவிருத்தம்.

*பெர்னம் லைக்குள புன்மையுங் காட்டுவான்
விண்ம லைத்து விளங்கெழிற் றோட்கணே
மென்மு லைச்சுவ டென்கொண்ட வித்தகன்
றன்ம லர்க்கழல் சார்பெமக் கென்றுமே.

(இ-ள்) ஸ்ரீகாமாக்கியம்மையின் ஸ்தனங்கட்குப் பொன் மலையீன
மகமேரு ஒப்பாகாமையேயன்றி, அதன் எளிமையையும், காண்பிக்கும்பொ
ருட்டி அதனை வில்லாக வளைத்து இக்கொங்கைகளின் பெருமையையும்
வன்மையையுமுணர்த்த அவற்றால் செய்யப்பட்ட வடுவையும், விளக்கமுற்
றழகிய தோட்களிற் கொண்ட சதுரராகிய ஸ்ரீ ஏகாம்பரோசனது தாமரை
மலர்போலும் பாதங்களே நமக்கு எக்காலத்தூற் தஞ்சமாவது. ஆதலாலவற்
றை வணங்குவோம் என்பது குறிப்பெச்சம் (ஏ-று).^௦

மென்முலை, வித்தகன் என்னும் சொல்நயத்தால், மலை வளைத்த சாக
சன் இம்மிகுதுமூலையாத் தவறிற்றதென்னே! என்னும் ஓரதிகசுமும் தோ
ன்றும். திரிபுரதகனம் செய்த காலத்து மகமேரு வில்லாகவளைக்கப்பெற்ற
து. சிவபிரான் காமாக்கியம்மையின் தலத்தைச் சோதிக்க ஆற்றில், பெரு
வெள்ளம் வரச்செய்ய மணலிலிங்கத்துக் கிடையூறுவராமல் அம்மை இரு
கரத்தாலு மார்புறத்தழுவக் கொங்கைக் குறிப்பெற்றார், ஏகாம்பரோசாதர்.
கருணை வம்சமூலபுருஷர்கள், ஆதினம்பெற்றது, காஞ்சிபுரத்திக்கு வந்த
பின் ஆதலால் அத்தலக்கடவுள், துதி வேண்டிற்று. (ஏ)

காமாட்சியம்மை.

வேறு.

*சிலைத்தழும்புங் கல்லெறிசெய் திறெந்தழும்பும் பிரம்புகொண்டு

செழியன் மேர்து

நிலைத்தழும்பும் கொலைபழுத்த புனவேட னுதைத்தழும்பு

நிற்ப லிண்ணேர்

தலைத்தழும்பும் பதமுடையாற் கவைசாலா வெனக்கைவனைத்

தழும்புங் கொம்மை

மூலைத்தழும்பும் வழங்கிமகிழ் காமலோ சனியிருதாண்

முளரி போற்றி.

(இ-ன்) முன்பு அர்ச்சனனடித்தவிற்தழும்பும், சாக்கிய நாயனார் கல் லெறித்தழும்பும், அரிமர்த்தன பாண்டியன் கைப்பிரம்பால் நிலைபெறமோ திய தழும்பும், கொலைத்தொழினிரம்பிய கானவேடனாகிய கண்ணப்பனார் உதைத்த தழும்பும் ஒருவாறிருப்ப, தேவர்கள் அறுதினம் வந்து வணங்கும் முடித்தழும்பும் கால்களிலுடைய தன் கணவர்க்கைவ போதாவென்று கருதித்தனது கைவளையல் தழும்பும், வட்டமான கொங்கைகளமுந்திய தழும்பும்புதிதாகத் தந்துமகிழ்ந்த காமாட்சியம்மையின் இரண்டு பாதங்க ளையும்வணங்குவோம் (எ-று).

தனது பக்தர்கள்பாலுற்ற பேரன்பு காரணமாக அவர்கள் செய்த தழும்புகளைப்போல் பிராட்டி வழங்கிய தழும்புகளையும் ஒப்புக்கொண்ட கணவனை நோக்கிக்களிப்புற்றாளாதலால் “மகிழ்” என்றார். காமலோனி = காமாட்சி, லோசனம் = கண்.

(அ)

ம ஹா லி ஷ்டி னு .

*சேவடியர்ல் மூவுலகுந் திகழத்தாவித் திறல்படைத்த வவுணர் தமைச்

செறுத்து மென்பூக்

காவிரிக் குருவழுஞ்செங் கமலக்காடுகவின்பெறப்பூத் தெனவன்பர்

கருதத் தோன்றுந்

தேவனொரு கராங்கதுவ நிமிர்கை தூக்கிச் சிந்தரமுன் னாளதி

மூல மென்ன

மூவருக்கு மொருமுதல்வன் றானே யென்ன முன்வந்தான் பூங்கழல்கண்

முன்னி வாழ்வாம்.

(இ-ன்) மாபலிச்சக்ரவர்த்திபால் வாங்கிய மூவடி யிடத்துக்கு மூன் றுலகையுள்ளத்து, பலம்பெற்ற அசுரனா ஜபித்து, மெல்லிய காயாமூபுப் போன்ற நிறமும், செந்தாமரைக்காடு அழகுபெற்றமலர்தாற்போன்ற கண்,

கரம், வாய், உந்தி, பதங்களும் கருதுகின்ற பக்தர்கள் முன்னோற்ற வருகின்ற தேவனும், தடாகத்தில் முதலையாற் பீடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரன் பூர்வம் ஆதிமூலமே யென்றோலமிடத் திரிமூர்த்திகட்குந்தானே முதல்வனொமாறுகாண முன்வந்தவருமாகிய பூரிமஹாவிஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தங்களை ஸ்மரித்துய்வோமாக (எ-று).

வியாபகன் என்னும் பொருள்பெற்ற விஷ்ணுவென்னும் பெயர்ப்புகள் மை மூவுலகுமளந்த செய்கையாலும், ரக்ஷகன் என்பது அசுரனாவென்ற மையாலும், “ பத்துடைபடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரியவித்தகன் ” என்கை, கருதத் தோன்றலாலும், பரந்தாமன் என்னுமுண்மை க்ஜேந்திரன்வார்த்தையாலும் விளங்குமாறகப்படக் கூறினார். (சு)

நாமகர்.

வேறு

*நளிகெழு கமலப் புத்தே ணுமணிப் பீடத் தும்பர்த்
தளிகொண்டாங் குள்ளு மன்பர் தம்மணித் தாலு வேறி
யளிகொள்பார்க் கிரண்டு கண்ணு யமர்கலை யுணர்த்தி யுய்க்கும்
ஒளிகிளர் கமலச் சேக்கை யோதிமத் துனைத்து திப்பாம்.

(இ-ள்) பெருமை பொருந்திய பதுமோற்பவனாகிய நான்முநக் கடவுளின் நாவாகிய ரத்ன சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பதுபோலவே தன்னை நினைக்கும் பக்தர்கள் நாவிலுமெழுந்தருளி, இரக்ஷையை விரும்பீநிற்கு முலகுக்கு இரண்டுகண்களாமெனப் பெரியோரோகிய எண்ணும் எழுத்தும் அறிவித்து அவைகாரணமாக நன்னெறிக்கட் செலுத்தியுய்விக்கின் தவன், சூரியனுக்கு மலரும் தாமரை யணையிற்றங்கும் அன்னப்பேடையான், ஆகியசரஸ்வதியை வாழ்த்துவோம். (சொற்சோர்வுபடாமல் வாக்கருளும் பொருட்டு (எ-று).

நளி-பெருமை. தாலு-நாக்கு, ஒளி-சூரியன். கண்ணுலன்றி ஒருபொருட் டன்மை யுணரலாகாமையோல் எண்ணு மெழுத்துமின்றிக் கதிக்குரிய நெறிகாணது, ஆகவேயுயிர்கள் அந்நெறி ஒழுகியுய்தலியலாது. இத்தனைக் குங்காரணம் இவளின்னருளையாமென்பார் இங்ஙனங்கூறினார். (ஐ)

ஞானதேவர் முதலியோர்.

கலிவிருத்தம்

*மானு மானும் விழிக்கற்பு மாதிவ
டானு னக்கு மனையெனச் சங்கணி
சோனு னாத்திடக் கொண்டவன் தந்தருண்
ஞான தேவர்முன் னுல்வரைப் போற்றுவாம்.

அ

ஸ்ரீகருணீகர் புராணம்

(இ-ள்) நீலோற்பலமலர் மூதலிய பொருட்களையல்லாமல் மருண்ட நோக்குடைமையால் மாணையும் நிகர்த்தகண்களை யுடைய கற்பின் மிக்க ருக்மாபாய் என்னும் இப்பெண்ணே உனக்கு மனைவியாகத் தக்கவனென்று சங்கபாணியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனே கட்டளையிட (அதன்மீன்) அவனை மனைவியாக்கிக் கொண்டவராகிய விடோபாவுக்குப்புத்திரராக உதித்தருளிய ஞானதேவர், நிவிர்த்திதேவர், சோபானதேவர் என்னுமாவனையும் முக்தாபாய் என்னும் பெண்ணரசியையும், வணங்குவோம் (எ-று).

குறிப்பு :—மானும் என்பதிலுண்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. கருணீக பிரம்மண வம்சத்திலுற்பலித்த வசிஷ்டாவதாரராகிய விடோபாவென்ப லர் துறவுபூணுநோக்கத்தாற்காசிக்கேக வழியிற்சந்தித்த சீதாபந்துவென் னும் சஜாகியினர் தம்வீட்டுக்கிட்டுக்கொண்டுபோய் அற்றையிரவிற்பகவத நுகர்வா சொற்பனங்கண்டவாறு தமது அரும்பெறற் புதல்வியாகிய ருக் மாபாய் என்பவளை மணந்துகொள்ளும்படி வேண்டியும், உடன்படாதவி டோபா, ஸ்ரீமந்நாராயணனே பிரத்யக்ஷத்தில் கட்டளையிட்டபின் விவாகம் புரிந்தனனொன்றும், அவர்கட்கு ஸ்ரீசிவபிரானம்சமாகிய நிவிர்த்தி தேவ ரும், விஷ்ணு அம்சமாகிய ஞானதேவரும், பிரம்ஹாம்சமாகிய சோபான தேவரும், ஆதிசத்தியம்சமாகிய முக்தாபாய் என்னும் பெண்மணியும் அவ தரித்தனனொன்றும் பக்தவிஜயம் ஞானதேவர் சரித்திரத்துக்கூறுதலறிக. அந்நூலில் விடோபா ஸ்ரீகருணீக ப்ராம்ஹணவம்சத்தினனொன்று விளங்க வுணர்த்தலால் இவரவன் துதிவேண்டிற்றென்க. (10க)

வசவசமயநச்சாநியநுள் சம்மந்தநீர் வளக்கீதீ.

என்பதேந் திழையே யாகவெழுந்திடப் பாடினானும்
கென்புரி தினாயிற் கன்மேற்சிவனெழுத் தோதினானும்
அன்புள கருணீகர்க்கென் றமைந்த தூலடியேன்கூறு
மின்புகூ றிப்பாட்டிந்தே மியைந்துமுன்னடப்பந்தமே.

(இ-ள்) திருமயிலையில் எலும்பைப் பெண்ணாகவெழும்புழிப் புழியு ஸ்ரீதிருஞான சம்மந்தசுவாமிகளும், அழகிய கடலின்கண் அருதக்கூடாட் கல்லைக் கட்டிலீழ்த்த அதுவேபுணையாக ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண் டுநீந்திய ஸ்ரீ அப்பர் சுவாமிகளும் அடியேன்கூறத்தூணிந்த ஸ்ரீகருணீகர்க் கென்றே தோன்றிய இந்நூலின் இன்பமிருந்த பாடல்களுக்குத் தாழும் மனம்பொருந்தி வழிகாட்டிபுறந்தெவ்வவர்கள். எனினாலும், குலசகிதை யார் இவ்வம்சத்தினராதலின், அவர்பாலன்முடைய கழிப்பந்தரும், அச்சம் பந்தர்மீதன்முடிந்த வளக்கேகும் எனது வேண்டுகோளை எதிர்பார்த்துத் தாமதியார் (எ-று), (10உ)

வாதவூடிகள், நாயன்மார், அகத்தியர்.

†அன்பின லுருக்கிப் பாடும் வாதவூ ரடிகள் போற்றி
நம்பியாண் டாளே யோதும் நாயன்மா ரடிகள் போற்றி
பைம்பொழில் வையைக் கடற் பதிவினை யாட லுற்ற
பம்புநீர்க் கும்ப யோனி பாததா மரைகள் போற்றி.

(இ-ள்.) பசிய சோலைகள் சூழ்ந்த வையை நதிக்குச் சமீபமாகிய மது
ராபுரத்து ஈசன் திருவினையாடலைக் கருதிப்பெற்ற அன்பால் மனம்நெக்கு
ருகித் திருவாசகமும், திருக்கோவையும் பாடியருளிய ஸ்ரீவாதவூரனாயும்,
நம்பியாண்டார் நம்பிகளாற்புகலப்பெற்ற சிவனடியார்களாகிய எல்லாநாய
ன்மார்களுடும், உரத்த நீர்பொதிந்த மந்திர கலசத்தினின்றும் ஜனித்த செந்
தமிழாசிரியராகிய அகத்திய முனிவரையும் வணங்குவோம். (எ று.)

பிரமதேவன் யாகத்தில் மந்திரகலசத்தினின்றும் பிறந்ததினால் அகத்
தியர் கலசயோனி, கும்பமுனி எனப் பெயர்பெற்றார். (கக.)

கந்தாமூர்த்தி சுவாமிகள்.

*பித்தனென் றுரைக்கும் பேறு பெறற்கலந் திருந்து வாய்ப்ப
வத்தனே வலித்த தென்னை யடிமைகொண்டாளந் கன்றால்
சித்தமூற் றியானே யேவுஞ் சிறுபணி செயற்கென் பான்போன்
முத்தணி நகைபாற் றாது முடுக்கியோன் றிருத்தான் போற்றி.

(இ-ள்.) யாவர்க்கும் பரம பிதாவாகிய ஸ்ரீசிவபரஞ்சுடர் தன்னைப் பித்
தனென்று சொல்லக்கேட்கும் பாக்யம் வருங்காலத்தை ஆசையோடு எதிர்
நோக்கி நெடுநாட் காத்திருந்து சமயம் வாய்க்கத் தானே வரது நம்மை
வலிந்து தனக்கடிமையாக்கிக்கொண்டது எமக்கு எவலிடம்பொருட்டல்ல
மனமிசைந்து யாம் எவுகின்ற குற்றேவலைச் செய்வதற்காகவேயாம் என்னு
முண்மையை உலகத்துக்குக் காட்டுவார் ஷோல் மூத்தை நிகர்த்தழகிய
பற்களையுடைய பரவைநாச்சியார் திருமனைக்கு அப்பரமேசனை வினாந்து
செல்லத்தூர்த்திய ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது அழகிய பாதங்களை நமஸ்
கரிப்போமாக.

ஒருவரை அடிமைகொள்வது, தானேவிய பணிவிடைகளைச் செய்வ
தற்கேயன்றோ? அங்ஙனமன்றி அடிமைகள் சொல்லிய பணிவிடைகளைத்
தான் செய்வதற்காக அடிமைகொண்டு, பின்னும் தன்னைப் பித்தனென்று
கூறுங்காலத்தை ஆவலோடு எதிர்நோக்கியிருந்தது என்னோ! என்பது கவி
சுமத்தரம். (கச.)

†இக்குறிவிட்டவை ஏட்டிலின்றி அச்சப்பிரதியில்மட்டு மிருப்பன.

சித்திரகுப்தர்.

அத்திரி புறமெய்ஞ் ஞான வறிவினைத் தெளிந்து கண்டோர்
சித்திர யமனை யன்பாற் சேர்ந்தனைத் துயிர்க் கணக்கா *
யெத்திசைப் புலனத் தெய்து மிருவினை யெழுதிச் சொல்வோர்
சித்திர குப்தர் தாய திருவடி வினைகள் போற்றி.

(இ-ள்.) ஐயம், திரிபு, அறியாமையென்னும் மூன்று குற்றமு நீங்க
'மெய்ஞ்ஞானமுணர்ந்த விவேகியரும், தர்மசசெவடிக்காண்டாத்தும் இயமதே
வனை யன்மினாற்சேர்ந்து எல்லா வுலகங்களிலுமுள்ள சர்வபிராணிகளின்
நல்வினை தீவினைகளைப் பகுத்தெழுதித் கணக்கிட்டுச் சொல்வோருமாகிய
சித்திரகுப்தரின் யரிசுத்தமுற்ற மேன்மை தங்கிய இருபாதங்களையும் வண
ங்குவோம். (எ-று.)

அகரம்பண்டறிசுட்டு. திரிபு அறத்தெளிந்து என்மையான் முக்குற்ற
மு நீங்க என்றும். புலனத்தெய்தும் அனைத்துயிர் இருவினை எழுதித் கணக்
காய்ச்சொல்வோரொன மாறிக்கூட்டுக. சித்திரகுப்தரே இவ்வம்ச மூலபுரு
ஷராகையால் அவர்துதி வேண்டாற்பாலதே. (கரு)

தலச்சிறைநாயனார்.

வேறு.

* ஐங்கரற்கு மறுமுகற்கு முணக்கிடையாக் கொங்கைபொழி
யமுத மூட்ட
மங்கைதனக் குறைத்துமணிச சிவிகைதந்துஞ் செய்தானறி
மறந்தான் போலச
சங்கரற்கே வரைந்ததிரு வாய்க்கொண்டு சண்பையர்கோன்
றமிழ்த்தார் சூட்டத்
துங்கமுறச சூடியிசை நிரப்புகுலச சிறையடிக
டுனைத்தான் போற்றி.

(இ-ள்.) விநாயகர்க்கும் முருகக்கடவுளுக்கும் உண்ணக்கிடையாத உமா
தேவியின் முலைப்பாலை இவர்க்கு ண்டிகவென்று கட்டலாயிட்டும், முத்துப்
பல்லக்கு, தாளம் முதலிய பரிசில் தந்தும் ஸ்ரீசிவபெருமான் தமக்குச்
செய்த உபகாரத்தை மறந்து, அவரைப் பாடற்கேயுரிய அழகிய வாயினால்
சீர்காழித் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தமிழாற்புனைந்த செய்யுண்மாலையி
யைச்சூட்ட உயர்வுபொருந்தச் சூடிப் புகழ் நிறைந்த ஸ்ரீகுலச்சிறைநாய
னாரின் இரண்டு பாதங்களையும் கைகூப்பித் தொழுவோம். (எ-று.)

கவிசமங்கரமாய் ஈசனையே பாடற்கேற்ற வாய்கொண்டு இவனாய் பாடியபெருமை விளங்க “மறந்தான்போல” என்கின்றார். தமிழ்த்தார் மங்கையர்க்கரசியாரையும் குலச்சிறைநாயனாரையும் ஒவ்வொரு கவியிலும் புதழ்த்துபாடிய செய்துகள். விநாயகர்க்கும் இனையவர்க்குங்கிட்டாத பாண ண்ட வாய்க்குத் ‘திரு’ என்னும் அடைவேண்டாவோ? சண்பை-சீர்காழி. குலச்சிறைநாயனார் இம்மரபின் மேம்பாடுற்றவரும், நாயன்மார்களுளொரு வரும், இப்புராணம் தமிழிற் செய்தற்குக் காரணருமாயிருந்தலால் அவர் துதியின்றியமையாததேயும்.

சுவாமிகள் திருப்பதிகம் குடியின் வேரோரிசை வேண்டற்பாலதன் றென்னுங் கருத்தால், இசைநிப்பிய என்றார். மங்கையர்க்கரசியும் பாடி னோனும் பெண்பாலாகிய அவளினும் அறிவுடைய குலச்சிறை எவ்வாறு ஏற்றனர் சங்கரற்கேயுரிய வாய்க்கவிதையை? என்னுமோர் நயமும் கொள் வக்கிடந்தது.

(கக)

நக்கீரர், கடவுண்மாமுனிவர்

வேறு.

† கல்விக்கங் கத்தோர்க் கெல்லாங் காரண வருவாய் வந்த செல்வநக் கீரன் பாதஞ் சேர்த்தனன் முடியின் முன்ன நல்லவிக் கருணர் காதை நயந்தினி தளித்த வின்கொற் றொல்புகழ்க் கடவு ளான மாமுனி. துணைத்தாள் போற்றி.

(இ-ள்.) கல்வியாற் பெருமையிடுக கடைச்சங்கப்புலவர் நாற்பத் தொன்பதினமருள்நங் காரணஸ்வரூபியாய்த் தோன்றிய பாக்ஷியர் பெற்ற நக்கீரரது திருவடிகளை எனது முடிக்குச் சிரமாவிகையாகாந்தரேமலி, கண்மைபெற்ற இக்கருணை வம்ச வரலாற்றை விருந்தி. இன்பமாகக் குத புராணிகரிடம் சென்று முன்பு வாங்கித்தந்த பழமைபாண, கீர்த்தியையும், இனிய மொழிகளையுமுடைய கடவுண்முனிவரது உபயபாதங்கோழும் கமன் கரிப்போமாக. (எ-று.)

நக்கீரர் இம்மரபினொன்பது “கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்” என்னும் வழக்கானன்றியும் இந்நாலுட் சீர்கருணர் புகழ்ஈறிய சருக் கத்தும் கூறப்படுதலானும் இவர் இந்நூல் தமிழில் வருவதற்கு ஆதிகீர ணராயிருந்த சிறப்புடைமை. பற்றியும், கடவுண்முனிவர் முதலுலகச் சூதபுராணிகரிடத்தினின்று கொணர்ந்ததனாலும் இங்குத் துதிக்கப் பெற் றனர்.

(கக)

சீத்தலைச்சாத்தனார்.

வேறு.

✽ மலயமா தவனீன்ற தமிழ்ப்பாலைக் கினிதொருமங்
கலநர ணீந்தான்
பலகலேதேர் வள்ளுவனற் சிலப்பதிகா ரமுமினங்கேட்ப்
பாலிப் பாளு
விலகுமணி மேகலையெண் காழலமுப் பதுபுனைவ
லெனவீத் தெய்து
மலகில்புகழ்ச் சீத்தலைச்சாத் தன்கருண குவத்தோன்
வடிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) பொதியமலை வாசராகிய அகத்தியனார் இலக்கணம் புகன்று
சிறப்பித்த தமிழென்னும் பெண்மணிக்குப் பலவகை தூற்கள் பயின்று
வல்ல திருவள்ளுவர்குறள் இன்பமாகிய ஓர் மாங்கல்ய சூத்திரம் போலும்.
இளங்கோவடிகளென்னும் அரசன் சிலப்பதிகாரமும் இவட்கு நல்குவான்.
யான் பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்களாலமைந்த மேகலாபரணம் எட்டுச்சர
மல்ல, முப்பது செய்தனிக்கின்றேன் என்று தந்து அதனும் பெற்ற அள
வற்ற கீர்த்தியையுடைய ஸ்ரீ கருணை வம்சோத்பவராகிய சீத்தலைச்சாத்த
னானும் சங்கப்புலவர் திருவடிகளை வணங்குவோமாக. (எ-று.)

அகத்தியனார் பொதியத்துக்கு வருமுன்பே இந்நாட்டில் தமிழ்வுழங்
கிற்பெரினும், அம்முனிவர் அகத்தியமெனத் தன்பெயரானோலிககண
தூல் செய்தனராதலின் ஈன்ற என உபசரித்தார். கதைத்தொடர்பில்
மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்தின் பிற்படுவதாயினும், முற்படச் செய்யப்
பெற்றதென்பது அறிஞர் துணிபு ஆதலிற் பாலிப்பரன் என எதிர்காலத்
துக் கூறினார். “என்கோவைமேகலை காஞ்சியிருகோவை” என்பதிலு
மங்கையரணியும் மேகலை எட்டுக்கோவையுள்ளதாயினும், இத்தமிழ்மா
னுக்கு விசேடமாக முப்பதுகோவை மேகலையொன்று நவீனமாகத்தருவார்
போன்று முப்பது காதையுள்ள மணிமேகலை என்னும் காப்பியம் புனைத்
தனொன்க. கூலவாணிகச்சாத்தனார் என்னுமியற்பெயர் கொண்டு இவரை
வணிக மரபினொன்க கூறுதல் பொருந்தாது. இவரது முன்னோர் வாணி
பத்தொழில் புரிந்துவந்த காரணத்தானந்திக் குலத்தாலப்பெயர் பெற்ற
தல்லவரை இந்நூலில் வினங்கிய சீர்கருணர் புகழ்கூறியிருக்கின்றான். இவன்
செய்யுளிற் காண்க.

(சுருதி)

இராமலிங்க கவசங்கள்.

* இருட்பாவும் வையகத்தோ ரினங்கதிர்ஞா யிறுதோற்றி
யெறித்து முள்ள
மருட்பாவு மிருளகற்ற மாட்டாமை கண்டிந்த
மாயிற் றோன்றித்
தெருட்பாவு முபரிடதச் சித்தாந்தச் சினைக்கனிமெய்த்
தேறல் வாக்கி
யருட்பாவொங் றினிதுணைத்த கருங்குழியி ராமலிங்க
வடிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) அந்தகாரம் மிகப்பரவிய இந்நிலவுலகத்தே அதனை நீக்கக் கிரணக்கற்றைகளையுடைய ஓர இனஞ்சூரியனுதித்துப் பிரகாசித்தும், புற விருளையேயன்றி மனிதர்களின் அக்விருளை அகற்றமாட்டாமை நோக்கி இவ்வம்சத்தில் அவதரித்து தெளிவுபொருந்திய மெய்மையான வேதகந்த உபநிஷத்துக்களின் முடியிற்கனிந்த சித்தாந்தக் கனியின் இரசத்தைப் பிழிந்து வார்த்தாலொத்த திருவருட்பாவை இன்பமாகத் திருவாய்மலர்ந்த கருங்குழி இராமலிங்க கவசங்கள் நம்மைப்பாதுகாப்பாராக. (எ-று.)

தெருட்பாவுமெய்யுபரிடதச்சினைத்தாந்தக்கனியென மாற்றுக. இருட்பாவும் வையகமென்றத்போல இருட்டு மூலகமென்பர் கம்பரும். வேத கிரசாகிய உபநிஷத்துக்களின் முடிந்த உண்மையே சைவசித்தாந்த மென்பதனால் உபரிடதச்சினைக்கனி என்றார். போற்றி-பாதுகாக்கவெனப்பொருடால் “பொய்தீர்காட்சிப்புணையோய் போற்றி” என்னும் சிலப்பதிகாரப் புறஞ்சேரியிறுத்தகாளை கூடவது அடிக்கு அடியார்க்குநல்லார் கூறியவாற்றால் அறிக. (கக)

அருக்கிகடவுள்.

வேத:

திங்கண்மா முக்கு டைக்கீழ்ச செழுமலர்த் தேர்மேல் வந்து
பங்கயன் றிருமா லீசன் பரஞ்சடர் வடிவொன் றுகி
யெந்தணுந் தருமம் வீற வெண்குணம் படைத்து நின்ற
புங்கவன் கமல பாதம் போற்றியே வணங்க லுற்றும்.

(இ-ள்.) பெருமைபெற்ற சந்திரனைப்போல் விளங்கும் முக்குடை நீழலில் செழித்த தர்மணாப்புட்பமாகிய வாகனத்திற்கேன்றி பிரம்மவிஷ்ணுருத்திரர்களாகிய திரிமூர்த்திகளுந்தானாகி எல்லாவிடத்தும் தருமம் மேய்ந்து அபிஷேகம்வாங்கிப் பெற்ற பரிகரத்தலையின் அருக்கிகடவுளின் தாமதமலர்போலும் பாதங்களை விதோத்தரித்து நமஸ்கரிக்கின்றோம். (எ-று.)

புராண ஆசிரியராகிய பாரீச நாதர் அருகமத்தினராதலிற்றங்கடவுள் வணக்கங் கூறினார். பண்ணைக்காலத்துக் கல்விமான்கள் இக்காலம் போல் மதநிந்தனை செய்வாரல்லர் என்கை இந்நூற்கண் இந்நுமத்தெய்வ வணக்கங்களைக்கூறியபின் தம் வழிபடுகடவுள்வணக்கம் கூறிக்கொண்ட இவ்வுசெய்கையே இனிதுவினக்கும். புத்தமதநூலாகிய மணிமேகலை ஆசிரியராகிய சேத்தலைச்சாத்தரும் அருகமத்திற்குரிய சேவகசிந்தாமணிக்கு, உணர்யாசிரியராகிய நச்சினாக்கினியரும் புறமத தாஷணை செய்யப் புண்பொன்க. அருகக்கடவுட்குரிய முக்குடைகள் சந்திராதித்யம், நித்யவிநோதம், சகலபாசனம் என்பன. இவை பொன், அரதனம், முத்து இவற்றாலாக்கப்பட்டவை. வாகனம் தாமரைமலர், என்கை “பூநகைத்திலங்கு, கஞ்சப் பொருட்டின்மீதே யொதுங்கும்” என்பதாலறிக. எண்ணுமாண :—அநந்தஞானம், அநந்தவிரியம், அநந்தசுகம், அநந்ததரிசனம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆபுவின்மை, அழியாவியல்பு எனவிலை அருகமதக்கோட்பாடு (உய)

ஆழ்வார்கள்,

மறையவர், தேய்பெருமாள்.

வேறு

† சோலைமலை தனிமருந் துளவ மாலைத்

தொழுதுருகும்பத்தர்கடம் துணைத்தான் போற்றிக்

காலைமுதற் கந்திசெயு மந்த னுனர்

கழல்போற்றிக் கருணை புராணந் தன்னை

வேலைகுழ் புவிதனிலே விரிக்கத் தந்த

வேதகுலத் தேய்பெருமா ளடிகள் போற்றி

யோலைமலை தீம்புநன்கு விருத்தப் பாவா

லோதுவேண் புலவர்குமா முதப்ப மாதோ.

(இ-ள்.) சோலைமலையிலமர்ந்த துழாய்மாவையுண்ட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை வணங்கிய யன்பினாலுருகும் ஆழ்வாராதிகளையும், காலைமுதலியகாலங்களிற் சந்தியாவந்தலுதி நித்யகர்மங்களைச்செய்யும் பிராமண லோஷ்டர் சூனையும், இந்நூலையான் தமிழில் விரித்துச்செய்ய வடமொழியினின்றும், மொழிபெயர்த்துதலிய வேதியராகிய தேய்பெருமானையுந் நமஸ்கரித்து, விருத்தச் செய்துள்ளன்களால், வித்துவான்கள் மகிழும்படி, கூறுகின்றனர். (உ-று.)

(உ-று.)

அழகையடக்கம்.

வேறு.

வீறினால் விளங்கும் வேத வியாசர்சொற் புராண முன்னர்
'தேறியா னுணாப்ப னென்றே சிந்தையி னினைந்த தன்மை
மாலிலா மேரு வச்சி வழிபெருக் குருட்டிப் பங்கு
சேறினன் காண்ட வெண்ண வெண்ணிய வியல்பிற் றுமால்.

(இ-ள்.) பெருமையோடு விளங்கும் வேதவியாச மஹாமுனிவருரைத்
தருளிய 'பிரமாண்ட' புராணத்துள்ள இச்சரித்திரத்தை மனந்துணிந்து
'சொல்வேனென்று யான் கருதியது, ஊழிக்காலத்துந் தன்னிலை நிரியாத
'மகமேருகிரியின் சிகரத்தைக் குருடனாகிய ஓர் முடவன் விரைவிலேறித்
கண்டுவர 'நினைந்தாற்போலும். (௭-று.)

'தேவர்கள் உலாவுதற்குரிய மேருவின் பெருமையைக் கண்ணிலா
'மையால் அறியப் பெறானெனும் கேள்வியாலாவதறிந்து நீங்காமலும்,
'ஏறத்தொடங்கும் தனக்கு வழியறியக் கண்களும் செல்லக்கால்களுயில்லை
'என்று நினையாமலும் துணிந்த அந்த முடவன் கண்டோரால் பரிகசிக்கப்
'பெறுவதைத்தவிர வேரோர் பயனை எவ்வாறடையானோ, அங்ஙனமே வேத
வியாசர்கூறிய சரித்திரம் யேரறிஞருரைக்கத்தக்க பெருமைத்தென்பதைய
றிந்து விலகாமலும் எனது கல்விப்புலன் இந்நூலை முற்றவுரைத்தற்கும்
'போதியதன்றென நினையாமலும் யான் சொல்லப்படுக்கதன் பயன் வித்து
வான்களின் முகநகை பெறுவதன்றி வேறில்லையெனத் தன்னிழிபு கூறிய
வாறு (௨௨)

சுருஷமுது.

* முன்கவித் தின்ற சீர்த்தி முதிர்கலைச் சுவைதேர் நாவார்
பொன்கவி பொற்பக் கண்டு நாணினு புதல்ப் புக்க
வென்கவி பயன்ப டாவென் றிகைப்பதோ விழிபிற் றாய
புன்கவித் கொருதிட் டாந்தம் புகலுவார் திகைப்பு நீக்கும்.

(இ-ள்.) மிக்க புகழ்முடிய பழமையான துற்களின் சாதாரிய மாதாரியச்
சொற்பொருளின்பங்களை யுண்டறுபவமுற்றிய நாவினையுடைய ஆசிரியர்
கங்கூறிய பொன்போலருமையாகப் பாதுகாத்தற்குரிய கவிகள் நம் கண்
முன்பாக அறமுதலிய நாற்பொருட்களையும் யாவர்க்கும் பயன்படத் தந்து
விளங்குவதைக்கண்டிருந்தும், சிறிதும் வெட்கமின்றிச் சொல்லத்தொடங்
கிய எனது கவிகள், இலக்கண இலக்கியப் பிழைகள் நிரம்பித் தாழ்ந்த
புன்கவிக்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் வேண்டினென்று விரும்புவோர் அவ்வகைத்

கவிகள் இல்லையென்று மயங்கும் மயங்கத்தக்க நீசுருமாதலால் இவை உபயோகமில்லையென்று யாவர் தாம் சொல்வார்கள், (உ-து.)

முன்கண்டும் எனக்கூட்டுக. இன்று இன்றி என்போருடந்தது “அன்றியின் றியென்பினையெஞ்சுகர்த்தொடர்பினுஞ்சரம்” எனும் விதிவால். இழிபிற்று. என்பதற்கு இலக்கண இலக்கிய வழுக்கள் நிரம்பி எனக்காரணங் காட்டினும். பொண்கவியாவன்: புவியினுக்கணியாயானற் பொருட்துபுலத்திற்குறி, யவியகததுடைநாங்கி யைந்திணைநெறியளாவி, சவியுறத்தெளிநதுதண்ணென்றொழுக்கமும்பயின்றசான்றோர் கவிகள். பொண்கவியாதலால் பொற்ப (விளந்த) என்றார். புகலுவார்-விரும்புவோர், போனொளிற் புகலும் என்புழிப்போல். மூன்றைய ஆசிரியர்கள் கவிகள் இலக்கணநெறி வழாதனவாய்ப் பெரும்பயன் தருவனவாக நின்றபுன்கவியாற் பயனென்னை? எனக்கடாவுவார்க்கு மேலோர் கவிப்பெருமைதோன்ற இலக்கணஞ்சாலாப் புன்கவித்தன்மைக்குதாரணம் வேண்டுமாதலின் அவ்வகைக்கவிகளுமிருத்தல் அவசியம். ஆகவே என்கவிகள் புன்கவிக்குத் திருட்டாந்தமில்லையே என்பார்க்கு மயக்கொழிக்கும் பயத்தனவாக இவைபயனில்லை என யாரோ கூறுவர்? எனச்சாதுரியம் படக்கூறிய இக்கவி, இந்நூலைப்பரிசோதித்துக் கூட்டியவார்கூற்று. “வீறினால்” என்னும் மேலைசெய்யுளில் பழம்புராண ஆசிரியர் அவையடக்கம் கூறியிருப்பதமையாதோவெனின் பரிசோதகர் ஆதீத்யபுராண வசனத்தைத் தழுவிச் செய்யுள் செய்கின்றமையாற் தமது கவிக்குத் தாம் அவையடக்கம் கூறினொன்க,

(உ.க)

பாயாம்பு, கடவுள் வாழ்த்து முற்றம்.

இரண்டாவது புராணவரலாற்றுச் சருக்கம்.

வேறு.

மாகருணப் பயவாரி கடைய வந்த
மீருந்தளித்த திருமாலு மறையோன் காண
வாகருணன் மதிவிழியார் மதுலை குடி
மழுமாலு மணித்தகரன் மாது பாக
ஞாகருணை புரிந்தேறு மரஞர் தந்த
வாறுமுகக் குமரனினே யடிகள் போற்றிச
சீர்கருணர் சரிதைபுவி சேர்ந்த வாறுஞ்
செகம்பரந்த வாறனைத்துஞ் செப்ப லுற்றும்.

(இ-ள்.) பாற்கடல்கடையத் தோன்றிய அமுதத்தைத் தேவர்களே யுண்ணும்படி கடாகூறித்த லக்ஷ்மீநாயகனும் பிரமதேவனுங் காணற்கரிய வரும், அழகிய சூரிய, சந்திரர்களை விழியாகவுடையவரும், கொன்றைமாலே, குடி மான்மழுத்தரித்த கைகளையுடையவரும், உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்டவரும், நத்தியின்பேரில் அருள்கூர்ந்து ஆரோகணிக்கின்றவருமாகிய சிவபரஞ்சடரீன்ற ஷண்முகக்கடவுளின் உபயபாதங்களையும் வணங்கி இப்பூமியின்கண் சீர்கருணை வம்சோற்பத்திவரலாறும், பின்புதேசங்களில் அம்மரபினர் வியாபித்த சரித்திர முற்றும், இனிக்கூறுகின்றோம். (எ-று.)

மாகர்-ஆகாயவாசிகளாகிய தேவர், சீர்கருணரென்பதில் ரகரவொற் றிடை வந்த ஆசெதுகை “காய்மாண்ட தென்கின்பழம் வீழ” என்னுஞ் சிந்தாமணியிற்போல.

(க)

* விரிந்தபுகழ்த் தவவேத வியாத னூர்முன்
விளம்புபுரா ணங்களுட்டா தசத்து னொன்றும்
வருந்தகைய பிரமாண்ட புராணத் துற்ற
வகையறிந்து நக்கீரர் வழுத்த வாய்மை
பொருந்துகுலச் சிறையடிக ளுவப்பக் கூனற்
போர்வழுதி யவைக்கணரங் கேற்றப் பெற்ற
திருந்துவட கலையதனைத் தென்சொல் லாக்கித்
தேப்பெருமாள் மொழிபெயர்த்துச் சிறப்பா நல்க.

(இ-ள்.) பரவிய கீர்த்திபெற்ற தவச்சோஷ்டாண் வேதவியாச- மஹா முனிவர் முற்காலத்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றாகிய பெருமையுடைய பிரமாண்ட புராணத்தின்கண் இவ்வம்ச வரலாறு சுருங்கக்கூறப்பட்ட விதத்தையறிந்து சங்கப்புவருளா தலைமை பெற்ற நக்கீரனார் தெரிவிக்க உண்மைப்பொருளுணர்ந்த குலச்சிறைநாயனார் சந்தோஷக்கக் கூன்பாண்டியன் தன் சபையில் அரங்கேற்றுவிக்கப் பெற்ற திருத்தமாகிய சமஸ்கிருத முதல்துலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தேப்பெருமானையொன்னும் பிராம்ஹணசோஷ்டர் ஸீறப்பித்துத்தர.(எ-று.

நக்கீரர் தம் வம்சாவளி பிரமாண்டபுராணத்திலுள்ளதென்றுணாக்க, குலச்சிறைநாயனார் பேருதவியால் சமணமதத்தினின்றும் விலகி மெய்ச்சைவநெறியடைந்துய்ந்ததற்கு எதிர் உபகாரமாகக் கூன்பாண்டியன் அவர் வம்சதுலைத் தன் சபைக்கட் கொணர்வித்து அரங்கேற்றுவித்தானெனப் பழம்புராணங்கூறும். இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் குளகம். (உ)

* ஞாயிறெனும் பதிக்கணுளா னருக தேவ
 ஞண்மலர்த்தான் வணங்குறுபா ரீச நாதன்
 பாயிரநூற் சீர்குணர் புராண மென்னப்
 பாடுகவி யதனையுமேற் பரிதிப் புத்தேள்
 வாயுடையா தித்தபுரா ணமதா னாளு
 மன்னுமுப புராணமட்டா தசத்துண் மிக்க
 தூயவட கலையுள்ள நாலாம் வேதச்
 சூரியசா காசந்தித் துறையி னூடும்.

* உணக்குமிந்த மரபினெறி வரலா நெல்லா
 மோங்குபுகழ்ப் பாணரீவா தூல கோத்தர்த்
 திருக்கள்ளங் கந்தாடை யந்த னாளர்
 திலகவேங் கடராக வாசா ரிப்பேர்
 தரிக்குறங்கள் வழித்தெய்வம் போல்வா னல்கச்
 சாலப்பாக் கத்துயர்ம் ரீசி கோத்தரம்
 பொருத்துவைகா னசருத்ர முத்தை யப்பேர்ப்
 பூபனருண் மாணிக்கப் புனித னாலே.

* தன்ருலத்தி னபிமானக் காத றாண்டத்
 தகைமிஞ்சீர்க் கருணை ரவ்ய கவ்ய
 மென்குறுது லச்சியற்று மதைபும் பார்மீ
 திலங்குபுகழ் பெறுமூறப் பாக்கத் துற்றோன்

நன்கமைந்த கவிஞர்பிரா னங்கு சாமி
நவீனநகரு ணீகவம்சப் பிரதா பப்பேர்ப்
பொன்கவினு நூலுமொப்ப வாய்ந்து காடிப்
பொருளமைதி யுணர்ந்துவரும் பேதம் போக்கி.
(இவை மூன்று மொருதொடர்.).

(இ-ள்.) ஞாயிறு என்னும் நகரில் வசிப்பவரும் அருகக்கடவுளின் தாமரை மலர்போலத் திருவடிகளை வணங்குபவருமாகிய பாரீசநாதனென்னுமுனிவர் சிறப்புப்பாயிரமுட்படுத்திச் சீர்கருணர் புராணமெனப் பெயர் தந்துபாமுய நூற்கவிகளையும், உபபுராணம் பதினெட்டினுள் ஒன்றாய் விளங்குவதும் முன்பு சூரியபகவானால் அருளிச்செய்யப்பெற்றதுமாகி என்றும் நிலைபெற்ற ஆதித்தபுராணமென்னும் ஸம்ஸ்கிருத நூலிலும் அதர்வண வேதத்திற் சூரியசாகாசந்தி கணிதசாகாவிதியிலும் கூறப்படுகின்ற இவ்வம்ச ஒழுக்க வரலாறுகளைக் கீர்த்தியால் மேம்பட்ட பாண்டேரில் வசிக்கும் பிராம்ஹண சிரேஷ்டராகிய வாதூல கோத்ரம் திருக்கள்ளவ் கந்தாடை வேங்கடராகவாசாரியாரென்னும் திருநாமம்பெற்ற நமது வழிபடுகடவுள் போல்வார் மொழிபெயர்த்துத்தரச் சாலப்பாக்கத்தில் வசிக்கும் மரீசி மஹாரிஷி கோத்ரம் வைகாணச சூத்ரமுடையவராயுயர்ந்த முத்துப்பிள்ளை புதல்வராகிய மாணிக்கம்பிள்ளை என்னும் பரிசுத்தகுணமுடையவராலே தமது வம்சாபிமான ஆசைமேற்செலுத்த அச்சிட்டிதவப்பெற்ற பெருமையுக்க சீர்கருணைகரவயகவ்யமென்னும் நூலையும், பூமியின்கண் விளங்குகின்ற ஊறப்பாக்கத்திலிருப்பவரும் நன்மைபெற்ற கவிஞரிற் சிறந்தவருமாகிய அங்குசாமிப்பிள்ளையென்பார் சங்கிரகமாக மொழிந்த கருணைகவம்சப்பிரதாபமென்னும் விளக்கமாகிய அரியநூலையும், ஒப்பவைத்து ஆராய்ந்து அவற்றின் பொருள் அமைதிகளை நுண்ணிதினறிந்து ஒன்றற்கொன்றிள்ள சரித்திரபேதங்களை நீக்கி. (எ-று.)

(௩, ௪, ௫.)

வேறு.

* முந்தை நூலுளும் வேண்டுவ கூட்டியே முறையாற்
பந்தம் வீட்டியே வீடுசேர்க் கின்றசோ பானந்
தந்த மக்குள குலநெறிச் சார்பெனுங் கலைதேர்
புந்தி மேலவாற் பணிதலை பூண்டவக் காலே.

* தளர்வுற் றொல்குதோ நெனக்குறு துணையெனத் தாங்கிக்
கிளரு மன்பின லிழுக்குழி யூன்றுகோற் கிடைத்தாங்
களவிலு் கேள்விக ளாய்தன தருமவை யார
லுளமு யாந்தெனை யூக்கல லுணர்கதலற் றமைந்தே.

* கூறு முன்னேதுற் கவிதழீஇச் சித்திர ருத்தர்
மா,ரி லுற்பவ மாதித்த புராணநூல் வழிவே
தேறு மேல்சருக் கமுமுறை புதுக்குபு செய்யு
வேற வற்றினை யுரைபெறு வித்தனன் விரித்தே.

(இவைமூன்றும் ஒருதொடராக மேற்றொடலோடு கூடிமுடியும்.)

(இ-ள்.) அப்பழம்புராணங்களில் கிரமமாக எமக்கு வேண்டுமெனவற்
றைத் தழுவிக்கொண்டு ஆன்மாக்களின் மாயாசம்பந்தத்தை அறுத்து மோ
கூத்தை அடைவிக்கின்ற சோபானங்களில் முதற்புடி தத்தம வருணச்
சிரம் தருமங்களை வழுவாமல் அநுஷ்டிப்பதேயாமெனக் கூறும் நூற்பொ
ருள்களைக் கற்றறிந்த விவேகிகளாகிய இவ்வம்சப்பெரியோர் நமது குல
சரித்திரத்தை உலாயுடன் வெளியிடுக என்றெனக்குக் கட்டளைபிட்டபடி
இக்கடமையை மேற்றொண்டபோது, கற்றுவல்லபெரியோர் நிறைவேற்
ற்றகுரிய இப்பணியைத் தொடங்கியயான் மனமிடைத்து தியங்குந்தோறும்
எனக்குப்பொருந்திய சார்பாக நின்று ஆதரித்து மேனமேலுயரும் அன்பி
னாலே வழுக்கு நிலத்தில் ஊன்றுகோல் கிடைத்தாற்போலுதவியாக இவ்
வம்ச சம்பந்தமான அளவிறந்தவுண்மைகளைத் தந்த நூற்களைக் கற்றுண
டாகிய ஆக்கத்தினாலே மனம் மேம்பட்டுச் செலுத்தலால் துணிவுற்றுப்
பழம்புராணக் கவினைத் தழுவிக்கொண்டும் சித்திரகுப்தர் உற்பத்தியை
ஆதித்புராணன கூறியவாறே ஏழு சருக்கமாகப் புதிதாக வகுத்தும் அவற்
றிற்குரை விரித்தெழுதுவித்தேன். (எ-று.)

நக்கீரர் வழுத்த, உவப்ப, அரங்கேற்றப்பெற்ற வடகலையை, ஆக்கி,
நல்க, பாடிய கவியையும், நல்க, அச்சியற்றும்மையையும், நவீன நூலையும்,
ஒப்ப ஆய்ந்து, நீக்கி, தழுவி, கட்டளைபிட, ஏற்ப, தாங்கித்தருமவை
யார்ந்து உயர்ந்து ஊக்கலால், புதுக்குபு உரைபெறுவித்தனன் என வினை
முடிவு செய்க. (சு, எ, அ.)

ஒதுசெல் வம்பெற்ற ளளவள வையிற்பய னுறலல்
லாது கொன்செருக் குறல்பெருந் தகைமையென் றாமோ
சாதியும்மன்ன தகைததெனப் பயன்கொளார் தருக்கி
மோதி வீண்புலம் புறுவோ முறையினா லுணர்ந்தார்.

(இ-ள்.) புகழப்பெற்ற செல்வப்பொருளை யடைந்ததற்கேற்ப அதன
லடையக்கூடிய அறப்பயனையும் இனபத்தையும் அடைவதுபெருமையே
யன்றி யானே உலகில் மிக்க செல்வவான் என்று வீண்கர்வங்கொள்ளுதல்
பெருமையாகுமோ? சாதிகளும் அவ்வாறே என்று கருதி அம்மறபுகூர்ய
கர்மங்களை அநுஷ்டித்துப் பயனை அடையாமல் எமது சாதியே பெரி
தென்று பீறோடு வாதிட்டு வீணே புலம்பமாட்டார்கள் சரிஸ்திரத்தை
முறையாகக் கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள். (எ-று.) (க)

(கூம் கவியில்) வேண்டி கூட்டலாவது அப்புராணங்களின் செய்யுட்களை ஆன்வாழை வேண்டியிடத்து இப்புராணத்தில் சேர்த்துக்கொள்வது “வீடு சேர்க்கின்ற சோபானம்-குலநெறிச்சார்பு” என்னும் நுண்பொருளை முகவுரைக்கக்காண்க. செய்யுளுறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய மாட்டுறுப்பால் சில கவிகளில் கொண்டு கூட்டிப்பொருள் கூறலாம். இவ்வாறுமையாக்கால் இலக்கணத்திறம்பென்க. பண்டை நூற்களில் இம்மாட்டுறுப்புப் பெரும்பான்மை யயின்று வருவது உமதிக. (கூ, ஏ, அ, க)

*புதிதம்

[பதிமாவது நுதலிப் புத்தலென்னு முத்தியாற் சரித்திர விருத்தாநீதத் தைச் சூருங்க முதற்குட் கூறிச்செல்வது.]

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

திருமகண் மருவி வாழுஞ் சிசுகரந் திறக்குஞ் செங்கைத்,
பரிதிவா னவனார் காதற் பன்னியர் தம்மி னீளை
தருமெழிற் சித்ர குத்தன் தவம்புரிந் தமரர் வேண்டப்
புரிசூழன் மடவார் தம்மைப் பொற்புற மணந்த வாறும்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீமஹா இலக்குமி பொருந்தி வாழ்கின்ற ஆலயமாகிய தாமரைப்பூப்பங்களைத் தனது செவ்விய கிரணக்கைகளால் திறக்கின்ற சூரிய பகவானது ஆசைக்குரிய பத்தினிகளுள், நீளாதேவி பெற்ற அழகிய சித்திரகுப்தர் தவம்புரிந்து தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி கட்டப்பட்ட கூந்தலையுடைய பிரபாவதி, நீலாவதி, கன்னிகையென்னும் கன்னியர் மூவரையும் அழகுபெற விவாகம்புரிந்து கொண்டவிதமும். (ஏ-று)

சூரியனைக்காண மலரும் தாமரை மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தானமாக லால் அதனைக்கோயிலென்றும், சூரியனை அக்கோயிற் கதவைத்திறக்கின்ற நம்பியானென்றும் உருவகித்தார். இதழ்களைக்கதவாகவுமையாமையாலிஃ தேகதேச உருவாகம். இச்செய்யுள் உற்பவச்சருக்கம் கூறிற்று.

அமைவரு தோளி னன்னா ரணிவயிற் றுதித்த காதத்
குமரருட் சிலவர் வையங் கோல்கொள வினையாண் மைந்தர்
தமிழறு மைவ ராற்றுந் தவத்தினத் திரியே நல்க
லிமிழ்திரை ஞாலந் தையன் மாருட னெய்து மாறும்.

(இ-ள்.) மூங்கில் போலும் தேனீயுடைய அம்சுவரின் அழகியவழிநிலைப்பயித்த புத்திரர்களுட் சிலர் அரசாட்சிபுரிய, இனையவளாகிய கர்னிமியின் புத்திரர்களில் ஐவர் தவம்புரிதலால் அத்திரிமஹாசிஷி தந்த வரம்பெற்று ஒலிக்கின்ற கடல்குழந்த பூவுலக அரசாட்சியை வீரசேகரயாசன் பெற்ற கன்னிகைகளை மணம்புரிந்து அடைந்தவதமும். (எ-று.)

“கோல்கொள” என்றவனாயில் புத்திரப்பேற்றுச் சருக்கமும், “அத்திரியேசலக்” என்றகாறும் தவநிலைச்சருக்கமும், “ஞாலமெய்துமாரும்” என்றது முடி குடி சருக்கமுமாக இம்முன்று சருக்கமும் கூறிற்று. (௨)

அன்னவர்க் கெண்ணெண் மைந்த ரவதரித் தாய்ந்த கேள்விப் பன்னல முணர்ந்து ஞான முனிவரன் பதங்கன் போற்றி முன்னுறு மரபு நீதி முறையினை நிறுவி வாழ்நாட் சென்னிமா வளவன் வேட்டஞ் செல்வுழிப் புக்க தீதும்.

(இ-ள்.) அக்கன்னியர்கட்கு அறுபத்துநான்கு புத்திரர் பிறந்து அநேக துற்களை நன்மைபெறக் கற்றுக்கேட்டுணர்ந்து ஞானமஹாசிஷியை வணங்கித் தமது குலதர்மங்களை ஸ்தாபித்து வாழ்வுகாலத்தில் காஞ்சிமாநகரின்னிறும் சென்னிச்சோழனென்னும் அரசன் வேட்டைக்குச்சென்ற விடத்தில் பொலவாங்கு சம்பவித்ததும். (எ-று.)

“மாபுரீதி முறையினை நிறுவி” என்பதில் குலநெறி நிறுவிய சருக்கமும் அவ்வகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கமும் அடங்கின. புக்கதீதும் என்பதனை தீதுபுக்கதுமென மாற்றியுரைக்க. (௩)

பூமிஞ லருளப் பெற்றுப் புண்ணிய முனிவ னாலே
ஈமநீவ னிருப னுய்ந்த நன்றிக்கோர் கைம்மா நீய
வேமுற வறுபா னவ்வ ருடனெழீஇக் காஞ்சி புக்குச்
சேமமா ரகர நல்லா தீனமும் பெற்ற வாரும்.

(இ-ள்.) பத்மாசனியாகிய பூரிமஹா இலக்குமி கடாஷித்கப்பெற்று ஞான முனிவர் சகாயத்தினால் பகைவர்க்கு அச்சந்தரும் வேலைத்தரித்த மன்னவன் தனது ஆபத்து நீங்கப்பிழைத்து அவ்வுபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரம் செலுத்தச் சந்தோஷத்துடன் இவ்வறுபத்து நால்வருடன்சென்று காஞ்சியைடைந்து காவல் மிக்க அகரங்கனையும் விசேடமாகிய ஆதினமுதலிய காணிகனையும் தரப்பெற்றுக்கொண்ட விவரமும். (எ-று.)

ஆதினம்-உரிமைஸ்தலம். இக்கவி காஞ்சிபுக்கச்சருக்கம் கூறியது. (௪)

பின்னையங் கவர்பல் வேறு பிரிவுற்ற திறனுஞ் சேருங்
தென்றமிழ்க் கவிதை யானே செபுவான் ரெடக்கு கின்ற
மன்றவந் துலுட் கூறும் வழக்கறிந் தொழுதி னான
துன்றுமிக் குலத்து வந்தோ ரிருமையுஞ் சகிக்க மாதோ.

(இ-ள்.) பிற்காலத்தில் இவ்வம்சத்தினர் பல்வேறு பிரிவுகளாகப்
பிளவுபட்டவகையும், இவ்வம்சப்பெருமையும் ஆகிய இவற்றை வரிசையாக
அமைத்து அழகிய தமிழ்ச்செய்யுண்டையால் உணர்க்கத் தொடங்குவோம்
(எதன்பொருட்டெனில்) இதனுட் பிரமாணபூர்வமாகக்கூறுகிற பண்டை
வழக்கங்கையறித்து அவ்வாறு அநுஷ்டித்து, தினை அபிவிருத்தியடைந்து
வரும் இம்மரபிற் பிறந்தோர்யாவரும் இகபரசகாநுபவமடையும்பொருட்டி.
(எ-று.)

“பிரிவுற்றதிறனும்” என்றது பிற்காலசரித்திரங்கூறிய சருக்கமும்,
“சேரும்” என்றது வம்சப்பெருமையுணர்த்தச்சருக்கமுமாகக்கொள்க. ஆக்கி
யோர் பெயரும், வழியும், தூற்பெயரும், யாப்பும், நுதலியபொருளும், பய
னும், காலமும், களனும் ஆகிய எட்டினையும் புராணவரலாற்றுச்சருக்கந்
தொட்டிதுகாறும் விளங்கவுணர்த்துச் சிறப்புப்பாயிரத்தின் ஏனைய அங்கங்க
ளாகிய எல்லை, கேட்போர், காரணம் என்னுமூன் றினையும் உய்த்துணரவைத்
தனர். எவ்வனமெனின்:—“தமிழ்க்கவிதை” என்றமையால் தமிழ்கத்
தின் எல்லையே இதற்கெல்லையாதலும், கவிதைகேட்டற்குப் பீரந் தருதியு
டையாராயினும் இவ்வம்சத்தினற்கேயுரிமைநூலாதலின் இதுகேட்போர்
அவரே என்பதனும், மேல் “பொருளமைதியுணர்ந்துவரும் பேதம்போக்கி”
என்றதனால் இவ்வம்ச வரலாறுகூறும் நூற்களுட் பேதமிருப்பதனாலும்
இதுகாறும் உணர்பெறுதிறுந்ததுபற்றியும் ஒருதலைதுணிந்து மூலரப்படுத்
துவதே காரணமாயனனும் உணர்க.

(இ)

பதிசுழற்றும்.

ஆகப்பாயிரமுட்படக் கூடிய விருத்தங்கள் ௩௯.

மூன்றாவது நாடு நகர் நதிவளச் சருக்கம்.

இச்சருக்கத்தால் காமப்பிழாடு, ஓதனபுரநகர், கங்கநதி இவற்றின்
வளங்கள் கூறப்படும்.

வேறு.

செழுமைமழை தந்தபோ தினுமிக வறண்டபோ
தினும்வளமை குன்றி டாதே
யெழிலிசை ததும்பியே தாளநிறை பொங்கியே
யிருகனாயு மென்கு மார்வம்
ஒழிவறநி ரம்பியே நிலையுணர்வ தின்றியே
யுலகினர்மெய் நின்ற தீநோய்
கழியவருள் கொண்டெழும் கிடவரந யந்துசீர்
கருதியருள் கவகை யாதே.

(இ.ள்.) உலகஞ்செழித்தற்குக்காரணமாகிய, மேகங்கள் மழைபெய்யினும் பெய்யாமல் வறண்டாலும் தனதுவளங்குன்றாதாகி அழகும் புகழும் நிரம்ப இருகணாப்புறங்களிலும் முததுக்குவியல்வரிசைகள் மிகப்பெற்று எல்லாத்திசைகளிலும் தனது ஒசை நீங்காமல் யாவராலும் நிலையுணர்வதற்கரிதாகிச் சாவலோகத்தாரும் கர்மபந்தத்தால்வரும் ஜனனங்களும், அவற்றை வருத்தநின்ற பிரார்த்தவினைவசத்தாகிய கொடும்பிணிகளும் நீங்கவும், வரம்விரும்பும் தன்னில் மூழ்க அவர்கள் உய்யநினைந்து பெருங்கருணை கூர்ந்து எல்லாச்சிறப்புக்களையும் உதவுகின்ற பெருமையது கங்கநதி.
(எ-று.)

நிலையுணர்வ தின்றியே பழவினைய டர்ந்ததா
னிறுவியகு ணங்கள் செயலே
தலையையுத வும்பகீ மதியெனமொ ழிந்தபோர்
தமையருள் புரிந்து நாளு
மலையின்மட மங்கையா ளிடமுறவு மென்றுமே,
வரிசைபெறு மும்பர் கோமான்
கலைமதியி லங்குவே ணியிலிலக நண்புகர்
கனமுடைய கங்கை யாதே.

(இ.ள்.) உண்மை நிலையையுணராமையாலே (தங்கள் அஸ்வமேதக்கு இணையை இவளோ களவுசெய்தாொன்று கபிலமஹாரிஷியை நிந்தித்து) ஜன்மாந்நிர வினை நெருக்குதலாலே (சாம்பலாயின தன் மூதாதைகளாகிய சக

ரர்களை) மோஷத்திலே நிறுத்துவதற்காக நற்செய்கைகளை (பிரதன்) செய்ய, அவர்கட்கு மேன்மையாகிய மோஷத்தையுடையவரின் பாகீரதி என்று தன்பெயரைச்சொன்னவர்கட்கும் கிருபைகூர்ந்து வரமளித்துச் சிறப்பியிக்க தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீசிவபிரானது வாமபாகத்தில் பார்வதியான மனைவி யென்றுமிருப்பத் தான் அவரது கலைபொருந்திய சந்திரன் பிரகாசிக்கின்ற சடாமுடியின்மீது சதா விளங்கி வீற்றிருக்க விரும்பியிருக்கின்ற மாக்ஷிமையுடையது அக்கங்காநதி. (எ-று.)

பார்வதியும் கங்கையும் இமோற்கிரியிற் பிறப்பினும், முன்னவள் அரனது வாமபாகத்திலிருக்கப் பின்னவள் அவரது சடாமருடத்தில் லீற்றிருக்கும் பெருமைதோன்ற “மலையின் மடமங்கையான் இடமுறவும்” எனக்குறித்தார். நிறுவிய-செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். முழுருவாரக் கேயன்றித் தன் நாமோச்சாரணம் செய்வார்க்கும் வீடு நல்குவது கங்கையென்க. (உ)

அரியதவ முஞ்செய்தே விரதநெறி யின்கணே
யறிவினின் மிகுந்த பேரு
முரியமறை கண்டூ சுருமுப யங்கொனா
வுபயந முகந்து சீராம்
நெரியினிது வன்றிவே நிலையெனவு முள்ளநோய்
தெளியமுழு கென்கை யாலே
கரியகட லன்றுபா லுததியென வும்பர்குழ்
கனமுடைய கங்கை யோறே.

(இ-ள்.) விரதாதுஷ்டான மார்க்கத்தில் நின்று செய்தற்கரிய தவத் தையுஞ்செய்து தத்துவக்ஞானமிக்க பெரியோரும் தங்கள் மரபிற்குரிய வேதங்களின் வரம்புகாணக்கற்ற அந்தணர்களுமாகிய (பாரமார்த்திகத் தன் மையில்) வேறுபடாத இருதிறவரும் விருப்புற்று, ஆராயுமிடத்துப் பெருமைச்சிறப்பினால் இக்கங்கைக்குச்சமமான புண்யநதி வேறில்லையென்றும், தீராத (ஜனனமரண) வியாதி நீங்க இதில் முழுக்குகவென்று விதித்தலாலே தேவர்களும், இக்கங்கை வெண்ணிறமுடைமையால் உவர்ச்சமுத்திரமல்லாமக்கு அமுதமளித்த பாற்கடலேயாம் என்று புகழ்ந்து (ஸநாகஞ்செய்வ தற்குச்) சூழ்ந்து நெருங்குகின்ற பெருமையது அக்கங்காநதி. (எ-று.)

உள்ளநோய்-என்றுமுள்ள வியாதியாதலால் தீராத நோயாகிய ஜனன மரண வியாதி என்றும். தவமும் என்பதிலும்மை இறந்துதழீஇய சிறப்பு. கனமுடையது என்பழித் துவ்விருத்தொகுத்தல். தெளியவென்ற இலேசு கூற சனனமரணதிகள் மித்யாவுணர்ச்சியானையுண்டாவது உம், அப்பிரகந்திலேயுந் தன் பெயர்ந்திலையுணர்ந்தக்கானீங்குமென்பது உம் பெறுதும். உம்பர் என்பதிற சிறப்புமமைதெரக்கது. (சு)

ஏருடைய கங்கைநதி கால்வழி பார்துபல
 வேரியொ டிலஞ்சி குளமோ
 ரூணிகள் விஞ்சிதின மூரவு மடங்கலுமு
 னேடியனை கொண்டு திறலார்
 பாருழவர் கண்கள்களி கூரவினா யின்றிரள்கள்
 பார்வயி னறிந்தொர் வகையா
 னேருட னினைந்துபல வேனையு மகழ்ந்துமுது
 நீள்வய லடைந்த னர்களே.

(இ-ள்.) இத்தகைய அழகுபொருந்திய கங்காநதியானது பரவிப் பல கால்வாய்களின்வழிச்சென்று (அதனால்) ஏரிகளும், மடுக்களும், குளங்களும், கிணறுகளும் பெருகித் தினேதினே அதிகரித்தலும், பலம்பெற்ற பூமி பையுமுதுன்போர் யாவரும் அவ்வெள்ளப்பெருக்கைக்கண்ட கண்களிகூர முற்பட்டு ஒடிச்சென்று அணைகோலித்தடுத்து விதைத்தானிய இராசியையிடும் நிலவளங்களைத் தருதிபெற ஆலோசித்து ஒருவகையால் அறிந்து நிச்சயித்துப் பெரிய வயல்களிற்சென்று கலப்பைகளால் உழுது வெளிப்பட்ட பலவோர்களையும் கல்வியெறிந்து. (எ-று.)

இக்கவி குளகம், அடைந்தனர் முற்றெச்சம். பார்வயின் பூமியினிட வகைக்கூறுபாடுகள். (ச)

காலவரை கண்டுமுது சேறுதழை கொண்டிதனை
 காணவினா முளைசி த்தியே
 தாலமென நின்றபயிர் சூழ்களை களைந்துபல
 தானியமும் விஞ்ச வடைவே
 கோலமுற வெங்குமதி போகம்வினை வென்றினிமை
 கூடா வினைந்த வினைவான்
 ஞாலமுழு தும்புகழ் மேன்மையின் வளங்குலவு
 நாடுதினை முன்ப கர்வனே.

(இ-ள்.) இப்பயிர்கள் இக்காலத்தூரியனவென்னுங் காலவளவுநோக்கி உழுததாலுண்டாகிய சேற்றில் உரமாகத் தழைக்கையிட்டு மீதித்து, முளை தோன்றியவிதைகளைச் சிந்தியதனால் நடுதற்பொருட்டுப் பிடுங்கிக் கட்டுத லுண்டாகப் பண்போற் கருமைவாய்ந்துகிற்கும் பயிர்களைச் சூழ்ந்துள்ள களைகளைநீக்கலால் பலவகைநெற்களும் மணிபற்றி நாளாவர்த்தியில் அதிக ிரிக்க வயல்களின் எல்லாப்பக்கங்களும் பசுமையாகத்தோன்றலால், அழகு பொருந்த அதிகபோகம் (சுகம்) வினைந்ததென்று அவ்வுழவர் இன்பயிக்கும் பட்டி வினைந்த வினைவினால் உலகம்புகழும் மேன்மைச்சிறப்பு விளங்கும் காம் பிஷிநாட்டை முதற்கட்கூறுவோம். (எ-று.)

உழுதசேறு-உண்டவெச்சில்போன்றது. சிதறி, களைந்து என்னுமெச் சங்கள் திரிந்து காரணப்பொருட்டாயின. தனை முன்னிலைத்தொழிற்பெயர். வயற்செய்கைக்கூறுவதால் பல தானியமும் என்றதற்கு. நெற்களின் வகை என்றும். போகம் சுகத்தையும், தானியவிளைவையும் பொதுவிற்கு ிரிக்கும். பயிர்கள் கருமைபெற்றிருத்தல் மிகுந்தவிளைவுக்கறிஞறி யாத லால் தாலம் (பனைபோற்கறுத்த என்றார். இனி ஆகுபெயராக்கிப் பனை மடல்போற் பசுமைவாய்ந்துள்ள பயிர்கள் எனினுமேற்கும். முற்கவியும். இதுவும் ஒருதொடராகையால் கங்கைநதி பரந்து, விஞ்சி, ஊர, களிகூர, ஓடி, கொண்டு, நினைந்து, அறிந்து, அடைந்து, உழுது, அகழ்ந்து, கொண்டு, சிதறி, காண, களைதலால், விஞ்ச, விளைந்தவிளைவால், புகழ், குலவும் நாடு என விளைமுடிவு செய்ய்க.

(ரு)

ஆசுமுதன் மன்னுகவி நால்வகை தரும்புலவ.

ராதர வினிற்பு கலவே

தேசபர வும்பரிசு வீசியருள் கொண்டிதிசை

தேசமுழு னுஞ்செ நிதலா

னேசநிலை நின்றிலகு சீர்கருண நின்பநெறி.

நீதியர னன்க ருணையால்

வாசமுறு செங்கமல மாலைமதி மந்திரிகள்

வாழ்வினில் வினங்கு தலமே

(இ-ள்.) நிலைபெற்ற ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால் வகைக்கவிகளானும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் புருடார்த்த நான்கினையும் லோகோபகாரமாகத் தந்தருள்கின்ற வித்வான்கள் விருப்பத் தோடு தங்களைப்புகழ்தலாலே அவர்கள்மேற் கிருபையையுடையவர்களாய் வேண்டிய பரிசில்களை வழங்கி (யதஸூல்) திசைகளெட்டினும் அளாவிப் பலதேசங்களினும் பரவுகின்ற கீர்த்தி நெருங்கவும், இன்பந்தருவதாகிய நீதிமார்க்கத்தில் விரும்பிநின்று சிவபெருமானது நற்கருணை பெற்றுப் பரிமாமிக்க செந்தாமரைமாலையுடைய மதியூகிகளாகிய சீர்கருணைகர் வாழ்வ தற்கிடமாய் வினங்குவது அக்காமப்பீலிநாடு. (எ-று.)

ஆசுகவி-ஒருவர்கூறும் சொற்பொருளமைய விளைவிப்பாடுவது. கேட் டோரும் கற்போரும் விருப்புற அணிநயம் பொருந்தப்பாடுதல் மதுரகவி. பல்வகைச் சித்திரவுருவங்களிலெழுத்துக்களமைத்துக்கூறல் சித்திரகவி. விஷயஞ்சிறிதாகப் பலபடப்புகழ்ந்து விரித்தல் வித்தாரகவி என்ப. சீர் கருணர் புனையும் மாலை செந்தாமரை மலரானியன்றதென்கை ஆதினச் சருக்கத்து இவ்வம்சத்தினரின் தசாங்கச்சிறப்புக்கூறும் 'கனகவரை' என் னும் கவியாலுணர்க.

(சு)

வேறு.

சங்கையின் வளங்கு லாவக் கருணையின் சீர்கு லாவ
வெங்கணும் புகழ்கு லாவ வியலிசைத் தமிழ்கு லாவக்
கொங்கலர் தெழில்கு லாவக் குளிர்பொழி லளி கு லாவ
மங்கலஞ் சிறந்த வீதி மருவுகாம் பீலி நாடே.

(இ-ள்.) எவ்விடங்களிலும் கங்காநதி பாய்தலால் வளங்கள் மிக, (அத
னால்) கிருபைக்குணம் சிறந்து விளங்கற்கிடம்பெற, அக்காரணத்தினால்
கீர்த்திமிக, அக்கீர்த்தியை இயலிசைத் தமிழ்களால் யாவரும் புகழ்ந்து
கொண்டாட, (இங்ஙனமே) குளிர்தசோலைகளிலும் புஷ்பங்களின் வாச
னைபரவி அழகுவீற்றிருக்க வண்டினங்கள் இசைபாடிக்கொண்டு சஞ்சரிச்
கப்பெற்று மங்களகரமிருந்த வீதிகளையுடையது அந்நாடு. (எ-று.)

நாட்டில் வளம்போல் சோலையில் புட்பங்களும், கீர்த்திபோல் வாசனை
யும், கீர்த்திப்பாடல்கள்போல் வண்டின் இசைப்பண்களும், பாடகர்போல்
வண்டிகளும் என உவமை வருதல் காண்க. (எ)

வாரபட்சத்தி னானும் வண்மைசேர் வரிசை யானும்
வீரதத் துவத்தி னானு மேன்மையின் சிறப்பி னானஞ்
சீருடைக் கருணை யானஞ் செஞ்சொலா மின்சொ லானங்
காரமைத் தருள்கை யானங் கனத்தகாம் பீலி நாடே.

(இ-ள்.) இயற்கையாகிய அன்பும், பாத்திர முறைமை தெரிந்து நங்
கும் ஈகையும், வீரதன்மையும், மிக்க மேன்மையும், புகழைப்பயனாகக்
கொண்ட காரணயுறும், பெருமைபெற்ற இனியசொல்லும், மேகத்தை
கில்லென அமைத்து அதனினுமேம்பட உபகரித்தலும் ஆகிய இவற்றால்
(தனக்கிணையற்ற) சிறப்பினது அக்காம்பீலி நாடு. (எ-று.)

வாரம்-உரிமை, ஈண்டு அந்நாட்டினரின் இயற்கையைச் சுட்டிற்று.
வரிசைசேர் வண்மை என மாற்றுக. மேன்மையின் சிறப்பாவது அது
தன் முழுச்சிறப்போடும் விளங்கல். (அ)

சங்கரன் கிருபை யாலுஞ் சங்கரி கிருபை யாலும்
பங்கயன் கிருபை யாலும் பச்சைமாற் கிருபை யாலு
மங்கைதன் கிருபை யாலும் வாக்கினி கிருபை யாலுங்
சங்கையெங் கணுஞ்சேர் செய்யக் கனத்தகாம் பீலி நாடே.

(இ-ள்.) சூரிவெருமான, உமாதேவியர் பிரமதேவன், சூரிமகன்
விட்டன, இலக்குமி, சரசுவதி என்னும் இவர்கள் கடாரைத்தன் அம்பலம்

களிலும் கங்கை பாய்ந்து சிறப்புண்டாக்க மேம்பாடுற்றது அக்காம்பீலி நாடு. (எ-று.)

வாக்கினி-வாக்குத்தேவதையான நாமகள். மேலே சங்கரணையடுத்து சங்கரியைக்கூறியதாலும், வாக்கினிபைப்பிற்படக்கூறலாலும் பச்சைமாலையடுத்து மங்கையெனப் பொதுவிற்குறித்தது மஹாலக்ருமினையென்பது விளங்கும். (க)

கற்றவர் தமக்குக் கல்வி கலாதவர் தமக்குந் தாளி
லுற்றவர் தமக்கும் வந்தே யுறாதவர் தமக்கும் பாசிற்
கொற்றவர் தமக்குக் கொற்றங் கொளாதவர் தமக்கு மென்றும்
பெற்றவன் னையர்போ லான பெருத்தகாரம் பீலி நாடே.

(இ-ள்) இப்பூமியின்கண் (சாஸ்திரங்களைக் கற்றவர், கல்லாதவர், முயற்சி மேற்கொண்டோர், அம்முயற்சி (வினைப்பயனின்மையால் தங்கள் மனத்து) வந்து பொருந்தப்பெறுதவர், வெற்றிபெறுவோர், அது பெறுதவர் ஆகிய யாவருக்கும் சதாகாலத்தும் பெற்றதாய்போற் பேதம்பாராமல் உபகரிக்கும் (குடிவனம்) பெருகியது அக்காம்பீலி நாடு. (எ-று.)

கற்றலும், கற்றவாரொழுக முயன்றுக் கீர்த்திக்குரிய காரியங்களில் வெற்றிபெறுதலுமே உடற்பயனென்பார் அவற்றை முறையிற் கூறினார். வந்து, எய் உறாதவர் எனக்கண்ணழிக்க. தாளிலுற்றவர், உறாதவர் என்பதற்குப் பாதத்தில் வந்து வணங்குநர்க்கும் வணங்காதோர்க்கும் ஒப்ப உதவுவது எனப்பொருள் கோடலுமேற்கும். “ஆகூழாற்றேன் றுமசைவின்மை கைப்பொருள்-பொகூழாற்றேன் றுமடி” என்பதனால் முயற்சிக்கும் அஃ தின்மைக்கும் ஊழே காரணமாதல் காண்க. (க0)

(இனிநகர் கூறுகின்றீர்.)

அந்தான் னாடு தன்னி லடைவுமேம் பாடும பண்புந்
சிறுதையிற் கிருபை செல்வச் சீருநற் சிறப்புப் பேறுந்
தந்தமில் நிறைந்த தென்னுந் தகைமையான் மிகவுஞ் செஞ்சொ
லுத்தவெங் கெங்கும் போற்று மோதன புரமா மூரே.

(இ-ள்.) அந்தாட்டிலே வர்ணச்சிரமமுறைகளும், பெருமையும், நற்குணங்களும், மனத்திற்பொருந்தும் காரணயமும், செல்வப்பெருக்கும், கல்வியும், மற்ற சமுத்தபாக்கியங்களும் தாமாகவே அமுகுபெற வந்து நிறைந்ததாற்போன்றமேம்பாட்டைச் செவ்விய புகழ் மிகவும் எடுத்துக்காட்டலாலே அல்லாததேசத்தாரும் விநோதநரிக்கத்தக்கதாய்ச் சிறந்த ஸ்திரீ ஓதனபுரமென்றும் பட்டினம். (எ-று.)

அடைவு வர்ணசசிரம் ஒழுக்கத்தின்மேற்று. எல்லாப்புகழ்ச்சிக்கும் பேற்றுக்கும் அதுவே தலைமைத்தாதலின “ஆசலம்புரியைப்பொறிவாரியும், காசலம்புரியைவர்கண்ணெனும், பூசலம்புறையின்புறஞ்செலாக், கோசலம்” எனக்குறித்த கம்பரும், ஒழுக்கத்தைச்சுட்ட நெறி என்றார் எல்லாச்சிறப்புக்கும் ஏதுவாய் நிற்பதால் சிறப்பு என்பதற்கு கல்வியென்ப பொருள் கொண்டாம்; இது காரியவாகுபெயர். (கக)

சோலைபுஞ் சோலை சூழத் துலங்குவா வியும்வா வீக்குட்
சோலவெண் பூவும் பூவிற் குலவுபைந் தேனுந் தேன
னுவவண் டினமும் வண்டு நயந்தகீ ந்முங்கீ தம்போ
லோலமென் சுருதி யோது மோதன புரமா மூரோ.

(இ-ள்.) பூஞ்சோலைகளும், அச்சோலைகள் சூழ விளங்குந் தடரிகள்களும், அத்தடரிகளில் மலர்கின்ற அழகிய வெண்டாமரைமலர்களும், அப்பூக்களில் நிரம்பியதேனும், அத்தேனை நுகரற்கு வருகின்ற சுரும்பு, தேன், ஓமியு, வண்டு என்னும் நால்வகை வண்டினங்களும், அவ்வண்டினங்கள் விரும்பிப்பாடுகின்ற கீதங்களும், அக்கீதவொலிபோல னேதகோஷ்டமும் எக்காலத்திலும் பொருந்தியது அவ்வோதன நகரம். (ஏ-று.)

பூவெனப்பொதுவிற் கூறினோனும் தாமரை மலரையே கோடன் மரடி என்னை? “உயர்ந்ததன்மேற்றேபுள்ளுங்கால” என்னுந் தொங்காப்பிய விதிபற்றி. “பூவினுட்கமலமும்” என்பார் திருவானைக்காப்புராண முடையாரும். “மரங்களும் நிகர்க்கில” என்னும் சூர்ப்பநகைப்படலக் கவிக்கு கற்பகவிருகாமனைவுணாகூறியது உவகாண்க. வண்டில் நால்வகைகசகாதியே கூறுதலால் நாலும் என்பதிலும்மைமுற்று. சுரும்பு-பொறிவண்டு, ஓமியு-பெண்வண்டு, தேன்-தேன்வண்டு, வண்டு-கருவண்டு. “மரகை நல்லவர்கண்ணுமனழும்போன், நெற்குநாடியிடறுஞ்சுரும்புகான், வண்டு காண்மகிழ்தேனினவகாண்மது, வண்டுதேக்கிடுமொண்ணிமிர்த்தங்கான்” என்னும் சிந்தாமணி குணமாலையாரிலம்பகக்கவியாலும் நால்வகை வண்டினபெயர் கூறப்படுகின்றன. (கஉ)

வண்மையான் மிகுத்த மூதார் வரிசையா னிறைந்த மூதார்
திண்மையா லுக்கந்த மூதார் சீர்மையா னயந்த மூதார்
தண்மையாற் குளிர்ந்த மூதார் சதுர்வேதஞ் சேரு மூதா
ருண்மையால் விளங்கு மூதா ரோதன புரமா மூரோ.

(இ-ள்.) ஈகையான்மேம்பட்டதும், நல்லொழுக்கமிக்கதும், பராக்கிரமத்தால் விரும்பத்தக்கதும், செல்வமுதலிய சிறப்புகளால் மகிழ்த்தக்கதும்,

கங்காநதிபாயும் விசேடத்தால் கீர்வளமிக்கதும், நான்குவேதங்களும் பற்றுக்கோடாகச்சாரும் பழமையுடையதும், சத்தியவசனத்தால் விளக்கமுறுவதும் அவ்வோதனபுரமாம். (எ-று.)

தண்மை -கருணையுமாம். “ சான்றோர்க்குப், பொய்யாவிளக்கே விளக்கூ” என்பதால் உண்மையால் விளங்கும் எனப்பட்டது. (கரு)

மாதவஞ் செய்வோர் நாலு மறைபையுந் தெரிவோர் வேள்வி
மேதக நடத்து ஹோர்முன் மிக்கவா கமங்கள் சொல்வோர்
தீதகல் சாத்தி ரங்கள் செப்புவோர் நற்பே றோங்க
வோதன புரமெந் நானு முகந்துவாழ் கின்ற நானின்.

(இ-ள்.) மகத்வமுடைய தவஞ்செய்கின்றீவர்களும், நான்கு வேதத்திலும் ஆராய்ச்சி மிக்கவர்களும், வேதவிதிப்படி யாகாதி கர்மங்களைச் சிறப்புடன் செய்விப்போரும். இவ்வகைக்கிரிபைகளுக்கு ஆதியாகி மேன்மையுற்ற ஆகமாதிகாஸ்திரங்களுையுணாக்கின்றவர்களும், குற்றமில்லாத வைசேடிக ஸூதலிய ஷட்சாஸ்திரங்களை ஒதுகின்றவர்களுமாகிய இன்னோர்களின் கீர்த்தியோங்கும்படி ஓதனபுரமானது அநுதினமும் மகிழ்வுபெற வாழ்ந்துவருங்காலத்தில். (எ-று.)

ஷட்சாஸ்திரங்கள் :—வேதாந்தம், வைசேடிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூர்வமீமாஞ்சை, உத்தரமீமாஞ்சை என்பன, (கச)

வேறு.

* வண்மைகொள் சித்திர குத்தர் வரத்தாற்
புண்ணிய மைந்த ருருக்கொடு புக்க
கண்ணிய சீர்க்கரு ணைக குலத்தோர்
நண்ணிய வாறு நவின்றிடு கின்றும்.

(இ-ள்.) உதாரத்வமுடைய சித்திரகுத்தரது புண்யமே பலவுருவங்களுடன் தோன்றிப் பயன்படுவதொப்பவுதித்த புத்திரர்கள், வரத்தினுலையாவரும் நினைக்கத்தக்க கீர்த்தியிடுக்க சீர்கருணைக வம்சத்தலைவர்களாகி அவ்வோதனபுரியை யடைந்தவிருத்தாந்தம் இனிக்கூறுகின்றோம்.(எ-று.) (கரு)

நாடு, நகர், நதிவனச்சருக்கம் முற்றும்.

பாயிரமுட்படக் கூடிய செய்யுட்கள் ஐக.

நான்காவது

‘சித்திரகுப்தருற்பவச் சருக்கம்’.

[இச்சருக்கத்தால் சூர்யபுத்திரராகச் சித்திரகுப்தர்

அவதரித்த கதை கூறப்படும்.]

(இதுமுதல் ஐந்துகவிகளீர் சூரியன் பெருமை கூறப்படுகிறது.)

வேறு.

திருமகன் கொழுந னுந்திச் செழுந்தடம் பூத்த வேதாத்
தருமல கனைத்து முய்யத் தண்ணளி சுரந்து விண்ணிற்
பருமணி விளகக மாகிப் பகன்முதற் காலந் தோற்றித்
தெரிதரு தெய்வ மன்னுன் நிகழ்சுடர்ச் செம்ம லம்மா.

(இ-ள்.) ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நாயகனாகிய திருமாவின் உத்தியாகிய செழிய தடா
கத்தில் உதித்த பிரமதேவன் சிருஷ்டித்த உலகங்களினத்தும் உஜ்ஜீவித்
தும் வண்ணம் குளிர்ந்த அருள் சுரந்து, ஆகாபத்தினிடத்திலேற்றிய பருத்த
மாணிந்தத்தீபமாகிப் பகற்கால முதலிய காலவேறுபாடுகளைத் தோற்று
வித்துக் கண்ணிற்கண்ட தெய்வமாய் விளங்குகின்ற கடவுளாவான் சூரிய
பகவான் (அவன்பெருமை எம்மாற் சொல்லலாந்தரத்ததோ). (எ-று.)

அவன்பெருமை...தரத்ததோ என்பது குறிப்பெச்சம். பகல் முதலிய
காலவேறுபாடுகள் மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், ஏற்பாடு, நண்பகல்
என்னும் அறுவகைச்சிறுபொழுதும், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி,
இளவேனில், முதிர்வேனில் என்னும் அறுவகைப்பெரும்பொழுதாமம்.
கடவுள் நாமரூபமற்றவர் ஆதலின் அவரினின்றும் பிரிககத் தெரிதரு தெய்
வம் என்றார். அன்றிக் கர்மசாக்ஷியாகத் தெரிகின்ற கடவுள் என்னுமாம்.)

மதிமுதிழ் முடித்த வேணி வானவன் வலக்கண் னாமிப்
பதுமபாந் தவனென் தேத்தும் பழமறை யுணர்ந்த மேனோ
ருதயமுன் மூன்று போது முயர்கர மலர்மொட் டித்துத்
துதிபுரி யிவன்றன் சீர்த்தி யாவரோ தொகுக்கற் பார்வார்.

(இ-ள்.) உயர்ந்தோரால் ஸ்தோத்தரிக்கப்பெறும் பழமையாகிய வேதங் கையுணர்ந்த அபிஞ்சர்கள் பிறைச்சந்திரனையணிந்த ஜடாதராகிய ஸ்ரீசிவ பெருமான் து வலக்கண்ணாறான் இத்தெய்வமென்று உதயமுதலிய முச்சந் தி காலங்களிலும் கைகளைக் குவித்துத் துதிக்கின்ற ஆதித்தபகவானது புத்தை முற்றும் சருங்கச்செர்ல்வோர்தாம் யாவர்? (எ-று.)

பதுமம்-தாமரை, பார்தவன்-உறவினன். சூரியனைக்கண்டு தாமரைவிரி தலின் இங்ஙனம் கூறினார். உதயம் முதலிய முச்சந்தி காலமாவன-உத யம், உச்சி, அஸ்தமனம் என்பவை. கரமலர் மொட்டித்தல்-கைகூப்பத்தல். ()

பொன்வரை வலங்கூழ் போகிப் புதையிரு னன்றி வானின் மின்புறா யாக்கை செல்வ மித்தையென் றுணர்ந்தி மாந்தர் கன்மவல் விருளும் பாற்றுவ கதிர்த்தொகைக் கடவு ளானே மன்னுயி ரனைத்தும் வீறி வாழ்வதை யல்ல துண்டோ.

(இ-ள்.) மகமேருகிரியை வலமாகச்சுற்றிவந்து உலகவிருளை நீக்குவ தல்லாமலும் ஆகாயத்துத்தோன்றி மறையும் மின்னல்போல் தேகமும் செல்வமும் நிலையற்றதென்று (தன்செய்கையாலுணரத்) தெரிவித்து ஜீவார் களைப்பற்றிய மாயையாகிய வலிய (மன) இருட்டையும் நீக்குகின்ற கிர ணத்தொகுதியையுடைய சூரியபகவானாலேயல்லவா நிலபெற்ற சர்வபிரா ணிக்ளும் பெருமையுற்றுப் பிழைக்கின்றன. இஃதல்லாமல் வேறு கார ணமுண்டோ? இல்லை. (எ-று.)

சூரியன் செய்கையால் தேகாதிகள் நிலையாமையை உணர்வது “புறந் தந்திருளிரியப்பொன்னையியுத்துச், சிறந்தவொளிவளர்க்குந்தேதோன். மறைந்தான், புறவாழிகுழந்த புவனத்தேதோன்றி, யிறவாதுவாழ்கின்றார் யார்” என யூகித்தறிவது. வாழ்வதை என்பதின் ஐ சாரியை. (ங்)

இன்றயரு ளீலதேந் சீவ் னியல்புண ராவென் றுன்றோ ளீறையருட் டுவமை கூற வியங்குவா னிவனே யன்றோ வின்றயரு ளுணர்ந்தி வேத வியன்முறை நிறுவி பார்க்கு மீன்றயருள் கதிர்த்தேவீன்றி யென்னுள் துலகுக் கம்மா.

(இ-ள்.) பதி (கடவுளின்) அருளில்லாமையால் பசு(ஜீவார்)கள் தம்மி யற்கைத்தத்துவத்தை அறியமாட்டாவென்று மேலோர்கள் பதியின் அரு ளுக்கு உவமானமாகச் சொல்லுதல் இச்சூரியனது ஒளியையேயல்லவா? ஆதலால் கடவுளின் இருபுடையை நமக்குக்காட்டி வேதத்திற்கு-புதியவொழுக் கம் தவறாமல் ஸ்தாபித்து யாவார்க்கும் மேன்மைதருகின்ற சூரியனையல்லா மல் உலகிற்கு வேறு துணைமை யாதுளது? (எ-று.)

கண்ணொளியுங் கதிரொளியுங் கூடியுலிடத்தேயன்றிப் பொருளின் ஸ்வரூபம் உணரலாகாமையால் இறைவனருளும் ஸ்வஞ்ஞானமும் கலந்து தத்ஸ்வரூபம் வெளிப்படும் எனச் சைவசித்தாந்ததுலாகிய சிவஞ்ஞானபோ தத்திற் கூறுவதால் கடவுளின் அருட்கு உவமானமாகுங் கதிர் என்றார். சூரியனால் வேதவொழுக்கம் ஸ்தாபிக்கப்பெறுவதெங்கனமெனின் வேத துலுட்கூறும் சமஸ்தகிரியைகளும் உரியகாலத்துச் செய்யவேண்டுமென் னும் விதியுண்மையாலும் அக்காலங்கள் பிரதமதேவதையாகிய கதிர்நோனற் காட்டப்பெறுதலாலுமென்க. இக்கருத்தையே தழுவி “கடினையேமுதற் காலநிள்கருணையாற்காட்டப், படுவதின்றெனின்யாவொன்செய்குவர்பா ரின், நெடுவிசும்பினுமன்னதேமுத்தொழிநேருங், கடவுளாதிபர்செய்தி றென்றாய்விடுங்கருதின” என்பர் மேல் உகுவது கவியிலு (ச)

ஆதலா லுதயர் தன்னி லயனடுப் பகவி லீசன்
போதுமா லையின்மா யோனாய்ப் பொலிதிரி மூர்த்த மென்றுந்
திதறு கோளின் மிக்கோன் சிவனுரு வென்றும் வேத
மோதுற வொற்றை யாழி யுருட்டியிப் படர்கின் றானால்.

(இ-ள்.) ஆகையினாலே உதயத்தில் ப்ரஹ்மதேவனாகவும் நடுப்பகலில் ஸ்ரீசிவபிரானாகவும் மாலைக்காலத்தில் ஸ்ரீமஹாலிஷ்ணுவாகவும் விளங்கு கின்ற மும்மூர்த்தி ஸ்வரூபமென்றும், குற்றமற்ற சப்தக்ரஹங்களிலும் சிவோஷ்டனென்றும், ஸ்ரீசிவஸ்வரூபமென்றும் வேதம் புகழ்ந்துணாக்க ஆகா யத்தின்கண் தனது ஒற்றைச்சக்கிரம் பூண்டதேனா நடத்திச்செல்லுகின் றான் அச்சூரியன். (எ-று.)

“ப்ரஹ்மஸ்வரூபமுதயே மத்யாந்ஹேதுமஹேஸ்வரம், சாயந்த்யாயேத் ஸதாவிஷ்ணும்த்ரிமூர்த்திஸ்சகிவாகர” என்ற ஸ்வேகத்தை முன்னிரன் டடிகளுடன் ஒப்பிடுக. கிரகங்களில் இரவி பவிஷ்டனென்கை சூர்யனோடு கூடிய கிரகங்கட்கு அஸ்தமனதோஷம் சம்பவிப்பதாலும் சூர்யசூரயை பதாத ஆறு இராசிக்கு மேலிட்ட ராசியினிற்கும் கிரகங்கட்கு வக்ரநிபே தங்கள் சம்பவித்தலாலும் “செய்யும்புந்தினைக்கதிகம் செல்வாய்வலிது செல்வாயில், வெய்யசனியும்வலிததனை விடவேயரசன்மிகவலியன், துய்ய வரசன்றறிந்சுங்கன் வலியனவனிற்சோமன்மீரும், ஸப்யச்சிக்குக்கதிர்வ லிது” என்னும் ஜாதகாலங்காரக்கவியிலும் ஜோதிட நூலினர் துணிபா தலறிக. “இரவிசங்கரன்” என்னும் பீமேச்சரசவியலில் சூர்யன் சிவாய்ம சமென்பது பெறப்படும்.

(சித்திரகுப்தர் உற்பவித்தல்.)

இன்னசெங் கதிதோன் காதற் கியைந்தபன் னியர்க டம்மீற்
பொண்ணெவெந் கண்ட காட்சிப் பொற்பின னீளா தேவி
மின்னிடை தோன்றக் கொண்கை மீழுகல் கறுப்பத் தாங்கி
நன்னிலை யோனை வாய்ப்ப நம்பியை யுயிர்த்தாண் மன்றோ.

(இ-ள்.) இத்தகைப்பெருமைவாய்ந்த சூர்யபகவானது ஆசைக்கிசைந்த
பத்னிமாகளில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீதேவியை வென்றுவிட்ட தோற்றத்தை, யும்
அழகையுமுடைய நீளாதேவி என்பவள் தனது மின்னல்போன்ற இடை
பார்ப்போருக்குப் புலனாகவும் முலைமுகங்கறுப்புறவும் கருப்பத்தில் தாங்கி
நல்லநிலைமையைத்தரும் கிரகஸ்திதிபொருந்திய சுபலக்னத்தில் ஓர் ஆண்
மகவைப்பெற்றாள். (எ-று.)

(நாமகாணம்.)

புத்திரன் பிறந்தா னென்னுப் புகலரு முவகைக் குள்ளர்
தத்தஞ்செய் தெழுந்த காத றலைக்கொளச் செய்வ முற்றிப்.
பத்திர னீனைய நாட்ட வரம்பையர் பலாண்டு பாடச
சித்திர குப்த னென்னுந் திருப்பெயர் நல்கி னானால்.

(இ-ள்.) புத்திரன் பிறந்தானென்று சொல்வதற்கரிய மகிழ்ச்சிக்குத்
தன்னுள்ளத்தைத் தத்தஞ்செய்துமேம்பட்ட ஆசைமுதிரசெய்யுங்கிரியை
களைச் செய்துமுடித்துத் தாமதமலர்போன்ற கண்களையுடைய அரம்புர
ஸ்திரீகள் பல்லாண்டுபாட சித்திரகுப்தனெனும் அழகியபெயரை அம்மக
வுக்குத் தரித்தான். (எ-று.)

புத்திரோற்பத்தி கேட்டவுடனே தானதர்மங்களைச் செய்யவேண்டு
மாதலினால் குழந்தை பிறந்ததற்கென்று தன்மனத்தைச் சந்தோஷத்தின்
கையில் ஒப்புவித்தானெனக் கவிசாகஸம் செய்யுகூர். செய்யுகிரியைகள்-
ஜாதகர்மமுதலியன

(எ)

(உபநயனம், வேதாப்பியநசஞ்சேய்வித்தல்.)

சால்புயர் சருதி வாய்மைச் சடங்கவ்வப் பருவக் தாற்றிப்
பால்புரி மூம்மை துவின் பாககமை குறியீ டென்னை
துல்புனை வித்து வேத றுட்பதுற் பொருட்கண் முற்றும்
வாவிதீந் பவிரித் தன்னின் வல்லுந் னாகக் கண்டான்.

(இ-ள்.) மேன்மைபுறல் மிகுந்த வேதங்கனால் நிரூபிக்கப்பெற்ற சடங்
களை உரியளவுகளிற் செய்வித்து, முதலால் வழிதூள் சார்புதல்

என்னும் மூவகைச்சாஸ்திரங்களும் இம்மனதில் அடங்கியிருக்கிறதென்பதைக் காட்டும் அடையாளமாக நெஞ்சில் தரிக்கப்படும் பூணூல் (உபவீதம்) தரிப்பித்து, புத்திநுட்பத்தால் அறியத்தக்க வேதாசம்புராணசாஸ்திர கலைக்ஞானங்களைக் கிரமமாகக்கற்பித்து, நவவியாகரண பண்டிதனாகிய தன்னிலும் அதிகாமர்த்தியனாக்கினான். (எ-று)

சடங்குகள்-அன்னப்பிராசனம், உபநிஷ்கிராமணம், டோலாரோஹணம், செளளமுதலியவை. “முதல்வழிசாப்பென னுன்மூன்றாகும்” நன்னுற்பாயிரம். (அ)

(பெற்றோர் களிகூர்தல்.)

தம்மிற்றம் மக்கள் காட்சித் தக்கவராக நோக்கிப்
விம்மித் மெய்க்கரு மெய்தன் மெய்ம்மையே தந்தைக் கல்லா
லம்மநின் சிறுவன் மாட்சி யளப்பரி தென்பார் முன்னம்
பொம்மல்லெவ் முலைசெம் மாக்கு மவண்மகிழ் புகலற் பாற்றே.

(இ-ள்.) தமது புத்திரர்கள் தங்களினும் மேலான விற்பன்னர்களாக விருப்பதைப் பார்க்கப்பெற்றால் யாவருக்கும் சந்தோஷமுண்டாவது நிச்சயமே. ஆகையால் தந்தையின் மனமகிழ்ச்சி நிற்க, அம்ம! உன்புத்திரனது கல்வியறிவு குணவொழுக்கங்களின் பெருமை அளவிடமுடியாதென்று பிறர் சொல்லக்கேட்கும்போது பொலிவுற்ற விரும்பத்தக்க ஸ்தனங்கள் பரல் பொறகப்பூரிக்கும் தாயின் சந்தோஷத்தை இப்படிப்பட்டதென்று யாவர்சொல்லக்கூடும்? (எ-று.)

“தம்மிற்றம்மக்களறிவுடைமைமாநிலத்து-மன்னுயிர்க்கெல்லாமினிது” என்னுங்குறட்டு ‘இதனால் தந்தையினும் அவையத்தாரவப்பார் வன்பது கூறப்பட்டது’ என வகைநிறியிருத்தலால் பெற்றோன் மகிழ்ச்சியுடையபார்க்கினும், “சுன்றபொழுதின்பெரிதுவக்குந்தன்மகளைச் சான்றோனெனத் தேட்டதாய்” என்பதற்கு ‘கவானின் கட்டுகொண்ட பொது வுலகையினும் கூல்புடையனெனக்கேட்ட சிறப்பு வகை பெரிதாகலின் பெரிதுவக்குமெனவும் பெண்ணியல்பாற்றுகாவரியாமையாற் கேட்டதாயெனவுக்கூறினார். தாயுவகைக்களவின்மையின் இதனால் பிரித்துக்கூறப்பட்டது’ என்றமொழியு பரிமேலழகர் கருத்தின்வண்ணம் தாய்மகிழ்ச்சி பெரிதென்றுகொள்க.()

(பிதா சித்திராபுத்தனாத் தவநெறிக்கட்கெழுந்தல்.)

பெற்றுகரி யனவே யாகப் பெற்றபின் சிறுக மேலும்
பெற்றுகரி யனபெட் தேக்க வியல்போ பெரியோர்க் கெல்லா
முற்றுகரி யனவன் னுன்னற் கரியவு மொருங்குநூல்கு
மறத்தொடர் தவத்தின் மிகு வுதியும்பாது மறத்தொ

(இ-ள்.) அருமையாகப்பெற்றவைகள் தாழ்ந்ததென்று நினைத்து இன்னும் அருமையாகவிருப்பவைகளைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி முயற்சிப்பது பெரியவர்கள் இயற்கையையாகையால் சூரியபகவான் தன் புதல்வரான் சித்திரகுப்தருக்குப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார். நாம் அனைவதற்கு அசாத்தியமான வஸ்துக்களைமாத்திரமல்ல, நினைப்பதற்கே அருமையான காரியங்களையும் சேர்த்துத்தருகின்ற தர்மத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட தவத்தைவிட மேலானலாபம் ஆத்மாக்களுக்கு வேறே என்னவுண்டு என்றார். (எ-று.)

வேண்டியவேண்டியாகக்கேய்தலாற் செய்தவ-மீண்டுமுயலப்பமே (திருக்குறள்). ஈட்டிவார்தவமலான்மற் நீட்டினாலியைவதின்மை, காட்டினர் விதியாரஃது காண்கிற்போர்காண்மினம்மா, .. (இராமாயணம் சுந்தக காண்டம்) எனவரும் பிரமாணங்களால் எல்லாப்பேறும் தவமுடையார்க்கு வளி திற் கிட்மென்பதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினார். (க௦)

(இதுவுமது.)

பூவிலோ னுதி யோணாப் புதறலென் பொலம்பூங் கொன்றை
மேவுதாழ் சடைப்பெம் மானும் விரும்புத நவமே யென்னிற்
மேவிய லதனா நெய்துஞ் சிறப்பெலாங் காண்டி யென்னு
வாவது பணித்தான் றந்தை மதலையு மதுமேற் கொண்டான்.

(இ-ள்.) பொன்மயமான கொன்றைப்பூமாலைசூடிய நீண்ட ஜடசுரராகிய பரமசிவமே தவத்தை விரும்புவாரென்றால், பிரமதேவன் முதலிய தேவர்களைக்கொல்வானேன்? அத்தவத்தாலுண்டாகும் இசுபரசாதகங்களை யும் தெய்வத்தன்மையையும் அதுபவத்தாலறிவாயாகவென்று மேற்செய்யத் தக்க கடமைகளையுத்தேசித்துப் பிதாவாகிய சூரியன் உத்திரவு செய்யக் சித்திரகுப்தர் தலும்புரியத்தீர்மானித்தார். (எ-று.)

பரமசிவம் தவத்தின் வீருப்பமுடையவராதல் சடைமுடி, சர்மதாசனம், விபூதி ருத்திராக்ஷாலங்காரமுதலிய வேடத்தானும், ஸனகாதிகட்டுப் தேசிப்பான் வடவநலுழிற்சுண்ணெ னிழ்முத்திரைக்கரமுடையவராய்த் தக ணுமார்த்தமாய் எழுந்த கிலையைமனும் காண்க. (க௧)

(சித்திரகுப்தர் தவர்புரிதல்.)

புலம்புரு நெறியே புக்குப் புன்மையே வினைக்குக் தீய
மலம்பூணர் மனனொ ருக்கி மதிவழி யேவல் சேட்டல்
கலம்புரி யறினூக் கென்ப நம்பிபாற் கண்டோ மெய்யே
தவஞ்ஞாநவமும்புண்ணத் தவமுந் தவயுந் கண்டே

(இ-ள்.) “பஞ்சேந்திரியங்கள் போருமிடமெல்லாம் பின்னொடர்ந்து போய் அற்பயான் விஷய போகக்கூன் விளைவிக்கின்ற செஷ்டிய மும்மலக் களுடன் கூடியமனமானது ஏகாக்கிரமாத் ஞானமார்க்கத்தில் நடப்பது ஜன்மந்தர சகிந்தர்களுக்கே யென்னுமுண்மை நமது சித்திரகுப்தர்பால் விளக்கக்கண்டோம், விளக்குகின்ற தவமும் பூர்வதபோபலமுடைய மகான் களுக்கேயன்றோ மெய்வாய்ப்பலிப்பது. (எ-று.)

இது ‘புராணிகர்கூற்று. “தவமும் தவமுடையார்க்காரும்” என்ற திருக்குறளை நோக்கி இங்ஙனங்கூறினார். மும்மலங்கள்-ஆணவம், மாயை, காமியம் என்பன. இவைகளுே பிறவிக்காரணமானதனால், தீயமலம் ஏனப் பட்டது. “காமம்வெருளியமத்த மிவைமூன்ற-னும்கெடத்தெடுநோய்” என்றார் உத்தரவேதச்செல்வரும். (கஉ.)

(சிவபிரான் தரிசனத்தருதல்.)

மடங்கலே றனைய மீளி தவத்தினான் மகிழ்தா னாகப்
படங்கிளர் பருவாய்த் துத்திப் பணிப்பணி யுவந்த செம்ம
விடங்கொள்பூங் கொடியோ டாறக ணேற்றின்வந் தரிய நோன்பு
தொடங்கினை யுள்ள மென்றோ சொல்கெனத் தொழுது கூறும்.

(இ-ள்.) ஆண்சிங்கம்போலும் பராக்கிரமமுடைய சித்திரகுப்தர், செய் யுந்தவத்திற்குச் சந்தோஷித்துப் பொருள்கள் விளங்குகின்ற படத்தையும், பிஷுப்பரிய வாயையுமுடைய சர்ப்பங்களை ஆபரணமாசககொண்ட ஸ்ரீசிவ பெருமான வாமபாகத்தில் புஷ்பக்கொடியேரல் வீற்றிருக்கும் உமாதேவிபு டன் நிஷபவாகனாருடராய்ப் பிரத்யக்ஷமாகி அரியதவத்தன்மச்செய்த சித்திர குப்தரோ! உள்ளக்கருத்தை யுரைப்பிரசகவென்று கேட்க, அவணாக்மங்க ளித்துச் சித்திரகுப்தர் சொல்லுவார். (எ-று.)

சிவபிரான் வரந்தந்தருளவெழும்போது, அருட்பெருஞ் சத்தியாகிய உமாதேவியுடனும் தாமஸ்வருபியாகிய நிஷபவாகனத்தின்பேரிலும் தோன் றுவது மாபு. (கக.)

(குதுழதல் எட்கேச்செய்யுட்களால்

சித்திரகுப்தர் சிவபிரான் ஸ்தோத்தரித்தமை கூறப்படுகின்றது.)

கேள்.

வேதியனே வேதப் பொருளாய் வித்தகனே
சோதியனே வானோர்க்குச் தோன்றப் பெருமையினே
பாதினே பச்சைப் பசுக்கொடியா னாளுடைய
நீதியனே பெற்றெனிய நீத்ததெனே னியியுநீதே

சித்திரகுப்தருற்பலுச் சருந்தம்.

௭௩௯

(இ-ள்.) வேதங்களைத்தந்த மஹாபுருஷரோ! அவ்வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படும் கர்மஞானர் ஞானியும் அவற்றிற் புற்றதவரோ! ஜோதில்வருபரோ! தேவர்களும் அந்தந்தகரிய பெருமையுடையவரோ! அர்த்தபாகத்தில் பசிபூஷ்ஞொம்புபோன்ற உமாதேவியார் ஆண்பெற்றவரோ! சமஸ்த நன்மைகளுஞ் சாரணரோ! உமது வருகை அடியேனுக்கு இவ்வினவு கலபத்தில் கிடைக்கத்தக்கதோ! (யான் பெற்ற பெரும்பேறு யார்பெறுவார்.) (எ-று.)

வேதமும் உன்னில் உண்டாக்கப்பட்டது, அதன் பொருளும் நீயே, இஃதென்ன விசித்திரம் என்பார் வித்தகனே எனரா. வேதம் கடவுள் வாக்காதல் “மறைமுதற் கினந்தவாயான” என்பதாலும் அறிக. ‘ஆரணையாரணத்துட்பொருளை’ என்பார் வில்லிபுத்தூராரும். (கசு)

நீயே விறைவு எரினக்கடியேம் யாங்கனெந்தந்
தாயே யனையாய்க்குத் தான்வணங்க நெஞ்செழாப்
பேயே மெனினும்பிழைபொறுத்த பேருதவித்
கேயேயா மாற்ற லெவனோ பரமேட்டி.

(இ-ள்.) மேலான கடவுள் நீர், புகக்களாகிய யாங்கள் என்றும் உமது வழிவழியடியோம். அவ்வாறிருந்தும் எங்கள் பால் அத்தயந்த கருணையுடைமையால் பெற்றதாயினுமிக்க உமது திருப்பாதங்களை வணங்க மனழில்லாத பேயர்களாகியிருக்கும் எங்களது சகித்தந்தகரிய சர்வதய்யிதக்களையும் ஆமித்து எங்கட்கு வேண்டியவற்றை ஓயாது அளித்துக்காப்பாற்றிவரும் இந்தபேருபகாரத்துக்குப் பரமேட்டி! நாங்கள் செய்யும் பிரதிபுபகாரம் என்னவிருக்கின்றது? (எ-று.)

இவ்வாறே “அந்தமொன்றில்லாவாந்தம்பெற்றேன் யாதுநீபெற்ற தொன்றென்பால்” என மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்திலும் கூறியிருந்த வறிக. (கடு)

ஆட னனிலேட்ட யுர்வறிய ராய்ச்சிறுவர்
புலெஞ்சு மாடுபாற் பிறங்கு மனைத்துலகு
நாடியக்கா லாக்கி யளித்தழிக்கு நாடகனீ
உடு மகவின் குணத்தினையேற் ருயெவரோ.

(இ-ள்.) விநாயகமிகுந்தயே பெரிதும் விருப்பி அதனானுண்டாகும் தேசபரிசுமத்தையும் இலகியம்செய்யாமல் அங்வினையாட்டில் வுத்தையே மேலாகக்கொள்ளும் சித்தம்போல, வினங்குகின்ற சர்வவேதங்களையும் இச்சமாதந்திரத்தாலேயே சிருஷ்டித்துக் காத்து சம்மரித்து வினையிட

கின்ற சர்வநியந்தானாகியநீர் ஒருவராவீரோ? அந்நினையின் உமக்குள்ள படி வளர்க்குந் தாய்வேண்டுமே? அவர் யாவர்? (எ-று.)

இங்ஙனமே “ உலகம்பாவையுந்தாமுனவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலுநீக் கலுநீங்கலா, வலகிலாவினையாட்டெயார் ” என வைணவபரமாகக் கூறு வர் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பரும். (கக)

பெற்றவுயிர் மக்க எயர்வுயிர்த்தப் பேணுமிராச்
சுற்றவுணர் வற்றுத் துயிலத் துயினாமே
மற்றவற்றைக் காக்கு மலர்க்கண் ணருட்பிராஅ
னெற்றிவற்றா னுவ துணக்கரிய தென்னேயோ.

(இ-ள்.) உம்மாற்பெறப்பட்ட சர்வ ஆன்மகோடிகளும் பதல்முழுவ தும் தம் ஜீவனாத்தமாக அலைந்து வேசாறும் களைப்பு நீங்கும்படிக்காக்கும் இருட்டாகிய திரைச்சீலை சூழ்தலால், அவைகள் உணர்வற்றுத் தித்திரா செய்ய அவற்றிற்கோரிடையூறும் அணுகாதபடிச் சர்வஜாக்கிரந்தயாகக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் துவகாது எங்கணும் திருக்கண் பாப்பி நிற்கின்ற எவகர்த்தாவே ! இவ்வற்பவுயிர்களால் உமக்கு ஆகவேண்டியதென்ன ? உம் மால் சாத்தியமில்லாத எக்காரியங்களை இவர்க்கால் செய்வித்துக் கொள் ளாமென்று நினைத்து இவ்வாறு தன்புறுகின்றீர் ? இஃதென்னமாயம் ! (எ-று.) (கஎ)

அன்னங் கலுழ னணியேறு வாகனமாய்ப்
பின்னம் பெறுந்தெய்வப் போகொண் டெகமெலா
மன்னிய மாய வலிகாட்டின் மாண்பில்லே
மென்னறிவேம் யாங்கொனின தேற்றமறி தக்கோமே.

(இ-ள்.) அன்னப்பகழியும், கருடனும், அழகிய ரிஷபமும் வாகனமா கக்கொண்ட ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரனென்னும் பலவேறுவகைப்பட்ட திருப்பெயர்பூண்டு எல்லாவுலகங்களிலும் நிலைபெற்ற உமதுமாயாசாமர்த்தி யத்தை அற்பர்களாகிய எக்களிடத்துக்காட்டுகின்றீர். யாங்களை அச்சாமர்த் திய விசேடத்தை எவ்வாற்றிறோம்? யாங்களை உமது சர்வஜாதித்துவத் தை உள்ளவாற்றியத்தக்கவர்கள் ? (எ-று.)

இந்திரஜால வித்தைக்காரன் வித்தைசெய்யும்போது காணப்படும் பல வீசித்திரக் காட்சிகள் பின்பு மறைந்து அச்சத்தியும் அவன் வசப்பட்டுநிற் றல்போலத் தோன்றிநின்றழியும் உலகங்கள் யாவும் உமது அகத்திருக்கூர் சாமர்த்திய யாயாசத்தியனால் ஒரு அடங்கியிருக்கின்றன என்பார் உலக சகலவாழ்வுகளையாவனவின்கூர்.

ஆதித் தனியுதல்வ னுதியெனநிற் பல்சமய
பேதத் துனியென்றாய் பேசுவதும் பொய்கொலோ
வேதித் தனையமைய மேவ ரிதுகடப்போர்
சோதித்தல் காணாதார் மீட்டெண்ணித் தோற்றரவே.

(இ-ள்.) உலகங்கட்கெல்லாம் ஆதிகாரணஞுகிய ஒப்பற்ற முதற்கட-
வுன். தேவரீரோயினிற் றீர் என்றால், பலவகைப்பட்ட மதங்கள் கூறும் நானு
தெய்வமும் நிரோயென்பதில் அபத்தமென்ன? இத்தனைமாயம் எதற்கு? இம்மாயையையத் தாண்டி உமது நிஜஸ்வரூபத்தைய ரியவல்லார் யாவர்? உமது
சர்வ்வல்லமையைய ரிந்து ஆநந்திக்க அசக்தராகிய அடியேன்களிடத்தில்
இச்செயல்கள் வன்னபயன்படும்? (எ-று.)

ஆக்காரியகரமான செயல்களை அறிந்து ஆநந்திக்கப்பெருதவரிடத்திற்
பெய்தல் பயன்படாமைபோல, உமது மாயாவல்லபம் ஒரு சிறிதும் உண
ரார் என்களிடத்து அத்தனைசெறிப்பிற்கும் விளககவிலையேயென் அவ
தது பேராற்றலையியந்தபடி. (சூக)

பொறியுண் டறுவகைய போருண்டு பேத
பெறியுண்டு மாதொடு நீண்மண்பொன் னாதித்
குறியுண் டிவையமயக்குங் கோளுடனா முண்டேன்
மறியுண்டு போகாமே வாய்வானெவ வண்ணமே

(இ-ள்.) ஐதீசர்! உமது திருவடிகளை ஸ்மரித்துப் பிரவிப்பெருக
கடலை நீந்தி நித்தியபாந்தம்பெற்று வாழ்வோமென்று நினைத்தால், விஷ-
யங்குறிந் செலுத்துதற்கு ஐம்புலங்களும், ஆழ்கரகில் சேர்த்துவதற்குக் கா
மாதி ஷ்டபுசைகளும், அவற்றிற்குத் தப்பிச்சேர்வோமென்றால் பலவினைகள்
பேதமதங்களும், அவற்றினமேலும் ஸ்திரீகள், பூய், தனம் என்னும் இம்
மூன்றினரிடத்தானையும, இவற்றின் மயக்கும் காஸ்திகக்கோட்பாடும், ஐன்
மரந்தர காம பலன்களும் இருக்கின்றனவென்றால் இத்தனை ஆபத்துக்க
ளுக்கும் மனமெலிந்து திரும்பிவிடுவதன்றி உண்மையுணர்ந்தெவ்வண்ண
முயலாது? (எ-று.)

சப்த, ஸ்யரிசு, ரூப, ரசு, கந்தமென்னுந் தன்மாத்தினாகையறியும்.
சுரோத்திரம், துவக்ரு, சக்ஷு, சிவ்ஜ்ஞை, ஆக்ராணமென்னுமிவை ஐம்புலன்
களாம். இவற்றிற்குக்கருவிகளாகிய செவி முதலியன பொறிகளாம். ஐம்
புலன்களும் நூலோடு திரியமென்படும். காமம், குரோதம், லோபம்,
மோகம், மதம், மாந்திரியம் என்னுமிவை யாரும் உட்புகை அல்லது அரி
வந்தவர்க்கமென்பவையே. இவ்வுடையன்றி ஏனையபிராணிகட்குமே பொதுமை
பற்றி மகதராசையை ஒத்தவரெனப்பிரித்தார். இவ்வம்யக்குகோக

என்பதற்கு ஆசையின் வலிமை என்மேலும், உலகத்தோட்பாடி என்றே னும் பொருள் கோடலுமேற்கும். வாழ்வான் தொழிற்பெயர், போகாமே எதிர்ப்பைத்தெரிநிலை வினையெச்சம். (௨௦)

நின்மொழியே நிற்கட்டரியதெனினிர்மையிலாப்
புன்மொழியே மெங்கன் புகன்று புகழ்முடித்தும்
புன்மொழியேன் நென்பொருளும் பிற்பியம்பத் தில்லோய்க்கே
யென்மொழிகொண் டென்னுரைத்த வின்நியமை யாம்பெயே.

(இ-ள்.) உமது நிருவாக்காயி வேதமே உம் திருவருபத்தைச் சீட்
டிக் காட்டமுடியாது திகைப்புறம்போது சிறிதும் குணயிலலாத அற்ப
வார்த்தைகளையுடைய யாங்கள் எவ்வாறு தமது கோத்தியை முற்றச்செரில்
விழுடிப்போம்? அவாங்களுகோசாமாயி உமது அநந்தகங்கரண குணங்
களைப்பற்றிப் பல்வேறு பேசுவதனால் அதிலொரு சிறிதும் சொல்லிமுடித்
ததாருமோ? அம்மொழிகளால் யாது பயன்? சர்வவஸ்துக்களின் உள்நாம்
புறமும் வியாபித்து நின்றும் அவற்றின் குண தோஷங்களில் யாதும் நாம்
ருத சின்மயஸ்வரூபியாயி உமக்கு என் மனக்கோரிக்கையை என் வார்த்
தையினாலேயே தெரிவிக்கவேண்டியது அவசியந்தானே! (என ஒன் நமநி
யாதவர்போலிவநனம் வினாவுகின்றீர்?) (௭-து.)

கடவுளே வேதகர்த்தா என்னை 'முத்துமும்பெரும்பெருமீதத்தருள்
வாக்கால்' எனவரும் கல்லாடமும் நன்னுணர்த்தும். வேதங்களும்
உம் மெய்நிலையுரித்தில் என்பதனை "பூதங்களல்லையென்றியல்லைவேறு புல
னல்லையுள்ளவறிவின், பேதங்களல்லையிவையன்றிநின்ற பிரிதல்வையென்
றுபெருநால், வேதங்கிடந்துதமோற்றவஞ்ச வெளியென்ப..." என்னும்
திருவினையுடற்செய்யுள் காட்டும். உன்வாக்கே உணர்ப்புகழுவறியாதென
றால் கேதலம் சிறுபுழுக்களினுங்கேற்ற யாக்கனோ துதித்த முடித்தத்
ருரியவராவேம் என்பது வருத்தி. 'புகழ்முடித்தும்' என்பதற்கு யாங்
களோ உம்மைப்புகழ்ந்து முடித்து அதனால் உண்டாகும் கோத்தியைத் தரிப்
போம் என வுணர்கொள்ளினும் அணையும். சர்வவியாபியாயி உமக்கு என்
கருத்தை நானே சொல்வது அவசியந்தான் என்பது குறிப்புச்சொல். (௨௧)

(சகன் வரமளித்தல்.)

கேது.

பொற்கு காதலன் புவகையு முளறகுடிப் புகுத்த
தவரு மெய்மயிர பொடிப்பற விழிப்புளல் சார
வதுகை, மாமலா கூப்பற முகயினி தலகத்
கதுகை வேளியற கிணைன துதிப்பு. (௨௨)

(இ-ள்.) ஆசையிருதியா லுளதாயி அன்பும் சந்தோஷமும் மனநிம்
ருடிபுகவும், தோஷத்தித்யொருங்கிய உலோமம் சிவிரக்கவும், கண்களில் ஆசை
தபாஷ்பம் பெருகவும், அழகிய கைகளாயி தாமமாமலர்கள் குவியவும்,
இன்பமாக முகமென்னுந் தாமரை மலரவும் கங்காதரராகிய ஸ்ரீபரமசிவத்
தை சித்திரரூபநர் இவ்வகை ஸ்தோத்திரஞ்செய்த காலத்தில். (எ-று.)

.தான் கோரியவாறு கடவுள் காட்சி தந்ததனால் அன்பும், தன் எண்
ணம் பலித்துவிட்டதென்று மகிழ்ச்சியும் ஆசையின் முதிர்ச்சியால் விளைந்
ததென்க. (௨௨)

(குறுவமுது.)

உள்ள நெக்கெழு மண்பினர்க் கவரினு முருகும்
பிள்ளை மாம்திக் கண்ணியன் பெரிதுள மகிழ்ந்து
விள்ளு வான்விதி யேழுத லோர்புகழ் விழுச்சீர்
கொள்ள மேன்மையுந் ரேங்குக முடிகநின் குறிப்பே.

(இ-ள்.) மனம் நெகிழ்ந்துண்டாகும் அன்பைத் தன்பால் வைக்கும் பக்
தர்கட்கு அவரினும் அதிக அன்புகொண்டிருக்கின்றவரும் இன்னமையும்
பெருமையுமுடைய சந்திரனைச் சூடும் பூவாகக்கொண்டவருமாகிய சிவபெரு
மான் மிகவும் மனமகிழ்ந்து சொல்வார், சித்திரரூபநே ! பிரமதேவன் முத
லிய யாவரும் புகழற்குரிய மேன்மைக்கீர்த்தியைப்பெற்றுச் சிறந்தோங்கு
வீராக. உமது அபீஷ்டமும் இனிது சித்திக்க. (எ-று.)

“போற்றி யன்பாயவன்பர்க்கவரினுமன்பபோற்றி” என்றார் மணி
வாசகப்பிரானும். “பிள்ளைமாம்திக்கண்ணியன்” என்பதில் மதி என்பது புத்
தியையுக்குறிக்குமாதலால் சிறுபிள்ளைப் புத்தியுடையவருகியும், (கண்ணி
யன் =) பெருமையுடையவன் எனத் தொனிசிறத்தல்காண்க. கண்ணி-
குடும்பு. ‘கண்ணி காந்தறுக்கொன்றை’ என்பது புறப்பாட்டு. (௨௩)

(சித்திரரூபநர் வரம்பெற்று மீளல்.)

நன்று வாழ்சென விடையவன் விடைதர கம்பி
பென்று காண்குமென் றிருக்குமீன் நவாகழ விழைஞ்சிச்
சென்று பெற்றபெ றுரைத்தகங் குளிர்ப்புறச் சேர்ந்த
பிணைற யோர்பகற் நன்றவப் பெருமைதேர் பெட்பான்.

(இ-ள்.) பெரிதும் வாழ்வீராகவென்று ரிஷபவாகனக்கடவுள் விடை
கொடுக்கச் சித்திரரூபநர் தம்மை எப்போது காண்போமோவென்றிருக்
கும் மாதாபிதாக்களிடமிருந்து போய் அவரது ஸ்தலங்களைத் தொழுது

தாம் பெற்றவர்களைக்கூறி அவர்கள் மனக்குளிரத் தங்கியிருந்தபின் ஒரு நாள் தம் தபோபலத்தைப் பரிசோதிக்கும் விருப்பமுடையவராகி. (எ-று)

பெட்பான் முற்றெச்சம் ; இது அடுத்தகவியில் புக்கு என்னும் எச்ச முதல்வினை கொண்டுமுடியும். விடையவன்விடைதர என்பது சொல்லணி. ஈன்றவர், ஈன் டிதவர் எனப்பிரித்து தன்னைப் பெறத்தவமுடையார் என வுணாப்பினுமாம். (உச)

(சித்திரகுப்தர் தவப்பெருமைபரிசோதிக்கச் சிருஷ்டித்

தொழில் செய்யத்தொடங்கல்.)

தமிய னாக்கொரு சூழல்புக் கம்புயத் தளியோன்
கமைகொ ளப்புரி சிருட்டிகள் யாவையுங் கருதி
யிமையின் முன்னொரு தன்படைப் பிவையென விலக்க
வமையு மன்னது கண்டனர் விதிமுத லானோர்.

(இ-ள்.) தனியாக ஒருசோலைக்குட் பிரவேசித்து தாமனாக்கோவில் கொண்ட ப்ரஹ்மதேவன் நிறைவுபெற்றதெய்யும் சிருஷ்டித்தொழில்யாவற் றையும் தாமும் செய்ய உத்தேசித்து இமைப்பொழுதில் தமது ஒப்பற்ற சிருஷ்டிகளிவை என்று படைக்கப்பொருந்திய அந்நிலைமையைப் ப்ரஹ்ம தேவன் முதலியோர் தெரிந்துகொண்டார்கள். (எ-று.) (உரு)

(தேவர்கள் சூரியபகவானிடம் வருதல்.)

திக்குற் றோர்பெருந் திக்குற வைம்பொறி செறித்த
மிக்க சீர்த்தவர் பயந்தவ ராய்மன மெலியத்
தொக்க வைவகைப் பிரமரும் பிரமராய்த் தொடரத்
தக்க வையுருள் ஐயரு மாயினர் சார.

(இ-ள்.) அஷ்டதிக்குப்பாலர்கள் திகிலடையவும், பஞ்சேந்திரியங்களை ஒடுக்கித் தவத்தால் மிக்க சீர்த்திபொருந்திய இருடிகள் பயந்தவர்களாய் மனமெலியவும், விஸ்வன் மனு மயன் துவஷ்டா சிற்பன் என்னும் பஞ் சப்ரஹ்மாக்களும் ப்ரம்மையுடன் தொடரவும், தகுதிபெற்ற தேவர்கள் உன னத்திற் சந்தேகமுடையவர்களாய்ச் சேரவும் கூடிவந்து. (எ-று.)

திக்குற்றோர் திக்குற, தவர் பயந்தவராக, பிரமர் பிரமராக, ஐயர் ஐய ராக என நான்கடியிலும் னைச்சியானுசந்தான்மாகக் குறித்தனர். பிரமம்- கலக்கம், ஐயர்-தேவர்கள், சந்தேகமுடையவனென விருப்பொருட்டி. ஆர்யர் என்ற வடமொழி ஐயனெனச் சிதைந்து தமிழில் வழங்குமென்ப. (உச)

(தேவர்கள் தூயனிடத்து முறையிதேல்.)

பச்சை வாம்பரித் தேர்மிசைக் கொண்டிருள் பருகு
நச்ச வெங்கர மாயிரக் கடவுள் பா னண்ணிச்
செச்சை யம்புய வம்புயக் கேண்மையோய்ச் சிறிதுன்
னிச்சை யாரரு எல்லதென் முடியுமா வெமர்க்கே.

(இ-ள்.) தாவுகின்ற ஏழுபச்சைக்குதிரைபூண்ட 'தேரின்மேற்கொண் டிருந்து இருட்டைவிலக்குகின்ற ஆயிரங்கதிர்களையுடைய சூரியபகவானி டத்திற்சேர்ந்து, வாகுனைச்சாந்தணிந்த புயங்கலையுடையாய்! தாமரைக்கு ஈண்பரே! உமது அன்போடு கலந்த அருள் சிறிதேனுமில்லாவிடில் எங்க னைப்போன்றோமால் என்னமுடியுமென்று பின்னுஞ்சொல்வார்கள். (எ-று.)

எமர்க்கு-உருபினும் பொருளினுமெய்தமொறி ஒன்றனிலைகளைத்தொன் றுசென்றுற்ற வேற்றுமை மயக்கம். 'பொற்சுண்ணத்தால் விளக்கவிப்ப' என்னுஞ் சிந்தாமணியிற்போல. (உஎ)

(இதுவுமது.)

கடிகை யேழுதற் காலநின் கருணையாற் காட்டப்
படுவ தின்றெனின் யாவொன் செய்குவர் பாரின்
செய்வி சும்பினு மன்னதே முத்தொழி னேருங்
கடவு ளாதியர் செய்தியென் னுய்விடுங் கருதின்.

(இ-ள்.) உமது கருணையால் நாழிகைமுதலாகிய காலவிகற்பங்கள் காட்டப்படாவிடின் பூலோகவாசிகளும் பெரிய ஆகாயவுலகத்தோரும் பிற ரும் யூதுசெய்யக்கூடும்? பின்னும் ஆலோசிக்குமிடத்து சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரமென்னு முத்தொழிலைச்செய்யும் மும்மூர்த்திகளின் கதியும் யாதா ரும்? உமது கருணையாலன்றோ முறைப்பட வுலகம் நடைபெறுகின்றது என்றார்கள். (எ-று.)

படைக்குங்காலத்துப் படைத்தலும், காக்குங்காலத்துக் காத்தலும், அழிக்குங்காலத்து அழித்தலும் முத்தேவர் காரியமாகலின் இவையும் காலம்பற்றியல்லது செய்யத்தகா. அக்காலமும் உம் கருணையாலே காட் டப்பெடும், ஆகவே இத்தனைக்கும் முதற்காரணம் உமது ஒப்புயர்வற்ற பெருங்கருணையென்றபடி. (உஅ)

(தூயன் வினவுதலும் தேவர்கள்சம்பவ நிகழ்த்தலும்.)

மன்னு நின்னளி வாழ்கென ரொடுமொழி வழங்கு
மன்ன விண்ணவர்க் கேற்பன முகமனு மறைந்தீங்
கென்னை நாடிய தென்னென வையரீ யீன்ற
துன்னு மாத்தவ் புத்திரன் செய்திகேள் சோறும்,

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட உமது பெருந்தருணை நீழிவாழ்கவென்று பலவாறு ஸ்தோத்தரிக்கின்ற அந்தத்தேவர்களுக்கு தக்க உபசாரவார்த்தைகள் சொல்லி, நீங்கள் இவ்விடத்தில் என்னை நாடிவந்த காரியம் யூது என்று வினாவு, ஐயனே! நீர் பெற்ற பெரிய தவசிசோஷ்டரான சித்திரகுப்தர் செய்தகாரியத்தைச் சொல்லித்தொழும் கேட்டிரரகடுவென்று தேவர்கள் சொல்வார்கள். (எ-று.) (உக)

(இதுவுமது.)

கோதி லாத்தவம் புரிந்தனன் புராசிபாற் கொண்ட
போத நல்வரம் காணிய சிருட்டிகள் புரிவான்
வேத னானெறி முறைதிறம் பாமையே வேண்டிச்
கோதி யேறின யடைந்தனம் கரணெனச் சொன்னார்.

(இ-ள்.) அவர் குற்றமற்ற தவத்தைப்புரிந்து திரிபுராதகராகிய சிவபெருமானிடத்தின்பெற்ற நன்மையிக்க வரத்தைப் பரிக்ஷிக்கும்நிமித்தம் சிருஷ்டித்தொழிவைச் செய்யலுற்றார். ஆகையால் வேதசாஸ்திர வரம்புகடவா மைபை விரும்பி ஜோதிஸ்வரூபரே! உம்மையடைந்தோம் என்றார்கள் தேவர்கள். (எ-று.) (க௦)

(இதுமுதல் தாண்டுகவிகளால் துரியன் சித்திரகுப்தருக்குப்

புத்தி க-றுதல்.)

அனைய தாகவென் றவீரசுடர் மணிமுடி யசையாத்
தனையத் கூயிரு கண்களி னுவகைகீர் ததும்பப்
புணையு மங்கதப் புயாசல மிறகுறப் புல்லி
யனிய புன்னகை யெழில்புரி முகமலர்ந் திசைக்கும்.

(இ-ள்.) இதைத்தேட்ட சூரியபகவான் அப்படியேபாருகடுவென்று விளங்குகின்ற பிரகாசந்தங்கிய ரத்னகிரீடமணிந்த முடியையசைத்துச் சித்திரகுப்தகராயுழைத்து இருவிழிகளிலும் ஆந்தத்த்கண்ணீர் துளும்ப வாருவலயந்தரித்த மலைபோலும் புயங்களால் இறுகும்புடி ழார்போடு தழுவி இன்பமாகிய புன்சிரிப்பால் அழகுசெய்யப்பெற்ற முகமலர்ந்து கூறலுற்றார். (எ-று.) (க௧)

ஐய கேண்மதி யீண்டுளா ரயன்முத லானோர்
செய்யு நீரன படைக்குறந் தொழிலைச் செயலாற்
கைய ரப்பெரி துனமுறு கினசினிக் கடனன்
றெய்ய வல்லவர்க் கனையுந்தன புரிதலே யிசையால்.

சித்திராபுத்தருற்பவச் சங்கீதம்.

சுன

(இ-ள்.) ஐயனே! தேட்பரயாக இங்குள்ள ப்ரஹ்மா முதலியோர் செய்யத்தக்க படைப்புத்தொழிலை நீசெய்த தகாச்செய்கையால் இவர்கள் செயலற்றுப் பெரிதும் மனங்கலங்குகின்றனர். இனி நீ அக்காரியத்திற் பிரவேசிக்காதே! அறிவுபெறும்படி அவ்வார்க்கேற்ற தொழிலைச்செய்வதே கீர்த் திருக்காரணமாகும். (எ-று.)

மகனே ஐயவெனல் உவப்பால்வந்த மரபுவழுவமைதி. மதி முன்னீலைய்சைச்சொல். கை-செயல். 'எய்யாண்மையே அறியாமை' என்னுந்தொல் காப்பிய உரியியற் சூத்திரநிதிப்பற்றி எய்ய-அறியவெனப் பொருள் கொண்டாம். இசை காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தல் 'தீவினயென்னுஞ் செருக்கு' என்னிற் திருக்குறளிற் போல். (கஉ)

இன்ன ரித்தொழிற் காமென வமைத்துளா னிறைவன்
பன்னு மக்கருத் தோம்பலே யறநெறிப் பால
பின்னு மோருளம் ஊருந்துறச் செய்குமோ-பெரியோ
ருன்னு மேன்மையு மருளிகந் தீட்டியோர்க் குறுமோ.

(இ-ள்.) சர்வரியந்தாவாகிய ஈசன் இவர் இத்தொழிற்கேற்றவனான முன்னோ அமைத்திருக்கின்றார். ஆகையால் சொல்லப்படுகின்ற அவரது கருத்தைப் பாதுகாத்தலே தர்மத்தின்பாற்படும். இன்னும் (கவனிப்பாயாக) பெருந்தன்மையுடையோர் மற்றொருவருடைய மனம் ஊருந்தத்தக்க காரியங்களைச் செய்வார்களோ? யாவராலும் நினைத்தற்குரிய பெருமையும் கிருபையின்றிச் சம்பாதிப்போர்க்குக் கிட்டாமோ? என்று பின்னுஞ்சொல்வார். (எ-று.) (கக)

நிகர ன்மந்தமெய்த் தவ்வலி 'நுண்மதி' நிலவும்
புகரில் செல்வமென் 'நரும்பெற்ற' பேதெலாம் புகினுந்
தண்கவ 'நுந்தருக்' தின்மைபோன் மெய்ப்புகழ் 'தருவ
புகரி' நென்னிலை யான்கெமென் துணத்தனன் பகலோன்.

(இ-ள்.) 'நுப்பில்லாத' உண்மையான-தபோபவமும்; 'புகரிய புத்திதட்ப' மும், விளங்குகின்ற குற்றமற்ற செல்வமும் என்ற இவைபோன்ற இவைத் தற்கரிய பண்புகளையுடையவராகவும், தாமே வந்து சேர்ந்தாலும்; தடுத்தற்கரிய அஹங்காரமின்மையோல் நிஜமான கீர்த்தியைத்தாரத்தக்க மற்றொன்று சொல்லுமிடத்து-எக்காலத்திலிலை என்றார் சூரியபகவான் (எ-று.)

பதல் என்பது எவ்விதமானையுஞ்ஞாநிக்கும்பதனால், நீதி நெறி-நிலைமை தவருதவென்பார் 'பகலோன்' என்று. (கங)

(சீத்திரபுத்தர் ஸ்ரீஸிப்புவேண்டல்.)

தந்தை கூறிய மாற்றமுங் கடவுள் தயக்கச்
நின்றை செப்பிய வதனமு நோக்கினன் நிகெருத்
தந்தண் மாமவர்ப் பூம்பதஞ் சென்னிசேர்த் தைய
மைந்த னேன்புரி யாடலைப் பொருளுன வையேல்.

(இ-ள்.) பிதாவாகிய குரியபகவான் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் அவ்
கிருந்த தேவர்களது மனவாட்டத்தைக்காட்டிக் மூகத்தையும் நோக்கித்
திடுக்கிட்டுத் தந்தையின் அழகிய குளிர்த் பெருமைதங்கிய தாமரைமலர்
போல் பொலிவுபெற்ற திருவடிகளைச் சரசில்கூட்டி, ஐயனை! சிறுவனாகிய
யான் வினையாட்டாகச்செய்ததை ஒருபொருளாகக் கொள்ளாதீர் என்று
பின்னுஞ் சொல்வார் சித்திரபுத்தர். (எ-று.)

“ அடுத்ததுகாட்டுமபளிங்குபோனெஞ்சங்-கடுத்ததுகாட்டுமுகம் ”
என்றபடி தேவர்கள் மனவருத்தம் முகத்தெரிவித்தது என்றார். வையேல்
என்பதற்கு என்னை நிந்திக்காதீர் என வேறேரர் பொருளுக்கூறலாம். (கரு)

(இதுவுமது.)

பிழைசெய் தோர்தமை யுணர்த்தலே பெரியர்தம் பெருமை
விழைவு னோர்க்குளந் தவறுகாட் டாமையான் வினையுங்
குழவி யாயவென் மீதருள் கூர்கெனக் குலிகைக்
குழகண் மென்மொழிக் குவந்தன ராகிகு நினரால்.

(இ-ள்.) பெரியோர்க்குள்ள பெருமையாவது தப்பிதஞ்செய்தோர்க்கு
அத்தப்பிதத்தை யெடுத்துக்காட்டிப் புத்திபுகட்டலேயாக். ஒருகாரியத்
தைச்செய்ய விரும்புமுண்டானால் அவர்கள் மனம் அது தப்பிதமென்று
காட்டற்கியலாமல் அவ்வாசைக்குட்பட்டிருத்தலால் அவ்வாறு தப்பிதங்கள்
நேரிடுகின்றன. மேலும் நான் சிறுவன். ஆதலால் என்மீது கருணைகூர்ந்து
கூமிக்கவேண்டுமென்று அஞ்சலியஸ்தராசி நிற்றின்ற முருகக்கடவுள்போ
லழகும் இளமையும் பலமும் வாய்ந்த சித்திரபுத்தரது தாழ்மையான இனி
யவசனங்களுக்கு மனமகிழ்ந்து தேவர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள். (எ-று.)

ஒருகாரியத்தில் ஆசைகொண்ட மனத்தைத் தெருட்ட மற்ருருமன
மில்லாமையால் தப்பிதம் நேர்வது யாவார்க்கு மியல்பே என இங்குக்கறி
ஞர்போல் “ ஒன்றொழித்தொன்றையுன்ன மற்ருருமனமுமுண்டோ? ”
என்பர் இராமாயணமுடையாரும்.

சித்திரகுப்தருந்பவச் சருக்கம்.

சுக.

(தேவர்களினுமகிழ்ந்து சித்திரகுப்தர் விவாகத்தைத்
தறித்துப்பேசுதல்.)

கரைபெருப்பெருங் கடலெனத் தண்ணளிக் கானைக்.
கரசு நீர்மையர் மனுவெனும் பிரமன தருமை
மருவு புத்திரி யாம்பிர பாவதி மயனார்
தரும ணங்குரீ லாவதி யெனும்பெயர்த் தையல்.

பேசு மந்தனம் நீர்மையான் விச்சுவப் பிரம
னாசை மாமகள் கன்னிகி மூவரு மலர்மேல்
வரசு மாமகள் பேதுறீஇ நான்கொளும் வனப்பார்
மாகி லாவருந் ததிதலே வணக்குறா உ மாண்பார்.

கச்சு ஓந்தனத் திவர்தமையீந்துளங் கனியு
மிச்சை யான்மணங் காணிய கடலே மென்ன
மெய்ச்சு லானவர் மொழிவதுஞ் சேயுள விருப்பு
ரிச்ச யித்தநிற் தியைந்தன னெடுத்தகைக் கதினோன்.

(இவை மூன்றுமொருதொடர்.)

(இ-ள்.) இவ்வாறு ஆசீர்வதித்த தேவர்கள் பின்னுஞ் சொல்வார்கள்,
கூத்திரிய தர்மத்தை வலிந்தவராகிய மனுப்பரமாவின் அருந்தவப்புத்திரி
யாகிய பிரபாவதியும், மயப்ரஹ்மாபெற்ற அழகிய நீலாவதியும், புகழ்ந்து
சொல்லப்படுகின்ற பிரஹ்மண தர்மத்தை வலிந்த விஸ்வப்ரஹ்மாவின்
ஆசைக்குமாரத்தியாகிய கன்னிகியும் ஆகிய கச்சுடன் பொருதுகின்ற என்
னங்களையுடைய இம்மூவரும் செந்தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் லக்ஷ்மீ
தேவி நாணி அஞ்சத்தக்க அழகும், குற்றமற்ற அருந்ததியும் வெட்கித்
தலைகுனியத்தக்க கற்புமாட்சியும் உடையவராதலால் அவர்களைக் கரையில்
லாத பெரிய கடல்போலுந் தண்ணீய கிருபாமூர்த்தியாகிய இச்சித்திரகுப்
தருக்குத் திருமணஞ்செய்யவெங்கள் மனதில் மிக்க விருப்பமிருக்கின்றதா
கையால் இவ்வொரு வரம் நீர் தரவேண்டுமென்று புகழ்ச்சிக்குரிய தேவர்
கள் வேண்டுவதையும், தனது புத்திரனது மனவிருப்பத்தையும் தீர்க்கா
லோசித்துப் பெருந்தகைமைவாய்ந்த சூரியபகவான் சம்மதித்தார். (எ-று.)

உலகை ஒருகணத்தே அழிக்கத்தக்க வன்மைபெற்றும் கடவுள் ஆணை
யின்படி தன்னிலைநிற்குங்கடல், சர்வமும் சிருஷ்டிக்கத்தக்க வரம்பெற்றும்
தந்தைகட்டளைக்கடங்கிநிற்கும்சித்திரகுப்தருக்குவமையாயினது அருமை-
நண்டுத் தவத்தின்மேற்று, குணகுணியொற்றுமைபற்றி, மூவரும் என்மீதி

ஹம்மையைப்பிரித்துத் தனித்தனிகூட்டி யெண்ணுமமைபாக்குக. முற்றும்மையும், வாசமாமகள் என்பதிலும் அருந்ததி என்பதிலுமுள்ள சிறப்பும் மையும் தொக்கன. பண்டைநூற்பயில்வுநோக்கி இங்ஙனம் மாற்றினும். ()

(இதுமுதல் முன்று கவிகளால் திருமணத்தொழில்செய்யத்

தேவர்கள் ஆரம்பித்தல்.)

மதனன் செவ்வியு முருகவே ளிளமையும் விளங்கும்
பதுமை நாயகன் கருணையுந் திரண்டிருப் படைத்த
மதலை நம்முள வேட்கைதீர்த் தியைந்தனன் மருதென்
றெதிருங் காதலாற் கடிமணத் தொழில்செய வெழுந்தார்.

(இ-ள்.) (சூரியபகவானுடைய சம்மதத்தைத்தெரிந்த தேவர்கள்)மன்மதனது அழகும், முருகக்கடவுளின் இளமையும், விளங்குகின்ற ஸ்ரீலக்ஷ்மீ காதலகிய மஹாவிஷ்ணுவின் கருணையும் ஒன்றுசேர்ந்து உருவங்கொண்டாற்போன்ற சித்திராகுப்தர் நம் அபிஷ்டத்தை நிறைவேற்ற மறுக்காமல் உடன்பட்டாரென்றுண்டாகிய ஆசையால் திருக்கல்யாண காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். (எ-று.) (ச0)

மணவி னைக்கமை மண்டப மமைக்குநர் வாசத்
துணர்செய் பொன்னரி மாலைக் கேக்குநர் துலங்குங்
கணம ணிக்குலக் கோவைமேல் விதானத்துக் களுவ
வணிசெய் வார்தமை யறிகலா வுவுகையா னமரர்.

(இ-ள்.) ஆனந்தபரவசத்தால் மெய்ம்மறந்த தேவர்கள் கல்யாணமண்டப நிர்மாணஞ்செய்பவரும், வாசனைபெற்ற கொத்தாகிய கற்பகமாலேகளைக் கட்டித்தொங்கவிடுகின்றவரும், பிரகாசிக்கின்ற நவரத்தனக்கோவைகளை விதானப்பந்தலில் நெருங்க அலங்கரிப்பவரும் ஆயினார்கள். (எ-று.)()

கமழ்பன் னீர்நறுங் கலவையான் மெழுகுவர் கனகத்
தமையும் பாலிகைக் கரகமு மிருத்துவ ரசையா
வுமிழ்சு டர்ப்பரு மணிவிளக் களவில வுய்ப்பா
ரமுதி னின்சுவை தருந்துவர் வாயரம் பையரோ.

(இ-ள்.) அமுதம்போலுமினியசுவையையுடைய வார்த்தைகட்குப் பிறப்பிடமாகிய பவளம்போலும் வாயையுடைய அரம்பாஸ்திரீகள் பரிமளம்பொருந்திய பன்னீர்கலந்த நல்ல சந்தனக்கலவையால் தணமெழுகுவாரும் சுவர்ணத்தால்செய்த பாலிகைக்கலசங்களை அமைப்பவரும் செடாத காந்தி வீசுகின்றஅநேக பெரிய மாணிக்கதீபங்களை வைப்பாரும் ஆயினார்கள். (எ-று.)

சித்திரகுப்தருற்பவச் சருக்சம்.

ருக

துவ்வாய் இன்சவை தந்தது என்புழி வியப்புத்தொனி சிறத்தல்
அறிக. (சஉ)

(திருண முகர்த்தநீணயம்.)

மங்க லத்திரு மணம்புகல் கிரவுஞ்ச வருடர்
துங்க மேவிய சுருது வேமபிங் களமாந்
திங்க ளிற்றிதி பருவமே சித்திரா வசுமீன்
றங்கு மைந்திர யோகநல் லோனாபுந் தழுவ.

(இ-ள்.) மங்களகரமாகிய திருக்கல்யாண முகர்த்தம் கிரவுஞ்சவ்ரு
டத்தில், உயர்ச்சிபெற்ற சுருதுவில், ஹேமபிங்களமாகமும் பர்வதிகியும்
சித்திராவசு நட்சத்திரமும் ஐந்திரயோகமும் கூடிய சுபகாலத்தேயாம்.
(எ-று.)

இவ்வகை வருடமாதமுதலியவைகள் தேவமானம் போலும். (சக)

(தேவமுதல் ஐந்துகவிகீனா மணப்பெண்களை அலங்கரித்தல்.)

குறித்த நன்பக னன்னுவ தெனமலர்க் குழலார்
பொறிச்ச ருப்பின மணியணி கலனுது புரமு
மெறிக்கு நன்சுடர் மேகலை யொடுத்தழங் கிடப்புக்
கிறுத்த மாணெழிற் கன்னியர்க் கணிசெய வியைந்தார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு குறிக்கப்பெற்ற நன்முகர்த்தம் சமீபிக்கிறதென்று
பூச்சுடிய கூந்தலையுடைய அரம்பாஸ்திரீகள் புள்ளிபொருந்திய சிறகையு
டைய வண்டுக்கூட்டங்களும், ரத்நாபரணங்களும், காந்திலம்பும் விசேட
காந்திவீசுகின்ற மேகலாபரணங்களுடன் ஒலிக்கும்படிச்சென்று நற்குண
மும் பேரமுகம் குடியிருக்கப்பெற்ற கன்னிகாமணிகளை அலங்கரிக்கலுந்
றார்கள். (எ-று.) (சச)

ஆட்டு மஞ்சன நீர்க்குழற் ககிற்புகை யார்த்தித்
திட்டு வாங்கிடந் தனவிழிக் கஞ்சனஞ் சேர்த்திக்
கோட்டி ளம்பிறை யன்றென நுதன்மிசைக் குறிப்புக்
காட்டு வானெழிற் நிலதமிட் டணிகலங் கவின.

(இ-ள்.) திருமஞ்சனமாட்டிய நீர்புலரக் கூந்தலுக்கு அகிற்புகைநிரம்பி
ஆட்டித் தீட்டப்பட்ட இரண்டு கத்திகளிருந்தாலொத்த கண்களுக்கு மை
யெழுதி அழகின் நலம் விளங்கக் கீற்றுகிய பிறைச்சந்திரன் இதுவல்ல
நெற்றிதானென்று அறிவிக்கும்படி நெற்றியிற்பொட்டிமிட்டு. (எ-று.) (சஜ)

உழைக்க னோடிரு மருங்கினும் பயின்றுநோக் குளத்தைக்
குழைக்கு மேதுவாற் குழைவலி பொறித்தனர் கொடுத்தாங்
கிழைக்கு மாமணிப் பொலம்புனை யோலையு மிருத்தித்
தழைக்கும் வாமமே கலையொலி தரவணி தந்தே.

(இ-ள்.) பக்கத்திலுள்ளதாகிய கண்களோடு இருபுறத்திலுமிருந்து பழ
கிய பழக்கத்தினால் பார்க்கின்றோர் மனதைக் குழையச்செய்கின்ற கார
ணம்பற்றிக் குழையெனப் பெயர்பெற்ற காதுகளின் வல்லமையை மெச்சி
மன்மதன் எழுதிக்கொடுத்த யோக்யதாபத்திரம்போல் பெருமையுடைய மா
ணிக்கம் பதித்துப் பொன்னுலிழைத்த காதோலையிட்டி ஒளிவீசுகின்ற மேக
லாபரணங்கள் சப்திக்கும்படி இடையிற்பூட்டி. (எ-று.)

உழைக்கண்-மானின் நோக்கமுடைய கண்ணுமாம். யார்க்கும் பழக்
கம்போற் குணம்பிடிபடுமியற்கையால் கண்டோர் மனதைக் கவற்றும் விழி
களோடு பழக்கமுடைமையாலே செவிகள் அத்தொழிலில் வல்லமைபெற்ற
மன்மதனாலே யோக்கியதாபத்திரம் பெறுவதேதகுமாதலாற் “குறித்தோன்
கூற்றந்தெரித்துமொழி கிளவி” என்னுந்தொல்காப்பிய விதிபற்றி அவனை
நண்ணுவருவித்தனம். (சக)

இங்கி டைக்குறு ஸாட்டமொன் றெண்ணிலா தெழுந்த
வடவ னைக்குயர் கொங்கைமீ தணிபல வயக்கி
நடையொன் றோமற்றுங் குரவினு மோகிம நான
வடர்சி லம்பிரு பதமெனுந் தாமரைக் கணிந்தார்.

(இ-ள்) இயற்கையே சுருங்கியிருக்கின்ற இடையின் வருத்தத்தைச்
சிறிதும் பாராமல் எழுந்துள்ள மேருமலையினும் உயர்ந்த ஸ்தனங்களின்
மேல் பல ஆபரணங்கள் விளங்கத்தரித்து நடையினுலன்றிக் குரவினாலும்
அன்னப்பட்சிகளை வெட்கச்செய்கின்ற சிலம்புகளை அப்பாத தாமரைக்
களில் அணிந்தார்கள். (எ-று)

அன்னத்தின் குரலுக்குச் சிலம்பொலி உவமையாதலே, “வள்ள
வாய்த்தாமரை வதிந்துபோதரு - புள்ளொலந்தனித்தனி புலம்பல்வாவியி-
னுள்ளுறுவறுமைகொண் டொதுங்குபூமக-டெள்ளரிச்சிலம்புகள் சிலம்பல்
போன்றவை” என்னும் கடைத்தாலுமறிக. பாதுககள் சிலம்பையொலிப்
பித்து நடையினுலன்றிக் குரவினாலும் அன்னங்களை வருத்துமென்பது
கருத்து. ‘வடவனைக்குயர்’ உருபுமயக்கம். (சஎ)

நவலும் பெண்மதி பேதமை நீர்த்தென்ப னுல்லா
ரவிரும் பொன்மணிப் பூண்மின ருருமறைத் தன்றே
சவிசெய் கின்றன மதிபுயன் மறைபடச் சாரி
னவனி மீதுபுல் லொளியுடிக் களும்விரி யாவோ.

(இ-ள்.) சந்திரன் மேகத்தால் மறைக்கப்பெற்றசமயத்தில் பூமியின் மீது அடப்பட்டிரகாசத்தை நகர்த்திநிற்களும் வீசுகின்றனவல்லவா? அது போலப் பிரகாசிக்கின்ற சுவர்ண இரத்தினபரணங்கள் மின்னற்கொடி போன்ற அம்மங்கையரினீ தேககார்தியை மறைத்துக் கொண்டதனாலன்றோ விளங்குவனவாயின. இக்கருத்தை அரியாமல் ஆபரணங்களைச் சுமப்பித்து விசேடமான இயற்கையழகை மறைத்துவிட்ட பெண்களின் மதியை என்சொல்வது? இதனாலேதானே சாஸ்திரஞ்ஞர்கள் பெண்ணறிவு பேதமைத்து என்கின்றனர். (எ-று.)

“பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்,” “நண்ணிறவுடையராய் னு லொடுபழகினும் பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதமத்தே” என்பவற் றால் மாதரின் இயற்கைப் பேதமதிக்கோர் காரணங்கற்பித்தது கவி சாதுர்யம். (ச-அ)

(கன்னிகைகள் விவாகமண்டபப்

பாலே 3ம்.)

கோங்க ரும்பிணை வாரிச மாம்பன்மைக் குவளை
பாங்கர் வள்ளைவெண் டளவெனு மிவையெலாம் படைத்த
பூங்கொம் பொல்கின குறுநடை கொள்வன போலப்
பாங்கி மார்கரம் பற்றிவந் திருந்தனர் பணிந்தே.

(இ-ள்.) இரண்டாயிணைந்த கோங்கரும்புக்களும், தாமமாமலரும், அல் லிப்புஷ்பமும், கரிய நீலோத்பலப்பூக்களும், பக்கத்தில் வள்ளைக்கொடியும், வெண்மையாகிய முல்லையரும்பும் ஆகிய இவற்றையுடைய ஒரு புஷ்பக் கொம்பு அசைந்துபைய நடந்தாற்போலப் பாங்கிமார்களின் அஸ்தத்தைப் பற்றிக்கொண்டு கன்னிகைகள் மண்டபத்திற்கு வந்து அங்குள்ளோரை வணங்கிப் பீடத்தில் அமர்த்தார்கள். (எ-று.)

கோங்கரும்பு முலைகளையும், தாமரை முகத்தையும், அல்லி வாயையும், குவளை கண்களையும், வள்ளை காதுகளையும், முல்லை பற்களையும் உவமையாற் றுட்டும். ‘இவையெலாம்’ என்றார் ஏனை அங்கங்கட்கும் உவமானமலர்களுள் வேற்றழி இக்கோடற்கு. (சீக)

(சித்திரகூபர் உலாக்காட்சி.)

அலங்கு லாப்பரி யேழ்துகம் பூண்டதே ரவன்சேய்
வலங்கொ ளப்புரம் வருமெழி னேக்குவான் மலர்ந்த
விலங்கு மேனிலை மாடத்து மெதிர்ந்தசா ளரத்து
நலங்கொ டெற்றிமா மறுகினுங் குவளைசேர் நளினம்.

(இ-ள்.) அசைகின்ற புறமயிருள்ள ஏழு குதிகைகளாலும் இழுக்கப் படுகின்ற தேர்மேல்வரும் சூரியனது புத்திரராகியு சித்திரகூபர் நகர்வலம் வரும் காட்சியைப் பார்க்கும்நிமித்தம் விளங்குகின்ற மேல்மாடங்களிலும் எதிரொதிர்மைக்கப்பட்ட சன்னல்களிலும் அழகிய திண்ணைகளிலும் பெரிய வீதிகளிலும் நீலோற்பல மலர்களுடன் கூடிய தாமரைகள் புட்பித்தன. (ஏ-று.)

மாதர்களின் முகங்கள் நெருங்கிப்பார்க்கப்பட்டனவென்பது கருத்து.
“வாவிவிரிதாமரைமென் மாமலரின்வாசக்-காவிலிரிநாண்மலர் குவிந்தனை யகண்ணா...” என்கும் கம்பர் வாக்கினாலும் முடித்துக்கண்கள் தாமரைமீ தலர்ந்த நீலோற்பலமென வர்ணிக்கப்படுதலறிக. (100)

(இதுவுமது.)

பம்பு நீளொளிப் பருமணிக் கலன்பல பரித்த
நம்பி யம்புயத் தலையினி திவர்வன நறுந்தார்
கம்பு மாமலர் நன்றிரு சிறைருவி யாவாயத்
தும்பி யோரிரு திறத்தவொன் றிசைசெயாத் தொகுதி.

(இ-ள்.) நானாபக்கங்களிலும் விரிகின்ற மிக்க பிரகாசமுடைய பெரிய ரத்நாபரணங்களைத்தரித்த நமது சித்திரகூபரது அழகிய புயங்களின்மேல் வாசனைபொருந்திய பூமாலைகளின் தேனை இச்சித்துத் தாமரைப்புட்பத்தி னின்றும் தங்கள் இரண்டு சிறைகளையும் விரித்துக்கொண்டு இன்பமுடன் ஏறுகின்ற வண்டுகள் இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஒன்று தீதம்பாடத் தெரியாதவை. (ஏ-று.)

பரித்தல்-சுமத்தல். ஆபரணங்களை அணிந்த என்னுது சுமந்த என்ற குறிப்பால் சித்திரகூபரது இயற்கையழகை ஆபரணங்கள் மறைத்து அற பப் பிரகாசத்தைத் தருதல்பெற்றும். அம்புயத்தலை என்பதனை அம்புயம்+தலைஎன்பிரித்து தாமரையினிடத்து என்றும், தார்-பூ என்னும் பொருள் கொண்டு வண்டுகள் தாமரையினின்றும் நீங்கி வேரோர் தாமரைப்புட்பத் தில் ஏறுகின்றனவென்றும் பொருள்படும்படி ‘அம்புமாமலர்’ என்றார். அம்புமாமலர்-தண்ணீரிற்புட்பிக்கும் நீர்ப்பூவகைகள். மாதர்களுக்காகிய

வண்டிகள் தாமனாமலரினின்றி எழுவது முகத்தினின்றி என உவமை வகையாற்கொள்க. தேனுண்ணப் பறந்துபோம் வண்டிகள் சிறைவிரித்தல் பேரல மாதர்கண்களாகிய வண்டிகளும் தம் சிறைகளாகிய இரண்டிமைகளையும் கொட்டாமல் சித்திரகுப்தர் தோளின்மாலகளைப்பெற விரும்பினோக்கினவென்க. இவ்வண்டிகளையே 'இசைசெயாத்தகுதி' எனக் குறித்தார்.

அம்புயத்தில் தார்க்கு இருசிறையும் விரித்து மற்றோர் தாமனாயினின்றும் ஏறுகின்ற இருவகை வண்டிகளுள் ஒரு ஜாதி ஒலி செய்யத்தெரியாதவை எனக்கூறிய இக்கவி பாராட்டத்தக்கதோர் கற்பனையுடைத்து. இன்னும் இக்கவியின் ஆழந்த கருத்தை விரிப்பிற்பெருகுமாதலால் வல்லோர் வாய்க் கேட்டுணைக்க.

(௫௬)

(இதுமுதல் ஐந்துகவிகளால் உலாக்கண்ட

மாதர்களின் வீரகச்செய்தி.)

மங்கை நல்லவர் காளைதன் பேரொழில் வாரி
நங்க வேவிய விழியினை நுகர்தரு வீருந்துக்
கங்கைச் சூடக நாணொடு மாறுதந் தயர்வார்
நங்கை மாரிவர் தவப்பயன் பெரிதென நவில்வார்.

(இ-ள்.) பவனிக்காட்சியை நோக்கிய மாதர்கள் சித்திரகுப்தரது மிகுந்த அழகைவாரியுண்ணும்படிச் செலுத்திய தங்கள் கண்கள் சாப்பிடும் வீருந்துக்குப் பிரதிபலனாக அழகிய கைவளையல்களை வெட்கத்தோடு இனாமாகக் கொடுத்துச் சோர்வுள்ளவர்களாய் பிரபாவதிமுதலாகிய மூன்று கன்னிகைகளின் தவப்பயனை சிரோஷ்டமானது என்று சொல்வார்கள். (எ-று.)

அயலாரிடத்துப் பொருமையுண்டாகும்போது அதைப்போக அவர்கள் அதிர்த்துச்சாலிகள் நாம் நிர்ப்பாக்கியமொண் மதித்தல் வேண்டுமாதலால் மாதர்கள் இவ்வாறு கூறினார்கள்.

(௫௭)

தருக்கு கன்னலார் தனுவினான் தனுவினா தவனென்
றுணாக்கை வெள்ளறி வுடைமைகாட் வெதலா லுளதோ
நெருக்கு தன்படை தானே உ மிறையினை நேரி
னரக்கர் தேவரோ யாக்குமச் செயலென வறைவார்.

(இ-ள்.) சமயம்பார்த்துச் செருக்கடைகின்ற கரும்புவில்லைக்கொண்ட மண்மதினை உடம்பில்லாதவனென்று சொல்வது சொல்வோருடைய அவிவேகத்தைக்காட்டுமேயன்றி வேறுபயன்தராது. சத்துருக்களை வருத்துவதற்காக வைத்திருக்கும் தனது சேனைகளைத்தானே வருத்தஞ்செய்யுகிறதும்

றம் அரசனிடத்திலிருந்தால் அவனுக்குமுன் கொடிய இராகுதர்களும் தேவர்களாகவல்லவோ காணப்படுவார்கள் என்றார்கள். (எ-று.)

தனு-வில்லையும் உடம்பையுங்குறிக்கும் பலபொருளொருசொல். தனுவுடையவனைத் தனுவில்லாதவனைன்பது பிரத்யக்ஷ விரோதமாகையால் அது அவிலேகமாய்ற்று. வெள்ளறிவு-விவேகமின்மை, “விலங்கன்னவெள்ளறிவினார்” என்பது நாலடி. ஒருவன் ஒன்றுசொல்வதொருபயன் கருதியன்றோ. இச்சொல் அவனது அவிலேகத்தைப்பூலப்படுத்தாமாதலின் இதுவும் பயன்பட்டதேயாமெனப் பரிகசித்தார். மன்மதனுக்குப் பெண்களே சேனையாதலாலும், இம்மாதர்களுைய அவன் வருத்தஞ் செய்தலாலும் ‘தன்படைநாண்டுதல்’ என்றனர். தங்கள் படைகளை வருத்துங்கொடுஞ்செயல் அரக்கரிடத்துமில்லையாதலாலும், ஒரு துஷ்டன் அவனிலுங்கொடியோனை உத்தேசிக்கும்போது நல்லவனாகத் தோன்றுதல் பற்றியும் இச்செய்கை அரக்கையுத் தேவராக்குமெனப்பட்டது. மிறை-குற்றம். நேரின் அச்செயல் எனக்கூட்டுக. (ருங்)

இரதி காதலன் றனைவெறுத் தாவதென் னீவன்முன் வருத லோம்பினித் துயர்கொளே மவனிலும் வனப்பான் பொருது வெஞ்சுமத் திவன்வலி புணர்பேஉம் போலு மொருதன் முன்னெமை வாட்டல்கண் டிருப்பனென் றுணர்ப்பார்.

(இ-ள்.) இரதிராயகனாகிய மன்மதனை வெறுப்பதால் என்ன நன்மையுண்டு? இச்சித்திரகுப்தர்முன் நாம் வராலிடின இவ்விரகதாபம் உண்டாக மாட்டாதாகையால் நம்மை நாமே வெறுப்பதேசரி. அம்மன்மதனைவிட இச்சித்திரகுப்தர் அதிக அழகுடையவனோ. ஆனாலும் சண்டைசெய்கின்ற யுத்தகளத்தில் இவருடைய பராக்கிரமம் குறையும்போலும். இஃது எவ்வாறு தெரிகின்றதென்றால் இவர் தமதுகண்முன்னே நம்மை மன்மதன் வருத்துவதைக் கண்டுங்காளுதவர்போலிருக்கின்றாரல்லவா? என்று சொல்வார்கள். (எ-று.)

புணா-குற்றம், உயர்ச்சி, “செற்றாசைச்செறுத்தலீத் தற்செய்கைகிறத் தன்று” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியப்படித் தம்மைத்தாமே வெறுக்கலுற்றார். சித்திரகுப்தர் மன்மதனைவிட பராக்கிரமமுள்ளவராயின் தம்கண்முன் அபிலகனான நம்மை அவன் வருத்துவதைக்கண்டும் சும்மாலிருக்க மாட்டார். ஆதலால் அழகிலேயன்றிப் பலத்தால் இவர் குறைவுற்றார் போலுமென மாதர்கள் நிந்தாஸ்துதி செய்தனர். இனி ‘வலிபுணர்பே உம்போலும்’ என்பதற்கு இவரது சாமர்த்தியம் உயர்ச்சியுடைத்தாகும் போலுமெனக்கொண்டு தன்னிற்பலவிறினர்களுடன் போர்புரிதல் அவமானம்.

சித்திரகுப்தருற்பவச் சருக்கம்.

௫௭

ன்மாமென வெண்ணித்தான் இவர் நம்மைக்காப்பாற்றாமல் ஆலோசித்தின் றாரோ ! அழகில் மன்மதனினுமிக்க இவர் பலத்திலும் அவ்வாறு கிறந்திருக் கவேண்டுமல்லவா ? என்று நினைத்தார்களெனக் கூறுவதுமொழி. 'சித் திரகுப்தருற்பவச் சருக்கம்' உயர்ச்சியெனவும் திருபெருமைய 'புனா' என்னுஞ் சொல்லே அமைத்தது கவியின் சாகவம். (ஞச.)

பெரிது வாழ்கெனத் தம்பதி கனைநனி பெரியோர்
முருகு லாமலர் ழாரிபெய் தார்ப்பது முனையா
வருகு நண்ணிமா மணமகன் கோலநோக் காசைத்
தெரினை மார்க்குவேண் மலர்மழை சொரிவது தேற்றும்.

(இ-ள்.) பெரியோராயுள்ளவர்கள் தம்பதிகளை நீழே வாழ்கவென்று மிகவும் விரும்புபவராய் புஷ்பமாகி பொழிந்து ஆசீர்வதிப்பது கிரமம் (அநை நாம் அறிவோம்). அப்படியின்றி மணக்கோலங்கொண்ட ஒரு புருஷனு டைய அழகைச் சமீபித்து நோக்குகின்ற ஆசையைமுடைய பெண்களின் மேலெல்லாம் புஷ்பமாகி பொழிவது எத்தனோ நமக்கு விளங்கவில்லை. (எ-று.)

பூமாரி பொழிவது கல்யாண சமயத்தேயாயினும் தம்பதிகளின்மேல் பெரியோர்கள் ஆசீர்வதித்துப்பொழியவேண்டும். அருபியாகிய இம்மன்மதன் என்னபெரியவன் ? அலங்காரக்காட்சிக்காக வந்துள்ள மாதர்களின்மேல் யாதுகாரணம் பூமாரி பொழிகின்றான் ? என்னும்பயம்படவுணர்ந்தாராயினும் ஸ்திரீகள் சித்திரகுப்தர் பேரழகால் விரகங்கொண்டு திகைக்க மதளபா ணங்கள் எய்யப்பட்டன என்பது கருத்து. (இ-று.)

நோயு நோய்க்குறு மருந்துமா நோக்கினர் நோக்கித்
தேயு நுண்ணிடைச் சிங்கமே சுமந்திடுஞ் செருக்கான்
மீயு யார்தவா ரணம்புனை கட்படாம் வீழ்ப்பப்
பாயும் பள்ளந்தாழ் புனவென வரவந்தான் பவனி.

(இ-ள்.) துன்பத்தையுண்டாக்கவும் அதனைப்பரிகரிக்கவும்வல்ல கண் களையுடைய மாதர்கள் இவ்வாறு அழகை நோக்கிக்கொண்டு குறைந்து துட் பமாகிய இடை என்கிற சிங்கம் தங்களைச் சுமக்கின்றதென்னுங் கர்வத்தி னாலே மேலே உயர்ந்த முலைகளாகிய யானைகள் முதலடமாகிய இரவிக் கைகளைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளிப்பட ஆழ்ந்த பள்ளத்தில் பாய்கின்ற ஜலத்தைப்போல அதிகவேகமாகத் தம்மைத் தொடர்ந்துவரச் சித்திரகுப் தர் நகர்வலம் வந்தார். (எ-று.)

ஸ்திரீகளின் ஒருவகைப்பார்வையால் விரகமும் மற்றோர் பார்வையால் அது நீங்குதலுமுண்டாகுமாதலால் ‘நோயும் நோய்க்குறாமருந்து மாம் நோக்கு’ என்றார். “இருநோக்கிவருண்கணுள்ளதொருநோக்கு-நோய்நோக்கொன் றந்நோய்மருந்து” என்பது திருக்குறள். சிங்கத்தை இடைக்கும் தனங்களை யானைக்கும் உவமிக்கும் வழக்கால் ‘சிங்கஞ்சுமந்த வாரணம்’ என்றும், யானையைக் கொல்லத்தக்க வலிகொண்ட சிங்கமாகிய இடை முலைகளாம் யானைகளைச்சுமப்பதனால் அவை சத்துருஜயத்தால் பெருங்களிகொண்டு தம் முகபடாமாகிய இரவிக்கைகளைத்தள்ளி நிமிர்ந்தன வென்றும் கூறினர். முகபடாம் இரவிக்கைக்குவமையாதலை “கடாஅக்களிற்றின்மேற்கட்படாமாதர்-படாஅமுலைமேற்றுகில்” என்பதனாலறிக. ()

(விவாகந்தீர்த்தி தேவகணங்கார் வநகை.)

சசிம னானை முதற்றிசைப் பாலர்கந் தருவர்
நிசியின் மன்னவன் முனிவர்விஞ் சையர்குழா நிகரி
லிசைசெய் தும்புரு நாரத மாதியெண் ணிகந்தோர்
திசையெ லாநிறைந் திருந்தனர் வானகஞ் சிறிதோ.

(இ-ள்.) இந்திரன் முதலாகிய அஷ்டதிக்குப்பாலகளும், கந்தர்வர்களும், இராக்கால அதிபதியாகிய சந்திரனும், சப்தரிஷிகளும், வித்யாதரர்களும், ஒப்பற்ற யாழிசைவல்ல தும்புருநாரதராதிரியோரும், கணக்கில்லாத பிறகணங்களும் எல்லாத்திக்குகளிலும் நிறைந்தார்கள். ஆகாயம் சிறிதல்லவே? (எ-று.)

அத்தனை கணங்கட்கும் தங்க இடங்கொடுத்த ஏற்றமும் அளவற்ற கணங்களின் கும்பலும் ஆகாயம் சிறிதல்ல என்றமையால் விளங்கும். (இ-ள்)

(முழுவீர்த்திகார் வநகை.)

அளவி லாதன தத்தம கணம்புடையடுப்பப்
பளகி னுண்மறைப் பண்ணவ னுயர்பரந் தாம
னளிகொ டண்புனற் செஞ்சடைக் கடவுளு நயந்து
களிசெ யன்பினால் வதுவைமண் டபத்திடைக் கலந்தார்.

(இ-ள்.) அளவற்ற தத்தம்கணங்கள் பக்கத்தில் நெருங்கக் குற்றமற்ற சதுர்வேதங்களையுணர்ந்த பிரமதேவரும், உயர்ந்த வைகுண்டவாசரும், பெருமையும் குளிர்ச்சியுமுடைய கங்கைகுடிப் சிவந்த ஜடாதரராகிய சிவ பிரானும் விருப்புற்றுச் சந்தோஷந்தரும் அன்பினால் விவாகமண்டபத் வந்தார்கள். (எ-று.) பளகு-குற்றம். (இ-ள்)

(விவாகச்சிவப்பு.)

ஆர்த்த துந்துமி யார்த்தன மங்கலச் சங்க
மார்த்த வானவர் கண்மெலா மரம்பைய ராட
லார்த்த கின்னரர் பண்ணெடு கிளேபயல் யாழு
மார்த்த மாதவர் நான்மறை வாழ்த்தொலி யார்ப்ப.

(இ-ள்.) தேவனுந்துமியும், மங்கலச்சங்குகளும், தேவர்கூட்டங்களும், அரம்பாஸ்திரிகளின் ஆடலோசையும், கின்னரர்களது கிளையென்னும் யாழ்நரம்பினுண்டாகும் பண்களும், மஹரிஷிகளின் வேதோத்தமான ஆசீர்வாதகோஷ்டத்துடன் கலந்து மிகவும் ஒலித்தன. (எ-று.)

‘பண்ணெடு கிளேபயல்யாழ்’ என்பதற்குப் பண்ணுதலுடனே நடப்பாகிய நரம்புதேர்த்திசைக்கின்ற யாழ் எனப் பொருள்கோடலுமேற்கும். எவ்வாறோசையிலும் வேத ஆசீர்வாதவொலி மிக்கதென்பார் ‘ஆர்ப்ப’ வென்றார். (ருக)

(மாங்கல்யதாரணக்கிரியை.)

செப்பு மாமறைத் துறைவழி யோமச்செந் தழன்முன்
ஒளப்பு வேறிலா மாதரை யின்றவ ருதவு
மப்பொ டேற்றமங் கலத்திரு நாண்களத் தணிர்தான்
மெய்ப்பெ ருமபுகழ்ச் சித்திர குப்தனு மேலோன்.

(இ-ள்.) அழியாப் பெரும்புகழ்பெற்ற சித்திரகுப்தர் விதிக்கப்பட்ட வேதசாஸ்திரநெறியே ஹோமாக்னி சாக்ஷியாகத் தங்கட்குத் தாங்களே சமானமாகிய அம்மூன்று கன்னிகைகளையும் அவர்கள் பெற்றோர்வழங்கிய தத்திருடன் அங்கீகரித்துத் திருமாங்கல்யகுத்திரமும் கழுத்தில் தரித்தார். (எ-று.) (கூ)

(முழுவீர்த்திகள் யதாஸ்தானஞ்சேரீதல்.)

பொன்னி லங்குகற் பகநறு மலர்மழை பொழிந்து
மின்ன னாரொடும் வாழ்கபல் லாண்டென விளம்பு
மன்ன வாகன னாகுமத் தேவர்த மடிக்குச்
சென்னி தாழ்ந்தனன் வரம்பல வழங்கினர் சென்றார்.

(இ-ள்.) பொன்னாகவிளங்கும் கற்பகமலர்மாரி பொழிந்து இம்மாதருடன் நீழேவாழ்கவென்று ஆசீர்வதிக்கும் பிரமாமுதலிய மும்மூர்த்திகளின் பாதங்களில் சிரம்பட நமஸ்கரித்த சித்திரகுப்தருக்கு அளவற்ற வரங்கள் கடைசித்து அவர்கள் தத்தம் யதாஸ்தானத்தையடைந்தனர். (எ-று.) (கூ)

(சூரியபகவான் தேவர்களையுபசரித்தனுப்பல்.)

வகுத்த நூல்விதிச் சடங்கெலாம் வழுவூறு தியற்றி
மிகுத்த வானவ ரோமுதற் கணத்தவர் வியப்பத்
தகைக்கி யன்றன புரிந்துப சரித்தவர் தானத்...
துகைத்துச் செங்கதிர்க் கடவுள் வீற்றிருந்தன னுவந்தே.

(இ-ள்.) சாஸ்திரங்களால் வகுத்துச்சொல்லப்பெற்ற விதிவத்தான சடங்குகளைத் தவறாமல் நிறைவேற்றி மிகுதியுட்கூடிய தேவர் முதலிய கணங்கள் யாவரும் அதிசயிக்கும்படி அவரவர்க்கேற்ற உபசாரங்களைக் கிரமமாய்ச்செய்து யதாஸ்தானத்திற்கனுப்பிச் சூரியபகவான் சந்துஷ்டியாயிருந்தார். (௭-று.)

நூல்விதிச்சடங்கு-ராஜஜேறாமம் முதலியவை. (௯௨)

(இதுமுதல் ஐந்துகவிகளால் சித்திரூபதர் கிருஷ்ணதாஸ்யம் நடக்கையைக்கூறுதல்.)

இயிமுந் தெண்டினை வரப்பொடி நாகர்வாழிடமே
யமரர் நாடெனு மூவுல கத்தணங் கனையார்
தமைவ னப்பிறை நனித்தனி சயங்கொளத் தக்க
வமிழ்தின் சாயலார் மூன்றுள மொன்றுபட்டமைந்தார்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற தெள்ளிய அலைபொருந்திய கடல்குழந்த பூவுல கத்திலும் பாதாள லோகத்திலும் தேவலோகத்திலும் வாசஞ்செய்கின்ற மூவகைமாதர்களையும் அழகினால் தனித்தனி வெல்லத்தக்க அதிக செளந்தர்யவதிகளான தேவாயிர்தம்போன்ற சாயலையுடைய பிரபாவதி, நீலாவதி, கர்னிகியென்னும் மூன்றுமாதர்களும் மனோநிலைமையில் வித்யாசமில்லாத ஒற்றுமையுடையவர்கள். (௭-று.)

கடல்குழந்தது பூவுலகமொன்றுமேயாதலால் ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்தார். “நெடிலோடாய்தம்” என்புழிப்போல். மூன்றுலகமாதையும் இம் மூவரும் தனித்தனிவெல்வர் எனத் தொகைபொருந்தக் கூறினர். தேவாயிரத்ததைச் சாயலுக்குவமித்தல் “சாயற்குமின்னமுதந்தானமயிலாம்” என்னும் உவமானசங்கிரகத்தாலும், “எந்தொத்தலாந்தருலையின்னமுதன்னசாயல்” என்னுஞ் சிந்தாமணிப்பதிகத்தில் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் ‘அமிர்தம் கட்கினிநாகிய மென்மையும், தன்னையுக்கார்தார்பிறிதுதுகராமல் தடுக்குமென்மையுமுடைமையால்’ என எழுதிய வுரையாலும் பண்பும் பயனும் விளங்கும். சபத்தினருக்குள் போராட்டம் உலகப்பிரசித்தமாதலின் இவர்களால் அப்பேதமில்லை யென்பார் ‘மூன்றுளமொன்றுபட்டமைந்தார்’

ார் ' என வேண்டினார், இத்தொடருக்கு இம்மூவருளமும் தலைவன் மனத்
தடன் ஒன்றுபட்டு நால்வகையகக்கரணம்போற் றம்முள்ளத்தனவென
துணுகியபொருளுந் கொள்ளலாம். (சூக)

கற்போ டுந்தொடர் மாட்சியுந் காதல னுயிர்க்கோ
ரொப்பு டம்பென வன்புகூர் துளமநிற் திபல்லு
கற்ப யத்தநல் லிசையெனுந் தேற்றமு நவைதீர்
விற்ப னக்கலை தூற்பயில் கேள்வியின் விளைவும்.

(இ-ள்.) கற்போடு கலந்த நற்குணங்கள்பலவும், நாயகனுயிருக்குறுதி
யாகிய வுடம்புபோல் அன்புமிருந்து அவன் இஷ்டத்தைக் குறிப்பாலறிந்து
நடத்தலும், நன்மையாகிய கீர்த்தியைப்போல் பயன்படும் பொருள் வேறில்
லையென்னுந் தெளிவும், குற்றமற்ற விவேக மிகுதிக்கேதுவாகிய கலைஞா
ன நூற்களிற்பழகிய கேள்வியின் முதிர்ச்சியும். (எ-று.)

இஃது குணகம். குணகம் பலபாட்டொருவினை கொள்ளுமாகலின் இக்
கவி வரும் செய்யுளில் மேலியென்னும் எச்சவினை முதனிலையுடன் முடியும்.
பெண்களுக்கு முதற்கண் வேண்டப்படுஞ் சிறப்புத்தோன்றக் கற்பொடும்
என விதந்தார். உடம்புக்குறுதியெலும்பாதல்போல் நாயகனுக்குடலமாகிய
இவர்கட்குக் கற்புகலந்த நற்குணமும் அன்பும் என்பாயின. “சுதலிசை
பட வாழ்தலிதுவல்ல - தூதியில்லையுயிர்க்கு” என்பதனால் புகழ்போற்
பயன்றருவது வேறில்லையென்று தெளிந்தனர். நூற்களைக்கற்றலினும்
அறிந்தோர்சொல்லக்கேட்டலும் பல்காற்கேட்டுமுதிர்ந்த நடத்தையும் ஒன்
றற்கொண்டியர்ச்சியாவதால் முறையே ‘கலைநூற்பயில் கேள்வியின் விளை
வும்’ என்றார். (சூச)

ஐவ கைப்பெரு வேள்வியு மிருமையி னுக்கஞ்
செய்வ கைக்குய ரின்சொலுஞ் சேமும் திறனு
மெய்வ கைப்பெறு நற்குண வேலியு மேவி
யுய்வ கைக்கெழி லன்பனுக் குறுதுணை யுகந்தார்.

(இ-ள்.) நிகரற்ற இன்சொலும் ஆசாரமும் இவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட
மற்ற எல்லாவிதப்பெருமைகளும் பெண்பிறந்தார்க்குரிய நாணம் மடம் அச்
சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு குணங்களாகிய காவலும் பொருந்திப் பஞ்சி
மதூயக்குங்களால் இம்மை மறுமைகளிற் சுகம்பெறுவதற்கும் ஆத்மலாப
மார்த்தத்திற்கும் தமது அழகிய நாயகனுக்கு உற்ற சகாயுஸ்தர்களாக
அமைந்தார்கள் அம்மாதிரி சிவோன்மணிகள் (எ-று.)

ஜவகை வேள்வி-பஞ்சமஹாயக்கும்; (1) பிரமயக்கும்-வேதமோதல், (2) தேவயக்கும்-ஓமம்வளர்த்தல், (3) பூதயக்கும்-பலியீடு, (4) பிதர்யக் கும்-தர்ப்பணமுடித்தல், (5) மானிடயக்கும் - இரப்போர்க்குண்டிமுதலிய உதவல். பிதாவுக்கு சிவ்ருவைச்செய்தலும் பிதர்யக்ஞமாகுமாதலால் சுண்டு அதனையே கொள்க. முன்செய்யுளோடிதனை ஜவகைப்பெருவேள்வியுமி ருமையினுக்கஞ்செய்வகைக்கும் உய்வகைக்கும் அன்பனுக்குறுதுணையுந் தார் எனக்கூட்டி வினைமுடிபுசெய்க. “ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலான்” என வும் “இன்சொலினிதீன்றல்” எனவும் கூறிய பெரியோர் வாக்கினுண்மை பெற ‘உயரின்சொல் சீலம்’ எனப்பட்டது. மனோவாக்குக்காயங்குளின் னுய்மையைக் ‘கற்பொடுந்தொடர்’ என்னுமேற்கவியிற்றொடங்கி முறையேகூறி ஏனைச்சிறப்புக்குணங்கனாவற்றுளடங்கும் அவற்றையுந்தழுவுக என்பார் ‘திருனு’ மெனச்சுருங்கக் கூறினார். அன்பனுக்குத்துணையுந்தொடர்பதனை “தனையாள்பதிக்குக்கதிக்குத்தனிச்சார்புபோல்வான்” என்ற திருவியாயாடல் உலவாக்கோட்டையருளிய படலக்கவியோடொப்புநோக்குக. மாதர்களின் நாற்குணமும் அவர்க்குக்காவலாமாறு “நாற்குணமுநாற்படையா” என்னும் புகழேந்தி வாக்கானுமுணர்க. (சுரு)

திருவின் மேதகு செவ்வியோர் முலைநலந் தினைத்துப்
பொருளு மின்பமும் வழிப்பட முற்படேம் பொருவி
லருள்பு ணர்ந்தன வறமிரண் டினிற்றலையா
தெருள்பு ரித்தவில் வறநெறி யொழுதுவான் செம்மல்.

(இ-ள்.) மஹாலக்ஷ்மியினுமேம்பட்ட அழகும் பருவமும் வாய்ந்த இம் மாதர்களின் ஸ்தனாலிங்கன சுகத்தை அனுபவித்துப்பருவூர்த்தம் நான்கினுள் பொருளும் இன்பமும் தம்பின்றொடர முன்னேவரும் சிறப்புப்பொருந்திய நிகீர்த்த அருளுடன் கலந்த அறத்தின்வகை யிரண்டிற் சிரோஷ்டமாகியதும் முற்றத்தோர்த்த மூதறிஞர்க்குடன்பாடானதுமாகிய இல்லற மார்க்கத்தில் சித்திரகுப்தர் நடக்கின்றார். (எ-று.)

‘செவ்வி’ அழகும் பருவமுமுணர்ந்துந் தகுதியால் அவ்விரண்டுங் கொண்டோம். புருடார்த்தமாவன அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் இந்நான்குமாம். இவற்றுள் பலஜன்ம நிஷ்காமயகர்மாதுஷ்டானப்பயனாக வுண்டாகும் சித்தசுத்தியால் ஞானப்பேறெய்தி வீடுண்டாகும் அருமையும் பெருமையும்பற்றி யஃதொழித்து யாவர்க்கும் பொதுவிற்பயன்படும் மற்ற மூன்றினுள் இன்பம் பொருளாற் சிறத்தலானும், பொருளும் ஆன்மாக்களது ஜன்மாத்ர புண்யவசத்தாற்கிடைத்தலானும் அறமே சிறப்புடைத்தெனச் சித்தாந்திக்கப்பெறும். இனி உண்மை தேறினோர்க்கு வீடும் நிகாமிய கர்மத்தாலுண்டாதலாலும் ஞானிகளும் சுகிர்தகருமங்களைத் தம்

பொருட்டன்றி உலகமும்புகருணையாற் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று இறைவனுக்குவிருத்தலாலும் வீட்டினும் சிறந்தது அறமெனக் காரணவதையாற் கூறினுமிழக்காது. என்னை? “சிறப்பினு” மென்ற குறட்டுப் பரிமேலழகர் மோட்சமுந்தருமென் றுணாகூழிப்போந்தாராதலின். பொருளுமின்பமும் பின்வர அறம் முன்வரும் சிறப்பிற்று என்பதனை “சிறப்புடைமரபிற் பொருளுமின்பமு, மறத்துவழிப்பேந் தோற்றம்போல” என்னும் புறப்பாட்டானுமறிக. அறமிரண்டு-இல்லறம் துறவறம் என்னுமியை. இவற்றுள் இல்லறமே சிறந்ததென்கை, உத்தவவேதத்தில் “ஆற்றிஞ்ஞாக்கியதனிமுங்காவீல்வாழ்க்கை - நோற்பாரிஞ்ஞைமையுடைத்து” என்றமையானும் “அறமெனப்பட்டதே இவ்வாழ்க்கை...” என்னும் பாசரத்துக்கு ‘துறவறம் மனத்தையும் பொறிகளையும் ஒறுத்தக்கவல்ல அருமையுடைத்தாயவழியே அவற்றை யொறுக்கவேண்டாது ஐம்புல லின்பங்களாரத்துய்க்கும் மேன்மையுடைய இவ்வாழ்க்கையோடு அறமென ஒருங்கெண்ணப்படுவதென்றவாறாயிற்று’ என உரையாசிரியர் எழுதிய குறிப்பானு முணர்க. ‘தெருள்’ தொழிலாகு பெயராய் உடையாரா உணர்த்திற்று. (சூக)

உப்ப மைந்தன காமத்துப் புணர்த்திய செவ்வித்
துப்ப மைந்தசெவ் வாயமு தம்பெருத் துனியு
மொப்ப மைந்தன புலவியுங் கலவியி னுயர்வுஞ்
செப்ப மைந்தமா நாகரிற் றுய்த்திடு தினத்தின்.

(இ-ள்.) இனிமைதங்கிய காமமிருதியைத் தெரிவிக்கின்ற குறிப்பை அறிந்தகாலத்தில் பவளத்தையடக்கி அழகால் மேம்பட்டுச் சிவந்த அதரபானம் பெருமல் இடையேததிக்கும் நீண்டபிணக்கும், சமானமில்லாத பரமசுகத்தைத்தரும் ஊடலும், சம்போகத்தாலுண்டாகும் வெற்றியும் ஆகிய இவற்றால் அடையத்தக்க இன்பங்கள் வாயாற்சொல்லியடங்குவதன்று. அநுபவித்தோர் மனமே நன்குணரும். அத்தனைய போகசுகத்தைப் பெருமைதங்கிய நாடலோகத்தார்போல அநுபவிக்கின்ற காலத்தில். (எ-று.)-

உப்பமைந்த காமம் என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் கூறிய ‘உவப்பில்லாத இனிமைபொருந்திய’ என்னுஞ் சிந்தாமணி உரை நண்டு நோக்கத்தக்கது. ஸ்திரீகளின் நீண்டபிணக்கம் துனியெனப்படும். ஊடலும் இன்பத்தருமென்கை “துனியும்புலவியுமில்லாயிற்காமங்-கனியுங்கருக்காயுமற்று” என்னுங் குறளாலுணர்க. சம்போகத்தாலுண்டாகும்வெற்றி ஆடவர்கண்ணது. “ஊடலிற்றோற்றவர் வென்றாதுமன்னுங்-கூடலிற்-காணப்படும்” என்றார் செந்நாப்போதாரும். வாயாற்சொல்லற்கரிதாய் அநுபவித்தோர் மனத்திற்கே புலப்படும் இன்பமுடைமையானன்றே தமிழ்

நாங்கள் அகப்பொருளுளைக் காமப்பகுதிக்குப் பெயரிட்டதும். அதலாட் 'செப்பமைந்த' என்றார்; இதுவினைப்பெயர். நாகர் போகசுகத்தில் மிகவர் என்பதனைச் சிந்தாமணிப்பதிகச்செய்யுளில் "நஞ்சுற்றகாமநனிநாட் சிற்றய்த்தவாறும்" என்பதற்கு 'நாகரோடுமை ஒருடம்பாதலும் நீங்கல் வன்மையும்பற்றி' என்றவுரையாற்றெளிக. அமைதல்-அடக்கல், 'நிகரமைந்த முழந்தாள்' சிந்தாமணி. (௬௭)

(சித்திரகுப்தர் யமதர்மராஜாடஞ்சென்று நல்வினை தீவினைக்)

கணக்கராய் அமைதல்.)

விஞ்ச மூவுல குயிரிரு வினையெலாம் வெவ்வே
மெஞ்சி டாதிய மனுக்குரைத் தருகினி லிருந்தே
மஞ்ச நீகணக் குறுதொழின் மேவிவாழ்கென்னக்
கஞ்சன் மாலரன் மொழிவழி நின்றனன் காளை.

(இ-ள்.) ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, நுத்திரரென்னும் மூவரும் சித்திரகுப்தர் முன்வந்து மிகுந்தவிசாலமான ஸ்வர்க்க மத்திய பாதளமென்னும் மூறுலகத்துமுள்ள ஆன்மகோடிகளின் நல்வினை தீவினைகளை வேறுவேறாக குறைவின்றி யமதர்மராஜாவின் சமீபத்திலிருந்து தெரிவித்து சித்திரகுப்தரோ! நீர் கணக்கெழுதுந் தொழிலைக் கைக்கொண்வொழ்வீவொன்று கேரியபடியே அத்தொழிலைக் கைக்கொண்டார். (௭-று.)

மைத்தன் என்பதின்போலியாய் மஞ்சன் என்பது அண்மைவிளிக்கண் ஈறுகுன்றிவந்தது. (௬௮)

(சித்திரகுப்தரின் தொழிற்பெருமை.)

அளந்த போகமவ் வவ்வுயிர்க் கிருவினை யன்றோ
கிளந்த வவ்வினை உண்டனன் ரெகுப்பவன் கீர்த்தி
யளந்தி யாவவோ கணிக்குநர் விரிஞ்சன தமைப்பும்
வளந்த வாவிவன் வாய்வழி நிற்பது மன்றோ.

(இ-ள்.) பூர்வ ஜன்ம நல்வினைகளும் தீவினைகளுமாகிய கர்மங்களால் லவா அவ்வவ்வுயிர்க்கு அளந்தவைத்தாலொத்த போககாரணமாயின? சொல்லப்படுகின்ற அவ்வினைப்பகுதிகளைக்கண்டு திரட்டிச்சொல்கின்ற இச்சித்திரகுப்தருடைய கீர்த்திப்பிரதாபத்தை அளவிட்டுக் கணிப்போர் யாவர்? சுருங்கச்சொல்லுமிடத்துப் பிரமதேவனுடைய சிருஷ்டித் தொழிலும் வண்மை நீங்காத இவரது வாய் வார்த்தையைக்கொண்டே நடைபெறுகின்றது. (௭-று.)

“அளந்தனபோகமவரவராற்றான்” என்பதுபற்றிக் கர்மத்திற்கேற்ற சுகபோகமுண்டாவது நிச்சயம். அமைப்பும் என்பதினும்மை சிறப்பு. படைப்புத்தொழிலில்லாவழி விஷ்ணுவின் காப்புத்தொழிலும் ருத்திரனது சம்ஹாரத்தொழிலும் நிகழாமையானும் அப்பிரம சிருஷ்டியும் நம் சித்திர குப்தர் வாக்காற் சொல்லப்படும் நல்வினை தீவினைத்தொகை தெரியாதவி ட்த்து நடவாமையானும் முத்தேவர் முத்தொழிலும் இவர் வாய்வழி நிற்ப தெனக் குறிப்பாலுணர்த்தினார். “மற்றினியுன்-வாயுடையதென்னுடைய வாழ்வென்றான்...” என்னும் நளவெண்பாவிற்போல். (சுரு)

சித்திரகுப்தருற்பவச்சருக்கம் முற்றும்.

பாயிரமுட்படக் கூடிய செய்யுட்கள் ௧௨௦.

ஐந்தாவது

*புத்திரப்பேற்றுச் சருக்கம்.

—௧௭௭—

[இச்சருக்கத்தால் சித்திரகுப்தருக்குப் புத்திரர்கள்
பிறந்தமை கூறப்படும்.]

(சித்திரகுப்தரின் பத்னிகள் கருக்கொள்ளல்.)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தெளித்த திதலைத் துணைக்கொங்கை
தலைக்கட் கறுப்பத் திருமுகத்துக்
களிக்குங் கயல்க ஞட்குழிய
வைய மருங்குன் மெய்காட்டப்
புளிக்குஞ் சவைமேன் மனநடப்பப்
பொதிந்த பொருளான் மேன்மைபிற
ருளத்துக் கேற்று மணிவயிற்றுக்
கருப்புற் றனரா லொண்டொடியார்.

(இ-ள்.) பொன்பொடியை அள்ளித்தெளித்தாற்போலப் படர்ந்துள்ள
தேமலால் விளங்கும் இரண்டு ஸ்தனங்களும் முகங் கறுக்கவும், அழகிய
முகத்தில் செருக்குடன் உலாவுகின்ற மீன்போலுங் கண்கள் குழியவும்,
உண்டோ இல்லையோவென்று கண்டோர் சந்தேகிக்கநின்ற இடையானது
தன் உண்மையைக்காட்டவும், புளிப்புள்ள வஸ்துக்களையுண்ண மனம்
விரும்பவும், உள்ளடங்கிய கருவினால் தனது மேன்மையைப் பார்ப்போர்
மனதிற்படவைக்கின்ற அழகிய வயிற்றில் கருப்பமடைந்தார்கள் பிரபாவதி
மூதலிய மூன்றுமாதர்களும். (எ-று.)

கர்ப்பச்சின்னங்களை இவ்வாறே “வரிகொடுமதர்த்த கட்குழியாது-
பொற்குடமுகட்டுக் கருமணியமைத்தெனக்-குங்குமக்கொங்கையுந் தலைக்
கட்கருது-வளைகாய்விட்ட புளியருந்தாது-துணம்பயந்த மாணமர்குழவி...”
என்பர் கல்லாடரும். ‘மருங்குன்மெய்காட்ட’ என்பதற்கு இதுகாறும்
சந்தேக ஆஸ்பதமான தன் உருவத்தை வெளிப்படுத்த என வுரை கோடலு
மாம். ‘பொதிந்தபொருள்’ என்ற சொல்லாற்றலால் நாட்குநாள் மேன்
மைபெற்றுவரும் ஒருவரை இவர் பொன்னுடையவர் என மதித்தல்போ
ல்த் தினேதினே உயர்ந்துவரும் வயிற்றை நோக்கி இவர் கருப்பமுடையா

னொன மதிக்கச்செய்வது அவ்வயிறென்க. இனி வெளிக்காட்டாத பொரு ளையுடையார் அடக்கத்தை நோக்கி ஜனங்கள் அவரை மதித்தல்போல இவ் வயிறறை நோக்கி நன்கு மதிக்கவெனவுரைத்தலுமேற்கும். (க)

(இதுமுதல் ஏழுசெய்யுட்களால் புத்திநோற்பவ

வரீணையைக் கூறுதல்.).

பருவக் கிரியை முறைமுற்றிப்
புது மீதியும் புகக்கோட்கண்
மருவுச் சங்கேந் திரகோணம்
வதியப் புனித சுபவோனா
விரவத் திசையெங் கனாமுழக்க
மிகமங் கலதா ரியமொலிப்பச்
சுரர்பூ மாரி பொழிந்தார்ப்ப
வண்ணெய் விழாவுந் தொடங்குறவே.

(இ-ள்.) அவ்வப்பருவத்திற் செய்யத்தக்க சடங்குகளைக் கிரமமாக கீறாவேற்றிப் பத்துமாதமுஞ்செல்ல, சுபக்கிரகங்கள் பொருந்திய உச்சம், கேந்திரம், திரிகோணம் என்னும் நற்பவஸ்தானத்தில் தங்க, அக்காலத்தில் பரிசுத்தமாகிய சுபலக்ஷணமுதக்க, எட்டித் திசைகளிலும் ஒலி மிகும்படி மங் களவாத்யங்கள் முழங்கவும், தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து ஆசீர்வதிக்க வும், அழகிய நெய்யாட்டுத் திருவிழா ஆரம்பிக்கவும். (எ-று.)

பருவக்கிரியையாவன-சுருப்பமுற்ற மூன்றாமாதத்தில் நாசியிற்பிழி யும் நசியச்சடங்காகிய பும்சவனமும், ஆறாமாதத்தில் முட்பன்றி முள்ளால் உச்சிவகிர்ந்து செய்வதாகிய சீமந்தமும், பூச்சூட்டல் முதலியவுமாம். நெய் விழா-நெய்யிட்டு முழுகும் உற்சவம். இது பிள்ளைப் பேற்றிற் செய்யத்தக்க தோர் விளையாட்டு.

வழிதேம் பிழியின் மிகுசுவைநா
ஆறச் செவியே வாய்மடுப்ப
விழியாற் கண்டோ ருளம்பருகும்
மென்பூங் கொடியா ரிசைபாடப்
பொழியுங் கடாத்த திசைக்களிறின்
புழைக்கை தூர்க்கு நறுஞ்சுண்ணம்
விழைவான் வீசி யரம்பைமினார்
விகற்பக் கூத்தின் நிறன்றெரிப்ப.

(இ-ள்.) கண்டவருடைய மனதைக் கண்களாற்றுகின்ற மெல்லிய பூங்கொம்புபோன்ற அரம்பாஸ்திரீகள் இனனிரைப் பாடலாலுண்டாகுப இரவினின்றும் பிழியப்பட்ட வழிகின்ற தேனினுமிக்க ருசியை நாவில் ஜலமுதல் காதுகளே குடித்து ஆநந்திக்கும்படிப் பாடவும், பொழிகின்ற மும்மதத்தையுடைய திக்குயானைகளின் தும்பிக்கைத் துவாரத்தையும் தூர்த் தும்படி வாசனைப்பொழிகளைத் தூவிச் சில அரம்பாஸ்திரீகள் நடன அபிநய வேறுபாடுகளை விளக்கிக்காட்டவும். (எ-று.)

சங்கீத அபிநயியை அறுபவிக்கும் பாக்யம் தனக்கில்லையென்று நா ளூற்றிற்று. ‘செவியே’ என்பதினேகாரம் பிரிநிலையும் தேற்றமுமாம். பார்ப் போர் மனதைக் கண்களும் பாடற்சுவையைச் செவிகளும் பருகினவென் டது இலக்கணநெறி. ‘விகற்பக்கூத்து, கூத்தின் விகற்பம் என முன்பின் னைத் தொக்க தொகை. (க)

சுன்ற மெலியும் வயாநோயு
மறப்பக் கவான்மீ தின்பமுறத்
தோன்றி யன்னைக் காங்கேதங்
கைம்மா றீயத் தொடங்குமகார்
போன்ற வரிய பெரும்பொருளொன்
றின்று லதுஉழற் புரிந்தவத்
தான்ற மாட்சி யவர்க்கேயென்
றுபாப்பார் களிபூத் தயல்விரவ.

(இ-ள்.) பிரசவித்தவினைப்பும் பிரசவக்கஷ்டமும் பறந்துபோகத் தா வினுடைய தொடையின்மேல் இன்பமிகுவண்ணம் தோன்றிய அப்பொழு தே மாதாவுக்குத் தழ் செய்ந்நன்றிக்கடன் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிற புத்திரர்க ளைப்போன்ற அரிய பெரிய பொருள் வேறொன்றுமில்லை. அப்புத்திரப் பேறும் பூர்வஜன்ம தபோபலமுடைய நிறைந்த நற்குணவான்களுக்கே கிடைக்குமென்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்கின்ற மகளிர்கள் சந்தோஷ முடன் பக்கங்களில் நெருங்கவும். (எ-று.)

பிரசவவருத்தமனைத்தும் குழந்தையைக்கண்டவுடனே மாறுமென்னை “வயாவும்வருத்தமுமீன்றக்காலேவுங் - கவா அன்மகற்கண்டதொய்மறந்தா ன்கு” என்னும் நாலடியாலும், புத்திரர்களைப் பொருளென்னும் வழக்கு “பொருளும்யாமும்விளரிபும்பூவையு-மருளுநாளும்மழைவழங்குவாய்...” என்னும் இராமாயண சுந்தரகாண்டத்தாலும், புத்திரப்பேற்றுக்கு ஜன்மந் தர் புண்ணியமே காரணமாதல் “தம்பொருளென்பதம்மக்களவாண்-தந்

தம்வினையான்வரும்” என்னும் திராவிடவேதத்தாலும் அ.நிக. பத்துமா தஞ்சமந்து வயிறுநொந்துபெற்ற மாதாவுக்குச் செய்யத்தக்க பிரதியுபகாரம் அதிகமாயிருத்தலால் குழவி பிறந்தநாள்தொட்டே கைம்மாறு செலுத்தத்தொடங்கி முதலில் தன்னையின்ற கஷ்டமனைத்தும் மறக்கும்படிக்குத் தாய்க்குப் பெருங்களிப்புட்டுமென்க.

(ச)

வேறு .

புள்ளு மலர்கொடுநீ புரிந்தசெயல் பிறிதென்ன
வுள்ளினே மரும்பெறனி னுருக்குமைத்தே மிதுபெறுதி
யெள்ளலெமை வேள்பண்டை யெழிலினுமிக் குயருருவந்
கொள்ளுதியென் றரனளிப்பப் பலகொண்ட கோலம்போல்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீசிவபெருமான் மன்மதனைநோக்கி ஏ! மன்மதா! நீ வண்டுகள் நீங்காத புஷ்பக்கணையக்கொண்டும் மேல் வீசிய வினையாட்டை வேறாக நினைத்துப் பெறுதற்கரிய அழகிய உன் தேகத்தைச் சாம்பலாக்கி விட்டோம். எம்மைப் பழிக்காதே! இவ்வரத்தைப்பெற்று முன்னைய அழகினுமிக்க சுந்தரதேகத்தைக் கொள்வாயாகவென்று கிருபைசெய்ய அம்மன்மதன் அவ்வரத்தால் பலவுருவங்கொண்டு தோன்றிற்றோல். (எ-று.)

ரிஷ்டைகூடிய சமயம் மெல்லிய மலர்கொண்டெறிந்ததைப் பெருங் குற்றமாக்கிற்று என்பார் ‘பிறிதென்னவுள்ளினே’ மென்றும், கோபந்தீர்தபோது குணந்தோன்றிற்று என்பார் ‘எமையெள்ளல் இதுபெறுதி’ யென்றும், குற்றமாகாததைக் குற்றமாகக்கொண்டு தண்டித்ததற்கு அதுதபித்து ‘பண்டையெழிலினுமிக் குயருருவங்கொள்ளுதி’ யென்றும் கூறினார். எனவே புத்திரர்கள் பலர் பிறந்து மன்மதன் பலவுருவங்களோடு மிக்க அழகுற்றுத் தோன்றிற்றோலிருந்தது என்பது கருத்து.

(இ)

அன்னகடை மான்பிரபா வதிக்குதித்தா ரரிக்குருளை
யென்னவடற் சூரியவர் மன்மதிவர் மாவிருவர்
துன்னுலீ ரியன்பலவா னரியமான் சுபாகுவெனப்
பன்னுமொரு நால்வரையும் பயந்தனை லாவதியே.

(இ-ள்.) அன்னம்போலும் ஈடையையும் மான்போன்ற விழியையுமுடைய பிரபாவதி என்பவளுக்குச் சிங்கக்குட்டிபோன்ற பலந்தங்கிய சூரியவர்மா, சந்திரவர்மா என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். நெருங்கிய வீரியன், பலவான், அரியமான், சுபாஹுவென்னும் நால்வர் சூமாரரையும் கீலாவகியென்னும் இரண்டாமனைவி பெற்றாள். (எ-று.)

(சு)

இளையாளே யெனினுமவ னெழின்மாட்சிக் கிலையாளாந்
கிளிமொழிக்கன் னிகிவயிற்றிற் கிளர்புகழாற் றேன்றினு
ரளியாண்மை வண்மைவனப் பறிவுக்கம் வாய்மைமுதல்
வளர்பெருமைப் புணரிளமை பதினெண்மர் மைந்தோ.

(இ-ள்.) இவ்விருமாதார்க்கும் வயதில் இளையாளையினும் அழகி
லும் நற்குண நற்செய்கைகளிலும் இளையாத(குறையாத)வளாகிய கிளியின்
வார்த்தைபோல் இனிய சொற்களையுடைய கர்ணிகியென்பவன் வயிற்றி
னின்றும் கருணை, ஆண்மை, ஈகை, அழகு, அறிவு, ஊக்கம், சத்தியமுத
லிய பெருமைக்கேதுவாகிய குணங்கள் வளர்கின்ற இளமையோடு பொருந்
திய பதினெட்டுப்புத்திரர்கள் விளங்குகின்ற கீர்த்தியோடு பிறந்தார்கள்.

(எ-று.)

இளையான் - சிறியவன், இளைக்காதவன். 'புகழாற்றேன்றினார்' என்ப
தில் ஆணுருபு உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில் வந்தது. "தூங்குகையானேங்கு
கடைய" என்புழிப்போல். "தோன்றிற்புகழொடுதோன்றுகவெஃதில்லார்,
தோன்றலிற்றேன்றருமை நன்று" என்பவாகலின் புகழொடு தோன்றினார்
எனப்பட்டது. எல்லாக்குணங்களினுமேம்பட்ட காருண்யத்தை முதற்கண்
'அளி' யெனவிதந்து அதனை நிலைநாட்டற்கின்றியமையாத ஆண்மையையு
ம், அதன்பயனாகிய வண்மையையும், அவ்வண்மைபோல் கண்டோர் காழு
றுங்கட்டமுகும், அப்புறவழிகேபோற் சிறந்த வுள்ளழநாம் அறிவும், அவ்வ
றிவாற்கண்ட செய்கைகளைச் செய்தற்கண் வேண்டப்படும் ஊக்கமும், அவ்
வூக்கத்தைப் பிறர் நம்பி மனமகிழ்த்தற்கேற்ற மெய்வாக்கும் முறைபடத்
தோன்றுந் தகுதியுற்றி நிரல்படவைத்தோதினார். 'வளர்பெருமைப்புணரி
ளமை' யென்றது இந்நற்குணங்கள் ஜன்மவாசனையாய் இயற்கையே
பிறவிக்குணமாக அமைவதன்றி இடையில் வாராமையால் இவையும் உடன்
றேன்றி உடல்வளர்தோறும் உள்ளிருந்து வளர்ந்தனவெனச் சுருங்கவு
ரைத்தபடி.

(எ)

வேறு.

வள்ளலாஞ் செளரகு ரன்யாக ருகன்
மாலிகாத் திரன்விழுச்சீர் மாபாகு கலைநா
ளுள்ளுணர்கேத் திரபாலன் மீனருச் சுனன்மாண்
புறுகத்தன் பாலமகா காயன்றிப் பகனே
தெள்ளுமதிக் காமதே வன்நகைகூர் திராக்கி
திருந்திசையம் பிகாயனொடு வரவாணி செவ்விக்
கள்ளவிழ்தா நிலங்குபுய நிகாமனுயர் பலசி
காண்வருமிந் நாமமுள்ள காண்முனை ளாமால்.

(இ-ள்.) வள்ளற்றன்மையையுடைய செளரகுன், செளரஜாகருகன், செளரமாலி, செளரகாத்திரன், மேன்மைச்சிறப்புற்ற செளரமஹாபாஹு, கலைஞான சாஸ்திரங்களின் அந்தரங்கமுணர்ந்த செளரகேத்ரபாலன், செளரபீமன், செளரராஜுனன், பெருமைபெற்ற செளரஸ்கந்தன், செளரபாலி, செளரமஹாகாயன், செளரதர்ப்பகன், தெளிந்தபுத்தியுள்ள செளரகாமதேவன், குணமிக்க செளரத்ராக்ஷி, திருத்தமான புகழ்ச்சிபெற்ற செளரரம்பிகாயன், செளரவரவாணி, அழகிய தேனவிரிகின்ற மாலை விளங்கும் புயங்கலையுடைய செளரரங்காமன், உயர்ச்சிபெற்ற செளரபலாஜி அலங்காரமுள்ள இப்பதினெண்மனோ கர்ணிகியின் புத்திரர்களாவார். (எ-று.) (அ)

(இதுமுதற்பத்துக்கவிகள் புத்திரப்பேற்றின் மகிழ்ச்சியையும்

பாலிய லீலாவிநோதத்தையும் கூறும்.)

வேறு.

நோக்கிற் றந்தையி னூறுகு ணம்மகன்
வாய்க்கு மென்ப வடித்த நுண் ணாலெலார்
தேக்கு கீர்த்தித் தினகரன் சேய்ச்சுதர்
யாக்கைத் தேசினை யாதெடுத் தோதலே.

(இ-ள்.) அறிவுடையோரால் வடித்தெடுக்கப்பட்ட நூற்களெல்லாம் ஆராயுமிடத்துப் பிதாவ்விட நூறுமடங்கு குணமுதலிய அமைப்புகள் புத்திரனுக்குண்டாகுமென்கின்றன. சேர்த்தவைக்கின்ற கீர்த்தியை, ஸ்டைய சூரிய புத்திரராகிய சித்ரகுப்ர்பெற்ற குமாரர்களின் தேக தேஜஸுக்கு உவமையாக எதை எடுத்துக்கூறுவது? (எ-று.)

“பிது : சதகுணம் புத்ர : ” என்பவாகலின், ‘தந்தையினூறுகுணம் மகன் வாய்க்கும்’ என்றும், அவை ஆராய்ச்சி மிக்கார் சொற்ற மெய்வாக் கென்பார் ‘நோக்கின் வடித்த நுண்ணூல்’ என்றும், இஃதுசாமான்ய வாசகமன்று என்பார் ‘நூலெலாம்’ என்றும் வலியுறுத்தார். ‘தினகரன் சேய்ச்சுதர் - யாக்கைத்தேசு’ என்றது மேற்குறித்த நீதிவாக்யப் பிரகாரம் சூரியனைவிட அவனது புத்திரராகிய சித்திரகுப்தர் நூறு மடங்கு தேககாந்திபெற அவருடைய புத்திரர் இம்மக்களாதலின் சித்திரகுப்தரினும் நூறத்தனை ஜாஜ்வல்யமாய் ஜ்வலிக்கும் தேகம் இவர்களுக்குள்ளது. சூரியனுக்கு நிகர் ஒளியுள்ள வேறொருபொருள் காலத்திரயத்தும் லோகத்திரயத்துமில்லையாகக் கணக்குப்படி சூரியனைப்பார்க்கினும் பத்தாயிரமடங்கு பிரகாசமுள்ள இப்புத்திரர்களின் தேககாந்திக்கு உவமானமாகும் பெருள்.

என்னவிருக்கும்? என்று குழந்தைகளின் தேகதேஜஸை வியந்தவாறு. நிறமும் பண்பு (குணம்) ஆதலால் இதுவும் தூறுமடங்குவாய்க்குமென்பதில் இழுக்கின்ற. (க)

மனையெ னும்பெரு மங்கல நன்கலன்
னெனவு னாக்கு மரும்பொரு னெய்திய
மனம கிழ்ச்சி வரம்பி னிரம்புமோ
தனையெ னென்று செவிக்குணா சார்வுழி.

(இ-ள்.) பெருமைபெற்ற மனைமாட்சியென்னும் மங்கலத்திற்கு ஈல்ல ஆபரணமென ஆன்றோர் கூறுகின்ற அருமையான மகப்பேற்றை யடைந்த மனமகிழ்ச்சியானது (அதிலும்) ஆண்குழந்தைகள் என்றசொல்லைக் காதில் கேட்கும்போது ஒருவரம்புக்குட்பட்டு அளவுகாணத்தக்கதாகுமோ? (எ-று.)

அளவு கடந்த சந்தோஷம் விளைந்ததென்பது கருத்து. “மங்கல மென்பமனைமாட்சிமுற்றத-னன்கலனன்மக்கட்பேறு” என்னும் திருக்குறலாம் ஆரவழுவதைத்தழுவித் தொன்னூற்களின் மேலுள்ள தம் பேரபிமானம் புலப்படுத்தார் பெளராணிகர். “தெய்வந்தொழாஅள் கணவற்றொழு தெழுவான்” என்னுந் திருக்குறளை இவ்வாறே மணிமேகலை நூலாசிரியர் எடுத்தாண்டமையையும் நோக்குக. புத்திரர்களைப் பொருளென்றற்குக் காரணம் மேல் ச-வது கவியுணைக்கட்காட்டினோம். (க௦)

தாதுண் கோதையர் தாங்கரு முற்கொளும்
போது தானும் புணர்கருப் புற்றதோ
மாத ரார்தம் வயிறு மகப்பெற
வோது நம்பி யுளமகிழ் பெற்றதே.

(இ-ள்.) இந்த ஸ்திரீகளின் வயிறு புத்திரரைப்பெற்றவுடனே புகழ் பெற்ற சித்திரகுப்தர் மனமும் சந்தோஷத்தைப்பெற்றது. ஆகையால் மகரநதப்பொடியுண்ட பூமாலேகுடிய கூந்தலையுடைய இம்மங்கையர் முன் கருப்பங்கொண்டபோதே சித்திரகுப்தர் மனந்தானும் சேர்ந்த கருப்பங்கொண்டிருந்ததோ நாமறியோம். (எ-று.)

கருத்தரித்த நாண்முதல் பத்துமாதங்கள் சென்றே புத்திரர் பிறத்தல் பிரத்யக்ஷாறுபடும். இம்மாதர் புதல்வரைப்பெற்றதக்ஷணமே சித்திரகுப்தர் மனமும் சந்தோஷத்தைப் பெற்றுவிட்டபடியால் அம்மங்கையர் வயிறு கருக்கொண்டபோதே இவர் (சித்திரகுப்தர்) மனமும் குல்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இல்லையாயின் திடமென்று சந்தோஷத்தை எப்படிப் பிரசவிக் கும்? பெண்களின் வயிறு நாட்டுநான் உயர்ந்து கருப்பக்குறி காட்டினாற்

போல இம்மனம் காட்டவில்லையாதலால் இது சந்தேகம் என்பார் 'சருப் புற்றதோ' என ஐயவோகாரத் தந்தார். புணர்ச்சுருப்பு-புணர்தலால் உண்டாகும் சருப்பம். இம்மனம், இம்மாதர் சருப்புற்றொன்னும் சிந்தையோடு புணர்ந்துபோலும் சருக்கொண்டது என்பார் 'மூற்கொளும்போது' என்றார். இது காலமுன் 'மாதாரார்' விருதிமேல்விருதி. (கக)

கனகக் குப்பையுங் காசுநல் லோர்க்கெலா
மினிது நல்குவ கரங்களுக் கெஞ்சமோ
புனையு மங்கதம் போகட்டு வீசியே
நனியுயர்ந்த நீகைவிரி தோட்களே.

(இ-ள்.) பொன்னுவிதலும், ரத்னங்களும் (புத்திரர் பிறத்ததற்காக) சற்பாத்திரத்தில் இன்பமாக வழங்குகின்ற சித்திரகுப்தருடைய கைகளுக் குப் புயங்கள் குறைந்திருக்குமோ? பூவரும்புகள் குடப்பெற்று மலர்வினரி அத்தோட்கள் தாம் அணிந்த வாகுவலயத்தை நிமிர்த்து வீசியிட்டி மிகவும் உயர்ந்தன. (எ-று.)

கைகள் தானஞ்செய்ய அவற்றின் மூலமாகிய தோட்கள் நாம் சும்மா விருப்பது இகழ்ச்சியென்றெண்ணித் தமகள் மேற்றரித்த வாகுவலயங்க ளோத் தானவகொடுப்பதுபோல நிமிர்த்து வீசியிட்டிக் கைகளைவென்ற தங் களுயர்வுதோறச சிரித்தனபோல் குடிமலர்ந்த புப்பங்கள் வெண்மையாக விளங்கப்பூரித்தனவென்க. நகைவிரிதோட்கள் "ஊருணிரீர்நிறைத் தற்று" என்றாற்போல் இடத்து நிகழ்பொருளினரெழில் இடத்துமே னின்றது. மனக்களிப்புண்டானால் தோட்கள் பூரிக்குமென்பது ஆன் றோர் னுழக்கு. 'போகட்டு' என்னுஞ்சொல் அருமைப் பிரயோகமென விதப்பர் சிந்தாமணிக்குறிப்புளையில் மஹாமஹோபாத்யாயர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ உ. வே. சாமிகாதையரும். (கஉ)

ஆத வன்றிரு மைந்தன்மு னாற்றிய
மாத வத்தின் வரும்புதல் வர்க்குநாற்
சாத கன்மச் சடங்கு தொடங்கியே
போத முற்றிப் பொலிவும்பெற் றானோ.

(இ-ள்.) சூர்யபுத்திரராகிய சித்திரகுப்தர் பூர்வதபோபவத்தாலுதித்த புத்திரர்கள் இருபத்து நால்வருக்கும், சாஸ்திரோக்தமான ஜாதகன்மக்கிரி யை ஆரம்பித்து கன்கு நிறைவேற்றிச் சிறப்பையும் பெற்றார். (எ-று.)

ஜாதகன்மம். பிறந்தபோது செய்யுஞ்சடங்கு. 'பொலிவும்' எனயதி னும்மை முன் சந்தோகதத்தைப் பெற்றதல்லாமலும் எனக்குறித்தலால் இறந்துதழீஇயிற்று. (கஃ)

பருவம் பத்தும் படிப்படி யாயெதிர்ந்
தொருவி லாத வுலகை கிளைப்புறப்
புரியு மாடற் புதுவிருந் தாண்டொறுஉ
முருவ நீள்விழி யோலக்க மெய்துமால்.

(இ-ள்.) பத்துவிதப்பருவங்களும் முறையே வந்து நீங்காத மனம் கிழ்ச்சி அதிகரிக்குமபடிச் செய்விக்கின்ற ஆடல்வகைகளாகிய புதியவிருந்து துகரும்பே! தெல்லாம் பெற்றோருடைய அழகிய நீண்ட நேத்திரங்கள் கொலுவிற்றிருக்கும் (எ-று.)

பருவம் பத்தானை :—காப்பு, செங்கீரை, தால், சீப்பாணி, மூத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றிலழித்தல், சிறுதேருருட்டல் ஏன்னும் ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவி யுறுப்புக்களாம். தங்கள் மக்கள் இவ்வாறு விளையாடக்காண் பது இப்போதேயாகவிற் ‘புதுவிருந்து’ எனவும், விழிகள் இமையாது கம் பீரமாய்க்குதுகலித்திருத்தலால் ‘உருவநீள்விழியோலக்குமெய்து’ மெனவும் கூறினார்.

அப்பு முச்சியி னையவிக் காப்பிலேக்
கைப்பு றத்தினி தேந்திக் கனதனச்
செப்ப ருத்திய செய்திக்கன் னாரசெவிக்
கொப்பி வாயு மழலகொண் டேடுமொல்.

(இ-ள்.) உச்சியில் அப்புகின்றவெண்கடுகுக்காப்பிட்டு இருகரங்களினுமின்பமாக ஏந்திக்கொண்டு பாரித்தகிண்ணம்போலும் ஸ்தனப்பாலூட்டிய தாய்மார்களுக்குப் பிரதியுபகாரமாக அவர்களின் செவியில் சம்மதித்து இக்குழந்தைகளின்வாயும் குதலைச்சொல்லாகிய தேனையூட்டும். (எ-று.)

பெ எப்பெரும்பாதகங்கட்டும் பிராயச்சித்தமிருப்பச் செய்ந்நன்றிகொன்ற பழிக்கு யாதும் பிராயச்சித்தமில்லாமையால் பாலுண்டவாய் தன் பிரதியுபகாரத்தைச் செவிக்குச் செய்ததென்பார் ‘ஒப்பிவாயு மழலகொண்டே மும்’ என்றார். “ஆன்முலையறுத்த வறனிலோர்க்கும், பார்ப்பார்த்தப்பிய கொடுத்தொழிலோர்க்கும், மாணிழைமகளிர் கருச்சிதைத்தோர்க்கும், வழு வாய்மருங்கிற்கழுவாயுமுள், ஒருவன் செய்துகொன்றோர்க்குய்தியில்லென, அறம்பாடின்றே...” என்றார் புறப்பாட்டிலும். முச்சி-உச்சி. “ஐயவியப் பிய நெய்யணிமுச்சி” என்பது மணிமேகலை இந்திரவிழவூரொழித்தகாதை. சிறுவர்கட்கு உச்சியில் வெண்கடுகைத்தப்பதல் பேய் முதவியவற்றால் இடையூறுண்டாகாமைக்காம். (சுரு)

குழலின் யாழி னமுதிற் குழைத்தசொன்
மழலை தங்கண் மகார்வயிற் கேட்டலாற்
றழையு முள்ளமெய் தன்னைத் தொடிந்புறங்
குழவி யின்பங் குறித்ததொர் தோற்றமே.

(இ-ள்.) புள்ளங்குழலோசையினும், வீணையிசையினும், தேவாமுதத் தினுங்கலந்து செய்தாலொத்த மழலைச்சொல்லைத் தங்கள் புத்திரர்வாய்க் கேட்பதினால் மனமும், அவர்களைத் தொடுவதினால் தேகமும் (சந்தோஷத் தால்) பூரிக்கின்றன. ஆதலால் குழந்தைகள் பிறத்தலென்பது இன்பம் முனைத்தெழுந்தாற்போன்ற ஓர் காட்சியேயன்றி வேறல்ல. (௭-று)

“ மக்கண்மெய்தீண்டலுடற்கின்பமற்றவர்-சொற்கேட்டலின்பஞ்செ விக்கு”, “ குழலினியாழினிதென்பதம்மக்கண் - மழலைச்சொற்கேளாத வர் ” என்னும் குறள்களை நோக்குக. மக்கள்போன்று உள்ளும் புறமும் இன்பஞ்செய்யும் பிறிதுபொருளில்லையாதலின் அவ்வின்பமே யிங்ஙனங் குழவிகளாயவதரிக்கின்றனவென்றார். ‘தழையும்’ என்பது முதலிலைத் தீவகமாய் ‘உள்ளம்’, ‘புறம்’ என்பவற்றோடு தனித்தனி சென்றியைந்தது.

சிறுகை நீட்டிக் குறுகுறு சென்றுமீண்
டுறும் கார்தல முண்பொரு ளாமென
வறிகை நல்லிமை யாமர ணீள்விழிப்
பெறுகை செய்த பிரமன் குறிப்போ.

(இ-ள்.) நமது நீண்ட கண்களுக்குக் கவசமாக விசேடித்த இமையை புண்டாக்கிக் கௌரவப்படுத்திய பிரமதேவனுடைய உட்கருத்தாவது :— தமது சின்னஞ்சிறுகைகளை நீட்டிக்கொண்டு குறுகுறுவென்று நடந்தோ டித்திரும்பும் சிறுவர்களின் அவ்வின்பநடக்கையைக்கண்டு அதுபலிக்கும் பாக்கியம்பெற்ற வஸ்து இக்கண்கள் தாம் என்று அறிந்ததனாலுண்டாகிய தேயாம். (௭-று.)

‘சிறுகைநீட்டிக் குறுகுறுசென்றுமீண்டு’ என்பதனைக் “குறுகுறுநடந்து சிறுகைநீட்டி” என்னும் புறப்பாட்டோடொப்பிடுக. மற்ற அங்கங்களி ருப்ப விழிக்குமாத்திரம் இமைகளாம் கவசம் படைத்து அதுனுயர்வைப் புலப்படுத்திய பிரமன், மக்களின் இன்பகரமான ஆடலாடிகளை நோக்கத் தவம்பெற்ற பெருமை கண்களுக்கேயுண்டு என்பதனை அறிந்துதான் அவ் வாரு செய்துள்ளான் என ஊகிக்கின்றார். (௧௭)

பக்க மூன்று மதியைப் பகர்வதென்

னிக்கெ னுஞ்சொலன் காட்சிக் கெளியவன்

மக்க னுள்ள மகிழ்புரி மன்னொளி

யொக்க நாளும் வளரு முயர்ச்சியார்.

(இ-ள்.) பூர்வபுகு சந்திரனைப்போல் நாட்குநான் இச்சிறுவர்கள் வளர் கின்றார்களென்று உலமித்தலால் என்னபொருத்தமுண்டு? கரும்புரசம் போல் இனியசொற்களைப் பேசுகின்றவனும், சலபமாகப் பார்க்கத்தக்கன னும், குடிகளின் மனமகிழ்ச்சிக்கேற்ற காரியங்களை விரும்பிச்செய்யுன்ற வனுமாகிய ஓர் அரசனுடைய கீர்த்தியைப்போலத் தினேதினே விருத்தி யடையும் வளர்ச்சியையுடையார் இம்மக்கள். (எ-று.)

“முற்பெருகலிற்பிற்சிறுகாமைசிறத்தன்று” என்பதனால் பூர்வபுகு மதி முன்பெருகுமேனும் பின் குறையுக்குற்றனோக்கி ‘மதியைப்பகர்வ தென்’ என்றொழித்து, “காட்சிக்கெளியன் கடுஞ்சொல்லன்ல்லனேல்- மீக்கூருமன்னனிலம்” என்னும் தமிழ்த்தெய்வவெத்தைத்தழுவிய பிரஜா கேழுமத்துக்குற்ற காரியம்புரியும் அரசன் கீர்த்திபோல் அபிவிருத்தியாகின் தனர் என்றார். ஒளி-புகழ். “ஒளியுமாற்றலும் ஒம்பாவீகையும்” என் னும் புறப்பாட்டில் ஒளி இப்பொருட்டாயதுஉமறிக. (கஅ)

(வித்யாப்பியாசஞ்செய்வித்தல்.)

அங்கண் வானத் தவிர்மதிக் காய்கலை

தங்கு மொண்மை தருபவன் றந்தசேய்

துங்க மெய்தச் சுதர்மதிக் காய்கலை

பொங்கு மொண்மை புகட்டின னென்பவே.

(இ-ள்.) அழகிய இடத்தையுடைய ஆகாயத்தின்கண் விளங்குகின்ற சந்திரனுக்கு ஆய்ந்தெடுத்தற்குரிய கலைகளிற் பொருந்தும் பிரகாசத்தைத் தருகின்ற சூரியன்பெற்ற மைந்தராகிய சித்திராகுப்தரும் தமது புத்திரர்க ளின் இயற்கையறிவு உயர்ச்சிபெறும்படி கலைஞரான சாஸ்திரங்களைக்கற்ற லான் மிகுகின்ற கல்வியறிவையுட்டினார். (எ-று.)

சூரியன் மதி(சந்திரனு)க்குக் கலைதற்கும் ஒண்மை தருதலால் சூரிய புத்திரராகிய சித்திராகுப்தரும் பிதாவின் செய்கையைப் பின்பற்றுவார் போன்று தம்மக்களுடைய மதி(புத்தி)க்குக் கலைதற்குமொண்மைதந்தார் என சமச்சாரமாய்க் கூறினார். ‘மதி - சந்திரன், புத்தி - கலை - சந்திரிகை, சரிஸ்திரம். ஒண்மை - பிரகாசம், அறிவின் விளக்கம். சந்திரனுக்குப்பிரகா

சம் 'சூரியனுண்டாகிறதென்கை' "இரவிவந்திறப்பதனைத் தீர்தானடை
(குதல்போல்...) " என்ற பிரயுவிங்கலீலைச் செய்யுளாலுணர்க. மேனாட்டுக்
ககோள் சாஸ்திரிகளுக்குமிடத்துடன்பாடி. சிறுவர்மதிக்குக் கலையொண்
மைதருதல்:—அவர்க்கரியற்கையறிவோடு பலவகை நூற்களின் ஆராய்ச்சி
யால்வருங் கல்வியறிவுங்கலக்கச்செய்தல். இவ்வாறு செய்வது சிறுவர்க
ளின் புத்தி விசாலித்துத் தண்ணளியுடையராய்ப் பெருமைபெற்றதே என்
பார் 'நூங்கமெய்த' என்றார். (கக)

(உபநயனஞ்செய்வித்தல், யௌவனப்
பிரவேசம்.)

கலைச்சுருக்குமுந் நூலணி காண்வர
நிலைச்சி ருந்தொளிர் நெஞ்சினே நேர்மனம்
புலப்பெருக்கம் புகப்பதுப் பொற்பின்
னலத்த காளைப் பருவமு நண்ணினார்.

(இ-ள்.) மான்தோல் (அஜினம்) கட்டப்பட்ட பூணூல் அழகுடன்
நிலையெற்றுப் பிரகாசிக்கின்றமார்பைப்போலவே கலைக்ஞானங்களின் இர
கசிய சுருக்கக்கருத்துகளும் முதல், வழி, சார்பு என்னும் மூவகை நூற்
பொருள்களும் அழகுடன் நிலைத்துப் பிரகாசிக்கின்ற மனதில் பெருகிய
லௌகிக வைதிக அறிவு பிரவேசிக்கப் புதிய அழகினால் அலங்கரிக்கப்பெ
றும் யௌவனபருவத்தை இப்புத்திரர்கள் அடைந்தார்கள். (எ-று.)

'கலைச்சுருக்குமுந் நூலணிகாண்வர' எனச்சிலேடையுமம் கூறி
மார்பையும் மனத்தையும் விசேடித்தது உள்ளும் புறமும் ஒருபடித்தாய
நாய்மை விளங்கற்கென்க. புதிய அழகென்றார் ஆடவர்க்கு மகளிர்க்கு
முள்ள பேரழகு பொலிவுபெறுங்காலமதுவேயாகலான். 'கலைச்சுருக்
முந் நூலணிகாண்வர' என்னுந்தொடர் நெஞ்சிற்கு அடையாகும்பூத
'மான்தோல்கட்டிச் சுருங்கவிட்டபூணூல் அழகிதாக' எனவும், மனத்திற்
காம்போழ்து 'கலைக்ஞானங்களின் சுருக்கக்கருத்துகளை மூவகை நூற்
களின் விழுப்பொருளுடன் அலங்காரவிலக்கண வரம்புகாணக்கற்று விளைந்
துகின்ற' எனவும் பொருள்படும். இனிப் 'புலப்பெருக்கம்' என்பதற்கு
மார்பின் அழகை மங்கைவர் கப்புலன் விரும்பினோக்கும் கோக்கின்கிருந்
தெனவிரித்து மார்புக்குமாக்கலாம். "தன்னிகரில்லாத் தமிழ்மொழிந்தி
றன்-வல்லோர்வாக்கினையுங்கும்" என்பது புலப்படுத்துமிச்செய்யுளென்க.
இக்கவியின் ஆழந்தகருத்துக்கள் விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் சற்றோர்பாற்
கேட்டதிக. (கௌ)

எஅ

ஸ்ரீகருணிகர் புராணம்.

(பிரபாவதி, நீலாவதியென்பவிகளின் புதல்வர்கள்
அரகபெறுதல்.)

வேறு.

தகரவார் குழற்பிரபா வதிமைந்தர் தமையேமப்
பிரத்த மென்னு
நகரினுக்குத் தண்ணமுத மொழிநீலா வதியென்னு
நங்கை யீன்ற
துகளறுசீர் மைந்தர்தமை யிரசிதமா புரிக்குமுடி
துவங்கச் சூட்டி
நிகரில்குல குருகால ஞேயமுனி யரசாக
நிறுவி னானல்.

(இ-ள்.) மயிர்ச்சாந்து பூசிய லீண்ட கூந்தலையுடைய பிரபாவதியின் புத்திரர்களாகிய சூரியவர்மா, சந்திரவர்மாவென்னுமிருவரையும் ஹேமப்பிரஸ்தமென்னும் பட்டினத்துக்கும், குளிர்த்த அமிர்தம்போலும் சொல்லையுடைய நீலாவதியென்பவன் பெற்ற குற்றமற்ற கீர்த்தியையுடைய வீர்யவான், பலவான், அர்யமான், சுபாஹுவென்னும் நால்வரையும் இராஜதபுரிக்கும் அரசர்களாக்கி விளங்கும்படிக்கிரீடந்தரித்து சமானமற்ற குலகுருவாகிய காலக்ஞேய மஹாரிஷி நிறுத்தினார். (எ-று.) (உக)

(கரீனிக புத்திரர்களின் செய்தி.)

தன்னிகரில் வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீ மூலகளிக்குந்
தகையோ ராகி
மன்னர்முடி தாழ்த்திறைஞ்ச மனுநெறிசெய் தனரிப்பால்
வண்டார் கோதை
மின்னிடைக்கன் னிகபயந்த காளையரு னெண்மர்தவ
மேன்மை யாலே
துன்னியசீர் படைத்துயர்ந்த குலவிளக்கச் சரிதமினிச்
சொல்லு வாமால்.

(இ-ள்.) (இவ்விருதிவரும்) ஒப்பற்ற வெற்றிபொருந்திய சந்திரவட்டக்குடையின் கீழ் உலகையிரகழிக்கின்றவர்களாய் அரசர்கள் கிரீடம்தாழ்த்துவனங்க மனுநீதிதவறாமல் செங்கோல் செலுத்தினார்கள். இதுநிற்க, வீண்டகன் ஒலிக்கின்ற கூந்தலையும், மின்னலையொக்கும் இடையையுமுடைய கன்னிகியம்மன்பெற்ற பதினெண்மருக்குள் எட்டுப்பேர் தவவலியால் மிகுந்த கீர்த்திபடைத்தோங்கிய வம்சவிளக்கச் சரித்திரத்தை இனிக் கூறுகின்றோம். (எ-று.) இது புராணிகர் கூற்று. (உஉ)

புத்திரப்பேற்றுச் சருக்கம்.

எண்

அரும்புமல னைக்கணைமன் மதனுமெழிற் பெண்மையவா
மழகு வாய்ந்த
பெரும்புகழீ றொன்பதின்மர் தமின்மாலி காத்திரனேர்
பிதங்க வென்ன
வரும்புயமா பாருவெனு மிவர்மூவர் தாதைதரும்
வரம்பெற் றியாரும்
விரும்புருவத் தொழிற்கணித நெறிபுருந்து புலியின்மிரு
மேன்மை கொண்டார்.

(இ-ள்.) அரும்புகள் விரிகின்ற ஐந்து புஷ்பக் கணையையுடைய மன்ம
மதனும் இளம்பொருந்திய பெண்மையை விரும்பத்தக்க அழகுவாய்ந்த
பெரிய கீர்த்தியையுடைய பதினெட்டுப்புத்திரரில் செளரமாலி, செளர
காத்திரன், மலைக்குச்சமானமாகும் புயங்கணையுடைய செளரமஹாபாஹு-
வென்கிற மூவரும் தம் பிதாவாகிய சித்திரகுப்தரை நோக்கித் தவம்புரிந்து
வரம்பெற்ற யாவரும் அபேக்ஷிக்கின்ற குலத்தொழிலாகிய கணிதவழியில்
பிரவர்த்தித்து உலகில் மிகு க மேன்மையைடைந்தார்கள். (எ-று.)

இப்புத்திரர்களின் அதிருபலாவண்யத்திற்குத் தன்னழகு தாழ்ந்து
அவமானமடைவதாகையால் இவ்வாண்ஜன்மத்தினும் இளம்பெண்ணை
ஜனரிப்பது அவர்களுடைய ஆலிங்கனத்தை ஓர்நாற்பெற்றற்கும் அநுகூலமா
கும் என்று மன்மதன் பெண்மையை விரும்பினான் என்க. “ஆடவர்
பெண்மையைவாவுந்தோளினாய்” என இராமாயணம் தாடகைப்படலத்
தும் வருவதற்கு.
(உரு.)

உத்தமமாவ் குலத்தொழிலென் றுணாக்குநெறி கடைப்பிடித்தே
யும்பர் நாட்டின்
வைத்தகணி தத்தொழில்கொண் டியிர்களிரு வினைப்பகுதி
வரைந்து காட்டுஞ்
சித்திரகுத் தப்பெயர்த்தந் தாதைபோற் குலவயத்தே
திருந்து செங்கோன்
முத்தணிலேற் குடைந்ருபர் செவிகாணக் கணக்கெழுதி
மொழியு ரீரார்.

(இ-ள்) பலதொழில்களினும், சுஜாதித்தொழில் கிரேஷ்டமென்னும்
நீதிமொழியை உறுதியாகக்கொண்டு தெய்வலோகத்தில் நிர்மிக்கப்பட்ட
கணிதத்தொழிலுடையோராகி ஆன்மகோடிகளின் நல்வினை தீவினைப் பகு
திகளை எழுதிக்காட்டுகின்ற சித்திரகுப்தராகிய தமது தந்தையைப்போ
லவே பூலோகத்தில் திருந்திய செங்கோன்மையையும், முத்துக்களால்

அ.பு.

ஸ்ரீகிருணீகர் புராணம்.

அலங்க்ருதமான வெண்குடையையுமுடைய அரசர்களின் செவிகாணும்படி கணக்கெழுதிக் காட்டுந்தன்மையையுடையவரானார்கள் இப்புத்திரர்கள். (எ-று.)

‘செவிகாண’ என்றது “செவிகைப்பச்சொற்பொறுக்கும்” என்றும் போல் ஒரு புலத்தின் தன்மை மற்றொரு புலத்தினதாக மாறிவந்த இலக்கணை. “கண்ணாற்சொல்லிச் செவியானோக்குமிறை” எனவருதலுங்காண்க. தனனாட்டின் குடிவளங்களும், இலாபநஷ்டங்களும் கருணைகொழுதுங்கணக்காலேயே அறிந்து பிரத்யக்ஷித்திற் பார்த்ததுபோல அரசர் திருப்பதிசெய்துகொள்வராகையால் இவ்வாறு கூறினார். சுஜாதித் தொழிலே சிறந்ததென்கை “உத்தமம் குலவிய்யாயாம்..” என்ற ஸ்லோகத்தால் அறிக. (உச)

ஏனையறிற் பதின்மர்கடம் முன்னோர்பா லிருந்துதவி

யியற்ற மத்தைத்

தேனகுதார்த் திராக்கியம்பி காயன்வர வானியருந்

திறனி காமன்

வானமருங் கொடைப்பலசி யெனுமைவர் மாற்றாந்தாய்

மக்க னேபோற்

கோனெறிசெய் யரசுகிமை சாதலித்துத் தவநெறிமேற்

கொண்டார் மாதோ.

(இ-ள்.), மற்றவர்களிற் பதின்மர், தங்கள் பிரதாக்களாய் அரசுபுரியும் சூரியவர்மா முகலியோரிடத்திருந்து அவர்களுக்கு உதவிசெய்யத் தேன் பொருந்தி விளங்குகின்ற மாலையணிந்த செளரத்ராசுதி, செளராய்பிகாயன், செளரவரவாணி, அரியபலந்தங்கிய செளரநிகாமன், மேகம்விரும்பும் கொடையையுடைய செளரபலஜி என்னும் ஐவரும், தங்கள் பெரிய தாய்ப் புத்திரர்கள்போலத் தாங்களும் இராஜரீகம் செய்ய விரும்பித் தவ வழியிற்சென்றார்கள். (எ-று.) (உரு)

புத்திரப்பேற்றுச்சுருக்கம் ழுற்றிற்று.

ஆகப் பாபிரமுட்படக் கூடிய சுருக்கம் இ-க்கு விருத்தம் ககடு.

ஆறுவது

'பஞ்சசௌரர் தவநிவஸச்சருக்கம்.

[இச்சருக்கம் கர்ணிகியின் புத்திரர்களில் ஐவர் தவம்புரிந்து]

வரம்பெற்றுமீண்டமை கூறிச்செல்லும்.]

(இதுமுதல் கூ-செய்யுட்கள் மகமேருக்கியின்.

வரிணைகளும்.)

வேறு..

உம்பர்வஞ் சையரிசை யுயர்புட் காவினர்.

தும்புரு கருடகார் தருவர் சித்தர்குழ்

வம்பலர்க் கின்னர ருரகர் மாதவர்

பம்புறு பெருமையோர் படிவ மாயது..

(இ-ள்.) தேவர்கள், வித்யாதரர்கள், சங்கீதத்தால்மேம்பட்ட பகவிகளின்கால்போலும் பாதங்கையுடைய தும்புரு, கருடகார்தர்வர்கள், சித்தர், லாசந்தங்கிய பூமலையுடைய கின்னரர், நாகர், முனிவர் ஆகிய கணங்கள் குழ்தலால் பரவி மிகுந்த பெருமையே ஓர் வடிவுகொண்டாற்போன்றது. (மகமேரு என்னும் பர்வதம்). (எ-று.)

தும்புரு.- புட்காவினர் என்கை “புட்காற்றும்புரு மணக்கந்தருவர்” என்கை கல்லாடத்தாலறிக. (க.)

மேக்குயர்ந் தொலிகெழு வண்ண எப்பதோ

நோர்க்குறட் கவ்வகை யியற்றிக் காட்டிய.

சீர்த்திய துலகெலாந் தெண்க டற்புக

வார்க்குநாட் கூம்பென வலங்கு மாண்பது..

(இ-ள்.) மேலே எழும்பி சத்தகுணம் பொருந்திய ஆகாயத்தை அளக்கின்ற ஒப்பற்ற அழகிய வாமனாவதாரங்கொண்ட மஹாவீஷ்ணுவுக்கு அவ்வாறு வளருஞ்செய்கையைக் கற்பிக்கத் தான் செய்து காட்டினாற்போலும். சீர்த்தியையுடையது. உலகம் யாவும் தென்னிய கடல் நீரால் ஆவரிக்கப்படுகின்ற பிரளயகாலத்தில் கப்பலிற்பாய்மரம்போல தான் அழியாமல்நின்ற விளங்கும் பெருமையையுடையது (அம்மேருகிரி). (எ-று.)

‘ஒலிகெழுவிண்’ என்றார் ‘பஞ்சபூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாயம் சத்தகுணமுடைத்து’ என்னும் தர்க்கநூல் நெறிபற்றி. (உ)

மற்றினிப் பகர்வதென் வானந் தொட்டெழு
பொற்றைகட் காதியாம் பொருப்பி தொன்றுமே
செற்றவா சவன்சிறை சேதித் திட்டதோர்
குற்றமன் னவன்றெழுக் கொண்டு தீர்ப்பது.

(இ-ள்.) ஆகாயத்தை அளாவ வளர்ந்துள்ள மலைகளில் முதன்மைபெற்றது இம்மலை ஒன்றே. முற்காலத்தில் பகைபூண்ட தேவேந்திரன் எல்லாப்பர்வதங்களின் சிறைகளையும் அறுத்த பெருங்குறையை அவன் வந்து தன்னைப்பணிந்ததனால் தீர்த்து அவனை மன்னிப்பது இம்மகமேருகிரியே யானால் அதன் பெருமையைப் பின்னும் விஸ்தரிப்பானேன்? (எ-று.)

பூர்வம் மலைகளுக்கிருந்த சிறகுகளை இந்திரன்வெட்டினான் என்பது புராணகதை. ஆகையால் தங்கள் ஜாதிக்குண்டாண அவமானத்தை அவ்வந்திரன் தன்னைவந்து வணங்கலால் தீர்த்துப் பெருமை தருவது இம்மலை என்றார். (சு)

தேனிவர் கடுக்கையஞ் சென்னி யாற்கொரு
மானெடுங் கணையுணர் வல்வி லாயதா
வீனமென் பணியுமாம் பெருமை யென்றுமென்
பானொரு நாவலன் பகர்ச்சி நிற்கவே.

(இ-ள்.) வண்டிகள் (தேனுக்காக) ஏறுகின்ற கொன்றைமலை தரித்த ஜடையையுடைய ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கு, நெடிய மஹா விஷ்ணுவாகிய அம்புசேர்ந்த ஒரு வலிய வில்லாக இம்மலை வளைந்து போயிற்றென்பார்கள். பெருமையுடையவர்கள் என்றும் பணிவுடையவராகவேண்டும் எனத் தெய்வப்புவவர் கூறிய திருவாக்கு நிலைபெற்றிருக்கும்போது அவ்வாறு பணிந்ததனால் என்னகுறை நேரும்? பின்னும் பெருமையே யுண்டாகும். (எ-று.)

“பணியுமாமென்றும்பெருமைசிறுமை - யணியுமார்தன்னைவியந்து” என்னுந் திருக்குறளை எடுத்துக்காட்டி இந்நீதியால், அம்மலை வணங்கினதனால் பெருமையன்றிச் சிறுமையொன்றுமில்லையென்றார். அவ்வில்லில் சேர்த்திய கணையோ மஹாவிஷ்ணு, கைப்பற்றியவரோ சிவபிரான், ஆகவே அம்மலைபின் ஏற்றம் நன்கு புலப்படும் என்பார், ‘மானெடுக்கணையுணர் வல்வில்’ என்றார். (சு)

வாளுலாங் கதிர்முதன் மருவத் துன்னிய
கோளெலாம் வலமுதக் கொட்கு முச்சியி
வீளுறு தனக்கிணை நீக்கி மேன்மைதந்
தாளுறப் பிறபொருட் குவம மாவது.

(இ-ள்.) பிரகாசந்தங்கிய சூரியன்முதல் சேர்ந்து நெருங்கிய கிரகங்க
ளெல்லாம் பிரதக்ஷிணமாகச் சுழலுகின்ற சிகரத்தையுடையதாகி நீண்ட
அம்மலை தனக்குவமானமாக எந்த வஸ்துவையும் அங்கீகரியாமல் மற்ற
உயர்ந்த பொருட்களுக்குத்தான் உவமானப்பொருளாய் நின்றலால் மேன்
மைத்து ஆளுவது. (எ-று.)

தனக்குவமையின்றித் தான் பிறபொருட்குவமானமாவதொன்றே அ
தன்பெருமைக்குச் சாக்ஷியாயிற்றென்க. (ரு)

இன்னமா மேருவி னிருந்தண் சாரலித்
பன்னெடு மணிகொழித் திழியும் பாங்குறத்
துன்னிய கவிபுனற் சோம சாகர
மென்னுமோர் பேரியா நிலங்கு மென்பவோ.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட மகத்வந்தங்கிய மகமேருவின் மிக்க குளிர்ந்த
சாரப்பக்கத்தில் பலபெரிய ரத்னங்களை வாரிக்கொண்டு இறங்கிவருகின்ற
மிக்க ஓசையையுடைய சோமசாகரமென்னும் ஓர் பெரிய ஜீவநதி விஷங்
கும். (எ-று.)

தாரலின் பாங்குற மணிகொழித்திழியும் கவிதுன்னியபுனல் சோம
சாகரமென்னும் பேரியா நிலங்குமென்றியைக்க. கவி+புனல் உரிச்சொல்
லாதலின் இயல்பாயிற்று. (சு)

(சோமசாகரநதிக்கையிலுள்ள தவம்புரிதுழற்சிறப்பை இதுமுதல்,
ஐந்துகவிகளால் கூறுகின்றர்.)

அத்தடங் கரைப்புறத் தமைந்த சூழறஞ்
சித்தமொன் ரூப்புல மைந்துஞ் சேவிப்பத்
தத்தமக் கேன்றவா தவந்தொ டங்குறு
முத்தமர் பற்பலர்க் குறையுள் காட்டுமால்.

(இ-ள்.) அந்நதியின் விசாலமான கரைப்பக்கத்தில் பொருந்திய இடநீ
கள் ஒன்றுபட்ட மனத்துடன் ஐம்புலன்களும் சொன்னவாறு எவல்கேட்
பத் தங்கள் தங்கள் பக்குவத்திற்குத்தக்க ஜபதபாதினைச் செய்கின்ற உத்
தமர்கள் அநேகர்க்கு வாசஸ்தானமாயிருக்கின்றன. (எ-று.) 1(எ)

வர்பெறு துறக்கமென் றிசைக்குநன்னகர்க்
கார்வமுற் றின்பமா யமைந்த போகமே
சேர்தர மாயைமேற் சென்று வெந்நிடப்
போர்புரி ருநர்க்கது போலும் பாசறை.

(இ-ள்.) நன்மைமிக்க மோகமென்னும் பெரிய நகரத்திலேயுள்ள
நித்யாநந்தமாகிய போகபோக்யங்களை விரும்பி அதை அடைவதற்கு
இடையூறு விளைக்கின்ற மாயையாகிய சத்துருவின்மேற் படையெடுத்துச்
சென்று முதுகூட்டியோடும்படிச் சண்டைதொடங்குகின்ற முமுகூட்க
ளாகிய அரசர்களுக்கு அந்நதியின் கரைப்பக்கங்கள் பாடிவீடுபோலும்.
(எ-று.)

பாசறை-பகைமேற்சென்றோருறைவிடம். மாயையைச் சத்துருவெ
ணக் கூறுமையால் இஃது ஏகதேச உருவக அணி. (அ)

கற்பனை யுலகெலாங் கான னீரொனு
முற்பன மறிந்துய ருள்ளச் செம்மையாற்
சொற்பன நீங்கிய சுழுத்திச் சாக்கிரத்
தற்புதந் தூங்குவோ ருறையு ளாங்கொர்சார்.

(இ-ள்.) மித்யாஸ்வரூபமாகிய உலகங்களெல்லாம் கானலின் நீர்போன்
ற பிராந்தித்தோற்றமேயாம் என்ற உற்பத்தி மூலத்தையறிந்து உயர்ந்து
திருந்திய மனதினாலே சொற்பனாவஸ்தைநீங்கிய சுழுத்திச் சாக்கிராவஸ
தையைப் பொருந்தி அற்புதத்துடன் தங்கிய சக்ரூர்ணிகள் வசிக்ருமிடம்
அவ்விடத்திலொருபக்கத்திலுண்டு. (எ-று.)

அத்யாரோபவுணர்ச்சியால் தோற்றிய ஜகமென்பார் 'கற்பனையுலகு'
என்றும், கனோவோடுடையு நித்தினாயாகிய சொற்பனம்போலாது தன்னை
மறந்த உறக்கத்துச் சுழுத்தியுமின்றி உலகம் தோன்றச்சேயும் அதை மதி
யாது சொரூபதரிசனஞ்செய்வோர் என்பார் 'சொற்பனநீங்கிய சுழுத்திச்
சாக்கிரத்தற்புதந் தூங்குவோர்' என்றும் கூறினார். (ஈ)

சரியையுங் கிரியையுந் தவிர மேற்செலற்
குரியவெட் றெப்புள யோக சாதன
மருவிய பயிற்சியால் வலிகெட் டோய்மனத்
திருவினர் வாழ்வெலாஞ் சிறக்கு மோர்சிறை.

(இ-ள்.) சரியையும் கிரியையுஞ் செய்துமுடிந்ததால் நீங்க, சோபா
னக்கிரமமாக மேலே செய்வதற்குரிய என்வகை அங்கங்கள் பொருந்திய

யோகமென்னும் மூன்றாம் சாதனத்தை அப்பியசுத்த பழக்கத்தினாலே விஷயாதிகளில் தாவிப்பாய்கின்ற தனது பலங்குன்றி ஏகாகிரமான மனச் சிறப்பினையுடையவர்கள் வாழும் பன்னசாலை ஒருபுறம். (எ-று.)

யோகத்தின் எண்வகை உறுப்புக்களாவன:—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனுமிவை. மனம் அடங்குதலே எல்லாமேன்மைக்கும் மூலமாகையால் ‘ஆய்மனத்திருவினர்’ என்றார். “கெடுமுலகே துண்டெனினுண் டிலதாயினிலதினைக் கெடுத்தல்வேண்டும்” என்பார் வாசிட்டுமுடையாரும். யோகம் ஞான சாதனமேயன்றி அதுவேபொருளன்று என்பார் ‘யோகசாதனம்’ என்றார். “சரியையகிரி யாயோக மிம்மூன்றும் மெய்ஞ்ஞானஞ் சார்தற் கேது” என்பது உமறிக.

(க௦)

மனமெனுங் காண்விசைப் பரிவை ராகமாங்
கனமிரு கவினம்வாய்க் கெளவ வேறியே
துணியறு தேசிகன் சொன்ன வாறுகைத்
தினிதுறு வயவர்தம் மிருக்கை யாங்கொர்பால்.

(இ-ள்.) மனமென்கின்ற காற்றினும் கடுகிய விசையையுடைய குதிரையானது பெருமைமிக்க வையாக்கியமாகிய கடிவாளத்தை வாயிற்கொள விக் கொள்ள அதன்மேல் ஏறிக் குற்றமற்ற குரு உபதேசித்த வழியிலே யிசுலுத்திக்கொண்டு இன்பமுடனிருக்கின்ற வீரர்கள் வாழியிடம் அங்கொரு பக்கத்தில். (எ-று.)

‘வயவர’ வீரர், குதிவைப்பாகர் என்னுமிருபொருள் பயத்தலால் அதனை உருவத்துக்கேற்பக்கூறினர்.

(க௧)

(சௌரீ தவம்புரிதல்.)

வேறு.

இவ்விடமே தவம்புரிதற் கேற்றவிட மெனக்கருதி
யிருந்து வேட்கை
கௌவிடப்பல் விடயமிசைப் பொறிகாட்டு நெறிதாவிச்
கடிது வீழ்ந்து
தெவ்வெனரின் றொருகணமு மிசையாத மனக்குரங்கு
தினைத்து நாணச்
செவ்வியதா பதப்படிவந் தாங்கினனி தவனோற்றார்
‘திருனோ’ ரம்மா.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட தபோவனத்தையடைந்த ஸௌரர்கள் இவ்விடமே தவஞ்செய்தற்கேற்ற இடமென்று நினைத்து, ஆசைப்பட்டுப் பலவிஷயாதி போகங்களின்மேலும், ஐம்புலன்களும் காட்டுகின்ற வழியேசென்று பாய்ந்து பகைவனைப்போல் நின்று கண்ணோரமாவது ஒரு நிலையில் நிலலாத மனமாகிய குரங்கானது திகைப்புற்று வெட்கமடைய திருத்தமாகிய தவவேடம்பூண்டு மிகவும் தவம்புரிந்தார்கள். (எ-று.) (கஉ)

(இதுவுமது.)

நாசிமுனை வளிநாடி யூசிமிசைக் காலூன்றி
நடுங்கா மெய்யிற்
நேசதிசை தடவவழற் கதிராயவன் பகைப்பனியைச்
சிறிது மெண்ணை
தாசிலுளங் குறித்தபொரு ளன்றியொரு சிந்தையுள்
மடைத லோம்பி
மாசௌர ானும்பெருமை செய்கைவழிப் புலப்படவே
மன்னுங் காலே.

(இ-ள்.) நாசிகாக்கிரத்தில் சுஷூம்நா நாடியைப்பின்பற்றி ஊசியின் மேல் கால்விரலை ஊன்றிச் சிறிதும் அசையாத தேகத்தின் பிரகாசமானது திக்குகளிற்பொருந்தச் சுடுகின்ற கிரணங்கொடியுடைய சூரியனது உஷ்ணத்துக்கும் அவனது பகையாகிய பனியின் குளிர்ச்சிக்கும் சற்றும் அஞ்சாமல் குற்றமில்லாத தங்கள் மனதில் விரும்பியபொருளொன்றைத்தவிர இதர வஸ்து விருப்பம் இல்லாமல் காத்து மஹாகுரர் என்னும் பெருமைப் பேர் தங்கள் செய்கையால் விளங்கும்படி இவர்கள் தவம்புரிந்தகாலத்தில். (எ-று.)

(சிவபெருமான் மாயையையனுப்புதல்.)

எவ்வுலகு மினிதீன்ற பொன்வயிற்றெம் மன்னையவ
னெய்தி நோற்கு
மிவ்விதலோர் திறனுணாப்பத் தமிழ்மறையின் பாண்மணந்த
விணைக்கா தார
நவ்வியணி கரன்வினவி யாங்கவர்தம் மனவலியி
னலங்காண் கென்னத்
தெவ்வினினுங் கொடுமையை தனைவிடுத்தா னவனுட
நெளிவோர் யாரோ.

(இ-ள்.) எல்லா வுலகங்களையும் இன்பமாகப்பெற்ற மாதாவாகிப் உமா தேவியார் இவர்கள் தவம்புரியுமிடத்திற்குச்சென்று இவர்களது உத்திருஷ்

பஞ்சசௌரர் தவநிலைச் சருக்கம். அள

டதவத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து ஸ்ரீசிவபிரானுக்குச் சொல்லத் தேவாரநிரு வாசகமாகிய தமிழ்வேதப்பண்கள் பரிமளிக்கின்ற காதாரக்கேட்டு மாணத் தரித்த கையையுடைய அப்பரமசிவம் அவர்களின் வைராக்கியத் திரமையைப் பரீட்சித்து வருகவென்று பகைவரினுங்கொடிய மாயாசத்தியைச் செலுத்தினார். எம்மானுடைய திருவீனையாடலை அறிவோர் யாவர் ! (எ-று.)

சத்துருக்களாற்கெடுவது இம்மைச்சுகமொன்றுமே. மாயை மறுமைச் சுகத்தையும் கெடுத்து நரகத்துச் செலுத்தவல்லதாதவின் 'தெவ்வினி னுங்கொடுமொயை' என்றார். (கச)

(மாயாசகீத்யின் செய்கை.)

விடுத்ததிறற் கொடுமொயை பேரசனி யொடுகன்மழை
வீசியாலங்
கடுத்தறிதத் தவுணிராக் கதர்பலபே யுருவாகிக்
கவிந்து சூழ்ந்து
தொடுத்தமர்செய் துரப்பிவெருட் டவுஞ்சிறிதுந் துளங்காத
தோற்றத் தோரா
யெடுத்ததொழி லுறுபடா தியற்றுவார் மனவலியி
னேற்ற நோக்கி.

(இ-ள்.) பரமேஸ்வரரால் அனுப்பப்பட்ட பலமுள்ள கொடியமாயாசக் கியானது பேரிடியோடு கன்மாரிபெய்து விஷம்போற் கரியறிந்ததையுடைய அசுர ராட்சத பல பேய்க்கூட்ட உருவங்களைக்கொண்டு நாளுபக்கத்திலும் சூழ்ந்து பெருஞ்சண்டை ஆரம்பித்துச்செய்து கூச்சலிட்டு மிரட்டவும் சற் றும் அசையாதவர்களாய்த் தாம் எடுத்தகாரியத்தை விடாமல் செய்துகொண் டெவரும் இவ்வீரர்களின் மனோதிடப்பெருமையைப் பார்த்து. (எ-று.) (கடு)

(இதுவுமது.)

மட்டவீழ்தார்க் கரியகுழல் வெண்ணைசெவ்வ வாய்ப்பசிய
மயின்மென் சாயற்
பட்டுடைநா னுழைநுகப்பிற் பாரமுலைத் துணைசுமந்த
பாவை மாரா
யிட்டவடிச் சிலம்புமணி மேகலைபூண் வளையொலிப்ப
வெய்திப் பாங்கர்
கிட்டின்னமா டகந்திரித்தியாழ் முறைபண்ணிக் குயிலெடுங்கக்
கீதம் பாடி.

(இ-ள்.) தேனெழுருகின்ற மாலைகுழைய கரியகூந்தலும், வெண்மையான பற்களும், சிவந்தளையும், பச்சைமயில்போல் மிருதுவான சாயலும், பட்டாடையுனைந்த தூவ்போல் அற்பமாகிய இடையும், பருத்த இரண்டாகிய ஸ்தனங்களுமுடைய ஸ்திரீகளைப்போலுருவெடுத்துப் பாதத்திலணிந்த சிலம்பும் இரத்தினமேகலாபரணங்களும் கைவலையிலும் ஒலிக்கச் சமீபத்திற்சென்று நெருங்கி வீணை முறுக்காணிகளைத்திருப்பிப் பண்ணல்முதலிய எண்வகைத் தொழிலுஞ் செய்து குயிலும் அடங்கும்படி இனிய கீதங்களைப் பாடிக்கொண்டு. (எ-று.)

பாடரினைத்த பண்ணுக்கு இணை, கிளை, பகை, நட்பான நரம்புகள் பெயருந் தன்மாத்தினையறிந்து வீக்குதலாகிய பண்ணலும், ஆரோகண அவரோகண வகையால் இசையைத் தெரிதலாகிய ஆராய்தலும், குடச்செல்வுந் துள்ளந்தசெலவும் பாடுதலாகிய குறும்போக்கும், வண்ணத்திற்செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதலாகிய கையுழமும், ஆனத்தியிலே நிரம்பப் பாடுதலாகிய செலவும், அநுசுருதியேற்றலாகிய கைவரலும், வீக்கினநரம்பை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் கரணஞ்செய்து தடவிப்பார்த்தலாகிய பரிவட்டினையும், தானங்கடோறும் விரல்சென்று ஊசலாடிவருவதாகிய விளையாட்டும் ஆகிய இவ்வெட்டுத் தொழிலும் வீணை வல்லோர் கிரியை. (1)

(மாயாஸ்திரீகள் கூறுதல்.)

அனங்கவேளாகமமு மையரிதோய் மழைமதர்க்க

ணரிவை மார்தந்

தனங்களுமேந் தியவல்லுந் தடமுமவந் துறுசுகமுந்

தவிர்த்து வீணை

மனங்கவல மெய்வருந்திப் பெறுவதொரு சுகமுனதோ

மதியி லீர்கா

ணினைந் திடினு மினியவின்ப மியாந்தருதுங் காண்மினென

நிகழ்த்திச் சூழ்வார்.

(இ-ள்.) ஓ! புத்தியில்லாத மனிதர்களே! மண்மதன் ஆகமமாகிய சுரதா சாஸ்திரங்களும், மையும் செவ்வரியும் பொருந்திய குளிர்ச்சியும், செருக்குமுடைய நேத்திரங்களையுடைய ஸ்திரீகளின் கொங்கைகளும், ஏந்திய அல்குலாகிய தடாகமும் ஆகிய இவற்றால் மிகுகின்ற சுகங்களை யெல்லாம் நீக்கி விர்தாவிலே மனம் விசாரமடையத் தேகம் வருந்தத் தவஞ்செய்து பெறும் சுகந்தான் வேறு என்னவுண்டு? நினைத்தாலும் இன்பந்தரத்தக்க சம்போக சுகத்தை நாங்களை வலியுக்கொடுக்கின்றோம். அதனை அநுபவித்துப் பின்பாவது எங்கள் வார்த்தையினுண்மையைக் கண்டுகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு சூழ்த்துகொள்வார்கள். (எ-று.)

பஞ்சசௌரர் தவநிலைச் சருக்கம். அகம்

“உள்ளக்களித்தலுங்காணமகிழ்தலுங் - கள்ளுக்கில்காமத்திற்குண்டு”
என்பதனால் ‘நினைந்திடினுமினியவிற்பம்’ எனப்பட்டது. (36)

(இதுவுமது.)

தவமுடைமையருளுடைமைச் செயல்விளக்கு மாரன்விடுஞ்
சரங்கட் கஞ்சி
யிவணடைந்து தஞ்சமென மெமக்கருளா திருத்தலினீ
ரியற்று நோன்பு
நுவலினொரு புதன்மறைந்து வேட்டுவென்புட் சிமிழ்த்தனைய
நோன்மைத் தேயாந்
தவவலியீ நீங்கெமக்கு தவவலியீ நிருமையற்றீர்
சார்வ தென்னே.

(இ-ள்.) உண்மையில் நீங்கள் தவமுடையீர்களானால் அதனை உங்களிடத்திலுள்ள ஜீவகாருண்யகுணமே விளக்கிக்காட்டும். மன்மதனால் எய்யப்படும் அஸ்திரங்கட்குப்பயந்து இவ்விடத்திற்குவந்து அடைக்கலமென்ற எங்களுக்குக் கிருபைசெய்யாததினாலே நீங்கள் செய்யுந்தவம் எப்படியிருக்கிறதென்றால், புதருக்குள் ஒருவேடன் மறைந்துகொண்டு பசுநீனைப்பிடிப்பது போன்ற பெருமையையுடைத்தாயிருக்கிறது. ஓ! பலசாலிகளே! எங்களை இவ்வாபத்துக் காலத்தில் இரகசிக்க மனதில் நினைக்கவும் மாட்டீர்கள், ஐயையோ! இம்மைமறுமைகளை இழந்து உபயப்பிரஷ்டர்களாகிய நீங்கள் அடையப்போகின்ற லாபம் என்ன? சொல்லுங்கள் என்றார்கள். (எ-று.)

அருளுடைமையே தவமுடைமைக்கரு நியாதலின் நுமமிடத்து அருளின்மையாற்றவம் போலியாயிற்று என்றனர். “தவமறைந்தல்லவை செய்தல்புதன்மறைந்து - வேட்டுவென் புட்சிமிழ்த்தற்று” என்னுங்குறளின் படியே நுமது பொய்த்தவம் தீங்குசெய்வதை மறைத்துக்கொள்ள அநுகூலமாயிருந்தது எனப் பரிசுசித்தவாறு. இல்லறத்தில் மகளிரொடுமுயங்கும் காமவின்பமும் துறவறத்தில் மெய்த்தவம் புரிந்து பெரும்பேறெய்தலும் ஆகிய இவ்விரண்டினிற்றிப் பயன்படாதபொய்வேடந்தாங்கி உபயப்பிரஷ்டரானீர்கள் என்றவாறு. (சுஅ)

(இதுவுமது.)

ஊடலுமு டலையுணர்த்திக் குயிரண்டும் புயமீரண்ட
னுருவப் புல்லிக்
கூடலுங்கு டியவின்ப நினைந்துபர யாநந்தங்
கொளலு மல்லாற்

பீடைய தவத்தாலே பெறுவதெவ னெனவயிழ்திற்

பிரசந் தன்னி

னீடியவின் மழலைமொழி யிழற்றிவிர கங்காட்டு

நீர்மை யோராய்.

(இ-ள்.) மாதர்கள் நுட்பமாகிய ஓர் காரணத்தைக் கற்பித்துப் யிணைக்கிக்கொள்வதும் புருடர்கள் அப்பிணக்கை இனிய வார்த்தைகளால் நிவர்த்தித்து ஸ்தனங்கள் புதிய புயங்களாற்றமுவிச்சேர்வதும் கலந்த சுருத்தை நினைந்து ஆகந்தமுறுவதும் ஆகிய இவற்றைத்தவிர பெருமைமிகக் தவத்தினாலே நீங்கள் அடையவேண்டுமென்றிருக்கிற பிரயோஜனந்தான் யாது? என்று அயிர்த்தத்தினும் தேனினுயிருந்த சுவைபொருந்தக் கொஞ்சிப்பேசும் வார்த்தைகளாற்கூறித் தங்கள் விரகதாபத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தும் தொழில்களையுடையவர்களுமாகி. (எ-று.)

விரகதாபத்தைக்காட்டும்செயல் :—கடைக்கண்ணாஸ்பார்த்துப் புண்ணைசெய்தல், கச்சு கைவளைகளை அடிக்கடி திருத்தல், பக்கத்தில் நிற்போரைத்தழுவிக்கொள்ளல், உடைநெகிழ்த்தாங்குதல் முதலியன. (கக)

சேனாநீ மாயையை ஜயித்தது.

பரவசமுற் றணையவரு மெல்லியர்தங் கருத்தெல்லாம்

பலியா தாக்கிப்

பொருவிவந் துறுதிகொண்ட மனம்பசிய மரத்தாணி

பொருந்து மாபோற்

பரிதிமர பினர்நின்றார் நிறையொளியை யிருனெதிர்த்து

பற்று மேயோ

கிருவனையார் மிகநாணி யிவர்தவத்தை வியந்துவந்து

செப்ப லுற்றார்.

இ-ள்.) இவ்வாறு மெய்மறந்து தங்களைச்சேரவருகின்ற மாயாஸ்திரிகளின் கோக்கம் பலிக்காமற்செய்து ஒப்பற்ற தவநிலைமையை மேற்கொண்ட மனம் பச்சைமரத்திற் கடவிய வயிரகூடுபோற் சூரியவம்சத்திலுதித்த புத்திரர்கள் நின்றார்கள். நிறைந்த பிரகாசத்தை இருள்வந்து மறைக்குமோ? உடனே மகாலக்ஷ்மீபோன்ற அம்மாயாஸ்திரிகள் மிகவும் வெட்கமுற்று இவர்கள் தவத்திற்கு ஆச்சரியமடைந்து சந்தோஷத்துடன் சொல்வார்கள்: (எ-று.) (உ-0)

மாயாஸ்திரீகன் தோல்வியுற்றும்எல்.

வார்க்கடங்காக் கொம்மைமுலை மகளிளொனின் மூவுலகு

மயங்கு மன்றே

பார்க்கினெவர் தேவர்களின் முனிவர்களின் மதனைவெல்லப்.

படித்தோ ரம்ம

தார்க்கடம்பு துயல்வருதோட் சேயனையீர் சீர்பெறவே

தவஞ்செய் கின்றீர்

கீர்க்கணக்க ருக்குகென வாசினொலிச் சங்கரன்பாற்

சேர்ந்தா ரன்றே.

(இ-ள்-) கச்சுக்கடங்காமல் பெருத்த வட்டமாகிய முலைகளையுடைய; ஸ்திரீகளேன்ற பெயரைச்சொன்னமாதிரத்தில் மூன்றுலகத்தாரும் மயங்குவார்கள். தேனர்கள் முனிவர்கள் சரித்திரத்தைப்பார்க்குமிடத்து மன்மதனை வெல்லப் படித்த வித்தையை அநுஷ்டானத்தில் பயன்படுத்திக் கொண்டவர்கள் யாவர்? கடப்பமலை அசைகின்ற புயங்கனையுடைய முருகக்கடவுள்போல் இளமையும் அழகும் பலமும் ஒருங்குபெற்றவர்களே! கீராகவே தவத்தைச் செய்கின்றமையால் நீங்கள் கீர்க்கணக்கராகுக என்று, கீர்வதித்து அம்மாயாஸ்திரீகள் சிவபிரானிடம் சென்றனர். (எ-று.) (உக)

(சிவபிரானேவலால் அத்திரிமுனிவரீ வரந்தாவருதல்.)

மாயைவலிக் கசையாத பேராண்மைக் கமகிழ்ந்த

மாதோர் யாகன்.

துயவிரு டிகளெழுவர் தமிழ்சிறந்த வத்திரியைத்

துனைவிற் கூவிப்

போயுமைநா டித்தவஞ்செய் செளரர்கட்து, வரமளித்துப்

புகுவா யென்ன

ளாயிடைவர் தத்திரிமா தவனுமது மனங்குறித்த.

தனறமி னென்றான்.

(இ-ள்-) மாயாசக்தியின் வல்லமைக்குச் சிறிதுங்கலங்காத இப்புத்திரர்களின் பெரிய சாமர்த்தியத்தைக்குறித்துச் சந்தோஷித்த சிவபெருமான் பரிசுத்தராகிய சப்தரிஷிகளிற் சிறந்த அத்திரிமஹாரிஷியை வினாவில் அழைத்து நீர்போய் உம்மைக்குறித்துத் தவம்புரியும் செளரர்களுக்கு வரம் கொடுத்து வருவீராகவென்றாக்குராயிக்க, அம்மஹாரிஷியும் அவ்விடத்திற்கு வந்து செளரரான ரோகிணி உமது அபீஷ்டத்தைச் சொல்லுங்களென்று கேட்டார். (எ-று.)

சப்தரிஷிகள் - அத்திரி, ஆங்கீரசர், கௌதமர், ஜமதக்னி, பரத்துவாசர், வசிஷ்டர், விஸ்வாமித்திரர் என்பவர்கள். இவ்வாற்றி வேறுகவும் கூறுவர் ஒருசாரார். (௨௨)

(இதுமுதல் முன்றுகவிகளால் சௌர் வரம்வினவல்.)

வேறு.

என்ற வாசகங் கேட்டலு மனமகிழ்ந் தெதிர
மன்ற ஞறிய பங்கயப் பதமிசை வணங்கி
நின்று கூப்பிய கையினர் துதிபல நிகழ்த்திக்
குன்ற மன்னதோட் குமார்மற் நின்னகூறுவரால்.

(இ-ள்.) இவ்வார்த்தையைக்கேட்டவுடனே சந்தோஷத்துடன் எதிர்வந்து வாசகமீசும் தாமரைமலர்போலும் பாதங்களில் வணங்கிநின்று அஞ்சலியுயர்த்துநாய்ப் பலவாறு ஸ்தோத்தரித்து மலைபோலும் தோட்களையுடைய புத்திரர்கள் சொல்வார்கள். (எ-று.) (௨௩)

மூவர் தேவரை மகவெனப் பெறுந்திறன் முனிவ
நாவ லம்பெருந் தீவிடை யரசராய் நண்ணிக்
காவல் செய்யுமெம் பெரியதா யின்றகா தலர்போ
வாவல் கொண்டனம் யாங்ஙனும் பூவுல காள.

(இ-ள்.) மும்மூர்த்திகளையுஞ் சிசுக்களாகப்பெற்ற வலிமைமிக்க முனிவரயா! ஜம்புதீபத்தில் அரசர்களாயிருக்கின்ற எங்கள் பெரிய தாயார்களின் புத்திரர்களைப்போலவே நாங்களும் அரசர்களாக அபேக்ஷிக்கின்றோம். (எ-று.) (௨௪)

பூத லத்திடைப் பொன்றிடா ததுநெடும் புகழே
ய்ந லன்றியல் தில்லையா மிருந்தி யிவற்றிற்
கேது வாயருள் வளர்க்குறுஞ் செவிலியா மென்ப
தீதி லொண்பொரு ளுள்ளவர்க் கரியதெச் செயலே.

(இ-ள்.) பூமிபின்மேல் என்றும் அழியாது விளங்குமொருபொருள் புகழேயாம், அப்புகழும் ஈகையினாலே உண்டாவது, இவைகட்கு மூலகாரணமாயிருந்து கருணைக்குணத்தை வளர்ப்பதற்குத் திரவியமே செவிலித்தாயாம் என்றதென்று அறிந்தோர் சொல்வார்கள். குற்றமற்ற நல்வழியில்வரும் பொருளுடையோர்க்கு எந்த காரியம் அருமை? எல்லாம் எளிதிலே கைகூடும். (எ-று.)

“ ஒன்றாவது தயர்ந்தபுகழல்லாம் -- பொன்றாது நிற்பதொன்றில்”,
 “ ஈதலிசைபடவாழ்தலிதுவல்ல - தூதியமில்லையுயிர்க்கு”, “ அருளென்னு
 மன்பின் குழவிபொருளென்னுஞ் - செல்வச்செவிலியாலுண்டு ”, “ அதனீ
 னுமின்பமுமினுந்திறனறிந்து - தீதின்றிவந்தபொருள் ” என்னுந்தமிழ்வே
 தத்தைத்தழுவி இவ்வனங்கூறினார். (உரு)

(அத்தீரீழனிவர் கூறுதல்.)

நின்னை வேண்டிய வரமிதே யருள்கென நேய
 மன்னு சீர்முனி வரனகங் கனிந்துணை வகுப்பான்
 மின்னி லங்குவேல் வீரசே கரனென் விளம்பு
 மன்னர் மன்னவ னுளன்மனு நெறிமுறை வல்லான்.

(இ-ள்.) ஆதலால் உம்மை யாங்கள் வேண்டிக்கொள்ளும் வரமிதுவே
 கிருபைசெய்கவென்று தங்கள் கருத்தைச்சொல்ல, நிலைத்த அன்பையுடைய
 கீர்த்திபெற்ற முனிசிரோஷ்டராகிய அத்திரிமாதவர் மனமகிழ்ந்து சொல்
 வார், கேளுங்கள் புத்திரர்களே! மின்னல்போற் பிரகாசிக்கின்ற வேலைத்
 தாங்கிய வீரசேகரயாஜனென்று சொல்லப்படுகின்ற மதுதர்மரீதியுணர்ந்த
 இராஜாதிராஜன் ஒருவனிருக்கின்றான். (எ-று.) (உசு)

(இவைபுமுது.)

விண்ணந் தாங்கிய வியனெடும் புரிசைக்காம் பீரந்
 தண்ணந் தாமரைப் பழனரீன் வளங்கொள்கே தநர
 நண்ணுஞ் சீரள காபுரி நளபுரி நாடுங்
 கண்ணு மீட்கரு மெழில்பெறு மஞ்சந் கரமே.

ஆகு மைந்துமா நகரினை யாளுமவ் வரசு
 ளோகை கூட்தவப் பேற்றினுற் றோன்றியவருவத்
 தோகை மாமயி லியலின ஞண்மர்செந் துவர்வாய்ப்
 பாகின் மென்மொழி யிலக்குமி யெண்மறைப் பழிப்பார்.

(இவ்விரண்டும் ஒருதொடர்.)

(இ-ள்.) அவ்வரசன் ஆகாயமளாவிய விசாலித்த பெரிய மதில்கூழ்ந்த
 காம்பீரபுரி, குளிர்த்தாமரைமலரும் வயல்களால் பெரிதும் வளங்கொண்ட
 கேதாரநகரம், இலக்குமி வாசஞ்செய்யும் அளகாபுரி, நளபுரி, பார்க்கின்ற
 கண்களை மனதுடன் சிறைசெய்து வேறொன்றில் செலுத்த மீட்பதற்கரிய
 வாக்குகின்ற அழகினால் மிக்க அம்சபுரியென்னும் இவ்வைந்து நகரங்களை
 யும் ஆளுகின்றான்; அவனது சந்தோஷமிருகற்சே துவாகிய தவத்தினாலே

உற்பவித்த அழகிய மயில்போலும் சாயலையுடைய புத்திரிகள் எட்டுப்பேர்
செவந்த பவனம்போலும் வாயையும் சர்க்கரைப்பாகினுமினிய வார்த்தையை
புழுண்டய அஷ்ட- இலக்குமிகளையும் அழகினாற்பழிக்கத்தக்கவர்கள். (எ-று.)

(இதுவுமது.)

துங்க மேவுகற் பருந்ததி நிகர்சுடர்த் தொடிக்கை
மங்கை மார்தமி லேவனா யின்புற மணந்து
தங்கு மும்மைது ஞண்டுசெல் காறுயித் தரணி
நங்கை யைப்பூயங் கொண்டுசெங். கோனடாத் துதிரால்.

(இ-ள்.) உயர்ச்சிபெற்ற கற்பினால் அருந்ததியையொத்த பிரகாசமான
வலையையணிந்த கையையுடைய அம்மங்கையர்களில் ஐவரை நீங்களை
ரும் விவாகஞ்செய்துகொண்டு பொருந்திய மூன்றுவருட்பரியந்தம் இப்
பூமிமாதைத் தோளின்மேற்கொண்டு. செவ்வேல் செலுத்துக. (எ-று.)

பூமியைப் புயத்திற்சுமத்தலாவது - தோள்வலியால். உலகை இடரி
னின்றும் நீக்கிக் காப்பாற்றல். (உக.)

(சேனார் வாய்பெற்று மீண்டமை.)

இனிது சென்மினென் றுசெசொற் றருந்தவ னேகப்
புனிதர் தந்தவ முற்றிய களிப்பினற் பொலிந்து
பனித ருங்கணற் பாலர்தம் வரவுபார்த் திருக்கு
மனைதன் மாமல ரடிமுடிக் கிலங்குதா ராக்கி.

(இ-ள்.) நீங்கள் இன்பமுடன் செல்லுங்களென்று ஆசைவதித்து அம்
முனிவர் செல்ல, பரிசுத்தர்களாகிய இவ்வாவரும் தங்கள் தவம் நிறைவே
றிய சந்தோஷத்தார் களிப்புற்றுப்போய் நீர்துளிக்கின்ற கண்களினாலே
ன் புத்திரர்கள் ஓருகையை எதிர்பாத்திருக்கும் மாதாவாகிய கர்ணியின்
பெருமைதங்கிய மலர்போலும் பாதங்கள் தங்கள் கிரசுக்கு மாஸையாகும்
படி நமஸ்கரித்து. (எ-று.) (கூ.)

(மாதாவுக்குத் தங்கள் செய்தியுரைத்தல்.)

மேரு வின்புறத் திருந்துந் தவஞ்செய் விழைவாற்
சாரு மத்திரி பால்வரம் பெற்றதுஞ் சாற்றி
வீர சேகர யாசன மணிமுடி வேந்த

இவர வீதுரைத் துதும்விடை யீதியென் றுரைத்தார்.

பஞ்சசௌரர் தவநிலைச் சருக்கம். ௯௩

(இ-ள்.) மகமேருசாரவிலிருந்து தவஞ்செய்ய அன்புடன் தரிசனத் தந்த அத்திரிமுனிவரிடத்தில் வரம்பெற்றதையும் வியத்தமாய்ச்சொல்லி, வீரசேகரயாஜனென்கின்ற இரத்தினகிரீடந்தரித்த அரசன் அறியும்படி இச் சங்கதியைச் சொல்கின்றோம் எங்களுக்கு விடைகொடுப்பாயாகவென்று மாதாவைநோக்கிச் சொன்னார்கள். (எ-று.) (௯௧)

(இதுமுதல் நான்கு கவிகளால் மாதர் மகிழ்ந்து

புத்தி கூறல்.)

பிரிந்த வின்னலா லயர்வொடு பேதலும் புளிற்ற

வருந்த ஸீங்குமாத் துள்ளிவாய்த் திறந்தொலி வழங்கிப்

பொருத்து கன்றுகண் டன்னதோர் பொம்மலாற் பொருமி

யிருந்து தன்னையு மறந்தவ னுணர்வுவர் திசைப்பாள்.

(இ-ள்.) கன்றைப்பிரிந்த சோகத்தால் தளர்ச்சிபுடன் கலங்கிநிற்கும் ஈன்றணிமையுடைய தாய்ப்பசு தனது வருத்தம்நீங்க துள்ளிக்குதித்து வாய்திறந்து கதறிக்கொண்டு வருகின்ற கன்றைப்பார்த்தாலொத்த ஆனந்தப் பூரிப்பால் மனநிறைந்து தன்னையுமறந்து விஸ்திருதி கொண்டிருந்த மாதாவானவள் ஊனர்ச்சிபிற்று சொல்லுவாள். (எ-று.) (௯௨)

கண்ணுங் கண்ணுறை மணியுமென் னொய்யுங் கடந்த

வெண்ணில் காதலுக் குரியவன் போருரு வெடுத்துப்

புண்ணி யத்தவம் பூத்தென வந்தனார் புதல்வீர்

கண்ணி வாழ்கபல் லாண்டுநீர் நவையற நன்கே.

(இ-ள்.) எனது கண்களும், அக்கண்களிற் கருமணியும், உயிருமாயிய இவற்றின் மேம்பட்ட அளவற்ற ஆசைக்குரிய அன்புமுழுதும் ஒப்பற்ற பல வருவங்களைக்கொண்டு புண்ணிய முதிர்ச்சியாலுண்டாகும் தவத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டாற்போல் வந்த புத்திரர்களே! நீங்கள் எல்லாநன்மையும் பொருந்திப் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழ்வீர்களாக. (எ-று.)

‘சர்வேந்திரியானும் நயனம்பிரதானம்’ ஆகலால் கண்களின்மேலும் கண்களினும் ஒளிப்புலனாகிய கருமணியின்மீதும் இவற்றிலும் சிரோவட்டமாகிய உயிரின்மேலும் யாவர்க்கும் அதிகப் பிரீதியுண்டாகுமியல்புமற்றி முறையிற் கூறினார். “என்மகனென்கண்ணென்னுயிர் எல்லாவுலகுக்கும், நன்மகன்...” எனத்தசரதர் தம்புத்திரனாகிய இராமரின்மீது வைத்த அபிமானத்தை வெளியிட்டார் என அயோத்தியா காண்டத்துள் வருதலுறிக. (”

பெற்ற நாண்முத லாவியாய் நுந்தமைப் பேணி
யுற்ற பற்றெலா மும்முழை யிருத்திநன் குதவி
மற்று நன்மையென் றுள்ளவை யடைகென மனக்கொண்
டிற்றை நாள்வரை யாற்றினேன் தவப்பய னீந்தீர்.

(இ-ள்.) பெற்ற நாண்முதல் உங்களை யெனது பிராகக்கருதிக் காப் பாற்றி எனதாசையெல்லாம் உம்மிடத்திலேயேவைத்துப் பெரிதும் உதவி செய்து பின்னும் நன்மையென்பவையாவும் உங்களைச் சார்கவென்று ஓயா துசிந்தித்து இதுவனையிலும் யான் செய்துவந்த தவத்தின் பிரயோஜனத் தை எனக்குத்தந்தீர்கள். (எ-று.)

நீங்கள் செய்தது வெளிப்படைத்தவம், நீங்கள் கேட்குமடையவேண் டென்று யான்செய்தது மானசீகதவம் என்பாள் 'மனக்கொண்டு' என் றாள். நீங்கள் அத்திரிமஹாரிஷியால் வரம்பெற்றாலும் யான் உங்களால் ஜன்மசாபல்யமடைந்தேன் எனத் தன் ஆநந்தத்தை வெளியிட்டாள். (கச)

ஆங்கம் மன்னவற் கெண்மர்புத் திரிகளென் தறைந்தீ
ரோங்கு நற்குணத் துந்தைபால் வரம்பெற்றீ யுயர்ந்த
தேங்கொ டார்ப்புயத் துணைவரம் மூவர்க்குஞ் செய்ய
பூங்கொம் பன்னவம் மூவர்தம் மையுணம் புரிவீர்.

(இ-ள்.) நீங்கள் கூறிய அந்த அரசனுக்குப் புத்திரிகள் எட்டுப்பேர் என்றீர்களே. உங்கள் ஐவருக்கும் ஐந்துபேராக, அழகிய புஷ்பக்கொம் பையொத்த மற்ற மூன்றுகன்னிகைகளையும் நற்குணங்களால் உயர்ந்த உய் கள் பிதாவினிடம் வரம்பெற்றுச் சிறந்த தேன்பொருந்திய மலர்மாலை சூடிய புயங்கனையுடைய நும் சகோதரர்கள் மூவருக்கும் விவாகம் செய்விப் பீராக. (எ-று.) (கரு)

ஒக்கத் தேரூன்றிய துணைவர்தம் முட்கலந் தொன்றித்
தக்க செய்துவா முறுகினேர் தருவதொன் றிலதான்
மிக்க சோதரர் தம்மொடுஞ் சேர்கென விடுத்தான்
மக்கட் பேற்றினால் வருபய னெய்திய மங்கை.

(இ-ள்.) உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் தம்மில் பேதமற்ற மனத்தோடு சிந்து ஒற்றுமையுடன் தருந்தகாரியங்களைச் செய்து வாழ்வதற்கிணை ன வேறொருறுதியுண்டோ? பெருமைமிகுந்த உங்கள் பிராதாக்களுடன் ஈல்வீராகவென்று விடைகொடுத்தனுப்பினான் புத்திரப்பேற்றால் உண்டா ப பயனை அடைந்த கர்னிகியம்மன். (எ-று.) (கக)

பஞ்சசௌரீ தவநிலைச் சருக்கம். கூன

(வீரசேகரானிடம் செல்லுதல்.)

எருத்த மேந்திய திசைச்சுமை யெறுழுவலிப் பணைக்கை
யொருத்த லெட்டுமோர் நெறிக்கொடு படர்ந்தன வொப்பத்
தரித்த வார்கழற் காளைய னொண்மருஞ் சார்ந்தார்
மருத்த யங்குதார் வீரசே கரன்வள நகரே.

(இ-ள்.) பிடரியிற் சமந்த திக்குகளின் பாரத்தையுடைய மிக்க வலி
மைபெற்ற பருத்த துதிக்கையுள்ள திக்குயானைகளெட்டும் ஓர்வழிக்கூடிச்
சென்றிற்போல நீண்ட வீரக்கழலையணிந்த வாலிபர்களெண்மரும் பரிமள
மாலேகூடிய வீரசேகரயாஜன் அரகபுரியும் வளப்பமுள்ள காம்பீரபுரிக்குச்
சென்றார்கள். (எ-று.) (கூன)

பஞ்சசௌரீ தவநிலைச்சருக்கம் முற்றும்.

பாயிரமுட்படக்கூடிய சருக்கம் கூ-க்கு திருவிருத்தம் ௧௮௨.

ஏழாவது

*முடிசூடு சருக்கம்.

[இச்சருக்கத்தால் செளரர் திருமணம்புரிந்து முடிபுனைந்தரசசெய்த
கதை கூறப்படும்.]

(காம்பீரபுரியின் மதில்வரீணனை.)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

எல்லேவான் முகடு காறு மெழுந்துமேற் செலும்வா யின்றி
வில்லுமிழ் கலன்க னேரும் வியனிலைக் கதவிற் றுகி
மல்லலம் புவனஞ் சூழ்ந்த திகிரிமால் வணானேர் காட்டுஞ்
சொல்லுறு பகைப்பேர் மாய்க்குந் தொழிற்பொறி யமைந்த நொச்சி.

(இ-ள்.) அண்டகடாக உச்சிவனையிலுமுயர்ந்து ஒளிவீசுகின்ற சூரிய
சந்திரர்கள் மேலே செல்வதற்கு வழியில்லாமைமால் தங்கிச் சமயம்பார்க்
கும் ஒங்கிய நிலையமைந்த கதவுகளையுடையதாகி வளப்பமான பூமியைச்
சூழ்ந்த சக்கிரவாளகிரிக்குச் சமான்மரீகத் தன்னைக்காட்டுகின்றதும். பகை
யென்னும் பெயரையும் கொல்லுகின்ற வேலைப்பாடமைந்த பொறிகளையு
டையதுமாம் அக்கமரீரபுரியைச் சூழ்ந்த மதில். (எ-று.)

(க)

(அகநா.)

எழுகட லொருங்க ளாவி யிருந்தன வகழி நீர்வேட்
டிபுரிநீழ் குலத்தி னோடு மிடிக்குரல் வயிரக் கோட்டுப்
பொழிகடாக் களிறு தங்க ளினமெனப் புழைக்கை நீட்டி
விழைவொடுங் குழுமி யாடும் வியத்தகு பொவிவிற் றம்மா.

(இ-ள்.) சப்த சமுத்திரங்களும் ஒன்றுகூடியிருந்தாவொத்த பெரிய
அகழியானது, ஜலமுண்ணவிரும்பி விண்ணினின்றும் இறங்குகின்ற முகிற்
கூட்டத்துடனே இடிபோன்ற குரலையும் வயிரப்பூண்டரித்த கொம்பையு
முடைய மதம்பொழிகின்ற யானைகள் துவாரமுள்ள துதிக்கையை நீட்டித்
தங்களினமென்று நினைத்து ஆசையுடன் கூடி விளையாடுகின்ற ஆச்சரிய
மிசூந்த விளக்கத்தையுடையது. (எ-று.)

(உ)

(இதுவுமது.)

பாயொளிக் கலன்க் னேற்கும் படாமுலைப் பாவை யன்னார்
துயவான் முகக்குத் தோற்ற துயனொலா மறுகாற் றும்பி
வாயொலி விளரி கேளா மறந்தன மதிகண் டெள்ளி
மேயதான் முளரி சாம்பும் விரிபுனற் கிடங்க் தன்றே.

(இ-ள்.) பரவுகின்ற காந்தியுள்ள இரத்தினுபரணங்கள் அசைந்தாடு
கின்ற சாயாத ஸ்தனங்களை யுடைய அந்நகர மாதர்களது பரிசுத்தமான
ஒளிபொருந்திய முகத்திற்குத் தோற்றுப்போனதாலுண்டான துன்பங்களை
யெல்லாம் பகற்காலத்தில் ஆறுகால்களையுடைய வண்டிகள் ஒலிக்கும் விள
ரிப்பாடலைக் கேட்டு மறந்திருந்தாலும் இரவில் சந்திரனைக்கண்டு அதை
ஒத்த முகத்தின் ஸ்மிருதி (ஞாபகம்) உண்டாவதால் தளர்பொருந்திய தாம
சாமலர்கள் வாடுகின்ற விரிந்த நீரையுடையது அஃவகழி. (எ-று.)

இரவில் இயற்கையாய்வாடும் தாமசைகளை மாதர்முகத்துக்குத்தோற்ற
அவமானம் நெஞ்சுசுடச் சந்திரனைக்கண்டு ஞாபகித்து வாடுகின்றனவென்
றும் பகற்காலத்தில் வாடாமை வண்டிகளின் இன்னிசைப் பாடலைக்கேட்டு
அந்நினைப்புண்டாகாமையாலேயாம் என்றும் தற்குறிப்பேற்றினார். ஒரு
பொருளைக்கண்டு அதை ஒத்ததும் முன்னறிந்து மறந்ததுமாகிய மற்ருேர்
பொருளினின்றே ஞாபகமுண்டாவதை 'ஸ்மிருதி' என்பர் வடநூலார். ()

(கோடிகன்.)

சூக்கமழ் நறுஞ்சில் லோதிப் பூவையர் சுமக்க லாற்றா
நீக்கிய கலன்க டம்மி னிவந்தொளிர மணியு முத்தும்
போக்குவ திருளை வேண்டா மிகையெனப் புந்தி கொண்டோ
வீக்கிய கொடிகள் வானின் மிளர்கடர் தேம்பச் சாடும்.

(இ-ள்.) புட்பங்களின் நறுமணம் வீசுகின்ற பொன்வட்டத்தகட்டணி
தரித்த கூந்தலையுடைய அந்நகரமாதர்கள் சுமக்கமாட்டாமல் களைந்தெறிந்த
ஆபரணங்களினின்றும் பிதுக்கிப் பிரகாசிக்கும் இரத்தினங்களும் முத்துக்
களும் பகவிலும் இரவிலும் இருளை நீக்கிச் சூரியசந்திரர்களைப்போல் பிரி
காசிக்கின்றன. ஆகையால் இச்சூரியசந்திரர்கள் வேண்டாம் அதிகம்
வதற்கு? என்று நினைத்துத்தானே கட்டப்பட்ட கொடிச்சிலைகள் ஆகாயத்
தில் விளங்கும் சூரியசந்திரர்களை நையப்புடைக்கின்றன. (எ-று.) (சு)

(மாடங்கன்.)

பொன்னில மெனவின் னுடி புகலுறு மெய்ம்மை தேர்த்தாங்
கன்னலிற் கனிந்த தீஞ்சொற் கவிரிதழ்த் திருமான் வாழ்க்கை
யின்னகர்க் கனக மாட மெறிசுடர் தழுவி யன்றே
பன்னரும் பெருமை மேலோர் பாங்குறி லரிது கொல்லோ.

(இ-ள்.) சுவர்க்கலோகத்தைப் பொன்னுலகமென்று சொல்வதின்
உண்மைக்காரணத்தை நன்றாய் அறிந்துகொண்டோம். அஃதென்னவெ
னில் :—கரும்பினிலுமினிய சொல்லையும் முருக்கம்பூப்போற் சிவந்த இதழ்
களையுமுடைய இலக்குமிபோன்ற மாதர்களின் வாசஸ்தானமாகிய இப்
பட்டினத்தில் பொன்னாற்சமைத்த வீடுகளின் பிரகாசம் அங்கே தாக்குவ
யிதயாம். சொல்வதற்கரியபெருமை மேன்மக்களையடுத்தவர்கட்கு எளிதில்
கிட்டெல்லவா? (எ-று.)

(ரு)

(கடைவீதி.)

காலத்தா னிலத்தான் வேறு காண்பொரு ளொருங்கு காட்டிச்
சாலத்தாங் கொள்வோர் கொள்ளுந் தரமறிந் தினிது நல்கி
ஞாலத்தார் மாந்தர் யாரு நவிலிசைத் தொகுதிக் கூல
நூலுற்ற கேள்வி யாய்ந்த நுண்மதிப் புலவர் மானும்.

(இ-ள்.) கடைவீதிகள் வெவ்வேறு காலங்களில் நாளுதேசங்களிலும்
திவுகளிலும் உற்பத்தியாகின்ற வஸ்துக்களை ஒருசேரத் தனக்காண்பித்து
மிகுதியும் வாங்குகிறவர்கள் வாங்கும் வஸ்து விசேடங்களையறிந்து நயமான
விலைக்குத்தந்து உலகத்திற்பொருந்திய மனிதர்கள் யாவரும் பேசுகின்ற
பலவகைப்பாஷைகளின் ஒசைத்தொகுதியையுடையனவாகையால் அவ்வா
றே சிறுபொழுது பெரும்பொழுதென்னும் காலவிகற்பங்களாலும் குறிஞ்சி
முதலிய ஐவகை நிலங்களாலும் வெவ்வேறாக வகுத்தோதப்பெற்ற அகப்
பொருள்களையும் அதனின் வேறுகிய புறப்பொருட்களையும் ஒருசேரக்கற்ற
சமர்த்தைக்காட்டித் தாம் கூறுவதைச் செலியிற் கொள்வோர் கொள்ளும்
வகையறிந்து முகமலர்ந்து வழங்கி, உலகத்து மனிதர் யாவரும் சிலாகித்துச்
சொல்லும் கீர்த்தி மிக்கவர்களாகிய சாஸ்திரார்த்தங்களைக் கேள்வியால்
ஆராய்ந்து பெற்ற நுட்பமான புத்தியையுடைய வித்துவான்களை ஒத்திருக்
கின்றன. (எ-று.)

குறிப்பு :—கடைவீதி புலவர்களைப் போலுமெனச் சிலேடையுடையம்
கூறப்பட்டது. 'இனிது நல்கி' என்பது இடத்து நிகழ்பொருளின்றொ
ழிச் இடத்தின்மேனின்றது. 'ஊருணிகர்நிறைந்தற்று' என்றற்போல.

‘மாந்தர்யாரும் நவிலிசைத்தொகுதி’ யென்றார், பேசுகின்ற பல்வேறுபாடுகளை எழுத்து வடிவந்தோன்றாமல் பேர்ணைச்சல் மயமாகியிருந்தமை விளங்கற்கு. இவ்வாறே சிந்தாமணியில் “புட்பயில்பழுமரப்பொலிவிற்றுகிய” எனவும், திருவிளையாடலில் “மாயகாரியவொலியன்றிவான்முதற் கருவி, ஐயகாரியவொசையேயாய்க்கிடந்தன்றே” எனவும் வருதலறிக. மற்றோர் பொருளில் ‘இசை’ கீர்த்தியைச் சுட்டிற்று. இன்னபொழுது இன்னதினைக்கும், இன்னபகுதி இன்னதினை இன்னகாலத்திற்கும் உரிய தென இலக்கணக்கூறப்படும் அகப்பொருட்களையே ‘காலத்தானிலத்தான் வேறுகாண்பொருள்’ எனச் சுருங்க விளங்கவுணர்த்தார். ‘வேறு’ என்பதனை மத்திமதிபமாக்கி வேண்டுமிடந்தோறும் ஒட்டுக. (எ)

(விதி.)

கரத்துவில் வினைநா ணேற்றுங் காளையர் பயிலும் வீதி
பரிக்குழாந் தடந்தேர் நீண்ட பணைக்கைவெற் பொலியி னாலே
யரற்றுதெண் கடலைத் திண்பே ரசனிசா லங்கண் வானை
யுரத்தினு ணேற்று மென்னி னதனெழி னுணைக்க லாமே.

(இ-ள்.) கைவில்லை நானேறிட்டு வருகின்ற வீரர்கள் உலாவுகின்ற வீதிகள் குதிக்கூட்டங்களும், பெரியதேர்களும், நீண்ட பருத்த தும்பிக் கையுடைய மலைபோன்ற யானைகளையிடும் ஒலியினாலே சப்திக்கின்ற தெள்ளிய கடலையும், வலிய பேரிடிமிக்க அழகிய இடத்தையுடைய ஆகாயத்தையும் மனதிலே வெட்கமுறும்படி செய்விக்குமென்றால் அவ்வீதிகளின் சிறப்பு நம்மாற் சொல்லத்தக்கதாகுமோ? (எ-று.)

வீரர்கள் தங்கள் கைவில்லை நானேற்றுவார்கள்; அதுபோலவே இரத கஜதூரக சப்தத்தினாலே வீதி ஆகாயத்தையும் கடலையும் நானேற்றுகின்றது என்றார். நானேற்றல் - நாரிபூட்டல், வெட்கப்படுதல். (அ)

(சௌரீ நகரப்பிரவேசம்.)

கதிர்விடு குலிசப் புத்தேள் காவல்செய் நகரம் விண்ணின்
றதிர் திணை யவனிக் காட்சி யருத்தியா லிழிந்த தேய்க்கு
மதர்மழை யரிக்கட் டோகை மயிலுலாங் குன்ற மாடப்
பதியினன் னிமித்தம் வாய்ப்பப் புக்கனர் பரிதி வேலார்.

(இ-ள்.) சுடர் வீசுகின்ற வச்சிராயுதந்தரித்த தேவேந்திரன் அரசுபுரியும் அமராவதி நகரமானது ஒலிக்கின்ற கடல்கூழ்ந்த பூமியிலுள்ள வீசேகூட காட்சிகளைப்பார்க்கும் ஆசையால் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி தங்கி

ஹம்போலிருக்கின்றதும் செருக்கையும் குளிர்ச்சியையும் செவ்வரியையுமுடைய கண்ணைப்படைத்த கலாபமயில்போலும் மாதர்கள் உலாவுகின்ற மலைபோலுயர்ந்த வீடுகளையுடையதுமாகிய அக்காமபீரபுரியில் நற்சகுனம் எதிர்வர ஒளிதங்கிய வேலைத்தரித்த இப்புத்திரர்கள் புருந்தார்கள். (எ-று.)

.(அரசன் எதிரீகொள்ளல்.)

வாட்டிறல் வேந்தம் கொற்றர் வருகைமுற் துணர்த்த லாலே
யீட்டநாற் படையுஞ்சூழ வெழுந்துபல் வீயும யார்ப்பக்
கோட்டிய சிலைநு தற்பூந் கொடியனார் நிருத்த கீதப்
பாட்டொடு மெதிர்கொண் டான்மேற் பயனறிந் துவக்கு நீரான்.

(இ-ள்.) வாய்புத்தத்தில் வல்லவனாகிய வீரசேகரயாஜமகாராஜனுக்கு இவர்கள் வருகையைத் தூதர்கள் முன்னமே தெரிவித்ததால், கூட்டமாகிய இரதஜதுரகபதாதிகளென்னும் நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழவும் பலவகை வாத்தியங்களும் முழங்கவும் வளைக்கப்பட்ட வில்லையொத்த நெற்றியையுடைய பூங்கொம்பை ஒத்த ஸ்திரீகளின் ஆடல்பாடல்களுடனும் எழுந்து எதிர்கொண்டான். பின் வருங்கால சம்பவத்தை அத்திரிமுனிவர் சொல்லத்தெரிந்து சந்தோஷிக்கின்ற அம்மன்னவன். (எ-று.) (க0)

(இதுமுதல் நான்குவிகள் அரசனோடு அளவளாவிப்

பேசுதல் கூறும்.)

காதலு மகிழ்வு மன்புந் கலந்துகைம் மிகலால் வென்றி
மாதுறை வலயத் தோட்கள் விம்மின வலந்து டிப்பப்
பூதல மங்கை நல்லன் புண்ணிய முடைய னென்னுத்
தாதலர்த் தொடித்தோ ளாரத் தழுவிநன் முகமன் கூறி.

(இ-ள்.) ஆசையும், சந்தோஷமும், அன்பும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து அதிக ரித்தலால் ஜயலக்ஷ்மீ குடியிருக்கின்ற வாகுவலயமணிந்த புயங்கள் விம்மி வலப்புறந்துடிக்க இப்பூமியாகிய மங்கை நல்ல புண்ணியமுடையவளென்று கூறி மகரந்தம் நிறைந்த மலர்மாலையுடைய புயங்களால் மகிழும்படி அப்புத்திரர்களைத் தழுவி நன்மையான உபசரணைகளும் சொல்லி. (எ-று.)

ஆண்களுக்கு வலமும் பெண்களுக்கு இடமும் துடித்தல் சுபக்குரியாம். தனக்குப்பின் இப்பூமியை யாவர் கொடுங்கோன் மன்னராள்வா லோவென்றெண்ணியிருந்த குறை நீங்கிற்றென்பான் 'பூதலமங்கை நல் லன் புண்ணியமுடையள்' என்று அதன்மேல் வைத்துக்கூறினான். (கக)

ஒன்றமை யாது வைய முறுபொறை யாற்ற வென்ன
நின்றமா மேரு வெற்பின் றுணையென நவந்த காட்சிப்
பொன்றிணி சிகரப் பத்தி மண்டபம் போந்து வெவ்வே
றென்றுமா தனத்தி ருத்தி யுற்றமை விளம்பக் கேட்டு.

(இ-ள்.) பூமியின் மிக்க பளுவைச் சுமப்பதற்கு ஊமேருகிரி ஒன்றால்
முடியாதென்று அதற்குத் துணையாக நின்றாலொத்த தோற்றத்தையுடைய
பொன்னைக்கிணித்துச் செய்த சிகரவரிசைபொருந்திய கொலுமண்டபத்
திற்கு அழைத்துக்கொண்டுசென்று வெவ்வேறான சம ஆதனங்களிலிருக்
கச்செய்து வந்தவிவரத்தைச் சொல்லக்கேட்டறிந்து. (௭-று.) (௧௨)

பைந்தொடி யானா யீன்றே நெற்பினிப் பானா யாளு
மைந்தரின் மென்ன மாழ்கி மறுகினேற் குறுகி யீந்தீர்
நுந்தவ நிற்ப வீன்னே தும்மைநன் மருக ராக்கு
மெந்தவ மெளிய தேயோ விருமையு மளித்த தம்மா.

(இ-ள்.) பசிய பொன்வளையலணிந்த பெண்குழந்தைகளைப் பெற்ற
தனால் எனக்குப்பின் இந்நகரையாள்வதற்குத் தக்க புத்திரரில்லையென்று
மயங்கித் துக்கமுற்றிருக்குமெனக்கு நிச்சயமான இன்பத்தையளித்தீர்கள்.
நீங்கள்செய்த தவமிருக்கட்டும். இத்தகைய உங்களை நன்மைபொருந்திய
மருகீர்களாக்கிய எங்கள் தவமென்ன இலேசானதோ? இகயரசுகங்களை
ஒருங்கே தந்தது என்றான் வீரசேகரயாஜராஜன். (௭-று.)

இவாகளை மருகராகப் பெறுதற்குத் தானொருவன்செய்த தகம்போ
தாது, தன்குலத்தோர்செய்த தவப்பயனானேமுடிந்தது என்பான் 'எந்தவம்'
எனப் பன்மையாய்க் கூறினான். “ . வலஞ்செய்துவணங்க டெளிவந்தவிது
முந்தென் - குலஞ்செய்தவம்...” என்று தசபுதன் விசுவாமித்திரர் வந்த
போது கூறியதாகக் கம்பர் கூறுவதுங்காண்க. (௧௩)

கழிநெடும் பதல்கண் மானங் கதுவலா வீரவை யஞ்சி
யழிபசி சுடத்தேம் புற்றோர்க் கமுதம்காய் நிறைவ தாயி
னெழிகென வுணாப்பர் கொல்லோ வுதவிமற் றிதன்மே லுண்டோ
கெழுவுகைம் மாறெவ் வாத வருகெனக் கிளக்கற் பாற்றே.

(இ-ள்.) மிகுந்த பலதினங்களாய் மானம் குழந்த மனநிலையோ யானாக்
குறையிரப்பதென்றஞ்சி ஒருவரையுங் கேளாமல் எல்லாப்பெருமையையும்
முற்றக்கெடுக்கவல்ல பசித்தீசகட வாடியிருந்தவர்களுக்கு தேவாயிர்தம்
தானாகவே வாயில்வந்துபுகுமாயின் வேண்டாமென்பார்களோ? நல்வவுத்

கள் ஒருவர்க்குச் செய்யும் நன்றி இதனின் மேலானது யாது? பிரதிபுகாரத் தை மிஞ்சத்தக்க வபுகாரங்களைக் கருணையென்றே சொல்லவேண்டும் என்றான் அரசன். (எ-று.)

தன்பெண்ணருக்கேற்ற நாயகன்மார்களை யாரிடத்துச்சென்று கேட்ப தென்னுமானத்தாலஞ்சித் துக்கமுற்றிருந்த தன்குறையை வலியவந்து தீர்த்த வபுகாரத்தை முன்னிட்டு இவ்வாறுவமை கூறினான். இதனிற் சிறந்த வபுகாரம் வேறில்லையாதலாலும் இதற்கேற்ற கைம்மாறாக என்ன செய்தாலும் சமானமாகாததாலும் இதனை உவ்வே பெருங்கருணையெனக் கொண்டு ஸ்தோத்தரிப்பேன் என்பான் 'கைம்மாறெவ்வாத அருளெனக் கிளக்கப்பாற்று' என்றான். 'ஓவ்வாத' வினைப்பெயர். (௧௪)

(விவாகயத்தனம்.)

எனப்பல மகிழ்ச்சி கூறி யெழில்கொண்மா நகர மெங்கும்
நினைக்குமுன் னணிக தேய நிருபருக் கோலை தீட்டி
யனுப்புக வதுவைக் கேற்ற வமைக்குக வென்றா னேவும்
வினைக்குறு வயவர் வெள்ளம் விணாந்தன படர்ந்த மாதேச.

(இ-ள்.) என்றிவ்வாறு அநேக சந்தோஷவார்த்தைகளைச் சொல்லி அப்பெரிய பட்டினமெங்கும் கால்மாத்திணைக்கு முன்பாகவே அமுகு மிகும் படி அலங்கரிக்க; அவ்வத்தேசமன்னர்களுக்கு முகூர்த்தவோலை எழுதிய னுப்புக; கல்யாணத்துக்கு வேண்டபவற்றை அமைத்துத்திட்டஞ்செய்க; என்றாக்குபித்தான். அரசனேவிய காரியங்களைச் செய்கின்ற வீரர்கள் கூட்டம் அதிவினாவில் வியாபித்தன. (எ-று.)

“உன்னல்காலே...” என்றமாத்திணைச் சூத்திரத்தால் நினைக்குமுன் என்பதற்குக் கால்மாத்திணைக்குள்ளாகவே எனப் பொருள்கொண்டாம். கொள் என்னும் வினைப்பகுதி கொள்வென வினையெச்சப்பொருடந்தது “அறுவேறுவகையின்...” என்னும் திருமுருகாற்றுப்படையிற்போல. ()

(நகராயலங்கரித்தல்.)

தன்னிகர் தானே யாய தனிக நணியும் பெற்றாற்
பொன்னக ரதனை வென்ற தென்பது பொருட்சொல் லாமே
விநக ரொழிலே நோக்கி யமைப்பையு மறந்த நாட்டத்
தன்னவர் சுரநோ டொத்தா ரம்மையர் மகளி றொத்தார்.

௦ (இ-ள்.) அலங்கரிக்காமலிருக்கும்போதே தனக்குத்தானே சமான மாகிய அந்நகரம் (புதிதாக) அலங்கரிக்கப்பெற்ற இச்சமயத்தில் [இந்திரன்

வசிக்கும்) அமராவதி நகரத்தை ஜயித்துவிட்டதென்று சொன்னாலும் அச் சொல் பயன்படுசொல்லாருமோ? இப்பட்டினத்தின் அழகைப்பார்த்து நிறலால் இமைப்பதை அறவே மறந்துபோன கண்களையுடைய மனிதர்கள் தேவர்களைப்போலவும் ஸ்திரீகளைல்லாம் அரம்பா ஸ்திரீகளைப்போலவும் காணப்பட்டார்கள். (எ-று.) (கௌ)

(இதுமுதல் நான்குவிடங் விவாகத்திற்கு அரசர்களும், தேவர்களும் வரல் கூறும்.)

எங்கணும் களிற்றி னீட்ட மெங்கணும் பரிமா வீட்ட
மெங்கணும் தடந்தே ரீட்ட மெங்கணும் பதாதி யீட்ட
மெங்கணும் கவிதை யீட்ட மெங்கணும் பதாகை யீட்ட
மெங்கணும் பல்லி யுத்தி னெழுமொலி யீட்ட மம்மா.

(இ-ள்.) எல்லாவிடத்திலும் யானைக்கூட்டங்களும், குதிரைக்கூட்டங் களும், பெரிய தேர்க்கூட்டங்களும், காலாட்கூட்டங்களும், குடைகளின் கூட்டங்களும், கொடிகளின் கூட்டங்களும், பலவகை வாத்தியங்களினின் றெழும் சப்தங்களும் (செறிந்திருந்தன).

செறிந்திருந்தன என்பது அவாய் நிலையான் முடிந்தது எனைய கூட் டங்களையுந் தழுவி முடித்தற்பொருட்டு. (கௌ)

அங்கர்கண் னடர்க லிங்க ரவந்தியர் சீனர் சோழர்
கொங்கர்பாண் டியர்ம ராடர் குடகர்சா ளவார்சவ் வீரர்
ஊங்கர்ப் பர்பாஞ் சாலர் வைதர்ப்பர் யவனர் கொல்லர்
கொங்கண் றோனைத் தேயக் கொற்றவர் துவன்றிச் சூழ்வார்.

(இ-ள்.) அங்கம், கண்ணடம், கலிங்கம், அவந்தி, சீனம், சோழம், கொங்கு, பாண்டி, மராடம், குடகம், சாளவம், சுவ்வீரம், வங்கம், பப்பரம், பாஞ்சாலம், விதர்ப்பம், யவனம், கொல்லம், கொங்கணமுதலிய தேசத் தரசர்களும் மற்ற எல்லாத் தேசாதிபர்களும், படைஞரும் நெருங்கிச் சூழ் தார்கள். (கௌ)

மனந்தொடர் நாட்டங் கையின் வழிச்செலப் பரத நன்னு
லினந்தெரி பொலம்பூங் கொம்ப ரியற்றுந் நடனக் காட்சி
கனிந்தவே ழிசையாம் வாரி கடைந்தெடுத்தளிக்குங் கீத
மெனுஞ்சுவை யமுத வேட்கைக் கிமையவர் குழாங்கண் மொய்ப்ப.

(இ-ள்.) மனத்தாற் பின்றொடரப்பெற்ற கண்கள் கையின் வழியே ஊடக்கப் பரத சாஸ்திர வகைகளை நன்குணர்ந்த பொன்மயமான பூங்கொம்

புரணம் ஆடற்கணிகையர்புரியும் நடனக்காட்சிக்காகவும், சுவைமுதிர்ந்த எழிசையாகிய சமுத்திரத்தைக் கடைந்துண்டாகிய அமுதத்தை வாரிக்கொடுத்தாலொத்த சுவையையுடைய தீதப்பண்களைக்கேட்கும் விருப்பத்தினாலும் தேவர் கூட்டங்கள் நெருங்குவன. (எ-று.)

ஆடற்கண் அபிரயக் கைகளின்வழிக் கண்ணோக்கமும் அந்நோக்கின் வழி மனமும் செல்லுமென்கை "...வைவழிநயனஞ்செல்லக் கண்வழிமன முஞ்செல்ல - வையறுண்ணிடையாராடு மாடல்..." என்ற இராமாவதார மிதிலைக்காட்சிப் படலத்துங்காண்க. (கக)

இரவியின் வழிவந் தோங்கு மெழிற்றடந் தோளி னுர்தந் திருமலி வதுவை காண்பா னீண்டினர் திசையிற் காவன் மருவுபா வகரு மட்ட வசக்களுஞ் சுடரு மேனைப் பொருவில்பல் கணத்தி னோரும் புரிந்துவா னிடமின் மென்ன.

(இ-ள்.) சூரியன் மரபிலுதித்து உயர்வுபெற்ற அழகிய பெரிய புயங்க னையுடைய இப்புத்திரர்களின் திருமணக்காட்சியைக் காணவிரும்பி அஷ்ட திக்குப்பாலர்களும், அஷ்டவசுக்களும், சூரியசந்திரர்களும், மற்ற நிகரில் லாத பலகணத்தலைவர்களும் ஆகாயம் இடமில்லையாக வந்து நெருங்கினார்கள். (எ-று.)

அஷ்டவசுக்களாவன :—அனலன், அனிலன், ஆபச்சைவன், சோ மன், தரன், தருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்னுமிவர். திக்குப்பால ருள் அக்கினிசேர்த்தனல் 'சுடரும்' என்பதற்குச் சூரிய சந்திரர்களை மாத்திரம் கொண்டோம். (20)

(சித்திரகுப்தர் வருகை.)

பாங்கக லாத காதற் பன்னியர் குமரர் குழத் தேங்கும ழலங்கன் மார்பிற் சித்திர குப்த ஞெய்தித் தாங்கரு முவகை கூரத் தனையணா யுவந்து புல்லி யாங்கண்மண் டபத்தில் வேந்த னுடனளா யமர்த்தார் மாதோ.

(இ-ள்.) தேன் பரிமளிக்கும் மாலையுலாவும் மார்பினையுடைய சித்திர குப்தர், பக்கத்திலே நீங்காத ஆசைக்குரிய மனைவியரும் புத்திரரும் குழும் படித் திருமணமண்டபத்தைச் சேர்ந்து பொறுத்தற்கரிய சந்தோஷம் மிகத் தன் தவகுமாரர்களை ஆநந்தத்துடன் தழுவிக்கொண்டு வீரசேகரயாஜமஹா ராஜனுடன் அளவளாவி வீற்றிருந்தார். (எ-று.) (21)

(விவாகமாதர் மண்டபப்பிரவேசம்.)

விஞ்சுமா தரத்தாற் றாய விரைத்துவர் நறிய நீரான்
மஞ்சன மாட்டி வாம மணிக்கலன் றிருத்திச் செய்ய
பஞ்சடி சேப்பக் கொங்கைப் பரம்பொரு மருங்கு தேம்ப
வஞ்சியர் தம்மைச் சேடி மார்கண்மண் டபத்துச் சேர்த்தார்.

(இ-ள்.) அதிகரிக்கின்ற காதலினாலே பரிசுத்தார்த்தமாக இருவரை வாசனைத் திரவியங்களாலும் பத்துவகைத் துவர்களாலும் கலப்புற்ற வாசனையினால் திருமஞ்சனஞ்செய்வித்து ஒளிபொருந்திய இரத்தினபரணங்களைத் திருத்தமாய்ப் புனைந்து ஸ்தனபாங்களைச் சுமக்கமுடியாமல் இடைவருந்துவதைக்கண்டு செம்பஞ்சுட்டிய பாத்தங்கள் கோபித்தாற்போற்சிவக்கமணப்பெண்களெண்மரையும் தாதிமார்கள் விவாகமண்டபத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். (௭-று.)

கடத்தலாற் சிவந்தபாதங்கள் இடையையவருத்துங் கொங்கைகளின் அரிதிபொருமல் கோபித்துச் சிவந்தன எனத் தற்குறிப்பேற்றினார். “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்” என்னும் விதியால் ‘சேப்ப’ என்பதற்குக் ‘கோபிக்க’ எனப் பொருள் கூறிலும். இருவரை விரை. ஓமாலிகை, பஞ்சவாசம்; என்பன. இவற்றுள் ஓமாலிகை முப்பத்திரண்டு வாசனைப் பொருள் (புருகுசட்டம் முதல் குக்கில் ஈறாகவுள்ளன) சேர்ந்தது. பஞ்சவாசமாவன :—கஸ்தூரி, குங்குமப்பூ, கர்ப்பூரம், அகில், சந்தனம் என்னுமைத்துமாம். துவர் பத்தாவன :—ஆல், அரசு, அத்தி, இத்தி, கடுக்காய், நெல்வி; தான்றி, மா, நாவல், கருட்காலி என்னுமவை. இத்திரவியங்களை வெவ்வேறு சேர்த்ததைத்துப் பூசி முழுக்காட்டல் விவாகதூல் விதி. சீவசுந்தரமணி கார்த்துவத்தையாரிலம்பகம் கருக-வது கவியாகிய “கங்கையின்களிற்றினுச்சிக் கதிர்மணிக் குடத்திற்றந்த - மங்கலவாசநன்னீர் மணிநிறங்கழீஇயதொப்ப, நங்கையைநயப்பவெல்லா விரையோடுதுவருஞ்சேர்த்தி - யங்கரவல்குலாளை யாட்டினாரரம்பையன்னார்” என்பதிலும் இருவரை வாசமும் பத்துத்துவரும் கூறப்படுதலாக. (௨-௨)

(விவாககன்னிகைகளின் பெயர்.)

வேறு.

வாருவாங் கொங்கைச் சாம்பவி நல்லு

மாவதி யேழுத்தி காந்தைம யூர

சேரிழை யெழின்மீ னாவதி திங்க

னிகர்முகப் பான்மொழித் தேனுகை நெடிய

காருறு சுரிமென் பூங்குழற் காமி
காந்தையிற் திரவர வாணியென் மென்மர்
பாரினின் மங்கை மாபொழிற் கெல்லை
படைத்தனர் காட்டிய பண்பினர் மாநோ.

(இ-ள்.) கச்சணிந்த ஸ்தனங்கனையுடைய சாம்பலி, நன்மைமிக்க உமர்
வதி, முத்திகளந்தா, ஷ்ருகன்னிகா, அழகிய மீனாவதி, சந்திரன்போல் முக
மும் பாலினினிய மொழியுமுடைய தேனுகா மஹேஸ்வரி, மேகம்போற்
கறுத்து சுழித்த மெல்லிய மலர்குடிய கூந்தலையுடைய காமிகாரந்தா, இந்திர
வர்வாணி என்னும் எண்மரும் இப்பூமியின்கண் மாதர்களின் பேரழகுக்கு
வரம்பு இதுவாகுமென்று பெற்றுக்காட்டினுற்போன்ற சுந்தரிகள். (எ-று.)

‘படைத்தனர்’ முற்றெச்சம்.

(உரு)

(விவாகஞ் செய்தல்.)

வேறு.

திருமணங் குறித்த வோரை சேர்வதென் றங்கி முன்னர்
வருமறைச் செல்வ ரீண்டி மந்திரக் கிரியை செய்யத்
தருமலர் பொழிந்து தெய்வ தூத்துமி தழங்கச் சார்ந்த
சுருமா தவரு மாசி யுடைத்தனர் துன்னி யார்ப்ப.

(இ-ள்.) முகூர்த்த நிச்சயலக்னம் வருவதாக அக்கினிமுன் வேதவேதி
யர்கள் நெருங்கி மந்திரச் சடங்குகள் செய்யவும், தெய்வதூத்துமி முழங்க
வும், கற்பக மலர்மாரிபொழிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் நிறைந்து
ஆசீர்வதிக்கும் ஒலி யிகவும். (எ-று.)

(உசு)

(இதுவுமது.)

துங்கமங் கலநான் பூட்டித் தோகையர் தொடிக்கை பற்றிச்
சங்கரன் முதன்முத் தேவர் தாண்மலர் பணிந்து தாழ்ந்து
தங்கணன் மரபுக் கேற்ற சடங்கெலா முறையின் முற்றி
நங்கைய ரிளமென் கொங்கை நலனுகர்ந் திருக்கு நாளில்.

(இ-ள்.) மேன்மை தங்கிய மாங்கல்யதாரணஞ்செய்து அம்மாதர்களின்
வளையலணிந்த கைகளைப்பற்றி மணமண்டபப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சிவபி
ரான் முதலிய மும்மூர்த்திகளின் பாததாமகாகளை வணங்கி நமஸ்கரித்து
தங்கள் சம்பிரதாயத்துக்கேற்ற லாஜஹோமம் (பொரிசுகோர்வை) முதலிய
வற்றைக் கிரமமாக நிறைவேற்றி அப்பெண்மணிகளின் இளமையும் மிரு

துத்தன்மையும் பொருந்திய ஸ்தனாவீங்கன சுகத்தை அறுபவித்து லாழங்
காலத்தில். (எ-று.) (உரு)

(இதுமுதல் எட்டுச்செய்யுட்கள் வீரசேகரயாஜன் நுறவுபுணக்கநூர்
மந்திரிகளுடன் கூறுவதை மொழியும்.)

வேறு.

மாயிரு ஞாலம் பொறைசுமந் தாற்று
மணிமெழு வ்வேயதோண் மன்னன்
றாயதன் னுளத்துப் பன்னெடும் பகலாய்த்
தோற்றிய வேட்கைமீத் துரப்பப்
பாயநூற் கேள்வி மந்திரத் தலைவர்
பலருட னலங்குளை யரிமான்
றாயபொற் பீடத் தின்புற மருவித்
தக்கவை கேண்மினென் றுணாக்கும்.

(இ-ள்.) மகத்தாகிய பெரிய பூமிபாற்றைச்சுமந்து நிர்வகிக்கின்ற அழ
கிய உருக்குத் துண்போலும் புயங்குளையுடைய வீரசேகரயாஜன் தனது பரி
சுத்தமாகிய மனதில் அநேக நாட்களாய் இருக்கின்ற எண்ணமொன்று இப்
போது தன்னை மேல் நிலைமைக்குச் செலுத்தலால் அசைகின்ற புறமயிரா
யுடைய சிங்கவுருவினால் தாங்கப்பெற்ற பொன்னசனத்தில் வீற்றிருந்து
சாஸ்திரங்களில் விரிந்த கேள்வியையுடைய முதன்மைபெற்ற மந்திரிமார்
களை நோக்கித் தகுந்த ஒரு செய்தி கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்
கினான். (எ-று.) (உசு)

என்னுயிர்க் குறுதி யெற்புடம் பென்ன
வெண்ணில்பல் லுதவியும் புரிந்து
மன்னிய நிழல்போற் பாங்கக லாத
மாட்சியீர் நுமதருள் வலத்தா
னென்னலர் வணங்க வையக மொருகோ
லோச்சினே னிசையினு முயர்ந்தேன்
பின்னுமாண் மகவின் நெனுநவை நீங்க
வெண்மர்மா மருகரைப் பெற்றேன்.

(இ-ள்.) என் உயிருக்கு உறுதிபுண்ட எலும்பையுடையவுடல்போல
அமைந்து அளவில்லாத வுபகாரங்களைப் பலவகையாலும் செய்து நிலை
பெற்ற தேகநிழல்போல் என்னை ஒருகணமும் விட்டு நீங்காது காத்த பெரு
மைக்குணமுள்ளவர்களே! உங்கள் கருணையாகிய பலத்தினாலே பகையர

சர்க்களும் வணங்கும்படிச் செங்கோல் செலுத்திக் கீர்த்தியிலும் உயர்வுடைய வனுனென். அன்றியும் ஆண்புத்திரர்கள் இல்லையென்கிற குறைதீர வட்டு மருகர்களையும் படைத்தேன். (இனி இவ்வுலகத்தில் யான் அபேக்ஷிக்கத் தக்கது ஒன்றுமில்லை.) (எ-று.)

“...பெற்றயாக்கைக் - கென்பிற்சிறந்தாயதொர்நூற்றமுண்டென்னலா-
மே” எனக் கம்பர் * (சந்தரகாண்டம் கடறாவுபடலத்துக்) கூறுவதனால் உடலுக்குறுதியாவது என்பே எனல்காண்க. (உஎ)

கண்டவே கண்டு கேட்டவே கேட்டுக்
கனிவொடு நுகர்ந்தவே நுகர்ந்து
கொண்டது தினமு முதுமையுந் துனியுந்
கூற்றமுங் குறுகுதல் குறியா
தெண்டரு கேள்விக் காட்சியு மூலக
வியற்கையு முணர்ந்துண ரார்போற்
சண்டவொந் நரகஞ் சார்வதோ கலைதூற்
சான்றவாச் செயற்கடுத் ததுவே.

(இ-ள்.) பார்த்தவைகளையே திரும்பப் பார்த்தும், கேட்டவைகளையே கேட்டும், ஆசையுடன் அதுபவித்தவைகளையே அதுபவித்துக்கொண்டும், தினேதினே விருந்தாப்பியமும் துன்பவியாதிகளும் மரணமும் சமீபிப்பதை ஆழ்ந்துயோசியாமல் முன்னோர்களின் நல்லதுபவங்களை ஞாபகத்துக்குத் தருகின்ற சாஸ்திர புராணதிகளால் பெற்ற அறிவும் பிரத்யக்ஷப்படும் உலக அநித்யவியற்கையும் தெரிந்திருந்தும் தெரியாத மூடர்களைப்போல் (வீணைக்கழித்து) கோரமாகிய கொடிய நரகத்தில் சேர்வதோ கலைஞ்ஞான நூற்களை நன்குணர்ந்தபெரியோர்கள் செய்யத்தக்க காரியம்? (எ-று.)

“பழகப்பழகப் பாலும்புளிக்கும்” என்னும் உலக வசனத்தால் கண்டவற்றையே காணாதல் முதலியவற்றால் மனம்பெறுப்படைந்து நிய்யாந்த சுகத்தை அபேக்ஷிக்கின்றதென்றான். (உஅ)

கீர்த்திங் குதலைக் குழுவியாய்ச் சின்னாட்
கிறுவரா யெழினலந் திரண்ட
வார்க்குவி முலையார் மயல்கொடு தொடரு
மாரனே யனையரு மராய்ப்
போர்த்ததோற் திரங்கி நரம்பெழுந் தியங்கப்
பொறியழி விருத்தராம் புதுமை
பார்க்குநர்ப் பெறிலோ நிர்திர சாலப்
பரிசுதாம் வாழ்வுசொற் பனமே.

(இ-ள்.) சிலநாள் சிறப்பாகிய மதுரத்தங்கிய மழலைச்சொற்கூறும் சைவப்பருவமடைந்தும், பால்யமாகியும், அழகின் நன்மை ஒன்று சேர்கின்ற கச்சப்பினைந்த குவிந்த ஸ்தனங்களை யுடைய மாதர்கள் விரகங்கொண்டு பின்றொடரத்தக்க யௌவனமாகியும், பின்பு மேலே போர்த்துள்ள தோல் திரைய நரம்புகள் எழுந்துகாணும்படித் தேகமெலிந்து ஐம்பொறிகளுந் தத்தம் புலன்களை இழக்கின்ற கிழவராகின்ற ஆச்சரியம் உற்றநோக்கு வாணாப்பெற்றால் ஓர்ந்த ரஜாலவித்தைபோலாகும். (தேகநிலைமை இங்ஙனமாகச்) செல்வமோ சொற்பனம்போல் அஸ்திரமானதாயிருக்கின்றதே ! (இவற்றாலென்ன சுகம்.) (எ-று.)

சுசமுதல் வயோதிகம்வனையிலும் உண்டாகும் காலக்கோலங்கள் பிரத்யக்ஷத்தில் வெகு விசித்திரமாயிருந்தும் அவற்றை ஊன்றி விசாரிப்பார் ஒரு வருமில்லை என்பார் 'பார்க்குநர்ப்பெறின்' என அருமை தோன்றக் கூறினார். (உக)

மாண்புறு வாய்மை நூலுள நுட்ப
மகிநலத் தாய்வுறு மையினற
காண்பவோ பிதற்றும் பேதையர் கனாவ
கனாகுத விடயமே லுள்ளம்
பூண்புறக் காதற் றாண்டிடுங் காறும்
புன்கணை யல்லதின் புறுமோ
சேண்பெறு மின்பந் துய்க்குந் மென்பார்
தேர்ந்துழித் துன்பமே திளைத்தார்.

(இ-ள்.) பெருமை மிக்க சத்தியமாகிய சாஸ்திரங்களிலுள்ள நுட்பக்கருத்துக்களை அறிதற்குத் தக்க விசேஷ புத்தியும் ஆராய்ச்சியும் பெருமையால் கண்டதேகாட்சியென்று உளறித்திரியும் அக்ஷேபிகள் சொல்வதெல்லாம் சொல்லட்டும். விஷயபோகங்களின்மேல் மனம் அழுந்துப்படி ஆசை தாண்டிவிடும்வனையிலும் துன்பமே கிடைக்குமன்றி நிர்ச்சலன சித்தமுடைமையாலுண்டாகும் பேராநந்தம் கிடைக்கவேமாட்டாது. சுவர்க்காதி போகங்களை அநுபவிக்கின்றோமென்பவர்களும் உண்மையை ஆலோசித்தால் துக்கத்தை அநுபவித்தவர்களாகவே முடிசூடுநூர்கள். (எ-று.)

ஆராய்ச்சிபெறாதபேதையர் யாதுசொல்லினும் அதனால் நமக்கொரு தீங்குமில்லை என்பார் 'கனாவ கனாகுத' என்றார். புண்யமுடிந்தவுடனே சுவர்க்கத்தினின்றும் தள்ளப்படுதலால் நல்வினை செய்தோரும் துக்கத்தையே அநுபவித்தவராகின்றனர் எனப்பட்டது. இவ்விரு கவிகளாலும் அர

சனுக்குச் சாதன சதுஷ்டய நான்கினுள் நியந்திய வஸ்துவவேதமும்,
இக்குத்திரார்த்த பலபோகவிராகமுமுண்மை கூறப்பட்டன. (௯௦)

உய்த்துணர் துலக வியற்கையை நாடி
னுடலெலாங் கருமத்தா னுதிக்கு
மெய்த்தநற் கடமை காலமொத் தியற்றி
விருப்பொடு வெறுப்பற்ச் சான்றும்
வைத்தசன் மார்க்க நெறிவழி நீங்கா
மனத்தொடு கடவுளை வழத்தித்
தத்துவ முணர்ந்து மெய்ப்பொருள் காணித்
சுன்னனோ யுலப்பது சரதம்.

(இ-ள்.) உலக இயற்கையை அனுபவக்கண்ணால் உய்த்துணர்வோமா
னால் சமஸ்த பிராணிகளும் கருமவசத்தால் தோன்று முண்மை பெறப்படும்.
(இக்கர்மத்தை நீக்குவதற்கு வேண்டுமுபாயம் யாதெனில்) விருப்பும் வெறுப்
புமின்றிச் சமப்பட்டவுள்ளத்தோடு தேகமெடுத்ததற்குரிய நற்கடமைகளைக்
காலத்திற்கேற்பச்செய்து அக்கிரியைகளுக்கெல்லாம் (தான்) சாக்ஷியாக
விருந்து (எவ்வகை ஞானிகளாயினும் உலக உஜ்ஜீவனூத்தங் கர்மங்களைச்
செய்தேவரவேண்டும் என்று பகவத்கீதையில் கடவுளிட்ட ஆக்ஷரையால்)
சன்மார்க்கநெறியிலே நின்று தனது ஞானாகிரியராகிய கடவுளை ஸ்தோத்த
ரித்து தத்துவ ஆராய்ச்சிசெய்து உண்மைப்பொருளை (அபரோக்ஷமாகக்)
கண்டால் பிறவியென்னும் பெரியவியாதி நீக்கி மோக்ஷானந்தம் லபிக்கும்.
இது சத்தியம். (எ-று.)

விருப்பும் வெறுப்புமின்றிச் செய்யுங்கருமங்கள் பிறவிக்காரணமாகாது
என்பதற்குப் பிரமாணம். மணிமேகலை “சின்னையின்றியுஞ் செய்வினையுறு
மெனும் - வெந்திறனோன்பிகள் விழுமங்கொள்ளவும்” எனக்கூறுதலறிக.
“நல்லவனேகேளுஞ் சூபகாரம் ஞானிகன்விவகாரம்...அதனாற்பிணியுமிலை...”
என்ற ஹைஸ்யநவீதத்தாலும் ஜீவகாருண்யம்பற்றி ஞானிகள் கர்மஞ்செய்
துவரவேண்டுமென்பதுடம்பாடாதலும் அக்கர்மங்கள் பந்திக்கத்தக்கனவல்ல
வென்பதுஉம் நன்கு விளங்கும். முதற்கண் வேண்டப்படும் சித்தசத்தி நீஷ்
காமயகர்மப்பலகைவுண்டாதலாலும், அந்நிஷ்காம்யம்பெற்றதற்குத் தான் தேக
மன்று தேகியே என்னுமுண்மை யறியவேண்டுதலாலும், அவ்வுண்மையும்
தத்துவநியதிகளைந்த பின்னரே திடப்படுமாதலாலும், அத்தத்துவ பரிசோ
தனையும் உபாசனாபூர்த்தியின் இன்னருளாலடையற்பாற்றாகலானும், கர்மம்
பக்தி ஞானமென்னும் மூன்றும் ஒன்றற்கொன் றுபகாரிகளாயமைந்து
கிடக்குமுண்மையைச் சுருங்க விளக்கினார். இக்கவியால் அரசனது சமாதி
ஷ்ட்சம்புத்தி உய்த்துணரவைத்தல்? என்னுமுத்தியாத் கூறப்பட்டது.()

பற்றறுத் தகமைம் புலனெடு மொடுங்கப்
 பார்முதற் ககனமுந் தானாய்
 நிற்தலங் கண்டு தேக்குமா நந்த
 நெடுங்கடற் றினைத்தது நினையாப்
 பெற்றியின் முத்தி பெறுபவ ரன்றே
 பெறலரு முடற்பயன் பெற்றார்
 மற்றவ னொன்பு கறித்தெயிற் றிரத்த
 மகிழ்ந்துமாந் திழிவிவங் கனையார்.

(இ-ள்.) பற்றுக்களை வேரறச் சேதித்து (அதனால்) மனம் பஞ்சேந்திரி யங்கனோடுமடங்கிப்போக, பூமிமுதல் ஆகாயங்காறும் ததாகாரமாகி நிற்கும் நிலைமையைக்கண்டு, சேர்க்கின்ற ஆநந்தப்பெருங்கடலில்மூழ்கி, பின் அவ்வாநந்தத்திற்குத் தான் புறம்பாகாவண்ணம் அவ்வுணர்வும் மறந்த தன்மையில் முத்திபெறுமவரோ மானிடதேகமெடுத்ததனாற் பெறும்பயன் பெற்றவர்களாவார்கள். மற்றவர்களோவெனில், எலும்பைக்கடித்ததால்வரும் தனது பல்லிரத்தத்தை அவ்வென்பினின்று வருவதாக நினைத்துச் சந்தோஷித்துப்பருகுகின்ற தாழ்ந்த மிருகத்தோடொப்பாவார். (எ-று.)

“ஆசையெனும்பெருங்காற்றாடிலவம்பஞ்செனவுமனமலையுங்காலம்—
 மோசம்வரும்...” என்ற பெரியோரருளிச்செயலின்படி ஆசைப்பற்றுக்கள் அற இந்நியங்களுமடங்கின் மனந்தன்னிலையினிற்கும். அம்மூலத்தாற்சொ ரூபம் விளங்குமென்பார் ‘அகமைம்புலனெடுமொடுங்க’ என்றும், கர்: னாஸ்வ ரூபம் தன்னிலையுணர்ந்தால் மறைந்துபோமென்பார் ‘பார்முதற்ககனமுந் தானாய்நிற்தல்’ என்றும், ஆநந்தம் வேறு அடைவோன் வேறு என்பதும் துவைதபக்சுமாகலின் அதை நீக்குவார் ‘அதுநினையாப்பெற்றி’ என்றும் கூறினார். மிருகங்கள் தமது பல்லிரத்தத்தை என்பினிரத்தமெனக்கொண் டிகளிப்பது சுகஸ்வரூபியான தன்னையுணராது வஸ்துக்களைச் சுகரூப மென்று மயங்குதற்குவமையாகும். (கஉ)

எதிர்ந்தமாற் தலர்கள் வெந்நிடத் துரந்தே
 யிருநிலம் பொன்னெடு கவர்ந்து
 வதிந்தவின் பனைத்துங் கான்றசோ ரெப்ப
 வருவருப் பெய்தலான் மண்மேற்
 புதித்தவுட் பகையோ டைம்புலக் குறும்பும்
 பாறநல் வீட்டுறு மின்ப
 நித்தநிலைக் குறுமா நினைந்தனன் மருது
 நேர்குவீ ரென்றதைந் தனனால்.

(இ-ள்.) என்ஹேடெதிர்த்துச் சண்டைசெய்த சத்துருக்கள் புறங் கொடு மீ நாடத்துரத்தி அவர்களது பெரியதேசங்களைப் பொன்னுடனே கிரகித்துத் தங்நிய இன்பமெல்லாம் வாந்தியசனம்போல் அருவருத்தலாலே மனநிளிடத்து அழுத்தமாய்ப்பற்றிய காமாதி உட்பகைகளுடன் பஞ்சப் புலன்களாகிய குறும்புகளும் தோற்றோடத்துரத்தி விசேஷித்த மோகாவின் பத்தைச் சதா (வெறுப்பின்றி) அநுபவிக்கக்கருதினேன். ஆகையால் (நீங்கள்) தடுக்காமல் இத்தஞ்சுச் சம்மதிப்பீராகவென்று சொன்னான் அரசன். (7-று.)

புறச்சத்துருக்களைவென்று பெற்ற அநித்யப்பொருட்சுகம் வெறுப்பா னதால் இனி உட்பகைவர்களை ஜெயித்துப் பெறும் நித்யானந்த சுகத்தை யடைய அபேகையுண்டாயிற்று என்றான் என்க. (௭௭)

(மந்திரிகள் கூறுதல்.)

வேந்தனுட் குறிப்பு மேல்விளை வோர்ந்து
மிக்கவ ரியல்பென வமைச்சர்
நாந்தகத் தடக்கை நிருபதக் கணையே
நவின்றனை மருகரு நளிரீர்ப்
பாந்தண்மேற் கிடந்த பாலொலா நின்னிற்
பதின்மடங் குளிக்கவல் லுநரோ
யேந்தனிற் பிரிவொன் றுளஞ்சடு கின்ற
திதலாற் குறையிலை யென்றார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு கூறிய அரசனுட்குறிப்பை மேல் நிகழும் சம்பவங் களுடன் அறிந்துகொண்டு இதுவே மேலோருடைய இயற்கையாம் என்று மந்திரிமார்கள் சொல்வார்கள். வாளாயுதந்தரித்த பெருமையாகிய கைகளை யுடைய அரசரோ! தகுதியாகிய வார்த்தைகளையே உணர்த்தீர். உமது மரு கர்களும் குளிர்ந்த கடல்குழந்த ஆதிசேடன் முடியிற்றங்கிய இவ்வுலகம னைத்தையும் உம்மிலும் பத்துமடர்கு கருணையுடன் காக்கவல்லவர்களே. ஆயினும், பெருமையிற் சிறந்தவரோ! உம்மைப் பிரிவோமென்ற துன்பம் ஒன்று எங்கள் மனதைத் தகிக்கின்றது. இஃதொன்றைத்தவிர வேறவித ஆகேபம் எங்கட்கில்லையென்று சொன்னார்கள். (௭-று.) (௭௮)

(அரசன் சமாதானம்.)

புணர்ச்சியாற் பழகல் வேண்டிவ தேயோ
வுணர்வதே பொருத்துநட் பெனுநாற்
றணப்பில்கேள் வியனீ றென்னுணாத் தனிநொன்
றவாகங் குளிர்ப்புறச் சாற்றிக்

கணிப்பருந் தாய்மைக் கங்கையே முதல
கடவுண்மா நதிப்புன லாட்டிக்
குணப்பெருங் குன்ற மனையவந் தணருங்
கொற்றவே னிருபருங் குழை.

(இ-ள்.) சிநேகம் பெருமையுறுவதற்கு (அடிக்கடி)சேர்ந்து பழகவேண்
டுமென்பதில்லை. அச்சிநேகமுடையாரது நல்லுணர்ச்சியே அப்பெருமை
யையுண்டாக்கும் என்கின்ற சாஸ்திரங்கனையாராய்ந்த நீங்காத கேள்வியை
யுடையவர்களாகிய நீங்கள் என் இவ்வாறு சொல்கின்றீர்களென்று அம்மந்
திரிகளின் மனம் சந்தோஷிக்கும்படிப் பிரியவார்த்தைகளாடி (மருகனா)
அளவிடற்கரிய பரிசுத்தந்தங்கிய கங்கா தீர்த்தமுதலாகிய தெய்வத்தன்மை
யும் மகத்துவமுமுடைய புண்ய தீர்த்தஸ்நாநஞ்செய்வித்து குணங்களாற்
பெரிய மலைபோன்ற விப்பிரசிசோஷ்டார்களும் ஐயம்பொருந்திய வேலைத்
தரித்த அரசர்களும் கூடிநெருங்க. (எ-று.)

சேர்க்கை, பழக்கம், உணர்ச்சியொத்தல் என்னும் மூன்றும் சிநேகப்
பெருமைக் காரணங்களாயினும் உணர்ச்சியொத்தலொன்றே இவற்றுட்
பிரதானம் என்னும் கருத்துடைய “புணர்ச்சிபழகுந்வேண்டா வுணர்ச்சி
தான் - நட்டாங்கிழமைதரும்” என்ற திருக்குறளைத் தழுவி இங்ஙனங்
கூறினார். குணங்களை மலைக்குவமித்தல் ‘சலியாமையும் பெருமையும்
பற்றி’ யென்பார் பரிமேலழகர்.

(கரு)

(பட்டாபிஷேகஞ் செய்தல்.)

‘நால்வகைத் தானைக் கடல்புடை குழ

வைவகை யியங்களு நரல

தூல்வகை நீதி யமைச்சரு மீண்ட

நுவலரும் பெருமைசான் மருகர்க்

கேல்வையின் மகுடம் புனைந்துநீழீ

யிலங்குவாழ் வொடுநனி பொலிக

வால்வளைத் தளிர்க்கை மின்னனா ருடனென்

றாசொற் நிற்புற மகிழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) இரதகஜதுரகபதாதிகள் என்னும் நால்வகைச் சேனாசுமத்
திரமும் பக்கத்திலே குழவும், தோற்கருவி துளைக்கருவி கஞ்சக்கருவி
நரம்புக்கருவி மிடற்றுக்கருவி என்னும் பஞ்சவாந்தியங்களும் மிகவும்
ஒலிக்கவும், மறுதரம் சாஸ்திர நீதிகளையுணர்ந்த மந்திரிகள் நிறையவும்,
மற்ற பட்டவார்த்தனார் முதலிய யாவரும் நெருங்கவும், தனது சொலற்கரிய
பெருமைமிக்க மருகர்களுக்குச் சுபமுகூர்த்தத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து

கக்கள்

ஸ்ரீகருணிகர் புராணம்.

முடிசூட்டி வெள்ளியவளையலையணிந்த தளிர்போல் மிருதுவாகிய கைகளை யுடைய தன் குமாரத்திகளுடன் விளங்குகின்ற செல்வங்களோடு பல்லாழி காலம் சிறப்புற்று வாழ்கவென்றாசோவதித்து இன்பம் அறிகரிக்கச் சந்தோ ஷமுற்றான் வீரசேகரயாஜன். (எ-று.) (௩௬)

(இதுமுதல் ஏழ்கவிகள் அரசநீதி கூறும்.)

அத்திரி முனிவ னருள்வழி மகுட
மணிந்துயர் தவப்பய னடைந்த
புத்திர னாவர் தமக்கர சியற்கை
புலனுறத் தனிக்கொடு போந்து
வித்தகர் கேண்மின் பலகலை பயின்றும்
மெய்யுண ரநுபவ மின்றே
லெத்துணை யெனினும் பயனுறு துடையா
ரிசைத்தவே னூர்களா யினவால்.

(இ-ள்.) ஏற்கனவே அத்திரிமஹாரிஷி வழங்கிய வரப்பிரசாதப்படி கிரீடஞ்சூடி மேம்பட்ட தவப்பயன் பெற்ற செளரர் ஐவருக்கும் அரசநீதித் தன்மை அறிவுறுத்தும்படி அவர்களைத் தனித்த இடத்திற்கு அழைத்து விற் பன்னர்களே ! என் வார்த்தைகளை அங்கீகரிப்பீர்களாக. அநந்த சாஸ்திரங் களை அப்பியசித்தும் அவற்றின் உண்மைகளை உலக நடவடிக்கைகளோடு சம்பந்தப்படுத்தி அறிந்துகொள்ளும் அநுபவம் பெறாவிடில் அப்புத்தகக் கல்வி எவ்வளவும் பயன்கொடாது. இவ்வநுபவமுடையோர் தம் அநுபவத் தைக்கூறிய தொகைகளே சாஸ்திரங்களாயினவன்றி வேறல்ல. (எ-று.)

செளரர் எண்மருக்கும் எட்டுக் குமாரத்திகளை மணம் புரிவித்தனனாயி னும், அத்திரிமஹரிஷிபால் வரம்பெற்ற ஐவரோ பட்டாபிஷேகபரரானார். ஆதலின் அவர்க்கே அரசநீதி கூறத்தொடங்கித் தான் புத்திபுகட்டவேண்டிய அளவு அவர்கள் சாமான்ய விவேகமுடையரல்லராயினும் தன்பால் அநுப வம் விசேஷித்திருப்பதாலும் வயதிற்பெரியோளுதலாலும் பகூத்தால் கூறு வனவற்றை அவை எவ்வளவு இழிந்தனவாயினும் நன்குமதிக்கவே வேண் டும் எனக்கேட்டுக்கொள்கின்றான் எனனுக்குறிப்புத்தோன்ற 'வித்தகர்' 'கேண்மின்' என நைச்சியமாகக் கூறினார். ஏகாந்தஸ்தானமே மனம் ஒருப்படுத்தற்கேற்றமையின் தனிக்கொடுபோந்தான். வித்தகர் என்ற அண் ணமவிளியால் ஐவரும் அரசனுக்கு அதிகசமீபத்திலிருந்தனொன்று விளங் கும். தும்மினும் யான் பேரறிவுடையேனல்லேன், அநுபவம் சிறிதுடை மையால் இஃது கூறவந்தேன், அநுபவமே எவற்றினுஞ் சிறந்ததாம் என் பான் அதனை விசேடிக்கின்றான். இதனால் அநுபவமுடையார் கூறியவற் றை அநுபவவாயிலாக வுணர்தலே சரியான மார்க்கம் எனக் கூறப்பட்டது.

ஊணுறச் சிலமெய் தீண்டி னுள்ள
முணர்வறப் புசிபொரு ளுளபோற்
காணுநிற் புத்தி மயக்குறும் வலியக்
காஞ்சன முடைத்தொரு நிலையின்
மாணுற் நிலலா வியற்கையை யறிந்தோர்
மற்றது பெறுங்கணந் தொடங்கிச்
சேணுறு கீர்த்திக் குரியன சிறப்பச்
செய்துபுல் லுயிர்க்குத ஷுவரால்.

(இ-ள்.) உண்பதாலும், தேகத்தால் ஸ்பரிசிப்பதாலும் அறிவு நீங்க
மனத்தை மயக்கும் சில வஸ்துக்கள் இப்பூயியிலிருக்கின்றனவல்லவா?
அவைபோலப் பார்த்தமாந்திரத்திலேயே புத்தியை மயக்கும் வல்லமை திர
வியத்துக்குண்டாயிருக்கிறது. (ஆயினும்) அத்திரவியம் பெருமைபொருந்த
ஒரிடத்தில் ஸ்திரமாயிராத தன்மையை நன்குணர்ந்த பெரியோர்கள் அப்
பொருள்பெற்ற நிமிஷம் முதல் ஆகாயம் அளவும் கீர்த்திக்குரிய செய்கை
களைச் சிறப்பாகச் செய்து எல்லாவுயிர்க்கும் உபகரித்து பயனடைவார்கள்.
(ஏ-று.)

உண்ணப்புத்திமயக்குவது கஞ்சா, அபின், மது முதலியன. ஸ்பரிசித்
தால் புத்திமயக்குவது திகைப்பூடுபோல்வன. இவைபோல் பார்த்தால் புத்
தியைத் தூர்வழியிற் செலுத்துவது பணம் என்றார். “அகறெயர்மாட்
டும் நிலலாதுசெல்வஞ்சகடக்காற்போலவரும்” என்றவுண்மையறிந்
தோர் அப்பொருளின் மயக்கிற்குக் கட்டுப்படாராகி “அற்காலியல்பிற்றுச்
செல்வமதுபெற்று - லற்குபவாங்கே செயல்” என்பதனால் அப்பொருள்
பெற்ற நிமிஷமே கீர்த்திக்குரிய அரும்பெருங்காரியங்களை நிறைவேற்றிப்
பயனடைந்துகொண்டு விடுவார்கள். அந்நிமிஷமே செய்யாவிடின் மறுநிமி
ஷத்தில் அது தங்களை விட்டு விலகின் மறுபடி கிட்டெனப்பது நிச்சயமற்ற
தாகலாத் “காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்” என்னும்பழமொழியின்படி
முன்னெச்சரிக்கையுடையவர் ஆவார்கள் என்பார் “அதுபெறுங்கணந்தொ
டங்கி...செய்து” என்றார். “ஊருணிகீர்நிறைந் தற்றேயுலகவாம். பேரறி
வாளன்றி” என்பதனால் செல்வம்பெற்ற அறிவுடையார் செய்கை முற்
றும் பரோபகாரமேயாதலின் ‘பல்லுயிர்க்குதவுவர்’ எனப்பட்டது. (ஈஅ)

இளமையும் வனப்பு மிரும்புவி யரசுந்
தனித்தனி யொருவர்பா லிருந்து
முனமலி செருக்காற் பலப்பல தீங்குந்
றுலந்தன னொன்னினம் மூன்றும்

வளமுற வொருவர் வயினுள் வாயின்
வருவன வளந்துகோ தெராம்
கிளைகளும் பொதுநுங் கணிநிறை தோறுங்
கிழக்குறத் தலைவணக் குவவே

(இ-ள்.) யௌவனமும், அழகும், பெரியபூமியின் அரசாக்கியும் ஆகிய இம்மூன்றும் ஒருவரிடத்துத் தனித்தனியிருக்கவேயும் மனசில் மிகுந்த கர்வத்தினால் அநந்தந்தீமைகனையடைந்து மாய்ந்தனர் என்றால் இவை மூன்றும் விசேஷமாக ஒரு சாமான்ய விவேகியினிபத்திலிருக்குமானால் எவ்வகைத் தீங்குகள் உண்டாகுமென்பதை (ரீங்களை) கணித்துக்கொள்ளுகள். மரக்கிளைகளமன்றோ நெருங்கிப் பழம் நிறையும்போதெல்லாம் கீழாகத் தலைசாய்கின்றன. (எ-று.)

‘கிளைகளும் ..தலைவணக்குவ’ என்றது பிரிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம். ஓரறிவுள்ளவைகளே தாம் பெருமைபெறுங்காலத்து வணங்குவவாயின் ஆற்றிவுமுடைய மனிதர் செல்வத்தில் வணங்கவேண்டுமென்பது சொல்லாமலேயுமையும் என்க. (௧௧)

நன்மதி யமைச்ச ராயவச் சாணி
பெற்றா சென்னுந்தேர் நடக்கும்
புன்மதி யோர்சொல் விற்பமே யெனினும்
புறத்துரீக் குகவிடன் காலங்
தன்மதி யொப்பு வினைவலி கூட்டித்
தரியலர் வினைவலி நாடிப்
பின்மதிப் பதுரிச் சயஞ்சயம் பயக்கும்
பெருந்திறற் சிங்கவே றனையீர்.

(இ-ள்.) மிக்க வலிமைபெற்ற ஆண்சிங்கம்போன்றவர்களே ! அரசாட்சி என்னும் தேரானது விசேஷித்த புத்திமான்களாகிய மந்திரிகளென்னும் அச்சானிகளைப் பெறுவதனாலே இனிது நடக்கும். (ஆகையால் மதியூகிகளை உருவத்தால்தியாமலும் அவர்களைக்கைவிடாமலும் துணைக்கொள்ளுங்கள்.) அப்பமதியுடையார் சொல்லும் வார்த்தைகள் (முன்னே) இன்பந்தருமாயினும் (பின் அதனினுமிக்க பெருந்துன்பம் தருமாகையால்) அவர்களையும் அவர் வார்த்தைகளையும் புறத்தே நீக்கிவிடக்கடவீர்கள் (அறிஞர் கூறுவன முன்னே செவி கைப்பிப்பனவேனும் பின் பேரின்பந்தருமாகையால் அவர்களையும் அவர் வார்த்தைகளையும் விருப்போடு தழுவிக்கொள்ளுங்கள்.) ஸ்தானபலம், காலபலம், தன் சுய ஆலோசனை, இராஜதந்திர முணர்ந்த மந்திரிகளின் யுக்தி, தான் மேற்கொண்ட காரியத்தின் லாபலோ

பம் ஆகிய இவற்றைப் பன்முறைதேர்ந்து பின்னர் தன் பகைவர்கட்குள்ள இவ்வகை பலங்களை ஒப்புநோக்கிப் பிறகு ஓர்காரியத்தில் முயற்சித்தால் நிச்சயம் ஜயம் கிடைக்கும். (எ-று.)

தனதுவலி துணைவலிகளுடன் பகைவர்வலிகளை ஒப்பிட்டு அவர் வலி தாழ்ந்ததாயிற் சமர்ப்புக என இராஜதந்திரங்கூறினான். * காவற்சாகாடு கைத்தற்கண் அவ்வரசற்கிணையுந் துணையுமாவார் அமைச்சசோயாதலின் அரசென்னுந்தேர்க்கு அவரை அச்சாணி என்றருவனத்தார். (சு0)

ஐம்பெருங் குழுவோ டெண்வகை யாய
மரசுறுப் பாமவை பேணிப்
பம்புவார் கடலிற் படைவளம் பெருக்கல்
பார்த்திபர் வீரமா மென்ப
வெம்புறக் குழுகொன் றிறைகொளு மரசன்
மேருவிற் றிண்ணிய னென்னினு
மம்புவியிழத்த நிண்ணம்வெந் நாகத்
தழுந்துவ னடுவறம் பிழைப்பின்.

(இ-ள்.) அரசாட்சிக்கு ஐந்துபெருங்குழுவும் எட்டுவகை ஆயமும் அங் கமாம். ஆகலால் அவர்களை மனக்குறையின் நிப் போஷித்து பரந்து நீண்ட சமுத்திரம்போலச் சைனியவளத்தை அதிகரிக்கச்செய்வது அரசர்களுடைய பெரும்பலத்துக்கு எதுவாகுமென்று (அரசியல்வல்லவர்) கூறுவாரீகள். குழிகள் மனம் புழுங்கக் கஷ்டப்படுத்தி வரிவாகுகுகின்ற கொடுக்கோலரசன் மகாமேருவினிலும் மிக்க பலமுள்ளவனானாலும் தன் அரசாட்சியை இழந்துபோவது சத்தியம். நியாயவழியிற்றவரிச சிறிது பாரபக்சமுடைய வனானால் மஹாகோரேமான் லௌரவாதிரகத்தில் மூழ்குவான். (எ-று.)

“ஐம்பெருங்குழுவு மென்பேராயமும்” மணிமேகலை. மந்திரியர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தாதர், சாரணர் இவரை ஐங்குழுவென்றும், மந்திரியர், கருமாணிகாரர், சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கள், படைத் தலைவர், குதவைவீரர், யானைவீரர் இவரை எண்வகை ஆயமென்றுகூறுப. ‘அரசுறுப்பாமவை’ என்பதற்கு குழுவும் ஆயமுமுட்பட்ட படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரசன் என்னும் ஆறங்கங்களையும் என்றும் பொருள்கொள் ளலாம். படைவளம் பெருக்குவதே அரசர் வீரத்துக்கு மூலம் என்பதனை “பொன்னினாகும் பெருபடையப்படை - தன்னினாகுந் தரணிதரணியிற் - பின்னையாகும்பெரும்பொருளப்பொரு - மின்னாங்காலைத்துன்னாதுவல்லியே” என்றுஞ் சீவகசிந்தாமணி விமலையாரிலம்பகக் கவியானறிக.

* காவற்சாகாடு...என்பது திருக்குறள் அங்கவியல் பரிமேலழகருரை.

‘மேருவிறற்றிண்ணியன்’ என்பதனை மேரு+வில்+திண்ணியன் எனக் கண்ணிழித்து ‘மகமேருவைவில்லாகவுடைய தாணுவாகிய பரமசிவனே யானாலும்’ எனவும்; அம்புவிழித்தலென்பதற்குப் ‘பூமியைவிட்டுயிர் நீங்குதல், அதாவது இறத்தல்’ எனவும் வேறுபொருள்கூறினும் அமையும்.()

வடிசுடர் நெடுவேன் மன்னவ் னென்பான்
மாநிலத் துயர்த்தபல் குடிகட்
கடிமைசெய் தீயுங் கூலிகொண் டுயிர்வாழ்ந்
தமையுமோர் தொண்டனே யவன்செய்
கடமையா னன்றிப் பெருமைமற் றிலையாற்
கழறுநால் வகையவு பாய
நடையநிந் தொருதன் னுயிரின்மன் னுயிரு
நாவார் நற்குடிப் பிறந்தார்.

(இ-ள்.) கூரிய காந்தியுள்ள வேலைத்தரித்த அரசன் என்று சொல்லப் படுகின்றவன் இப்பெரிய பூமியிலே உயர்ச்சிபெற்ற சமஸ்த பிரஜைகளுக்கும் யாதோரிடையுறு நேராவண்ணம் காக்கும் அடிமைத்தொழில் புரிந்து (அதற்காக) அவர்கள் தரும் இறைப்பொருளால் ஜீவிக்கின்ற ஓர் கூலியாளனே. ஆயினும், அவன் செய்கின்ற பெருங்கடமைகளாலேயே இராஜாவென்னும் நன்குமகிப்பை அடைகின்றான். அதைத்தவிர அவனுக்குளதாம் பெருமை வேறில்லை. (ஆகையால்) உயர்ந்த குடியிற் பிறந்த பெரியோர்கள் சாம பேத தாள் தண்டமன்னும் சதுர்விதோபாயங்களினால் தமது கடமைகளை நிறைவேற்றும் மார்க்கமறிந்து தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் பாவித்து இரக்கிப்பார்கள். (எ-று.)

“வியவற்கவெஞ்ஞான்றுந்தன்னை...” என்னுங் குறளின்படி அரசனுக்குக் கருவமுண்டாகும்போது தன்னைப் பிரஜைகளின் சேவகன் என்று மகிக்கவேண்டுமென்பார் இவ்வாறு கூறினார். ‘தொண்டனே’ என்பதின் ஏகாரம் தேற்றம். (சஉ)

நானிலங் காவல் பெறுவதென் னெளிதோ
நாட்பல வழந்தமெய்த் தவத்தாற்
றானும் பெறலோர் மகவுபெற் றார்போற்
றங்குக் படைப்பெருக் கினிலுங்
கோனெறிக் கமைந்த குடிகளுண் மகிழ்வே.
கொற்றமீந் திடுமெனக் கூறி
மானவ னுயர்மெய்த் தவநெறிப் படர்த்தான்
மைந்தரம் மாலிலம் புரப்பார்.

(இ-ள்.) வளம்பெற்ற பூமியைக் காக்கும் கடமைபூண்ட அரசனாவது வெரு துர்லபம். ஆகையால் உலகத்தை, அநேககாலம் வருந்திச்செய்த பெருந்தவத்தினாலே அருமையாகப் பெற்றதூரிய ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றவர்களுப்போல், காப்பாற்றல்வேண்டும். மிகுந்த சைன்னியபலத் தைப்பார்க்கிலும் தனது காருண்யச் செங்கோலுக்கு மனப்பூர்வமாக விசுவாசம் பாராட்டி அமைந்து நடக்கின்ற குடிகளின் திருப்தியே பெரிதும் வெற்றியை விளைவிக்குமென்று போதித்துப் பெருமைமிக்க வீரசேகரயாஜ மஹாராஜன் மேன்மைபெற்ற மெய்மையான தவவழியிற்சென்றான். செளரர்கள் அப்பூமியை அரசாள்கின்றார்கள். (எ-று.)

அரசனாவது மஹா அருமையென்றும் அருந்தவத்துதித்ததோர் குழுவியைப்போல் உலகைக்கண்ணுள்ளவைத்துக் காப்பாற்றவேண்டுமென்றும் இந் குக்கூறியவாறு “அருளுமன்புரிக்கிண்கா - நிரயம்புகுபவரொடொன்றா துகாவல் - குழவிகொள்பவரினேம்புமதி - யளிதோதானே யதுபெறலரும் குதைத்தே” எனப்புறநானூற்றிலும் வருதலுடிக. வெறும்பாழ்நிலமாகிய பாலை ஏனை நாற்றினைச்சிதைவானுண்டாகியதோர் போலி எனத் தொல் காப்பியப் பொருளதிகாரத்தால் விளங்கலின் ‘நானிலம்’ என்றது அதனை யொழித்தொழிந்தவற்றை. ஆகலின் ‘வளம்பெற்றபூமி’ என்றுணைகூறி னும். “வேலன்றுவென்றிதருவதுமன்னவன் - கோலதூஉங்கோடாடுத லின்” என்ற திருக்குறளினுட்கோளநோக்கிப் ‘படைப்பெருக்கினிலும் குடிகண்மகிழ்ச்சி கொற்றமீந்திடும்’ என்றார். (சுரு.)

(சௌரர்கீதப் புத்தினோற்பவம்.)

தளவவா ணகையி னிளநிலா மதிநேர்

தருமுகத் தமுதன சாயற்

கிளிநகு மொழியார் கொழுந்தம் மிசைமேற்

கிளர்தர நாட்டுகொம் பாகி

புளமுட னென்று நடையின லுயர்ந்தில்

லறநெறி யூக்குறு துணையாய்

மிளிநுநாட் கருப்பந் தாங்கிநற் சிறுணா

யீன்றனர் தவப்பயன் மிகவே.

(இ-ள்.) (வட்டமும் குளிர்ச்சியும் அழகுமுடைமையானன்றியும்) முல்லையரும்புபோன்றொளிபொருந்திய பற்களின் பிரகாசமீகிய இனஞ்

சந்திரிசையுடைமையாலும் சந்திரானுக்குச் சமமாகின்ற முகத்தையும், அமுதம்போன்ற சாயலையும், கிளிகளைப் பழிக்கும் சொல்லையுமுடைய பெண்மணிகள் எண்மரும் தத்தம் நாயகருடைய கீர்த்தி மேன்மேலும் படர்ந்து விளங்கற்கு ஊன்றப்பட்டகொம்பாகி, மனமுடன் வித்தியாசப்படாத செய்கையினாற் சிறந்து, இல்லறமார்க்கத்தைச் சிசோஷ்டமாக்குகின்ற பெருந்துணைவிகளாக அமைந்து விளங்குகின்ற காலத்தில் தபோபலமிருதியால் கருப்பமடைந்து சலக்ஷணசுருணசம்பன்னரான புத்திரர்களைப்பெற்றார்கள். (௭-று.) (௪௪)

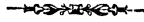
முடிதுசேருக்கம் முற்றும்.

ஆதப்பாயிரமுட்படக் கூடிய செய்யுட்கள் உஉ௬.

எட்டாவது

குலநெறிநிறுவியசருக்கம்.

(புத்திரர் வித்யாப்யாசம்.)

வேறு.

ஒவ்வொருத்திக் கெண்மனென வுதித்தபே ரொழிற்சுமர
ரவ்வுறுபத் தொருநால்வர்க் கருமறையின் வரம்புதெரி
செவ்வியசர் ஞானமுனி செழுங்கலைநூற் பொருளெல்லாங்
கௌவியவங் கையினெல்லிக் கனியாகக் காட்டினான்.

(இ-ள்.) சாம்பவி முதலாகிய எட்டுமங்கையருள் ஒவ்வொருத்திக்கும்
எட்டுப்பேராகப்பிறந்த மன்மதனைக் குற்சிதப்படுத்தும் பேரழகுவாய்ந்த புத்
திரர்களாகிய அந்த அறுபத்துநால்வருக்கும் அரியவேதங்களின் கரைகண்
ணெய்த் திருந்திய கீர்த்திபெற்ற ஞானமுனியென்னும் மஹரிஷியானவர்
அர்த்தவளமுள்ள கலைஞானநூற்களின் நுண்பொருள்கள் முழுதும் பற்
றப்பட்ட உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் வளங்க ஒதுவித்தார். (எ-று.)

சுமரர் - மன்மதனைக் குற்சிதப்படுத்தும் வடிவினர். (இஃதுறுப்புப்
பொருள்.) (5)

(கோத்திரம் வகுத்தல்.)

பள்ளரீர்க் கடலுண்டா நகத்தியனென் பார்பரந்த
தெள்ளியநூற் கலைக்கடலிச் சிறுவருண்டற் கென்செப்பார்
வள்ளலிவர் மதிநலத்தின் மாட்சியுணர்ந் தொழுக்கநெறி
கொள்ளவிரித் தறுபானூற் கோத்திரமு மெடுத்தோதி.

(இ-ள்.) ஆழமாகிய சமுத்திரஜலத்தை அகத்திய மஹாமுனிவர் குடித்
துவிட்டனொன்று பெருமை பேசுவோர் இச்சிறுவர்கள் தெளிவுற்ற கலைக்
கடலைப் பருகிவிட்டதற்கு என்சொல்லமாட்டார்கள் ! வள்ளற்நன்மை பொ
ருந்திய இவர்களின் சிரோஷ்ட ருணத்தைத் தெரிந்து வம்சத்துக்கேற்ற
ஆசாரமார்க்கத்தைக் கைக்கொள்ளும்படி வழங்குகின்ற அறுபத்து நான்கு
கோத்திரங்களையும் விரித்துச்சொல்லி. (எ-று.)

தவசிரோஷ்டனாகிய அகத்தியன் ஒரு கடலைப் பருகினதைப் பெருமை
யாகக்கூறுவதிலும் இச்சிறுவர் அளவற்ற கலைஞான நூற்கடலேப் பருகிய
தைப் பாராட்டலே தரும் என்க. (2.)

(சூத்திரம் வகுத்தல்.)

மேலாநா லாம்வேதம் விளம்பியரு ரியசாகைப்
பாலான சீர்ச்சௌர மானவிதிப் பண்பதுவே
காலாகச் சூத்திரமு மஃதென்னக் கனிவினொடு
நூலானு நெறிப்பெரியோ னுவன்றவா ரொழுருவரால்.

(இ-ள்.) மேன்மையுற்ற நான்காம்வேதமாகிய அதர்வணத்திற் சொல்
லப்படுகின்ற சூரியசாகைக்குரிய சிறப்படிபடைய செளரமான விதித்த
ன்மைகளை அடியாகக்கொள்ளவும், சூத்திரமும் அச்சௌரமான சூத்திர
மேயாமென்றும் அன்புடனே சாஸ்திரீய நெறி நீங்காத அம்முனிவரனிட்ட
கட்டளைப்படி இவாகள் நடக்கின்றனர். (எ-று.) (க)

(பின்பு ஷட்சூத்திரம்பெற்ற காரணம் ஐந்துகவிகளால்
உணாக்கின்றி.)

செப்பிசையா பத்தம்பர் திறலாச்ச வலாயனோ
தப்பிரிராக் யாயனர்காத் தியாயனர்போ தாயனரோ
டொப்பரும்வை கானசொன் றுளமுனிவ ரறுவர்களு
மப்பெரிய ஞானமுனி வரனையடுத் தடைகின்றார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு நிகழுங்காலத்தில் பிரசித்தமாகச் சொல்லப்படு
கின்ற கியாதிவாய்ந்த ஆபஸ்தம்பர், சாஸ்திரீய ஆராய்ச்சிவலிமிக்க ஆஸ்வ
லாயனர், குற்றமற்ற திராக்யாயனர், காதயாயனர், போதாயனர், சமான
மற்ற வைகானசர் என்னும் ஆறு முனிவர்களும் பெருமைமிசுந்த அந்த
ஞானமுனிவரையடைந்து சொல்வார்கள். (எ-று.) (ச)

தெளிநுண்ணூல் வடித்தெடுத்துச் செய்தவெங்கள் சூத்திரத்தை
யளியினொடு கடற்புவியி லனைவருமொத் துறுதிபெற
வுளநசையே மின்னோர்க்கு முரிமைகொள வளிக்கின்றேம்
பனகறுந் தவவென்ன வவனுமிது பன்னுவனே.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற விசேஷித்த தவத்தையுடைய ஞானமஹரிஷியே !
கர்மகாண்ட நுட்பங்களைத் தெளிவாக வடித்துத் திரட்டிச் செய்யப்பெற்ற
எங்கள் சூத்திரங்களைக் கிருபையினாலே கடல்சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள(மேலோர்)
யாவரும் அங்கீகரித்து இகபரசாதகம் பெறும்பொருட்டு அபேஷிக்கின்றோ
மாகையால் இவ்வறுபத்து நால்வருக்கும் எங்கள் சூத்திரம் உரியதாகும்படிக்
கொடுக்கின்றோம் என்று சொல்லக்கேட்ட ஞானமுனிவர் சொல்வார்.
(எ-று.) (ஞ)

பெருக்கியசி லொளதமொடு பேசுறுசா காபாகத்
திருக்குமுகன் முவ்வேதத் தியன்றவேற் றுமையுளபோற்
.. திருக்கிலநர் வணத்துமுள திலங்கிரவி செழும்பெயரார்
றரித்தீவீ றொண்பதெனும் பகுதியதச் சாணையே.

(இ-ள்.) இருக்கு முதலாகிய மூன்றுவேதங்களிலும் அதிகரித்த ஸ்ரொள
தபாகங்களிலும் சாகாபாகங்களிலும் அமைந்த வேற்றுமையிருப்பதுபோல்
சூற்றமற்ற அதர்வணவேதத்தும் பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுடைய பெயரின
லே சூட்டப்பட்ட பதினெட்டுக் கண்டங்களுையுடைய சாகையிருக்கின்றது.
(எ-று.)

‘ஸூர்யஸாகா’ எனச் சூரியனுலுணர்க்கப்பட்டது பதினெட்டுக்கண்
டங்கள் என்க.

(சு)

திசைவிளக்கும் பரிதியெழிற் சித்திரகுத் தந்தனீயற்
கிசைபெறவல் வேதமொடு சூத்திரமீந் திருத்தவினா
னசைகொளவன் வழிவருமீவ் வறுபத்து நால்வருக்கும்
வசையிலதுட் டானமது குலத்துரிமை வழக்கத்தால்.

(இ-ள்.) திக்குகளைத் தன் பிரகாசத்தினால் விளக்குகின்ற சூரியபக
வான் அழகிய தன் புத்திரராகிய சித்திரகுத்தருக்குக் கீர்த்தியுண்டாகும்படி
அவ்வதர்வண வேதத்தையும் செளரமான சூத்திரத்தையும் கொடுத்திருப்ப
தால் விரும்புகின்ற அச்சித்திரகுப்தர் வம்சத்திலுதித்த இவ்வறுபத்துநான்கு
சேர்க்கணக்கருக்கும் வம்சத்துக்குரிய வழக்கத்தினால் அவ்வேதமும் சூத்திர
மும் அதுஷ்டானத்திலிருக்கவேண்டியதாகும். (எ-று.)

(சு)

ஆயினுமீங் குங்கணெறி யாமோதித் திவ்வழியே
மேயிடுக நற்சௌர மானவிதி வள்ளாமற்
றாயகிரி யைகளாற்றிச் சொலற்கரிய பேரொய்தித்
தீயவெலா மொருவியிவர் சிறக்கவென விதித்திட்டான்.

(இ-ள்.) ஆனாலும் உங்கள் சூத்திரத்தை அநுசரித்து விசேஷித்த ஸௌ
ரமான விதி நீங்காமல் இவ்வழியே நடக்கக்கடவார்கள். மேலும் பரிசுத்த
மான செளரமான சூத்திரப்பிரகாரமான கர்மாறுஷ்டானங்களைச்செய்து
கொண்டு சூற்றமெவையும் நீங்க இவர்கள் சிறந்துவாழ்க என்று அந்த ஞான
மஹரிஷி திட்டஞ்செய்தார். (எ-று.)

(அ)

குலநெறிநிறுவிய சருக்கம் முற்றும்.

ஆகப்பாயிரமுட்படக் கூடிய செய்யுட்கள் ௨௩௪.

ஒன்பதாவது

* அவ்யகவ்யக்கிரியைகூறியசருக்தம்

(புராணிகர் கூற்று.)

தேனுக்ரச் சிறைவண்டர் செழுங்கமல முகமலர்த்தும்
வானவன்றொல் குலம்விளக்க வருமைந்தர் முகநோக்கி
யானகுல நெறிக்கமைந்த வவ்வியகவ் வியவிதிகண்
ஞானமுனி வரன்பண்டை நவின்றமுறை புகன்றிவோம்.

(இ-ள்.) சிறைகளையுடைய வண்டிகள் தேனுண்ணும்படிச் செழித்த
தாமரைமலரை விரிக்கின்ற சூரியபகவானது பழமைபெற்ற வம்சம் விளக்க
உற்பவித்த புத்திரர்களை நோக்கி அக்குலதர்மரீதியாகப் பொருந்திய சுபாச
பச் சடங்குகளைப் பழைய முறைப்படி ஞானமஹாரிஷி சொல்லியவண்
ணம் கூறுவோம். (எ-று)

பண்டைமுறைநவின்ற கூறிடுவோம் என இயைக்க. பழையமுறை -
சூரியன் தன் மரபினர்க்கென்று வகுத்த விதிகள். நவின்ற - வினைப்பெயர்.
'வண்டிகள் தேனுண்ண ஏற்கனவே கொண்டுள்ள தாமரையைச் சூரியன்
அலர்த்திவிட்டுபுகரித்தாற்போல் ஞானமுனிவரன் அவ்வம்சப் புத்திரர்க்
கென்றேற்பட்டுள்ள தர்மங்களை விளக்கியுபகரித்தான்' என ஆளாளுரைப்
பொருள்கொள்க. (க)

(ஹவ்ய கிரியைத் தொகுப்பு.)

வேறு.

சன்மகா லத்துச் சடங்குபி தானஞ்
சாற்றுதல் தொட்டிலேற் றிகை
நன்மையன் னப்பி ராசனஞ் செள்ள
நவிலுப நயனமே வதுவை
தன்மைசால் கருப்பா தானம்பூச் சூட்ட
றகைகொள்சி மந்தபுஞ் சவனம்
புன்மைதீர் தினச ரியையநுட் டானம்
புரியுபா சருமமோம் புதலே.

(இ-ள்.) ஜாதகம், நாமகரணம், டோலாரோகணம், அன்னப்பிராச
னம், உபநயனம், விவாஹம், கர்ப்பாதானம், பூச்சூட்டல், சீமர்

அவ்யாகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். ௧௨௭

தம், பும்சவனம், நித்யாநுஷ்டானம், உபாகர்மம் ஆகிய இக்கர்மங்களைப் பஹுதூகாக்க. (௭-ஹ.)

ஜாதகர்மம் என்னாது 'ஜன்மகாலத்துச் சடங்கு' என்றதனால் உபநிஷ் கிராமண முதலிய சடங்குகளுந் தழுவுப்படும். 'நன்மை' என்று சிறப் பித்தவதனால் அன்னப்ராசன சௌளங்களும், 'நவில்' என்றதனால் உபநய னமும், 'தன்மைசால்' 'தகைகொள்' என்ற அடைமொழிகளால் கர்ப் பாதானசீமந்தாதிகளும், 'புரி' என்ற மிகையால் உபாகர்மமும் குறித்த காலவரையறைக்குட் 'செய்தல்விதி' என்பதூஉம், 'புன்மைதீர்' என்றவிசே டணத்தால் போஜன விதி முதலியனவும் நித்யாநுஷ்டானக்கிரியை எனவே யடங்குமென்பதூஉம் பெற்றும். (௨)

, இச்சருக்கத்துக் கவிகட்டுகெல்லாம் அடைமொழிகளிற் பப் பனுள் எவற்றை மாத்திரம் தழுவி ஏனையவற்றை நீக்கியே உரை கூறுவாம். ஏனெனில் சடங்குகளைக் கிரமமாகக் கூறுங்கால் இடைக்கிடை அடைமொழிகளுக்கு முனாகூறுதல் சிறப்பன் மையின்.

(௧-வது ஜாதகர்மம்.)

மகவுதோன் றியவீ னாந்தின நீங்க
மறுதினம் பெற்றவர் புனரேய்ந்
தகமகி முனுக்கை கொண்டிய ராச
மன்னிய மங்கநி யாசம்
மிகுபவித் திரந்தந் நெறிப்பிரா னாயா
மத்தொடு சங்கற்ப மேவிப்
பகவனைங் கரனைப் பராய்ப்புண்ணி யாகு
வசனமா னேந்துமுட் பருகி.

(இ-ள்.) சிசுபிறந்த பதினேராநாள் மாதாபிதாக்கள் செய்பவை :—
மங்களாஸநாநம், அநுக்ளை, அங்கீகரித்தல், ஆசமன்யம், அங்கந்யாசம், பவித்திரம், பிராணயாமம், சங்கற்பம், விக்நேஸ்வரபூஜை, புண்யாகவச னம், பஞ்சகவ்யம். (௭-ஹ.)

அநுக்ளை மந்திரம் தான்சொல்லப் புரோஹிதர் அங்கீகரித்தல் மரபு என்றற்கு 'அகமகிழ்' என்றும், ஆசமன்ய அங்கந்யாசப் பராணயாமங்கள் சைவ வைணவ மதங்கட்டு. வெவ்வேறாதலின் அவ்வம்மதஸ்தர் அவ்வற்ற றைச்செய்க எனற்கு 'தந்நெறி' என்றும், சைவர்கள் விக்நேஸ்வரபூஜை

செய்வதற்குப் பதிலாக வைஷ்ணவர்கள் விஸ்வக்சேனர் பூஜைசெய்க எனக் குறித்தற்குப் பொதுப்படக் 'கடவுள்' எனப் பொருள்தரும் 'பகவன்' என்றும் அடைமொழிகள் வேண்டப்பட்டன. 'பகவனைங்கரன்' என்பது 'பகவானாகிய ஐங்கரன்' என மற்றோர்பொருளில் இருபெயரொட்டிப்பண புத்தொகையாம். பகவன் - ஆறுகுணங்களுடையவன். அக்குணங்கள் ஐஸ்வரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்யம் என்பன. (க)

(குதுவுமது.)

நாந்திசெய் தோங்கு மங்கிசந் தான
நலந்தரு மாயுளி னேம
மேந்துகூ விளமி ராறினா குதிதந்
திலங்கெரிப் பூசையு மியற்றி
ஆய்ந்தன சம்பா வனைமறை யோனா
யடிபணிந் தாரதி பெற்று
வாய்ந்தசீர்ப் பிரகற் பதிதனைப் பூசித்
தரும்பிரா யசசித்த மகிழ்வார்.

(இ-ள்.) நாந்திபூஜை, அக்ஷினிசந்தானம், ஆயுஸ்ஹோமம், அக்னியின் பேரில் புனர்பரிசேஷனம், வில்வசமித்துப் பளீரண்டு நெய்யில் தோய்த்துப் பளீரண்டு ஆகுதி, அக்னிபூஜை, உபசாரபூஜை, அபிவாதனம், ரகை, சம்பாவனை, பிராம்ஹணபூஜை, தக்ஷணை, ஆசீர்வாதம், சுமங்கலி ஹாரதி, பிரகஸ்பதிபூஜை, பிராயசசித்தம் ஆகிய இவைசெய்வது. (எ-று.)

பிராயசசித்தம், கர்மதோஷபரிகாரார்த்தம்.

ஒவ்வொரு சடங்குக்கும் பிரதமத்தில் அநுக்ஞை, அங்கீகரித்தல், ஆசுமன்யம், அங்கந்மாசம், பிராணாயாமம், பவித்திரம், சங்கற்பம், விக்நேஸ்வரபூஜை இவைகளும், இறுதியில் அபிவாதனம், ரகை, சம்பாவனை, பிராம்ஹணபூஜை, ஹாரதி, பிரகஸ்பதிபூஜை இவைகளும் பொதுவிதியாகுமாதலின் செய்யுட்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் அடிக்கடி கூறல் மிகையென்று விடப்படுமாயினும் கூறியதாகவே கொள்க. (சு)

(உ-வது நாமகாணம்.)

சிசுவினைச் சிரத்து நெய்யிடைத் தோய்த்த
செவ்விழுத் தருப்பையா னீர
லிசைபெறத் தீண்டி யிரவியை யன்னை
யெழில்பெறக் காட்டிவந் திருப்ப

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். ௧௨௯

நசைமிக வரிசித் தட்டின்முகக் கோடு
நாட்டியாண் டொடுமதி நவில்பேர்
வசையறக் கனகாங் குலியினுற் றந்தை
வரைந்துபூ சித்திடல் வழக்கால்.

(இ-ள்.) அப்பதினோரம்நாளிலேயே நாமகரணமும் செய்தல்; அதன் கிரியை:—அதுக்கொ...புண்யாகவசனம், நாந்தி பூஜை, மூன்றுதருப்பை யை ஆஜ்யத்தில் (நெய்) தேய்த்துச் சிசுவின் கிரசில் ஸ்பரிசித்து (தடவி)ப் பின் நீரில்தேய்த்து ஸ்பரிசித்தல், சிசுவைத் தாயார் வெளியிற்கொண்டு வந்து சூர்யதரிசனம் செய்வித்தல், தாம்பாளத்தில் அரிசிபரப்பி பிதா பொன் மோதிரத்தினால் மூன்றுகோடிமுத்து முதல் கோட்டில் வருஷநாம்பா, இரண்டாவதில் மாசநாம்பா, மூன்றாவதில் வியவஹாரநாம்பா என்று எழுதி உபசாரபூஜை செய்து பேரிடல், அபிவாதனம்...பிரகஸ்பதி பூஜைசெய்தல்.
(எ-று.) (ரு)

(ந-வது டோலாரோகணம், ச-வது அன்னப்பாரணம்.)

நற்சுமங் கலிகட் கரிசனம் பாகு
நல்லிலை குங்கும நல்கிப்
பொற்சமைத் தொளிகொ டொட்டிலேற் றிடுக
புகுமதி யாறினி னாத்தி
யெற்செறி யெரிசந் தானதுற் றெட்டா
மெழில்பெறு கூவினஞ் சமித்தான்
முற்செயா குதியி னவிசன மகவாய்
மும்முறை யருத்துதன் முறையே.

(இ-ள்.) அதுக்கொ முதல் புண்யாகவசனம் வரையில் செய்தபின் மஞ் சள், குங்குமம், தாம்பூலம் நாரிகேன சகிதம் சுமங்கலிகட்டுக் கொடுத்துத் தொட்டிலேற்றிச் சும்பாவனை முதலியசெய்தல். சிசுப்பிறந்த ஆறாமாதம் அதுக்கொ...புண்யாகவசனம், நாந்தி, அக்னிசந்தானம், ஷைபுனர்பரிசேஷ னம், ஆஹுதி ௧௦-ஐ வில்வமிசத்து ஆஜ்யத்தில் தேய்த்து, ஆஹுதி அவிக- அன்னத்தைப் பரமான்னத்தோடு கலந்து மூன்றுதரம் பிதா மாநாகரத்திற் கொடுக்க அவன் சிசவுக்கு விரியோகித்தல், அக்னிபூஜை முதலியன செய் தல். (எ-று.)

நாரிகேனம் - தேங்காய், அரிசனம் - மஞ்சள்.

(௧௬)

(ரு-வது சௌனம்.)

நாணலாஞ் சமித்தை யைநதினா குகியு
நல்கியைந் தருப்பைகள் சிரம்வைத்
தாணமொ றோமஞ் சகிதமாய்க் கண்டித்
தட்சதை சொரிந்துகோ மயத்தோ
டேனூறச் சேர்த்தான் முதுகினி லிடுத
லேன்றவா சிகைகொள லென்பார்
பூனூநான் மன்றற் கலசபா லிகைகள்
பூட்டுமா விளங்குமப் புகல்வாம்.

(இ-ள்.) அறக்ஞை...புண்யாகவசனம், நாந்தி, அக்னிசந்தானம், புனர்
ப்ரிசேஷனம், பிள் நாணல்சமித்து இருபத்தைந்து ஆஜ்யத்தில் தோய்த்து
ஆஹுதி, ஹூதா நம்புத்தைச் சிரசில் வைத்து ரோமசுழிதம் கண்டித்துச்
சிரசில் அக்னை சமர்ப்பித்துக் கண்டனமான ரோமதர்ப்பங்களைச் சாணத்
துடன் தொம்னைப்பெற்றுப் பசுவின் முதுகிற்சேர்த்துவிடுதல், சாம்பிரதா
யப்படி சிகைவைத்து வுபனஞ் செய்துகொள்ளல், அக்னிபூஜை முதலி
யன. இனி பபநயனம், விவாகம் முதலியவற்றுக்குரிய கலசபாலிகா ஸ்தா
பனக்கிரமத்தை முற்றக்கட் கூறுவோம். (எ-று.)

‘என்றவா’ எனச் சிறப்பித்தவதனால், புத்திரன் பிறந்த மூன்றாம்
வருஷத்தில் அஸ்வனி நட்சத்திரத்தில் துலால்கனத்தில் செளளகர்மம்
செய்தல் விகி என்றாக. (எ)

(உபநயன விவாஹாநிகட்துக் கலசபாலிகா
ஸ்தாபனம்.)

மண்டபந் தளிற்பொற் பீடமீப் பெய்த
வல்சிராந் சதுரமா யமைத்துக்
கொண்டடீர்க் கரகத் தரதன மிட்டுக்
குளிரநறுஞ் சூதபத் திரமே
லெண்டக நாரி கேளமு மதன்மீ
தெவ்வி மருப்பைகூர்ச் சமும்வைத்
தொண்டளச் சாந்தட் சதைபுனைந் தாடை
யுடுத்துயர் பிரதிமை யிலக்கி.

(இ-ள்.) மந்திரசுஷிதம் மண்டபத்தில் ஆசனத்தின்மேல் தண்டிலம்
(அரிசி) சதுரமாகப்பரப்பிக் கந்தாகுதையணிந்து கடம் (கலசம்) ஸ்தா
பித்து அதில் கங்கை நிரப்பி உள்ளே இரத்தினம் (ஸ்வர்க்குண புஷ்பம்). இட்டு

அவ்யகல்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கந்த

மாங்கொத்தைச்சேர்த்து மேல் நாரிகேளம் வைத்து அதன்மேல் தர்ப்பை
கூர்ஜம் சேர்த்துக் கடத்திற்கு வஸ்திரம்சாத்திக் கலச ஆவாஹன தேவதை
பிரதிமை செய்து. (எ-று.)

வல்சி - அரிசி. சூதபத்ரம் - மாந்தழை.

(அ)

(இதுவுமது.)

இனிதுறக் கீழ்வைத் தைம்பெருங் கலச
மிந்திரன் நிக்கினி விரண்டு
புனிதனஞ் சூத்ர சூத்தருக் கொன்று
பொருந்துகே தார்க்கொன்ற முடி
கனிவுட னிரவி குலகுரு வோடு
கந்தர்வர் தமக்குமுக் கலசந்
தனியுற நிரலே நிறுவியல் விரவி
தன்கல சத்தினைச் சூழ.

(இ-ள்.) அந்தந்தக்கலசத்தினடியில் வைத்து, கீழ்க்குத் திங்கிலே முதல்
வரிசையாக இரண்டுகலசம், அதாவது சூத்திர ஐயபர் பர்னிசகிதம் ஒன்று,
கேதாரியம்மன் கலசம் ஒன்று; இரண்டாவது பர்னிசகிதம் மூன்று கலசம்,
அதாவது ஆதித்தன் பத்னி சகிதமாக ஒன்று, குலகுரு ஒன்று, கெந்தர்வ
கலசம் ஒன்று; இங்ஙனம் அமைத்துச் சூரிய கலசத்தைச் சுற்றிலும்.
(எ-று.)

(ஆ)

(இதுவுமது.)

அமைத்தபா லிகைகண் மணவிடு மேடை
யட்சதை சந்தன மணிந்து
கமைகொள்வன் மீக மிருத்திகை நிரப்பிக்
காணுமா விலைகணன் மூலைக்
கமுதமே விராயொன் பான்வதைத் தாண்ய
மடைவினிற் சேர்த்துத் தலவை
சமமிரு மைந்து முதனவங் காறுஞ்
சாரூப நயனமுத் தமமே.

(இ-ள்.) பாலிகைகள் பனிரண்டு; மந்திரசகிதம் மணலை நான்கு திங்கி
னும் ஸ்தாபித்துப் பாலிகைகட்கு சந்தன அக்ஷதை சுமர்ப்பித்து மணல்
மேல் அமைத்து உள்ளே புற்றுமண் சேர்த்து பாலிகை ஒவ்வொன்றிலும்
நான்கு மூலைக்கும் நான்குமாவிலே சேர்த்துப் பாலிகை நவதானியத்தைக்
கலந்து அதனுள் சேர்ப்பிக்க. உபநயன கலவையாவதையாவது புத்திர
னது ரூ-வயசு முதல் கூ-வயசு வரையில் உத்தமம், மேல் அதமம். (எ-று)

‘அடைவுற’ என்றார் மாங்கல்ய ஸ்திரீகள் நவதான்யமிடல் வழக்க
மென்பதறிவித்தற்கு. (க0)

(கா-வது உபநயனம், இதுமுதல் ஐந்துகவிஞர்

கூறுகின்றீர்.)

இருந்துபொற் தம்ப மங்கலக் கொடியா

ரோகண மியல்புளி யியற்றித்

திருந்திய கலசத் தவ்வவர் பூசை

செய்யபா லிகையொடு செய்தே

யெரிக்கட வுளின்சந் தானமற் றுதக

சாந்திநீ ரின்புட னாட்டல்

கருத்தின லாவா கணப்பெருந் தெய்வங்

கருக்குந் பூசைசெய் வதுவும்.

(இ-ள்.) (‘இயல்புளி’ என்றமையால்) மாதாபிதாக்கள் மங்களஸ்தா
நஞ்செய்தல், அநுக்கை...புண்யாஹவசனம் செய்தபின், ஸ்தம்பப் பிரதிஷ்
டை, சுபத்வஜாரோகணம், கலசம், பாலிகை பூஜை, அக்னிசந்தானம், பிள்
ளைக்கு உதகசாந்தி நீரால் ஸ்தாநஞ்செய்தல், இரண்டாம்நாட்காலே ஆவா
ஹன தேவதைபூஜை செய்வத்தல். (ஏ-று.)

‘மற்றுதக சாந்தி’ என்றதனால் முதல்நாள் மாலை உதகசாந்தி செய்த
நீரால் இரண்டாம் நாள் காலே பிள்ளையை ஸ்தாநமாட்டுதல் விதியாம். (கக)

மற்றைநாட் காலே வபனமேற் றாய்மை

மாலிகை புனைந்துகங் கணங்கை

பெற்றிடத் தரித்துப் பாலரோ ணெண்டி

பேணியே சங்கற்ப முறைத்துப்

பற்றிய முந்நா லணிதலின் றேரைப்

பரவுத னந்தியுத் தரியஞ்

சுற்றியே காயத் திரியுப தேசஞ்

சொன்முறை தந்துநல் குவதே.

(இ-ள்.) பிள்ளைக்கு வபனம், ஆசமன்யம்...பிராணயாமஞ்செய்தல்,
மாலை (அம்மான்) தரித்தல், சுபத்வஜாரோகணத்துக்கும் பிள்ளைக்குங்கங்
கணத் தரித்தல், குமாரபோஜனம், சங்கற்பஞ்சொல்லி யக்ஞோபவீதார
ணம், பிதர் மாதூர்பூஜை, நாந்தி, உத்தரீயம் கொடுத்தல், ஆசமன்யம்...பிரா
ணயாமஞ்செய்து சங்கற்பஞ்சொல்லி மாதாபிதாக்கள் நடுவில் புத்திரனிருக்
தூப் பட்டுவெஸ்திரந்தால் மூடிப் புத்திரன்செவியில் பிதா காயத்திரிமந்திரம்
சூன்றுதரம் அநுக்ரஹித்தல். (ஏ-று.)

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கநந.

ஆசமன்யாதி சடங்குகளை 'தூய்மை' என்ற வளவிலடக்கினார். மேல் 'சுத்தி' என்பதாஹது. 'பற்றியமுந்தால்' என்ற சிறப்பினால், யக்ஞோ பவீததாரணமானவுடன் பொன்வெள்ளி பூணூல் மரியாதை செய்பவர்கள் செய்யுந் தாந்த்ரீகவிதி கொள்க. 'சொன்முறை' என்றமையின் வலது செவியிற் காயத்ரீமந்திரமுபதேசிக்கும் வழக்கமும் அதுமுதல் சந்தியாவந் தனம் செய்யவேண்டுதலுங்கொள்க. (கஉ)

முஞ்சிதா ரணம்பின் னசினமுந் தண்ட
பலாசமுமுறைவழி யேற்று
விஞ்சிய சமிதா தானமேற் பலியேற்
றிவெது வெந்தழற் பூசை
தஞ்சற வபிவா தனமிரட் சையுஞ்சம்
பாவனை வேதியர் பூணை
வஞ்சிய றொடுக்கு மாரதி பெறுதன்
மாலையிற் செய்வகை வகுப்பாம்.

(இ-ள்.) முஞ்சிதாரணம், அஜினம் (மான்தோல்) பூணூலிற்கட்டுதல், தண்டபலாசங் கொடுத்தல் ('முறைவழி' என்றமையால், ஷை தண்டபலாசம் புரோஹிதரதரப் பிள்ளை வலக்கையால் வாங்கி இடது புயத்தில் வைக்க வேண்டும்), சமிதாதானம், பிகைபுயேற்றல் (பிள்ளை, தாயார் அம்மாயி முதலியோரிடத்தில் அரிசி பிகை வாங்குதல்), அக்னிபூணை, அபிவாதனம் ('தஞ்சற' என்றது இருகாரமும் இருசெவியில்வைத்து நமஸ்கரிக்கும் கிரமம் விளங்கற்கு), ரகை, சம்பாவனை, பிராம்ஹணபூணை, கோஷ்டிகளுட் புரோகிதரும் ஆசீர்வாதம், அபிவாதனம், ஹாரதி. இனி யிரண்டாநான் மாலையிற் செய்யும் சடங்குகளாவன. (எ-று.)

கடங்கொளு மாவா கனர்பெரும் பூசை
காட்டுறு சமிதையிற் றுனந்
தொடங்குமா மறையோர் பூணைசெய் தாசி
யேற்றலா ரதியிவை தொடர்பாளு
சடங்குநா லாநாள் வரைக்குமாங் குண்டத்
தழறணா யெஞ்சிய லோமந்
திடங்கொள்கந் தருவ னிரவிக்கும் புரிந் து
செந்தழற் பூசைமுற் றுவதே.

(இ-ள்.) கலச ஆவாஹன தேவபூணை, சமிதாதானம், பிராம்ஹண பூணை, ஆசீர்வாதம்பெறல், ஹாரதி; இவைகளே நான்காந்தினம் வராயி லும் ஒவ்வொரு நாளிலும் காலை மாலை செய்யத்தக்கவைகளாம். (இனி

ஐந்தாநாட்காலையில் ஆவாஹன தேவதைபூஜை, சமிதாதானம், சேஷ ஹோமம் (குண்டத்திலிருக்கும் அக்னியைத் தரையிற் கொட்டிச் செய்தல்), கந்தர்வஹோமம் சூர்யஹோமம் (ஒவ்வொன்றும் பனிரண்டு ஆகுதி), அக்னி பூஜை (மிச்ச ஆஜ்யத்தில் பெல்லம்சேர்த்துப் பூர்னாகுதி), அபிவாதனம், ரக்ஷை. (எ-று.) (கசு)

வேதியர்ப் பூசித் துடன்புனர் பூசை
மேவுமா வாகனர்க் கியற்றிப்
போதுறழ் கரகங் கணவிசர்ச் சனையாம்
புளோகிதர் பூஜைசெய் தனுப்ப
லோதுபா லிகைகங் கையினிடை விடுத்த
லுத்தம் மைந்தின முரைப்ப
மாதுவிச் சயித்து மன்றமா மணஞ்செய்
வரன்முறை கூறுதுங் கேண்மின்.

(இ ள்.) பிரம்ஹண பூஜை, ஆசீர்வாதம், ஆவாஹனதேவதைகளுக்குப் புனர்பூஜை, கங்கண விசர்ஜனம் ('போதுறழ்கரம்' என்றதனால் முன்பு சுபத்வஜாரோகணத்திற்கும் பின் பிள்ளைக்கும் விசர்ஜித்தல் முறையெனக் கொள்க), ஹாரதி, பிரகஸ்பதிபூஜை செய்தனுப்புதல், பாலிகைகளைச் சம்பீரநாயப்படி கங்கையில் விடுத்தல். உபநயனம் ஐ-நாள் உத்தமம். (ஐ-நாள் மத்திமம், க-நாள் அதமம்). இனிக் கன்னிகையை நிச்சயித்து விவாகஞ் செய்யுங் கிரமம் கூறுவோம். (எ-று.)

'மாதுநிச்சயித்து' என்று தோற்றுவாய் செய்தடுத்தாற்போல் 'மன்ற' (நிரம்ப) எனக் கூறிய சொல்லாற்றலால், 'நிச்சயதார்த்தம்' மந்திரநெறியன்று, வாக்குத்தத்தமேயாம் என்றும், அவை வழக்கம்போற் கொள்கவென்றும் கூறினராயிற்று. (உணாயிற்கோடவென்னுமுத்தியால்) நிச்சயதார்த்த விதியாவன:—வதுவரவாரசுகள் வித்னேஸ்வரபூஜை முடித்து இரண்டு தாம்பாளத்தில் வெவ்வேறாக சந்தன புஷ்ப தாம்பூல குங்கும மஞ்சள் சகிதம் நாரிகேளம் ஸ்தாபித்து அதன்மேல் கேதாரியம்மனைப் பூஜித்து வரனுடையவும் கன்னிகையினுடையவும் வார்க்கப் பரவரங்களை யுச்சரித்துக் கன்னிகை வாரசுகள் 'கன்னிகையை நிச்சயதார்த்தம் செய்து கொடுத்தேன்' என்று கூறி வரனது தாம்பாள திரவியங்களைக் கன்னிகைமடியில் கட்டுவது. கன்னிகைவாரசுகளிடமிருந்து முகூர்த்த பத்திரிகை சஹிதம் மற்றொரு தாம்பாள திரவியங்களை வரனுடைய வாரசுகள் பெற்றுக்கொள்வது. (கரு)

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கங்ரு

(எ-வது விவாஹவீதி, இதுமுதல் கஎ-கவிசுளால்
கூறுகின்றீர்.)

பூமலி நனூரீ ராடிய பெற்றோர்
புதல்வனோ டநுக்கொழும் புரிந்து
வாமமார் தம்ப நாட்டிமேற் றுவசம்
வயக்கியைங் கலசம்பா லிகைக
ளேமுறப் பூசித் தங்கிசந் தான
மியல்சமீதையிற் புரி தான
நேமமார் தெய்வ மிருடிகள் பிதிர்க
டர்ப்பண நெறிமுறை கோந்தே.

(இ-ள்.) விவாஹபிள்ளையின் மாதாபிதாக்கள் புத்திரசகிதம் மங்கள
ஸ்நாநஞ்செய்து அதுக்கொ...புண்யாஹவசனம், ஸ்தம்பப்பிரதிஷ்டை, சுப
த்வஜாரோகணம், ஐந்துகலசத்திற்கும் சூரியகலசத்தைச் சுற்றியுள்ள பாலி
கை பனிரண்டுக்கும் பூஜை, பிள்ளையின் பெற்றோர் அக்னிசந்தானம், பிள்
ளை சமிதாதானம், தேவ, ரிஷி, தேவபிதூர் தர்ப்பணங்களுஞ்செய்தல். (கசு)

மைந்தனை வபனஞ் செலுத்தியே கன்னி
மாதாரு பிதூரிவர் விரதச்
செந்தழற் சந்தா னம்புரிந் தவட்குச்
சென்னகா லம்முதற் சடங்கு
தந்துமா மகற்கு மணவுடை முந்து
றரித்தெழிற் கங்கண முடனே
சந்தரன் நேச யாத்திரை வடபா
லேகலுந் தொடர்ந்தினி தழைத்தே.

(இ-ள்.) பிள்ளைக்கு வபனம், கன்னிகை மாதாபிதாக்கள் அக்னிசந்தா
னம், கன்னிகைக்கு ஜாதகர்மம், நாமகரணம், அன்னப்ராசனஞ் செய்தல்,
பிள்ளைக்கு முகூர்த்தவேஷ்டி கொடுத்து உபவீதம் தரித்தல் (பொன்
வெள்ளி பூணூல் மரியாதை செய்பவர் செய்தல்), கங்கணம் ('எழில்' என்
றதனால் முந்தி சுபத்வஜாரோகணத்திற்கும் பின் பிள்ளைக்கும் தரித்தல்
கொள்க), பிள்ளை தேசயாத்திரை வடக்குமுகமாகச் (சம்பிரதாயப்படி மூட்
டைகட்டிக்கொண்டு) செல்வது, கன்னிகையின் மாதூர் பிதூர்கள் வரனை
அழைத்து வந்து. (எ-று.) (கஎ)

அணங்களு ளீன்றோர் தாம்வர பூசை
யாற்றிமா மனையிடைக் கொடுபோய்
வணங்குறு கங்கை பூசையக் கன்னி
வடபுலம் புக்கன எரியற்றி

யிணங்குபொன் னூஞ்சுலேறிமா மாலை
யிவனெனக் கன்பனென் றிடலு
மணம்புரி வரற்கு விரலணி கன்னி
மாறையின் றவன்றரித் திட்லே.

(இ-ள்.) விவாஹ பிள்ளைக்குக் கன்னிகையின் பெற்றோர் வரபாத பூஜை செய்தல், கன்யை உத்தராதிகையிற்சென்று கங்கைபூஜை கலசத்திற் செய்தல் ('வணங்குறு' என்ற விசேடணத்தால் காதோலை, கரியமணி, வளையல், மஞ்சள், சீப்பு வைத்துப்பூஜிக்கும் சப்பிரதாயம்கொள்க), கன்னி னூஞ்சுலேறி பிள்ளைக்கு மாலைதரித்தல், பிள்ளைக்குக் கன்னியின்பிதா மெட் தெதரித்தல். (எ-று.) (கஅ)

மெல்லியா டாளி லுப்பிடே மணிப்பூண்
மேவுறு வரன்பிதா வணிய
நல்லெழி லாட்டுக் கடிமணச் சேலை
நல்கியே கங்கண மிடக்கைப்
புல்லுற விவர்க டங்கள்பெற் றோரைப்
பூசைசெய் தகங்குளிர்ப் பூற
வெல்லையின் மகிழ்ச்சி யெய்திய பின்ன
ரிலங்கெரிக் கடவுளைத் துதித்தே.

(இ-ள்.) பிள்ளையின் பிதா கன்னிகையின் பாதத்தில் உப்புச்சொரிந்து ஆபரணம் பூட்டுதல், கன்னிகைக்கு முகூர்த்தவஸ்திரம் கொடுத்தல், பெண் ணுகுக் கங்கணம் இடதுகையில் மாப்பிள்ளை தரித்தல், பிள்ளையும் பெண் ணும் தங்கள் மாதூர் பிதூர் பூஜையும் அக்னிபூஜையுஞ்செய்வது. (எ-று.) ()

அங்கிசந் தானம் புரிந்தபின் னிவர்த
மன்புடைத் தாதையர் தமக்குத்
தங்குமா சமன்ய மாதியாம் புனிதச்
சடங்குசெய் தவ்வரன் றந்தை
செங்கரக் கனகாங் குளியம்பெண் டந்தைக்
கேதலுஞ் சிந்தையுண் மகிழ்ந்து
துங்கமா சங்கற் பம்முறை கூறிச்
சூத்திர கோத்திரஞ் சொல்லே.

(இ-ள்.) பெண்ணும் பிள்ளையும் அக்னிசந்தானஞ்செய்தல், கன்னிகை பிள்ளை இவர்கள் பிதாக்கள் ஆசமன்யம்..பிராணயாமஞ்செய்து வரன்பிதா கன்னிகைபிதாவுக்கு கனகாங்குளியம் கொடுப்பது, கன்னிகை பிதா மஹா சங்கற்பஞ்சொல்லிக் கோத்திர சூத்திரம் உச்சரிப்பது. (எ-று.) (20)

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். சூ.௩௭

பிள்ளையி னருகிற் பெற்றவ றொய்திப்
பெண்பிதா நெற்பொலி குவையுற்
றுள்ளுறை தட்டி னுரிகே ளத்தை
யோரிரு கரங்களாற் பற்றுங்
கள்ளவிழ் குழற்பூங் கோதையை மனைவி
கலந்தபா னீர்பெயக் கொடுப்ப
வள்ளலின் கரம்பின் பற்றியே மகிழ்ந்து
வாங்குதல் பண்டைநூல் வழக்கால்.

(இ-ள்.) கன்னிகைபிதா வினாக்கோட்டையின் மேலிருந்து தட்டில் தண்டில் தாம்பூல நாரிகேளம் தக்ஷணைசகிதம் வைத்துத் தன் துடையின்மே லிருக்கும் பெண் நாரிகேளத்தை இருகைகளாலும் பற்றிக்கொள்ள, மாதா தானாகப் பாலுடன் ஊற்ற, பிள்ளையின் மாதா பிதாக்கள் சமீபத்திலிருந்து புத்திரன் கையைப்பற்றிக் கன்னிகையை பெற்றுக்கொள்ளுதல். (எ-று.) ()

பதிமனை யாட்டு மவண்மகிழ் நனுக்கும்
பண்புட னேர்பிர மாணந்
துதிகொண்மாங் கல்ய பூசைசெய் தாசி
சொல்லியே பெரியவர் தொடலு
மதிபெற நுகத்தின் புழைவழி முக்கான்
மாற்றியே மாதவன் கழுத்தி
லதிரவாத் தியங்க டபமுன் னிலையா
யணிபெறப் பூட்டுத லழகால்.

(இ-ள்.) கன்னிகைக்குப் பர்த்தாவும் பர்த்தாவுக்குக்கன்னிகையும் பிர மாணம், மாங்கல்யபூஜை, கோஷ்டிகள் ஆசீர்வதித்து மாங்கல்யத்தை ஸ்பர் சித்தல், நுகத்தடி துவாரத்தில் மாங்கல்யகுத்திரத்தை மூன்றுதரம் மாற்றிப் புரோஹிதர் கையில்வைத்துக்கொண்டு மந்திரம் மூன்றுதரம் பிள்ளையாற் சொல்லித்து அக்னிக்குக்காட்டித் தான் ஒருதரம் பிள்ளை ஒருதரம் ஷே. மந் திரத்தை உச்சரித்துத் தீபசகிதம் மாங்கல்யந்தரித்தல். (எ-று.)

‘அழகால்’ என்றமையின் சேஷையிட்டு ஆசீர்வதித்தலும் புஷ்பமாரி பொழிதலுங் கொள்க. (உஉ)

பட்டமே தரித்தற் குரியவர் தரிப்பப்
பைம்பொனே தண்டிலந் தருப்பை
தொட்டிர வியையும் புவியையு நோக்கித்
தாயவா குதிகளீந் தன்பா

விட்டநெற் பொரிபெண் ணுடன்பிறந் தோனே
யீவதைக் கணவன்கைக் கொடுக்கும்
வாட்டமா மகிநேர் முகத்தவ னோடு
மண்டபம் வலம்வரு காலை.

(இ-ள்.) தம்பதிகளுக்குப் பட்டந்தரிப்போர் தரித்தல், ஹிரண்யம் (ஸ்வர்ணபூஷம்) தண்லெம் தருப்பை இவற்றைக் கையால் தொட்டுக் கொண்டு சூரியனையும் பூமியையும் பார்த்து அக்னி ஆஹுதி, மண்டபப் பிரதக்ஷிணம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொராஹுதியாகப் பெண்ணின் பிராதா (சகோதரன்) பெண்ணின் கையில் நெற்பொரிகொடுக்க அவள் பர்த்தா கையில் கொடுத்து மூன்று ஆஹுதி. (எ-று.) (௨௬)

ஆகுதி மூன்று தரமளித் தேதன்
ஞ்ருயிர்த் துணைவிசோ தரற்கு
மாகன கஞ்செய் மோதிர முதலி
வலம்பெறு தழறனைப் பூசித்
தோகைகொள் ளபிவா தனமுட னிரட்டை
யுற்றசம் யாவனை மறையோர்க்
காகிய பூசை வணக்கமும் புரிந்தே
யாசிபெற் றரதி கொளலே.

(இ-ள்.) பெண்ணின் பிராதாவுக்குப் பொன்மோதிரம் மரியாதைசெய்து அக்னிபூஜை, அபிவாதனம், ரகக்ஷ, சம்பாவனை, பிராம்ஹணபூஜை, தம்பதி கள் நமஸ்காரம், ஆசீர்வாதம், புரோஹிதர் மஹாஆசீர்வாதம், ஹாரதி இவை நடத்துக. (எ-று.) (௨௭)

செய்யமண் டபத்தை வலனுறு காலை
சேர்தரு கவுரிபூ சித்துத்
தையலின் வலத்தா ளம்மிவைத் தேயுத்
தரத்தருந் ததிதனைக் காட்டித்
துய்யமாங் கலியஞ் சுபக்கொடி தனக்குந்
தோன்றுகே தாரியம் மனுக்கு
மெய்யுற மங்கை காட்டலுங் கனிபா
லுண்பது சோபன மிகவே.

(இ-ள்.) மண்டபப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யும்போது அம்மியின்மேலுள்ள கௌரிதேவ்காய்க்கு உபசாரபூஜை, பெண்ணின் வலதுபாதம் அம்மியில் பர்த்தா தூக்கிவைத்தல், அருந்ததிகாட்டல், மாங்கல்யத்தைப் பெண் சுப

அவ்யகல்பக்கிரியை கூறிய சருக்கம். ௧௩௯

தவ்ஜாஹுணத்துக்கும் கேதாரியம்மனுக்குங் காண்பித்தல், விடுதிக்குச் சென்று பால் பழம் அமிசை, சமங்கலிகள் சோபனம்பாடுதல். (எ-று.) (௨௫):

பிரதம தினத்து மாலையா வாச
 னப்பெருங் கடவுளர்ப் பேணி
 யெரிமின்சந் தான மியற்றிநல் லபிவா
 தனமுட னிரட்சைவே தியனைக்
 கருதலா ரதிமண் டபம்வலங் கொண்டி
 கவுரிஞ் சித்தமு் டருந்
 லுரியதிச் சடங்கு நாடொறும் வருமே
 லுரைக்குதுஞ் சிறப்பமைந் தவையே.

(இ-ள்.) ஆவாஹுண தேவதாபூஜை, அக்னிசந்தானம், அபிவாதனம், ரகக்ஷ, பிராம்ஹண பூஜை, ஆசீர்வாதம், ஹாரதி, மண்டபப்பிரதக்ஷிணகாலம் கௌரி பூஜை, பால் பழம் அமிசை. இக்கலியிற்கூறிய சடங்குகள் விவாஹ பூர்த்திவனையிலுந் தினேதினே வருமாகையால் அவற்றை நீக்கி விசேஷ விதிகளை மாத்திரம் இனிச் சொல்வோம். (எ-று.) (௨௬)

இரண்டெனுந் தினத்துக் காலையில் வாச
 மினியகந் தப்பொடி மூதலாய்த்
 திரண்டிள வீனையாட் டக்கினி வலமாஞ்
 செப்புமம் மாலைபொன் னூஞ்சல்
 மருண்டமா னேக்கின் மாதர்தாம் பசைத்த
 னகர்வலம் வரலென வழுத்து
 மரண்டா மூன்றாம் காலவான் புவிநட்
 டாகுதி தருப்பையா லளித்தல்.

(இ-ள்.) இரண்டாநாட்காலே கெந்தப்பொடி உற்சவம், பூச்செண்டாநி தல் முதலானவை, ஆவாஹுணதேவதா பூஜை, அக்னிசந்தானம், அக்னி பிரதக்ஷிணம், அக்னிபூஜை, அபிவாதனம்...பால்பழம் அமிசை, ஹர்கோலம், ஊஞ்சல்; மூன்றாம்காள் ஆவாஹுண பூஜை, அக்னிசந்தானம், தம்பதிகள் தர்ப்பத்தையெடுத்து துணியை ஆகாயத்திற்குக் காட்டி அடியைப்பூமியில் நாட்டி அக்னியில் ஆஹுதி. (எ-று.) (௨௭)

சருவதே வதைகள் பூசைவே திகைக்குத்
 தக்கிணங் கலசமொன் றமைத்து
 மருவிய சுயதா னத்திடை விடுத்தல்
 வடக்கினிற் கூர்ச்சமிட் டினிதாய்த்

பருவமார் திதிடக் கன்னவார் முடித்தல்

பண்பறிந் தாங்குநா லாநாட்

பெருமைகூர் நாக வல்லி ராடிப்

பிறங்குபூ தேவியைத் தொழலே.

(இ-ள்.) அக்ஷிரகுண்டத்துக்குத் தென்புறம் ஒருகலசம்வைத்து சர்வ தேவதாபூஜைசெய்து யதாஸ்தானம் விடுவது, உத்தர திக்கில் கூர்ஜம் போட்டு திதியூறு, யதாஸ்தானம் விடுவது, அக்ஷிரபூஜை முதலியன; மூன்றாமநாள் மாலை ஆவாஹனதேவதா பூஜை..பால்பழம் அமிசை; நாலாமநாள் நாகவல்லி, தப்பதிகள் மங்களஸ்நானம், ஆவாஹன பூஜை, அக்ஷிரசந்தானம், பூமியைச் சேவிக்க. (எ-று.) (உஅ)

ஒப்பரு மருகன் நனக்கொர் துப் பட்டா

வுதவுத லீன்றவர் பூசை

செப்புமம் மாலை யருந்தி யறுமீன்

றிகழுளோ கண்சித்ரா வசுவோ

மெய்ப்பெருஞ் சத்த முனிவரர் பூசை

விழுமிய வைந்ததாந் தினத்தின்

வைப்பெரிச் சேட வோமமே தினிமேல்

மாண்புறக் கொட்டியே புரிதல்.

(இ-ள்.) மாப்பிள்ளைக்கு மாமனார் நாகவல்லி துப்பட்டா நல்குதல், தம் பதிகள் மாதூர் பிதூர்பூஜை, அக்ஷிரபூஜை, அபிவாதனம்..பால்பழம் அமிசை; நாலாமநாள் மாலை ஆவாஹனதேவதா பூஜை..மண்டபப் பிரதக்ஷிணகாலம் கௌரிபூஜை, அருந்ததி கிருத்திகை பூஜை, ரோகணி சித்ராவசு பூஜை, சுப்தரிஷி பூஜை..பால்பழம் அமிசை; ஐந்தாமநாட்காலையில் ஆவாஹன தேவதாபூஜை, பூமியில் கொட்டி சேஷஜேஹாம், அக்ஷிரசந்தானம், நமஸ் காரம். (எ-று.)

தம்பதி யிவர்கள் நாந்திமா பூசை

தருப்பையெட் டாலக்கந் தருவன்

பம்புறு முதரங் கீறியக் கலசத்

தடியிலே வைத்திடல் பாங்கார்

வெம்பெரிப் பூசை கலசதே வதைகள்

மேன்மைகொள னும்புனர் பூசை

பைம்பொனார் துவசா ரோகணந் தனக்குங்

கங்கண விசர்ச்சனம் பண்ணல்.

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கசுக்

(இ-ள்.) தம்பதிகள் நார்தியூசை, கந்தர்வன் குகியை எட்டுக்கட்டை தர்ப்பைகளால் கீறி தர்ப்பைக்கட்டைகளை ஷை கலசத்தடியில் வைக்க, அக்னிபூஜை, அபிவாதனம், ரகை, பிராம்ஹண பூஜை, ஆவாஹன தேவதைகளுக்குப் புனர்பூஜை, சுபத்வஜாரோகணத்துக்கும் தம்பதிகளுக்கும் அங்கண விசர்ச்சனம் செய்தல். (எ-று.) (௬௦)

சேர்தரு மாவா கனக்கட வுளனாத்
தம்முழை யனூப்புக்கை சிறந்த
நீர்தரு வசந்த கலசமொன் றமைத்து
நேயமொ டாடுதல் பின்னும்
எர்தரு புதல்வர்ப் பெறல்பெய ரிடுத
றொட்டிலி னேற்றுத் லிசையாற்
பேர்பெறு குழமா மகவினை மாற்றிப்
பெரிதுகொண் டாடுத னெறியே.

(இ-ள்.) ஆவாஹன தேவதைகளை யதாஸ்தானம் வீடுதல், வசந்தகலசம் ஒன்று வைத்து தம்பதிகள்பூஜித்து புரோகிதர் தம்பதிகளுக்கும் கோஷ்டிகளுக்கும் விநியோகித்தல், புத்திரோற்சவம், நாமகரணம், டோலாரோகணம், குழமகன்மாற்று, எச்சரிக்கை பாடல் முதலிய வினோத விளையாடல்கள். (எ-று.) (௬௧)

விரும்புறு பிரகற் பதிதனைப் பூசித்
தனுப்புக்கை வசந்தநீர் மிக்கு
நிரம்புபாத் திரத்துப் பாலடை யாழி
யிட்டெடுத் திடுதல்பின் னிகழ்த்து
மரும்புபா லிகைகள் கங்கையி னுய்த்தே
யாயிழை மடந்தையர் குழ
மருங்குசோ பனங்கள் பாடுத லின்ப
மணவினைச் சம்ப்ரதா யமிதே.

(இ-ள்.) பிரகல்பதி பூஜை, தம்பதிகள் வசந்த ஜலத்தில் பாலடை மோதிரமிட்டு எடுத்தல், பாலிகைகளைக் கங்கை சேர்த்தல், பால்பழம் அமிசை, மந்தல்ய ஸ்திரீகள் சோபனம் பாடுதல் இவைகளே வீராக விதிகளாகும். (எ-று.) (௬௨)

(இதுமுதல் முன்னு செய்யுட்கள் கரீப்பாதானம் கூறும்.)

மாட்சிசுன் னீர்தோய் வதுமுதற் கலசம்
மன்னுபூ சைகன்புரித் ததற்பின்
காட்சிமே வியதம் பதிகளுக் காடை
களிபெற வுதவலீன் ரோர்தந்
தாட்சல சங்கட் கவர்கள்பூ சிந்து
நாந்தியோ டங்கிசந் தானம்
வோட்கைகூர் வன்னி வணக்கமு மதிசம்
வற்சர பூசையும் விளைத்தல்.

(இ-ள்.) தம்பதிகள் மங்களஸ்நாநம் முதல் ..புண்யாகவசனம், கலசம் ஐந்து பாலிகை 12-பூஜை, தம்பதிகள் நூதன வஸ்திரதாரணம், தம்பதிகள் மாதூர் பிதூர் பூஜை, நாந்தி பூஜை, அக்னிசந்நானம், அக்னிநமஸ்காரம், மாத வருஷ பூஜை. (எ-று.)

(௩௩)

செழிப்புறு கூர்ச்ச மிட்டுறோ கணியே
மதுமய நயனரி சிவனே
வழிவ்ரு தச்சித் திராதி கரச்ச
வனிக்ருந் பூசையு மியற்றிப்
பழிப்பிலாள் நாபி தருப்பையாற் பரிசித்
தன்பனூர் மந்திரம் பசின்
மொழிக்குயர் மனையோர் பூசனை யாதி
முடித்தபின் னன்றைநா ளிரவில்.

(இ-ள்.) கூர்ஜமிட்டு றோகணி, மது, மய, பிரம்ஹ, விஷ்ணு, சிவன், ப்ரகுதசித்ரரதிசுளா, அச்சவீணி இவர்கள் பூசைசெய்து, ஸ்திரீ நாபியைப் புருஷன் தர்ப்பையால் பரிசித்து மந்திரஞ்சொல்லல், அக்னிப்பிரதக்ஷிணம், கோஷ்டிகள் ஆசீர்வாதம், அக்னிபூஜை, சம்பாவனை, பிரம்ஹண பூஜை, புனோஷிதர் மகாஆசீர்வாதம், அபிவாதனம், ஆவாஹனதேவதை புனர்பூசைசெய்து யதாஸ்தானம் அனுப்புதல், பிரகஸ்பதி பூஜை, ஹாரதி, மண்டபப்பிரதக்ஷிணம், பால்பழம் அமிசை; அன்றிரவிற்குச் செய்வான மேற்கூறுவோம். (எ-று.)

(௩௪)

முற்படு கிரியை யாற்றியோர் தட்டினர்,
மொய்யம்மலர்ப் பாசடை யாதி
யெற்பட நிரப்பி நன்குபூ சித்தல்
வேந்திழை ம்மதினிக் கட்டிக்

அவ்யாகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கச்சுந்

கற்புறு சுமங்க லிகட்டுநா யனமுன்
 தைந்துந் தில்லவன் கரந்தொட்
 டற்புதச் சயன வறையிலே தர்ப்பத்
 தவளதோ முஃம்பரி சித்தல்.

(இ-ள்.) அறுக்கை புண்யாகவசனம், தாம்பாளத்தில் தண்டிலம் நாரி
 கேளம் கதலி தாம்பூலதக்ஷண புஷ்பசகிதம் வைத்துப் பூஜைசெய்து பிள்
 னைகையால் பெண்ணின் மடியில் கட்டுதல், சுமங்கலிகட்டு இளநீர்நாணம்
 மூன்று அல்லது ஐந்துகொடுத்தல், பிராம்ஹணபூஜை. ஆசீர்வாதம், ஹாரதி,
 புருஷன் பத்னி சுண்டுவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு விடுதி அடைக்கீரூட்
 சென்று படுக்கை ஆசனத்திலிருக்கும் ஸ்திரீயின் அகோமுகத்தை தர்ப்பத்
 தினால் புருஷன் பரிசித்துக்கொண்டு மஞ்சரம் சொல்லுதல், படுக்கைவீட்
 டைக்கபாடபந்தனஞ்செய்து மங்களகோஷ்டம்செய்துவித்தல். (எ-று.) (௩௫)

(சீமந்தம்.)

அனுக்ஞமுன் ஞாகச் சுபக்கொழிப் பூசை
 யாற்றியே யுதகசாந் தியினீர்
 தனிப்பழிந் துயரும் பஞ்சசாந் தியினீர்
 தன்னிலா சமன்யமும் புரிந்து
 கனத்துடன் மறுநாட் காலையைங் கலச
 பூசையு முற்றியே கவினா
 தனத்தலங் காட வந்திர முடுத்துத்
 தந்தைதாய் பதம்வணங் குவதே.

(இ-ள்.) முதல்நாள் மாலை ஆரம்பம்:—தம்பதிகள் மங்களஸ்காரம்,
 அனுக்ஞை ... புண்யாகவசனம், சுபத்வஜாரோகணம், உதகசாந்தி செய்த
 கும்ப ஜலத்தை ஸ்ரீமந்தப்பெண்ணுக்கு ஸ்காரம் செய்வித்து பஞ்சசாந்தி
 தீர்த்தத்தால் தம்பதிகள் ஆசமன்யம் செய்தல்; மறுநாட்காலே ஐந்து கலசப்
 பூஜை, தம்பதிகள் தூதன வஸ்திரதர்ஷணம், பெண்ணுக்கும் சுபத்வஜாரோக
 ணத்துக்கும் கங்கணம், தம்பதிகள் மாதூர் பிதூர் பூஜை. (எ-று.) (௩௬)

(இதுவுமது.)

களிப்புறு நாந்தி யங்கிசந் தானங்
 கண்டபின் முருபாத் திரத்தித்
 றிளைத்தகாம் பூல நாரிகேளம் பூத்
 தெட்சிணை கொண்டொரு கன்னி

வளைத்ததூற் சுற்று தம்பதி களுக்கு
மத்தியி லறுபட வருமா
விளைத்தன்மண் டபத்தை மும்மைசூழ் போகி
மேன்மைமங் கலமொழி விளம்பல்.

(இ-ள்.) நார்திபூணை, அக்னிசந்தானம், தம்பதிக்கு நூச்சுற்றி
தாருபாத்திரத்தில் தாம்பூலம் தகுகளை நாரிகேனம் வைத்து அதை ஒரு கன்
லிகை எடுத்துக்கொண்டு 'சோபனமஸ்து' என்று கூறி மண்டபத்தை மூன்
றுதரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தம்பதிகள் நடுவில் நூல் அறும்படி வருதல்.
(௭-௩.) (௭௭)

(பும்ஸவனம்.)

அழவணக் கொழுந்தான் மங்கையி னாசி
யடிப்பிழி மனுஷரைத் தையேற்
றிழிவிலான் முதுகின் விடுத்தல்பின் னெரிபூ
சித்துசசம் பாவனை யெழுவாய்
வழுவுறு தியற்றி மண்டபம் வலஞ்சூழ்
வருகையிற் கவுரிபூ சித்துத்
தொழுகரத் தணிந்த கங்கண நீக்கித்
தோயில்பிற் பூசனை செயலே.

(இ-ள்.) மந்திரசுலிதம் அழவணக்கொழுந்தினால் பெண்ணின் நாசி
யடியில் பர்த்தா பிழிந்து அதைத் தொன்னையில் ஏற்று பசுவின் முதுகில்
விடுதல், அக்னிபூணை, அபிவாதனம், ரகை, சம்பாவனை, பிராம்ஹணபூணை,
கோஷ்டிகள் ஆசீர்வாதம், புரோஹிதர் மஹா ஆசீர்வாதம், அபிவாதனஞ்
செய்து நமஸ்காரம், மண்டபப் பிரதக்ஷிணகாலத்தில் அம்மியின்பேரிலுள்ள
நாரிகேளத்தின்மேல் கௌரிபூணை, சுபத்வஜாரோகணத்துக்கும் பெண்ணுக்
கும் கங்கணவிசர்ஜனம், ஆவாஹன தேவதைகளுக்குப் புனர்பூணைசெய்து
யதாஸ்தானம் விடுதல், பிரகஸ்பதிபூணை, ஹாரதி, மண்டபப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து விடுதியில் பால்பழம் அமிசை, சோபனம் பாடுதல் (௭-௩.) (௭௮)

(உபாகர்மம்.)

துலைமதி நிலவோ டிரவிசேர் காலேத்
தொடங்குமு பாகர்ம முடனே
தலைமையாற் றினச ரியைசந்தி யாவந்
தனமொடு போசன விதியும்

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கசுடு

இலகுற வேறு கத்திய நூலி
 னிசைத்துளோ மன்னதிற் காண்க
 நிலவுசீ வப்பி ராயச்சித் தமதை
 நிகழ்த்துநுந் தொன்மைநா நெறியே.

(இ.ள்.) இவ்வம்சத்தார் தூலா (ஐப்பசி) மாத அமாவாசையன்று தொடங்கிச் செய்யத்தக்க உபாகர்மவிதிகளையும், நித்தியாநுஷ்டானங்களையும், போஜனவிதிகளையும் வேறே வசனரூபமாகத் தொகுத்திருக்கின்றோமாகையால் அந்நூலிற்காண்க. *இனி ஜீவப்பிராயசசித்த (கோதான) விதியை பழைய நூலிற்கண்டவண்ணம் கூறுகின்றோம். (எ-று.) (கூக)

(ஜீவப்பிராயச்சித்தம்.)

முந்துசங் கற்பத் தூய்மையா னேந்தும்
 பருகித்தர்ப் பாசன முறைசேர்ந்
 துந்துகோ தான சங்கற்ப முரைத்திட்
 யெர்பச வாலதி பற்றி
 யந்தணர்க் களித்தல் சிரமகன் வலக்க
 வாஹுதத் தருப்பைத்தண் டதனன்
 மைந்தனே வலக்கா துரைக்குமம் மரபின்
 மந்திர மோதுத வென்பார்.

(இ.ள்.) அங்களைப் பிராணாயாமம், சங்கற்பம், விக்னேஸ்வரபூஜை, புண்யாகவசனம், பஞ்சகர்மம், தர்ப்பாசனம், இலிருந்து கோதான சங்கற்பஞ்சொல்லிக் கர்த்தா பசுவின் வாலைப்பற்றிப் போக்தா வசம் கொடுத்தல், தர்ப்பாசனத்திலிருக்கும் கர்த்தாவின் சிரசைப் புத்திரன் வலது தொடையில் வைத்துக்கொண்டு தர்ப்பை தண்டத்தைப் புத்திரன் இரண்டுகரத்திலும் பற்றிக் கர்த்தாவின் வலது செவிவழியாகவைத்து மந்திரம் உபதேசித்தல், பிரகஸ்பதி சம்பாவனை. (எ-று.) (சு0)

கவ்யக்கிரியை.

இதுமுதல் அ-கனிகள் தகனசம்ஸ்காராதிகள் கூறும்.

(தகனவிதி, முதல்நாட்கிரியை.)

உரைத்திடு மபர விதிகுருச் சினமங்
 கீகர முற்றவா சமன்யம்
 பொருத்துசங் கற்பம் வபனமே சுத்தி
 புணர்ந்தகவ் யாக்னிசந் தானம்

மரித்தபி ரோதங் கலசமென் றிவையா
வாகனத் துடனபி டேகந்
தரித்ததாள் கரவங் குட்டபந் தனமேற்
சாத்துதல் கோடியுந் தரலே.

(இ-ள்.) கிருக்னம், அங்கீகரித்தல், ஆசமன்யம்...சங்கற்பம், வபனம், ஸ்நானம், ஆசமன்யம்,.....சங்கற்பம்,.....பஞ்சகவ்யம், கவ்யாக்கினிசந்தானம், ஆஹுதி, பிபோதம், பிபோதகலசம் ஒன்று ஆவாஹனம், பிபோத அபிஷேகம், பாதாங்குஷ்ட அஸ்தாங்குஷ்ட பந்தனம் (காற்பெருவிரல் கைப்பெருவிரல் கட்டுதல்), கோடிதரித்தல். (எ-று.) (சக)

(இதுவுமது.)

எள்ளருந் தசமா தானமே சீட்டொன்
றெழுதுதன் மயானபூ மியின்மூன்
றுள்ளுறத் தானந் தனித்தனி யெரிசே
ருற்றபாண் டத்திலா குதிபின்
பள்ளியாங் காட்டங் கிடத்தியே முகதண்
டுலமது பெய்துபந் தனமும்
விள்ளவே கடிசூத் திரம்விடு வித்து
வேறுமோ ராகுதி செயலே.

(இ-ள்.) *தசதானம், சீட்டெழுதி வாசித்தல் (வாஹகாளைக்கொண்டு ருத்திரபூமிக்கு பிபோதத்தையும், கர்த்தாவினால் புதுச்சட்டியில் கவ்யாக்கினி யையும், அவர் வார்சினால் பிபோதகலசத்தையும் புண்யாகவசன கலசத்தையும் எடுப்பித்துக்கொண்டுபோய் தகனஸ்தானத்தில்) மூன்று ஸ்தானம் ஏற் படுத்திக்கொண்டு (புண்யாகவசன ஜலம் புரோக்ஷித்த) பிரதமஸ்தானத்தில் பிபோதத்தைக்கீழேவைத்து அதைக்கர்த்தா அப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அக்னி பாத்திரத்தை அவ்விடத்திலவைத்து பரிசேஷனம் ஐந்து ஆஹுதியும், த்வி தீய ஸ்தானத்திலும் முன்மாதிரியே செய்து மூன்று ஆஹுதியும், த்ரிதீய ஸ்தானத்திலும் அவ்வாறே மூன்று ஆஹுதியும் செய்தல்; பிபோதத்தைக் காஷ்டத்தில்வைத்து முகதண்டிலமிடல்; அஸ்தாங்குஷ்டபந்தனம், கடிசூத் திரம் (அனாரூண்), பாதாங்குஷ்டபந்தனம் நீக்கி மார்க்கண்டத்தில் சட்டி யிலிருக்கும் அக்னியைக்கொட்டி ஆஹுதிசெய்தல். (எ-று.) (சஉ)

*தசதானம்:—பசு, பூமி, திலம், ஹிரண்யம் (பொன்), கிருதம் (நெய்), வஸ்திரம், தூன்யம், பெல்லம், வெள்ளி, லவணம், என்பவை.

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். ௧௪௭

ஞெகிழிநாற் பாலு மிட்டுறு கலச
 நிலம்பெற மோத்யே சின்னீர்
 முகவழி யொழுக்கி மீளுகை கிரகம்
 புக்கபின் கிருச்சின முதலாத்
 தகையிரு சுத்திக் கலசமா வாக
 னம்பெறச் சிலையுந்தா பித்து
 வகையநக் கினமா வாகன மாமப்
 புரோட்சணம் பிண்டமும் வழங்கல்.

(இ-ள்.) பிளோதகலசத்தைக் கர்த்தா எடுத்துக்கொண்டு அப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்யும்போது நாலு மூலேக்கும் நாலுகொள்ளிவைத்து கலசத்தைச் சேதித்து (உடைத்து) உடைந்த ஒட்டில் கிஞ்சித் ஜலமெடுத்துப் பிளோதத் தின் முகவழியாகவிடுதல், ஸநாநகட்டத்துக்குவந்து யதாசக்ஷி தக்ஷண, கிரகத்திற்கு வந்தபின் கிருச்சினம்...பஞ்சகவ்யம், பிளோதகலச ஆவாஹனம், சிலாஸ்தாபனம், நக்னமாவாஹனம், ஆமப்ரோக்ஷணம், தத்தம், பஞ்சப்ராணாஹுதி, உத்தராபோசனம், பிண்டம் ஒன்றுபோடல், நமஸ்காரம், சிலாபிஷேகம். (எ-று.) (௪௩)

ஞெகிழி-கொள்ளிக்கட்டை.

(முதல்நாள் கிரியையுடன் இரண்டாநாட் சஞ்சயன விதியும்.)

தூயசங் கற்பம் வாசதிலோத
 கம்பெறச் சொற்றசி ராத்த
 மாயதன் வர்யஞ் சைவவை ணவத்தம்
 மரபுளிப் பன்னென்றி ராரு
 நேயமுற் றியற்றில் பின்னைநாட் சஞ்ச
 யனவிதி நிகழ்த்துறு சுத்தி
 யேயசங் கற்ப மங்கிசந் தான
 மாகுதி யத்தியு மெடுத்தல்.

(இ-ள்.) சங்கற்பம், வாலோதகம், திலோதகம், கிராத்தம் சைவர்களுக்குப் பதினென்று, வைணவர்கள் பன்னிரண்டுமாகத் தினம் ஒன்றாய்ச் செய்து வருதல், இதற்குக் கிருச்சினம்...சங்கற்பம், வர்யம், எக்ரட்சருத்திராள் அல்லது துவாதச விஷ்ணு, ருத்ரபலி. இரண்டாம்நாள் சஞ்சயன விதி:—கிருச்சினம்...பிராணாயாமம், சங்கற்பம், விக்னேஸ்வரபூஜை, புண்யாகவசனம், பஞ்சகவ்யம், கவ்யாக்னிசந்தானம், ஆஹுதி ஐந்துசெய்து அக்னியில் பால் விடுதல், சப்தமில்லாமல் அஸ்திரியைப் புதுப்பாண்டத்தில் அங்கப்படி சேர்த்தல். (எ-று.) (௪௪)

(சஞ்சயன விதியுடன் மூன்றும்நான் முதல் பத்துதினம்வரையிலே
செய்யுங் கிரியைகள்.)

பற்பமோ ருருச்செய் தாகுதி நல்கிப்
பாஸ்சொரிந் தத்திகங் கையிற்பெய்
திற்புகடஉச் சுத்தி வாய்ந்தசங் கற்ப
மியம்பியே பிண்டமுய்த் திடுதல்
சொற்படி யொன்பான் நினம்வரை யியற்றித்
தோன்றிய பத்ததாந் தினத்தின்
முற்புகன் ருங்கே பிண்டமிட் பெர
பூதமா பவிநனி முடித்தல்.

(இ-ள்.) பஸ்மத்தை (பிளோதசாம்பலை)ப் புருஷபுருவாக்கி ஆவாஹனம்,
அலங்கார துபதீப வைவேதன கர்ப்பூர ஹாரதி, பாண்டத்திலுள்ள அஸ்திக்கு
கூசீரம் (பால்) விடுதல், பஸ்ம உருவின் சிரோபாகத்தில் புதுப்பாண்டத்தில்
ஜலம்வைத்தல், அஸ்திபாண்டத்தைப் புண்யதீர்த்தங்களில் பின்
புறமாக நின்றுவிட்டு ஸ்நானம்செய்து தக்ஷணை தருவது, கிருகத்திற்கு வந்த
பின் கிருச்சினம், ...சங்கற்பம், விக்னேஸ்வரபூஜை, பிளோதகலசபூஜை,
சிலாபிஷேகம், வாஸோதக திலோதகம், ருத்ரஸ்ரரத்தம் ஒன்றுசெய்தல்,
இவ்வாறே மூன்று முதல் ஒன்பதுநாள் வரையிலும் செய்துவரவேண்டும்.
பத்தாம்நாள் கிருச்சினம், ...பிண்டம் போடல், பிரபூதபலி கூ.பாகமாக்கி
கூ-பிண்டம்போடுதல், பிண்டநமஸ்காரம். (எ-று.) (சுரு)

(பத்து பதினென்றநாட் கிரியை.)

தானமேற் சிலைசை யோசன முருத்ர
சிராத்தமே சாற்றுசங் கற்ப
மானந்த வேம மாகுதி நித்தி
யாக்கினி யிரட்சையென் றிவைபின்
ஊனநா ளிடபோச் சர்ச்சன முரோம
தகனத்துக் காகிய கமுவாய்
தானவ ரியமே கோதிட்ட மெரிசந்
தானமா குதிபிண்டந் தரலே.

(இ-ள்.) உத்வாசனஞ் செய்யுங் காலத்தில் தானம், சிலைசையோஜனம்,
ருத்ரஸ்ரரத்தம், அனுக்ஞை, ...சங்கற்பம், ...ஆரந்தஹோமம், அக்னி
ஸ்தாபனம், ஆஹுதி, அக்னிபூஜை, ஸ்வீகரணம், நித்தியாக்னிசந்தானம்,
அபிவாதனம், ரக்ஷை, வேஷ்டிமரியாதை செய்பவர்கள் செய்தல், ஹாரதி.

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். ௧௪௯

பதினோராம் நாள் :—கிருச்சனம், புண்யாகவசனம், ருத்ர ஸ்ராத்தம், பின்பு கிருச்சனம், சங்கற்பம்...விருஷ்போற்சர்ஜனம், நோமதகனப் பிராயச்சித் தம், ஏகோதிஷ்டம், ஸ்தானவர்யம், ஸ்வயாக்கினிசந்தானம், ...ஆகுதி புரோக்ஷணம், அக்னிபிலும் அன்னத்திலும் பரிசேஷனம், தத்தம், பஞ்சப்ராண ஹுதி, ஸுத்திரபாராயணம், உத்தராபோசனம், பிண்டம். (ஏ-று.) (1)

(பன்னிரண்டாம்நாட்கிரியை.)

நியமமீ ராறந் தினத்தனில் வர்ய
நிகழ்த்துமா சிகம்பனி ரண்டுந்
துயரற வியற்றிப் பிண்டமீந் திடுகை
சோதகும் பத்துறு வரியஞ்
செயன்முறை சுபிண்ட. தானவ ரியமே
சிராத்தநித் யாக்கினிசந் தானஞ்
சயமுறு மாகு தியிடுறெடு பிண்டந்
தந்திடல் சவர்க்கபா தேயம்.

(இ-ள்.) பன்னிரண்டாம் நாள் கிருச்சினம் சங்கற்பம், விக்னேஸ்வர பூஜை, புண்யாகவசனம், ஊனமாசிகம், மாசிகம் பனிரண்டு, வர்யஞ்செய்து பிண்டம், அனுக்கை...சங்கற்பம், மண்டலபூஜை, பிண்டப்பிரதானாக்யம், வர்யம், 'சிராத்தாக்கினிசந்தானம், நித்யாக்கினிசந்தானத்தின்மேல் புனூர் பரிசேஷனம், தத்தம், பஞ்சபிராணஹுதி, சூத்ரபாராயணம், உத்தராபோசனம், பிண்டம், வாயஸ்பிண்டம், பிண்டநமஸ்காரம், அக்னிபூஜை, அபிவாதனம், ரகக்ஷ, சங்கற்பம்...சொர்க்கபாதேயம். (ஏ-று.) (௪௭)

பதினாழ்வீறநாட்கிரியை (கீரஹக்யம்).

பத்துடன் மூன்றா நாளினிற் றாய்மைப்
பன்னுப வீதமே தரித்து
நித்தியாக் கினிசந் தானமொன் பதெனா
நிலவுகி ரகசெப வோமம்
வைத்திடு மிரட்சை யாரதி பெற்று
மங்கல மேவுத லிவையே
யித்தகை மரபி னோர்க்குரி யனவென்
நிசைத்தனன் பரிதிவா னவனே.

(இ-ள்.) பதினமூன்றாம் நாள் கிரஹக்யம் :—அனுக்கை...சங்கற்பம், தாதனயக்ஞோயவீததாரணம், விக்னேஸ்வர பூஜை, புண்யாஹவசனம், பஞ்சகவ்யம், நித்யாக்கினிசந்தானம், நவக்ரஹ பூஜை, ஷட ஹோமம், அக்னி

புனை, அபிவாதனம், ரகை, ஹாரதி. இவைகளே அபரவிதிகளென்று
சூரியபகவான் இவ்வம்சத்தினர்க்கு அருளிச்செய்தது என்றார் ஞானமுனி
வர். (எ-று.)

(சஅ)

(சீராத்மம்.)

நினைந்திடு மனுக்கை முந்துசங் கற்ப
நெறியெலாம் வழுவுற தியற் ரித்
தினங்கிள ரொரிசந் தானமும் கிருச்சி
னம்முதற் செய்வன செய்து
மனங்கொள விசுவ தேவனே பிரம
திட்டனே மாறிட்ட னெனுமன்
நினங்கெழு தான வரியமு முபச
ரித்தலு மினிதுற வியைந்தே.

(இ-ள்.) அனுக்கை ..நித்யாக்னி சந்தானம், கிருச்சினம் ..சங்கற்பம,
ஸ்தானவர்யம், விசுவதேவன் பிரமதிஷ்டன் விஷ்ணுதிஷ்டன் இம்மூவர்
உபசரணை. (எ-று.)

(சக)

(இதுவுமது.)

அங்கிசந் தான நித்யசந் தானப்
புனர்பரி சேடன மாற்றிச்
சங்கையி லாதா குதியொடு பிண்டந்
தந்தழ லன்னத்திற் புரோட்சித்
திங்கிதப் பரிசே டனத்தொடு தத்த
மீந்துபி ராணவா குதியுந்
துங்குத் திரபா ராயணம் பின்ன
போசனம் பிண்டமுந் தெர்குத்தே.

(இ-ள்.) சிராத்தாக்னி சந்தானம், நித்யாக்னி சந்தானத்தின்மேல்
புனர்பரிசேஷனம், அக்னியிலும் அன்னத்திலும் புரோக்ஷணம், தத்தம், பஞ்ச
ப்ராணஹுதி, சூத்ரபாராயணம், உத்தரபோசனம், பிண்டம், வாயச பிண்
டம் ஒன்று, பிரமஸ்தானத்திற்கு மாத்திரம் மூன்று பிண்டம்போட்டு அக்னி
பூஜை, அபிவாதனம், ரகை, வர்யஸ்தர்களுக்குத் தாம்பூலதக்ஷணை கொ
டுத்து அனுப்புதல். (எ-று.)

(ரு0)

(பாஹேணிதரீப்பணம்.)

இட்டமார் மறுநா ளினிற்பர கேணி
தருப்பண மிசைபெற வியற்றித்
தொட்டுப் வீத முடிக்கண்மூன் றாக
மடித்ததிற் றாயநீர் தோய்த்து

அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறிய சருக்கம். கருக

விட்டதைப் பிழிநீ ரால்விழி யொற்றல்
விதிப்பதா யிரணிய சிராத்த
முட்டிலா முறையே முடிப்பதா மினித்தர்ப்
பணதின முறைபெற மொழிவாம்.

(இ-ள்.) மறுநாட் பரஹேணி தர்ப்பணம் :—அனுக்ஞை...சங்கல்பம், தர்ப்பணஞ்செய்து யக்ஞோபவீத பிரமமுடியருகில் மூன்றாகமடித்து அதன் மேல் தீர்த்தத்தை விட்டுப் பிழிந்து நேத்திரத்தில் ஒற்றிக்கொள்ளுதல். இனி ஹிரணிய சிராத்தம் :—கிருச்சினம், ... சங்கற்பம், ஸ்தானவரயம், உபசாரபூஜை, தாம்பூலம் ஹிரண்யம் கொடுப்பது. அடுத்த கவியில் தர்ப்பணஞ் செய்யும் முறையுங் காலமும் கூறுவோம். (எ-று.) (ருக)

(தர்ப்பணஞ்செய்யும் முறை.)

நுனியுள குசையே முல்லதொன் பதனைக்
கூர்ச்சமிட் டவனிமே னுவன்ற
வனையகட் டைகளைக் குணகுட பால்வைத்
தவையிசைத் தென்முகம் பொருந்தத்
துனிதவிர் திலத்தா வாகன நல்கி
யாசனம் மனுவினைச் சொல்லல்
பினைமுடி நீக்கிப் பவித்திர மகற்றி
நீரிடல் பேணிய முறையால்.

(இ-ள்.) நுனியுள்ள எ.அல்லது கூ-தருப்பையைச் சேர்த்துக் கூர்ஜம் போட்டு பூமியில் அதே சங்கையுள்ள கட்டை தர்ப்பங்களைக் கிழக்கு மேற்கில் போட்டு ஷை கூர்ஜத்தை அதன்மேல் தெற்கு நுனியாக வைத்து என்னைக் கரத்திலவைத்துக்கொண்டு கூர்ஜத்தில் ஆவாஹனஞ்செய்து மந்திரசகிதம் எ-அல்லது கூ-கட்டை தருப்பத்தை ஆசனம்போட்டு என்னைக் கூர்ஜத்தில் அர்ச்சித்துப் பின்பு முடியை அவிழித்து, ஷைதர்ப்பத்துடன் ஜலசகிதம் விடவும் ; பவித்திர விசர்ஜனமும் அனந்தரம் ஆசமன்யம் அங்கந்யாசம் செய்வது. (எ-று.) (ருஉ.)

(தர்ப்பணகாலம்.)

மதியுட னாண்டு சங்கிர மணமு
மருவிய தினமமா வாசை
விதுமுழுக் கலைநா ளிரதசத் தமியே
மேற்படு கிரகண காலந்

துதிசெய்தர்ப் பணநல் சூரியவெண் றுரைப்ப
சுருதிநூற் றுறைவாலா னென்றான்
கதிபெறக் காட்டுங் கடவுளே யனைய
கருணைகூர் ஞானமா முனியே.

(இ ள்.) வருஷ சங்கிரமணம், மாஸப்பிரவேசம், அமாவாசை, பெளர்ணமி, இரதசப்தமி; கிரகணகாலம் இவைகளே தர்ப்பண காலமாகென்று வேததூலுணர்ந்த மேலோர் சொல்வார்களென்றான் மோகும் நல்கும் தெய்வஸ்வரூபியாகிய கருணைமிக்க ஞானமாதவன். (எ-று.)

மோகந்தருந் தெய்வம்போற் பெருங்கருணை கொண்டோன் என் பார் “கடவுளேயனைய கருணைகூர்ஞானமாமுனி” என்று விதந்தார். என்னை? “பந்தம்வீட்டியேவீடுசேர்க்கின்றசோபானம் - தந்தமக்குள்குல நெறிச்சார்பு..” எனப் புராணவரலாற்றுச் சருக்கத்து வரையறுத்தவாறு குல ஒழுக்கங்களைக்காட்டவே கதிக்கு வழிகாட்டியவாறாதலின். (ருங்)

(அவ்யகவ்யக்கிரியை கூறியசருக்கம் ழ்ந்நும்.)

ஆதப்பாயிரமுட்படக் கூடிய சருக்கம் கூ-க்கு விருத்தம் உஅவு.

பத்தாவது காஞ்சிபுக்கச்சுக்கம்.

எண்சீரடியாசிரியனிருத்தம்.

(புராணிகர் கூற்று.)

புனிதமா முனிபுகன்ற வொழுக்க வாய்மை
புரிந்தமழ வேறணைய புதல்வர் மேலாம்
பனவகுலத் துயர்சோம யாச வேத
பாரகர்கே தாரநகர்ப் புலத்ய கோத்ரந்
தனிற்போதா யனகுத்தி ரங்கொண் டோங்குஞ்
சங்கரசோ மாசியர்தந் தவத்தால் வந்த
வனிதையொண் ணெண்மர்தமை மணந்தின் புற்றே
வாழுநாண் மேல்விளைந்த வகுக்க லுற்றும்.

(இ-ள்.) பரிசுத்தமும் மகத்வமுந்தங்கிய ஞானமுனிவர் சொல்லிய
மெய்ம்மையான ஆசாரசீலங்களின்படி நடக்கின்ற இளஞ்சிங்கத்தையொத்த
இப்புத்திரர்கள் மேன்மைபொருந்திய வேதியர் வம்ஸத்திலுயர்ந்த வேதபா
ரகராகிய சோமயாஜர் வகுப்பில் திருக்கேதாரமென்கிற நகரத்தில் புலஸ்
தியமஹாரிஷிகோத்திரமும் போதாயன குத்திரமும் பெற்றுச் சிறந்த சங்கர
சோமயாஜரது தவத்தாலுதித்த அறுபத்துநான்கு கன்னியர்களை விவாகஞ்
செய்துகொண்டு சுகமாய் வாழங்காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைச் சொல்
லோம். (எ-று.) (5)

(தொண்டமண்டலக் சிறப்பு.)

தேன்பாய மடைதிறந்து வேலிப் பூசச்
செழும்பாளை சிதறவெடி சென்ற வாளை
மீன்பாயப் பூங்கரும்பின் நீஞ்சா நேற்ற
மிடவினகன் நெழுதிவலை முகில ளாவக்
கூன்பாயும் விளைக்குழவி திணக்கை யேந்திக்
குடிக்கவிசை கீர்ப்பாலி கொடுத்துத் தண்பூங்
கான்பாயும் வளநாடு சான்றோர் மிக்குக்
கலைமகளுந் திருமகளுங் கவினு நாடு.

(இ-ள்.) வயல்களில் உடையை உடைத்துக்கொண்டு தேன்வெள்ளம் பாய, அவ்வயல்களில் வேலியாகச் சூழ்ந்த கழகமரங்களின் செழித்த பாளைகள் சிந்தும்படி வெருண்டு மேலெழும்பிச்சென்ற லாளைமீன்கள் பாய்தலால், பொலிவுபெற்ற கரும்பின் மதுமாகிய சாறு நிறையப்பெற்றமிடங்களினின்றும் நீங்கி மேலெழுகின்ற கருப்பஞ்சாற்றின் திவலைகள் மேகத்தோடுகலக்க, அதனை வளைவாகிய இளஞ்சங்குப்பூச்சிகள் குடிக்கும்படித் தனது அலைகளாகிய கைகளினால் ஏந்திக்குடிப்பூட்டுகின்ற கடுகிய விசை பொருந்திய பாஸியாரானது குளிர்ந்த பூஞ்சோலைகளிற் பாய்கின்ற வளப்பும்பொருந்திய நாடு; பெரியோர்கள் மிகவும் வசிக்கப்பெற்றுக் கல்வியும் செல்வமும் விளங்குகின்ற நாடு (அத்தொண்டமண்டலம்). (எ-று.)

“...தெண்ணீர்வயற்றொண்ட நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கை நோக்கி ‘சான்றோர்மிக்கு’ என்றார். (உ)

(சென்னிச்சோழன் சிறப்பு.)

இத்தருசீர்த் தொண்டநன்னாடு தன்கட் கச்சி

யெனும்பதிமாபதியுமாபதிசேர் கின்ற

மெத்துமதி சயம்படைத்த நகரிற் கொற்ற

வெண்குடைக்கீழ் வியன்ஞால மொருகோ லோச்சி

வித்தகநான் முறைதிறம்பா மணுவின் மிக்க

விழுப்புதழாற் றிசைபோய விதல்வேன் மன்னன்

மொய்த்தளிக ளிசைமிழற்றுந் தண்டார்ச் செம்பொன்

முடிச்சென்னிச் சோழனட லரியே ரொப்போன்.

(இ-ள்.) இவ்வகைச் சிறப்புற்ற தொண்டநாட்டில் உமாமகேஸ்வரனாகிய பரமசிவனும், இலக்ஷ்மீநாயகனாகிய மஹாவிலக்ஷ்ணுவும் பொருந்திய மிகுந்த அதிசயம்படைத்த காஞ்சிபுரமென்னும் நகரில் வெற்றிபொருந்திய மிகுந்த சந்திரவட்டக்குடையின் கீழ் விசாலித்த பூமியை இரட்சிக்கின்ற துட்புத்தியையுடைய சாஸ்திரநெறி தவறாத மணுவினும் மிகுந்த மேன்மைக்கீர்த்தியால் பிரசித்தமான ஜெயம்பெற்ற வேலையுடைய அரசன், வண்டுக்கூட்டங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு தேம்பாடுகின்ற குளிர்ந்த மாலைசூடிய செம்பொன்னுலமைத்த கிரீடத்தைத் தரித்த பலந்தங்கிய ஆண்சிங்கம்போலும் சென்னிச்சோழன் என்பவன். (எ-று.)

‘பதி, மாபதி, யுமாபதி’ என்பது அக்ஷரவர்த்தனம் என்னுமோரணி. கச்சியதியெனும் நகரிடம் மன்னனாவான் சென்னிச்சோழன் என்றியைக்க அதிசயமாறவன் :—கந்தப்புராணம் நகரப்படலம், “ஒன்றுதீவினக்க மீரிட

மொருமூன் றுற்றிடுந்தெற்றிநான்கரணம் - நின்றிடுதருவைந் தாறுபுள்ளேழு
செநெடியெண்பொதுவொன்பான் - மன்றலம்பொய்கை வியன்சிலையொரு
பான் மன்றவைபத்தின்மேலொன்று” எனத் தொகுத்துக் கூறியவாறு
(ச) தூண்டாவிளக்கு ; (உ) பிறவாத்தானம், இறவாத்தானம் ; (ஈ) உயிர்க்
குணவுநல்குவது, கேட்டவை தருவது, ஊமையைப் பேசுவிப்பது என்னுந்
தெற்றிகள் ; (ச) மேற்கு பவளமலை, வடக்கு திருவேங்கடம், கிழக்கு கடல்,
தெற்குப் பெண்ணைநதி என்னும் அரணங்கள் ; (ரு) பொன்மலர்மா, சித்தி
தரும்புளி, பலவிதமலரும் இருப்பை, மேலோக்கும் அத்தி, பிழல் விரியாக்
காஞ்சியென்னும் தருக்கள் ; (ஈ) அமுதமளிக்கும் வானம்பாடி, மணிதரு
மன்னம், தூலுணாக்குங்கிளி, அலகுசொல்லும் ஆந்தை, தீக்காலங்கடவாக்
கோழி, பாவந்தீர்க்கும் சக்கிரவாகம் என்னும் புட்கள் ; (எ) கம்பை, பம்பை,
மஞ்சனி, பிச்சி, கவிச்சி, மண்ணி, வெண்கா என்னும் நதிகள் ; (அ) நீருதவு
வது, முயல்யானையைத் தொடர்வது, ஏழிசையுறுவது, மால்கண்டியில்வது,
உருமாற்றுவது, புற்றின் முழுவொலிப்பது, திசைமயக்குவது, அம்மைநோற்
றது என்னும் பொதுக்கள் ; (ஈ) பிணி தீர்ப்பது, செந்நிறமாக்குவது, முக்
காலந்தெரிப்பது, பரனடிக்காட்டுவது, வேண்டியவை, பொன், நிறம், செல்
வம், வசிகரம் இவை தருவது என்னும் பொய்கைகள் ; (க) விடம்நீக்குவது,
பிணிமாற்றுவது, இமையோராக்குவது, அறுத்த உடல் பொருத்துவது,
பாணங்கட்கு வெருவிக்காதது, இறந்தோரை எழுப்புவது, வழக்கறுப்பது,
காணதபொருளைக்காட்டுவது, வினையீர்ப்பது, அரசியலுதவுவது என்னும்
சிலைகள் ; (க) பரதாரகமனர், விபசாரினிகள், குருநீர்த்தகர் இவரை ஊம
ராக்குவது, சோரர் முன்கழல்வது, பலநிறத்தோற்றுவது, விஞ்சை வழங்
குவது, திசைமயக்கறுப்பது, நாகரூர் புகுவது, மணநில்குவது, அயிர்தயிர்
ருப்பது, வடிவை மறைப்பது, மாரிபெய்வது, பகலிவயு இரவுபகலாக்
மாற்றுவது என்னும் மன்றங்கள் ஆகிய இவை காஞ்சியிலுள்ள அப்புதங்கள்
ளாம்.

(ஈ)

(அரசன் வேட்டஞ்செய்தல்.)

வாரிப்புனைபந் தெழிற்பாவை மணியி னோடு

வருந்திறைவேந் துறங்குகெடுங் கொற்ற வாயிற்

றிருப்பொலிதோண் மீளியொரு ஞான்று வேட்டஞ்

செயும்வேட்கை யான்மறவர் சேனை யோடு

தருக்களுயர் திரவிகதிர் புகப்பெருத

தண்கானத் திடைபுக்கா னிமயச் சாரல்

ஊாக்குமயர்ந் தான்பசினோய்க் காற்றரச் சேனை

வயவருடன் றளர்ந்துமதிமயங்கிச் சோர்வான்.

(இ.ள்.) வாரிந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தும், அழகிய பாவையும், ஆராய்ச்சிமணியும், கப்பங்கொண்டுவரும் அரசர்களும் தூங்குதற்கிடமாகிய பெரிய வெற்றிப்படைத்த வாயிலையும், வீரலக்ஷ்மீ விளங்குகின்ற புயங்களை யு முடைய சுத்த வீரனாகிய அவ்வரசன் வேட்டையாட இச்சித்து ஓர்நான் வேடர்படையோடும் மரங்களுபர்ந்து தழைத்தலால் சூரிய கிரணமும் புர வேசிக்காத குளிர்த்த காட்டிலே இமயமலைச்சாரல் வரைக்கும்போய்ப் பசிப் பிணி சகிக்காத சேனாவீரருடன் மெலிந்து அயாநது புத்திமயங்கிக் களைப் புறுவானாயினான். (எ-று.)

அரசர்கள் கடைவாயிலிலே பந்தும் பிரதிமையுங் கட்டப்படுதல் தமது சத்துருக்களைப் பெண்களாகப்பாவித்து அவர்களாடுதற்கு வைத்திருப்பது போன்று அவமானஞ்செய்தற்கென்க. அறுப்பாரில்லாமையால் பந்தும் பாவையும், அவ்வரசாட்சியில் பிரஜைகளுக்கு ஓர்குறையுமில்லாமையால் ஆராய்ச்சிமணி அசைப்பாரினறியும் தூங்கினவென்க. 'வரிப்புனைபந்தொடு பாவைதுங்க' என்பர் திருமுருகாற்றற்படையிலும். (சு)

(சஞ்சலமஹரிஷியுபகரித்தல்.)

சஞ்சலமா விருடிதவம் புரியுஞ் சூழ

நீனையடைந்து குறையிரப்பத் தளர வென்றே

யெஞ்சலில்கீர் மாங்கனியா மனைவி தன்பா

விருக்குமெழி லட்சயபாத் திரத்தி னாலே.

விஞ்சுமறு சுவையடிசி லளித்துள் னாற

விருப்புறச்செய் தவனையடி மிகைவா ணங்கித்

தஞ்சமென்றேற்குருளினையா வெனப்பு கழிந்து

தார்வேந்தன் பின்னுமொரு மாற்றஞ் சாற்றும்.

(இ.ள்.) அவ்வாறு களைப்புற்ற அரசன், சஞ்சல மஹரிஷியென்பவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஆசிரமத்தையடைந்து தன் குறைகளைச்சொல் விக்கொள்ள நீ வியாகூலப்படாதேயென்று நிறைந்த கீர்த்தியுற்ற மாங்கனி யென்னுந் தன்மனைவியிடத்திலுள்ள அழகிய அக்யபாத்கிரத்தினாலே விசே ஷமாகிய வுட்டுருசியோடுகூடிய போஜனமிட்டு மனம் மிகவும் விரும்பும்படி யாக வுபகரித்த அம்மஹரிஷியினது பாதங்களில்வீழ்ந்து பணிந்து அடைக் ளலம் என்று வந்த எனக்குக் கிருபைசெய்தீரா என்று ஸ்தோத்தரித்து அரசன் பின்னும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான். (எ-று.) (இ)

(அரசன் முனிவர்பால் அகலியபாத்தீயம் இரத்தல்.)

மூவாசை துறந்துயிர்க்கோ ருறுதி வேண்டி
முடிப்பரிய தவந்தொடங்கு முனிவர் கோவே
தாவாவிப் பாத்கிரநிற் கரிதும் வேண்டிந்
தகையதுமன் மெனக்களிப்பிற் மரணி மீதே
யோவாத பலர்தமக்கு முயிரீந் தன்ன
வுதவியெய்துன் னிசைவளர்ப்ப வென்னக் கேட்டு
நாவாலீ துளைத்தீலந்தீ தாகு மென்ன
நகைபுரிந்து தாபதனு நவிற லுற்றான்.

(இ-ள்.) மண், பெண், பொன்னென்னும் மூன்றரசையையும் நீக்கி ஆத்மலாபத்தை இச்சித்து யாவருஞ் செய்தற்கரிய தவத்தைச்செய்கின்ற ரிஷி சிரோஷ்டரோ ! குறைவற்ற இப்பாத்திரம் உமக்குப்பெறுதற்கருமையானதும் அவசியமானதுமல்ல. எனக்கு இதனைக் கடைசித்தால் இப்பூமியிலே நீங்காத அநேக மனிதர்களுக்கு உயிர்கொடுத்தாற்போன்ற உபகாரத்தைச் செய்துகொண்டு உமது கீர்த்தியை நாடோறும் வளர்த்து வருகிறேன் என்று சொல்லக்கேட்டு சிரித்து நாவிலுலே இவ்வார்த்தை சொன்னதும் குற்றமாகுமென்று அம்முனிவர் சொல்லுகின்றார். (எ-று.)

“ உண்டுகொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோனோ ” என்னும் புறநானூற்றால் பலர்தமக்கும் உயிரீந்தன்ன வுதவியாவது அன்னமிதிலெனப்பெற்றும். (.)

(முனிவர்மறுக்க அரசன் போர்புரிதல்.)

தெண்டிபாப்பாற் கடல்கடைந்த வன்னா னாழித்
திவடிவம் மங்கையொடு சிறப்பத் தோன்றும்
பண்டையதீ தளிக்கரிது செல்க வென்னப்
பகருமொழி செவிசுடரெட் டியிர்ப்பு வீங்கிக்
கொண்டலது செல்லலனென் றுடற்றுங் கோட்பாற்
குனிசிலையிற் கணைமாரி கொழிக்கின் றானைக்
கண்டழல விழித்துமனை யானை நோக்கக்
கடுத்துவட வனலுருவங் கலந்து சூழ்ந்தாள்.

(இ-ள்.) தெளிவாகிய அலையையுடைய பாற்கடலைத் தேவர்கள் கடைந்த அக்காலத்தில் வடவாமுகாக்கினியையுருவாகிய இப்பெண்ணனோடு சிறந்து தோன்றிய பழமையாகிய இவ்வக்யபாத்திரத்தை உனக்குக் கொடுக்கமுடியாது செல்வாயாகவென்று சொல்லும் வார்த்தை காதில் சூழ்ப்படி நுழைந்த தனால் பெருமூச்சுவிட்டு இதனைக் கைக்கொண்டாலொழியப் போகே

னென்று கோயிக்கும் அடத்தால் வளைக்கப்பட்டசிலையில் அம்புமழை பொழிகின்ற அம்மன்னனைக் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்க விழித்து மனையாளைப்பார்க்க அவள் கோபமுற்று வடவாமுகாக்கினி உருவங்கொண்டு சூழ்ந்துகொண்டாள். (எ-று.)

‘அளிக்கரிது’ என்பதில் ‘அரிது’ இன்மை குறித்து நின்றது, “பிற வாழிநீந்தலரிது” என்புழிப்போல். கொடுக்கமுடியாது போவென்று தன்வார்த்தையை மறுத்து அகௌரவப் படுத்தியதால் அரசன் ‘கொண்டலது செல்லவன்’ என அடம் பிடித்தனன் என்க. (எ)

(மாங்கனி வடவைத்தீயுருவத்தால் துழ அரகன்

வேருவியோதேல்.)

காற்றிசையு மண்டமுமண் டலமு மண்ட

நாவனைத்துக் கொழுந்தோடிப் படருஞ் செந்தீ
மாற்றரிய திறற்படைமேல் வரத்துண் ணென்று

மனம்பதறித் தானுய்யு மார்க்கந் தேடித்

காற்றினிலுங் கடுகியொரு புகலுங் காணுன்

கவலையன்றித் துணையில்லான் காத்த லாவி

போற்றவுமந் திறுதியிதே யுறுதி யென்னைப்

புலம்புறுவான் முனமடைந்தாள் பூவின் மேலாள்.

(இ-ள்.) நான்கு திக்குகளும் ஆகாயமும் பூமியும் நெருங்கச் சிகையாகிய நாவைவளைத்து நீண்டுபடரும் செந்தீயானது நீக்குதற்கரிதாகிய வல்லமையுடைய சேனைகளின்மேல் எதிர்த்துவருவதால் திடுக்கிட்டு மனம் பதறித் தான் பிழைக்கும் வழிதேடி வாயுவேகத்திலும் விசையாகவோடி ஓராத ரவுங்காணுவனாய் வியாசுலத்தனத்தவிர வேறு துணையின்றி ஆசைச்சுருிய லீவனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வருந்தி இன்றே நிச்சயமாக மரணகாலம் வந்துவிட்டதென்று துக்கிக்கின்ற அரசன் முன்னே அவ்விடத்தில் திருக்கோவில்லகொண்டிருக்கின்ற பத்மாசனியாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீதேவி பிரசன்னமானாள். (எ-று.)

(அ)

(மஹாலக்ஷ்மீ அபயாஸ்தத்தால்.)

ஆதித்தன் மரபில்வரு வளவர் கோமா

னஞ்சலகோ சிகண்பட்ட தறிதி யன்றே

வாதித்தன் முனிவரொடு மன்னர்க் காமோ

வளராசை வாரிதிக்கோர் கையு முண்டோ

சோதித்தன் புடையதவ வலியோ ரானித்
தொடக்கறுத்தி யதுகாறு முறைதி யென்றே
போதித்தந் நிமிஸ்கன்னு லயத்துட் கொண்ட
போந்தமைதேந் ததுநெடிய புணரிச் சேனை.

(இ.ள்.) சூரியவம்ஸோத்பவனாகிய சோழமஹாராஜனே! பயப்படாதே! விஸ்வாமித்திரருக்கு வசிஷ்டரால் விளைந்த கஷ்டங்களை நீ யறிந்திருக்கின்றாயல்லவா? மஹரிஷிகளோடு வாதிப்பது அரசர்க்கு நன்மையாகுமோ? வளர்கின்ற ஆசையென்னும் கடலுக்கு ஓர் களையுமுண்டோ? (இப்பக்கங்களிலெங்கேனும்) ஆராய்ந்து அன்புடைய தவசிரோஷ்டர்களிடம் உன்குறையைச் சொல்லி இவ்வாபத்தை நீக்கிக்கொள். அதுவரையிலும் என்னிடமிருப்பாயாகவென்று புத்திமதிசூறி அம்மஹாலக்ஷ்மீ தன் ஆவயத்திற்கு இட்டிக் கொண்டு போனதை நெடிய கடல்போற்பரந்த சேனாவீரர்கள் அறிந்தார்கள். (எ.று.)

விஸ்வாமித்திரரொனப் பெயர்பெற்ற கௌசிகராஜன் இவ்வாறே வசிஷ்டரரசிரமத்தில் காமதேனுவாற் பசிதீர்ந்து அத்தெய்வப்பசுவைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்துத் தன்மக்களை ஒருங்கேயிழந்து தவமேயெவற்றினுஞ் சிறந்ததென்றறிந்து தவம்புரிந்து மஹரிஷியானானதலால் ஏறக்குறைய உன் சரித்திரமும் அவ்வாறு ஆரம்பித்தது என்பாள் 'கோசிகன்பட்ட தறிதியன்றே' என்றாள். இனி விஸ்வாமித்திரன் வசிஷ்டரோடு வாது செய்து பட்டகஷ்டமிறிந்திருந்தும் இவ்வாறு என்செய்தாய் எனவும், விஸ்வாமித்திரன் அடைந்த கஷ்டங்கள் உனக்கு அநுபவத்தால் விளங்கினவல்லவா எனவும் வினாவியபடியெனக் கோடலுமாம். (க)

(ஞானமுனிவரால் ஆபத்துநிவாரணமாதல்.)

யாண்டுளர்மா தவரசற் குதவ வல்லோ
ரருங்கானத் தெனப்படைஞ ரலைவுந் றெங்குந்
தேண்டினர்மெய்ஞ் ஞானமுனி வரனைக் கண்டார்
திருவடிக்கு முடிசாத்தி நிகழ்ந்த செப்ப
வேண்டியசொன் மறுதுவருந் தவனத் தீயின்
வெம்மைகெடப் பெருமழைபெய் வித்துத் தீர்ப்பக்
காண்டருசீர்ப் பெருந்தகைசெங் கமவ பாதன்
கனைவணங்கி யரசர்பிரான் கழறு வானால்.

(இ.ள்.) சைன்ய வீரர்கள் நமது அரசனுக்கு இவ்வாபத்துவேளையில் உதவிசெய்யத்தக்க மஹரிஷிகள் எங்கே யிருக்கின்றார்கள் என துழைந் கரிய கரணகமெங்குந்தேடி ஞானமுனிவரைக்கண்டு பாதங்களில் சிரமீபட

நம்ஸ்கரித்து நடந்தவற்றைத் தெரிவித்துப் பிரார்த்திக்க அவ்வார்த்தைக் கிசைந்து வந்த முனிசிகோஷ்டர் அவ்வடவைத்தீயின் வெப்பமடங்க (வருணனை எச்சரித்து) பெருமழை பொழிவித்து நீக்குதலும், தரிசனார்மராகிய சிறப்புமிக்க பெருந்தயாளுவாம் அம்மஹரிஷியின் தாமரைப்பூப்போலும் திருவடிகளை அன்புடன் வணங்கி இராஜாதிராஜனாகிய சென்னிமன்னவன் விண்ணப்பிக்கின்றான். (எ-று.) (க0)

(அரசன் விண்ணப்பம்.)

உயிருண்ண வருங்கண்ணில் கூற்ற மேபோன்
றுருத்தவழி நனைமாற்றி யுய்யக் கொண்டாய்
செயிரறுமிந் நன்றிருநி யெதிர்ப்பன் நேனுஞ்
சேவடியைத் தரிசித்துத் தினமும் யான்செய்
யுயர்நன்றி செலுத்துவெவன் னோடுங் காஞ்சிக்
குறுகரினை விட்டகல லொல்லே நென்று
புயலனைய கைம்மலராத் திருத்தான் பற்றிப்
புணைகொண்டோ னுளமுணர்ந்தான் பொருவி லாதான்.

(இ-ள்.) உயிணைக்கவரும்பொருட்டு வருகின்ற தாகுண்யமில்லாத யமனைப்போலக் கோபித்து எங்களை வளைந்துகொண்டு தகித்த அக்னியை அடங்கி அடியேங்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பேரருள் புரிந்தீர்! குற்றமற்ற இவ்வுபகாரம் பிரதியுபகாரத்தை எதிர்நோக்கிச் செய்ததல்லவாயினும் தங்கள் அழகிய பாதங்களை யறுதினமுஞ்சேவித்து யான்செய்யும் உயர்ந்த கைம்மாற்றைச் செய்வேன்; அடியேனுடன் தாங்கள் காஞ்சிபுரத்துக்கெழுந்தருட்க; தங்களைவிட்டு நீங்க மனம்பொறேனென்று மேகம்போலும் வள்ளற்றன்மை வாய்ந்த கைகளாகிய புஷ்பங்களால் அம்மாதவரது சிறந்தபாதங்களை (நடுக்கடலில் வீழ்த்தோர்ந்குக்கிடைத்த தெப்பம்போல்) விடாது பற்றிக்கொண்டிருக்கும் அரசனுடைய கருத்தை ஒப்பற்ற தவசிகோஷ்டர் அறிந்தனர். (எ-று.)

குறிப்பு:—கண்ணில் - தாகுண்யமில்லாத; “கூற்றுக்கண்ணேடிய வெருவருபறந்தலை” புறநானூறு. யான்செய்யும் பிரதியுபகாரத்தை உத்தேசித்து அதனளவுக்கேற்பச் செய்யப்பட்டதன்று தங்கள் நன்றி என்பான் ‘இந்நன்றிருநி எதிர்ப்பன்று’ என்றனன். “வரியார்க்கொன்றீவதே யீகை மந்றெல்லாங் - குறியெதிர்ப்பைரீதுடைத்து” என்னுங் குறட்குப் பரிமேலழகர், குறியெதிர்ப்பையாவது ‘அளவுகுறித்து வாங்கி, அவ்வாங்கியவாறே யெதிர்கொடுப்பது’ எனக்கூறிய வுரையும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. “காலத்தாற்செய்த வுதவிசிறிதெனினும்-ஞாலத்தான்மாணப்பெரிது” என்

பதால் காலந்தேர்ந்து செய்த பேருபகாரத்துக்கும் பிரதி நன்றி ஒன்று மில்லையே. இயன்றமட்டிலும் சிறந்த கைம்மாறு செலுத்தாமை இழிவா மாதலால் யான் செய்யத்தக்க அரும்பெருங்கைம்மாறு உமது பாதத்தைச் சதா சேவித்துப் புகழ்தலேயாம். அதனியித்தம் தாங்களென்னுடன் தயவு கூர்ந்து எழுந்தருள்க எனப் பிரார்த்தித்தான் என்னுங் கருத்தடங்க 'யான் செய்யுயர்நன்றி செலுத்துவல் காஞ்சிக்குறுக' என்றும், மறுப்பிராயின் யான் உமது திருவடியைப் பின்பெறடர்வேன் என்பது 'போதர 'நினைவிட் டகலலொல்லேன்' என்றும் கூறப்பட்டது. "கைம்மாறுநினக்காற்றல ரிதெனினுங்களிப்பினுளஞ் - செம்மான் துன்செயிரறுசீரோவா துசெப்புவல் யான் .." என்பர் கைடமுனையாரும்.

(க்க)

(முனிவரின் பித்யுத்தரம்.)

நாடகன்று காணுரைந்து புனல்கா லுண்டு

நண்ணியலிவ் வுடற்சுமைபோ கட்டுச் சென்று

வீடுறுவான் விழையுமெம்ம னோர்க்கொவ் வாது

விளம்பினையென் றெனைப்பலவும் வித்ததுங் கேளான்

கெடுறுவே னன்றிகொன்ற நரகில் வீழ்வேன்

கிருபைசெயா தொழியினெனக் கிளத்த லோர்ந்து

வாடலையென் மாணவக ரறுபா ஞல்வர்

வண்புகழ்கேண் மதியெனவே வருந்து வாறால்.

(இ. எ.) தேசத்தைவிட்டு நீங்கி ஆரண்யத்தில் வசித்துப் பசிக்கு நீலாயுங் கூற்றையும் புசித்துக் கர்மவசத்தால் அடைந்த இத்தேகச்சுமைமைய நீக்கிவிட்டுப் போயப் பரமநந்த மோக்ஷமடைய விரும்பி நீர்கின்றதென் னைப்போன்றவர்களுக்குத்தகாததாகிய நகரவாசத்தை வற்புறுத்துகின்றனை. இதற்குடம்படோமென்று எவ்வளவோ சொல்லியுங் காதிற்போட்டுக்கொள் ளாமல் பிராயசசித்தமேயில்லாத நன்றிகொன்ற பாவத்தினால் ஐயகோ! கொடுநரகில் வீழ்ந்து கெடுவேனோ! என விம்மிவிம்மியழுது பிரார்த்திக் கின்ற அரசனை நோக்கி (மனமிரங்கி) வாட்டமுறுதே! என்மாணக்கர்கள் அறுபத்துநால்வரிருக்கின்றனர். அவர்களது வளப்பயிக்கு கீர்த்தியைக் கூறுவோம் கேட்பாயாகவென்று ஞானமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

(எ.று.)

தவமுடையார் நீருங்காற்றுமுண்டியாக்கொள்வது, "புற்றுமாய் மரீ மாய்ப் புனல்காலையுண்டியாய் .." என்னும் திருவாசகத்தாலும் பெறப் படும். "சுளியார் சுமைபோடுதற்கு" என்னும் நாலடியால் தேகமும் சுமை யாவதற்கு. கோலத்தி, பிரமலத்தி, ஸ்திரீலத்தி, சிசுலத்தி முதலியவற்றி

றுக்கும் பிராயச்சித்தமுண்டு; ஈன்றிகொல்லும் பாதகத்திற்குப் பிராயச்சித்
தம் யாதுமில்லை எனப் புறப்பாட்டில் வருவதை மேல் புத்திரோற்பவச்
சருக்கம் கடுவதுசெய்யுளின் குறிப்பிற் காட்டினும். (கஉ)

(சீர்கருணிகருடன் அரகன் தன்னகர் சேர்தல்.)

அணுவெனினுங் கணக்குவிடா ரான்மை மிக்கா
ரளவில்லை யுண்டுவைத்தா ரரசர்க் கேற்ற
குணமறிவா ரிரவிவழிச் சித்ர குத்தன்
குலமைந்தர் புதல்வர்தவக் குன்ற மன்னர்
துணையுறக்கொண் டிடுகின்றி யதுவா மென்னத்
தொழுதகையோ னேமெனலு மவரை யீண்டோர்
கணமதனிற் றருகெனவர் துற்றா ரோடுங்
காஞ்சிபுக்கான் கடற்படைபொற் கழற்கால் வேந்தே.

(இ-ள்.) அவர்கள் அணுவளவேனும் கணக்கு விடாதவர்கள்; ஆண்மை
யில் ஒப்புயர்வில்லாதவர்கள்; அளவற்ற தூற்பொருள்களை முற்றும் உண்டு
வைத்தவர்கள்; அரசரது குணகுணங்களையறிந்தொழுகவல்லவர்கள்; சூரி
யன்மரபில் சித்திரகுப்தருடைய புதல்வர்களின் மக்களாவார்; தவத்தால்
மஹிபான்றவர்கள். ஈ எனக்குச்செய்யும் உபகாரத்தை அவர்கட்குச்செய்து
துணையாகக்கொள்வாயினால் அதுவே எனக்குக் கைம்மாறு செலுத்திய
தாகும் என்று சொல்லிய ஞானமுனிவரை நோக்கி அஞ்சலியஸ்தனாகிய
அரசன் அவ்வாறேயாகுக எனலும், அவர்களை இவ்விடத்தில் ஒரு கூணத்
திற்குள் வருவிக்கவென்று தூதர்களையனுப்ப, வந்த அறுபத்துநால்வருடன்
தனது பரிவாரசகிதமாகக் கடல்போலும் சேனைகளையும் வீரக்கழலணிந்த
கால்களையுமுடைய சோழன் காஞ்சிமாநகர் வந்துசேர்ந்தான். (எ-று.)

‘ஓம்’ என்றது உடன்பாட்டைக்குறிக்குமோர்சொல். “...ஒன்றுங்
கதிர்முடியாற் கோமென்றுரைத்தருளி...” என்பர் கிருட்டினனாறு துச்
சருக்கத்தில் வில்லிபுத்தூரழ்வாரும். (கங)

(ஸ்தலதரிசனம்.)

வந்துசிவ ஞானமுனி யோடு மெண்ணெண்
மதியுசச் சீர்கருண மறையோர் சூழ
விந்தனிலே ணிப்பரமன் றனைமென் கொங்கை
யிணைச்சுவடங் கவற்களித்த வெழின்மின் னானைச்

செந்தமிழோன் பின்படப்பாய் சுமந்து போந்த
செழுங்கமலக் கண்ணையுந் தெரிசித் தப்பா
லந்தகன்னாட் டெயர் தலங்கண் முற்றுஞ் சேவித்
தகங்குளிர்ந்து மீண்டிக ரடைந்தான் மன்றோ.

(இ-ள்.) அரசன் பிரார்த்தித்தபடி காஞ்சிமாநகர்வந்துசேர்ந்த ஞான
மஹாரிஷியுடன் மதியூகவிற்பன்னர்களாகிய அறுபத்துநான்கு றீர்கருணப்
பிராம்ஹணருஞ் சூழ்ந்துவரச் சந்திரஜடாதரனாகிய ஏகாம்போசவரனாயும்,
அப்பங்வானுக்கு மிருதுவான கொங்கைத்தழும்புகளைத்தந்த அழகிய மின்
னற்கொடிபோலும் காமாட்சியம்மையையும், தமிழ்வல்ல ஓர் பக்தசிகாமணி
யின் பின்னாலே படம்பொருந்திய ஆதிசேடனாகிய படுக்கையைச்சுமந்து
சென்று திரும்பிய செழித்த தாமரைமலர்போலும் கண்களையுடைய சொன்.
னவண்ணஞ்செய்தபெருமானையுஞ் சேவித்துக்கொண்டு பின் அந்தத் தொ
ண்டநாட்டிலே உயர்ந்த சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்கள் முழுவதும் தரி
சித்துக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து திரும்பித் தன் இராஜதாவியாகிய காஞ்சி
புரம் வந்து சேர்ந்தான் சென்னிமன்னவன். (ஏ-று.)

செந்தமிழோன் பின்படப்பாய் சுமந்துபோந்த கதையாவது :—திருக்
கச்சித்தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவெஃகா என்னுந் திருப்பதியில் திரும்
பிழைத் தார் நிஷ்டையிலெழுந்தருளியிருக்குங்காலத்து அவனைக் கணி
கண்ட னுமோர் பாகவதர் ஆசிரயித்திருந்தனர். ஒரு கிழவேசையும்
ஆழ்வார் திருவுளமுலப்ப இடைக்கிடை சில பணிவிடைகளைச்செய்து வரு
வான். * இப்படியிருக்க ஆழ்வாருக்கு அவ்வேசையின்மேற் கருணையுண்
டாகி முதுமைநீங்கி யெளவன யுவதியாகக் கட்டாக்கவே அவ்வரசனாகிய
பல்லவராயன் அவளைக்கண்டு மோகித்துச் சிலநாட்கூடி யின்பமறுபலித்து
வந்ததில் இவளது கூட்டரவால் தனக்கு முதுமை பெருகுவதையுணர்ந்து
சந்தேகித்து உண்மையை விசாரிக்க தாசியும் தன்னு கிழத்தனம் ஆழ்வா
ரால் மாற்றப்பட்ட சங்கதியைச்சொல்லி நீரும் கணிகண்ணைக்கொண்டு
ஆழ்வார் கிருபைக்குப் பாத்திரமாவீராயின் இளமையைப் பெறுவீர் என்
றனள். அரசன் கணிகண்ணை வருவித்து 'உமது ஆசிரியரை யான்
சேவிக்கவேண்டும் இங்கழைத்துவருக' எனக் கணிகண்ணர், 'அவர் ஒருவ
ரிடத்தும் எழுந்தருளார்' என்றுமொழிய அரசன் 'அவர்வராவடினும் நீர்
என்மேல் ஒரு கவிபாடி இளமை தரவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கவும்.
'யாம் நரஸ்துதி பண்ணும் வழக்கமில்லை' எனக் கணிகண்ணர் மறுத்து
விட்டதனால் கடுங்கோபமுற்று 'அப்படியானால் இந்நிமிஷமே நீ என்
நகரத்தை விட்டகல ஒடிப்போகவேண்டும்' என்று கட்டளையிடி, இச்செங்
தியை ஆழ்வாரிடம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு கணிகண்ணர் புறப்பட

ஆழ்வார் 'நாமும் வருகிறோம்' என்றெழுந்து சென்று பெருமான் முன்பு நின்று "கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங் கச்சி, மணிவண்ண ரீயிங்கி ராதே - துணிவுடனே, செந்நாப் புலவனியான் செல்கின்றே னீயுமுன்றன், பைந்நாகப் பாய்சருட்டிக் கொள்" என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்யவே ஆழ்வார்மீதுவைத்த பேரபிமானம்விளங்க ஆதிசேடஞ்சிய பாயைச் சுருட்டித் தோள்மீது வைத்துக்கொண்டு ஒரு கையில் ஸ்ரீபிராட்டியார் கரத் தைப்பற்றிக்கொண்டு உலகளந்த ஒப்பற்ற திருவடி கொப்புளங்கொள்ளப் பரந்தாமன் ஆழ்வாருக்குமுன்னே நடப்பாராயினர். இச்சம்பவங்களைக் கச்சிமாநகர் பாழ்பட்ட காரணத்தாலறிந்த மன்னவன் அமைச்சர்களோடு வினாந்துசென்று கணிகண்ணர் திருவடியில் வணங்கி மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொள்ள, கணிகண்ணர் ஆழ்வாரைப்பிரார்த்திக்க, ஆழ்வாரும் "கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங் கச்சி, மணிவண்ண ரீயிங் கிருக்க - துணிவுடனே, செந்நாப் புலவனியான் செல்வொழிந்தே னீயுமுன்றன், பைந்நாகப் பாய்படுத்துக் கொள்" என்னும் பாடலைப்பாடப் பெருமான் பழையபடியே சயனத்திருக்கோலமாயெழுந்தருளினர் என்பதாம். ஆழ்வார் சொன்னவண்ணஞ் செய்ததனால் இப்பெருமாளுக்குச் சொன்ன வண்ணஞ்செய்தபெருமான் என்னுந் திருநாமம் வழங்குகிறது. இவ்வரலாற்றை மீளாகியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் காப்புப்பருவ முதற்செய்யுளில் "...கணிகொண்டதன்மொழிக்காடலைத்தோடுதேங்கலுழிபாய்ந்தளறுசெய்யக் - கழனிபடுநடவையிற் கமலத்தணங்கரசொர்கையணைமுகந்துசெல்லப் - பணிகொண்டமுடவுப்படப்பாய்ச்சருட்டுப்பணைத்தோளெருத்தலைப்பப்-பழ மறைகண்முறையிடப்பைந்தமிழ்ப்பின்சென் தபச்சைப்பசங்கொண்டலே" எனச் சைவத் தெய்வத்தமிழ் நாவலராகிய குமரகுருபரசுவாமிகளுங் கூறியிருத்தலறிக. பழையபுராணத்தின் தவதரிசனச் சுருக்கத்தை விரிவஞ்சி இவ்வொருகுவியில் அடக்கினர்.

(௧௪)

(ஸ்ரீ கருணிகர்க்குச் சென்னிச்சோழன் ஆதீனம்

நல்கல்.)

புலக்குறும்ப வைவாயு மறுவ ராக்கும்

புண்ணியநன் ஞானமுனி வரனை நோக்கி

நலத்தருமிச் சீர்கருண மறையோர்க் கென்ற

ஞடுதனி லறுபத்து நான்கா தினங்

கலக்குமக ரங்கருப கிராம மான்யங்

கணிதநெறி யமைச்சுநெறித் தொழிலு நல்க

வலத்தனனென் றினிதுரைத்துத் துலாபா ரப்பேர்

மண்டபங்க னகராயர் தமையழைத்தே.

(இ-ள்.) பஞ்சேந்திரியங்களாகிய குறும்பர்களை அறுத்த புண்ணிய மூர்த்தியான ஞானமகாரிஷ்யை நோக்கி வியத்தத்தக்க கீர்த்திபெற்ற இந் தச் சீர்கருணவேதியர்களுக்கு எந்தேசத்தில் அறுபத்துநான்கு ஆதினங்க ளும் பொருந்திய அக்ரகாங்கனும், உபகிராமங்களும், மான்யங்களும், கணக் கெழுதுந் தொழிலும், மந்திரி சம்பிரதி முதலிய உத்தியோகங்களும் கொ டுக்க நினைத்தேனென்று இன்பமாகச்சொல்லித் தன் மூதன் மந்திரியாகிய துலாபார மண்டபம் கனகராயர் என்பவரை அழைத்து. (எ-று.)

‘ஐவரை அறுவராக்கும்’ என்புழித் தொனி சிறத்தல் காண்க. (௧௫)

(இதுவுமது.)

மைப்புகச் சென்னிதழீஇ வருநீர்ப் பாலி
மாதியி னிருமருங்கும் மருவுஞ் செல்வ,
தொப்போதற் கரியவள வாதி யூர்தொட்
மெற்றவறு பாணன்கு நகரு மின்றே
செப்பேடு பொறித்துந்த முயிரின் மேலாந்
திறற்பெரியோர்க் கீகவென்று செப்பத் தந்தான்
கைப்போது குவித்தறுபத் தொன்பா னைக்
கண்டசுகாத் தத்திலெனக் கழறு நூலே.

(இ-ள்.) முகிலையளாவி வளார்துள்ள பாக்குமரங்களின் தலையைத் தடவிக்கொண்டவரும் பிரவாகத்தையுடைய பாலியாற்றின் இருகணிகளி லும் பொருந்திய செல்வத்தையுடைய சமானமற்ற வளந்தங்கிய ஆதியூர் முதலாகவுள்ள அறுபத்துநான்கு நகர்களையும் இப்போதே செப்பேட்டுச் சாசனமெழுதி நம்முயிரினும் அன்புமிக்க இவ்வல்லமைசாலிகட்குத் தருக வென்று அரசனிட்ட கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு குமபிட்டகைகளை யுடையவரைய்க் கனகராயர் சாலீவாஹனசக(ஸ்) ௬௬-ல் தந்தார் என்று நூற்கள் கூறுகின்றன. (எ-று.)

கமுகின் தலையைப் பாலியாற்று நீர் தழுபுமென இங்குச் சிறப்பித் தாற்போல “பொன்னி யமுதப் புதுக்கொழுந்து பூங்கமுகின் - சென்னி தடவுந் திருநாடன்...” எனப்புகழேந்தியு முணாப்பர். (௧௬)

(புராணிகர் கூற்று.)

வேறு.

சுகமா முனிநேர் சொலுஞ் சா முனி
மீருசீர் கருணக் குலமேன் மையினோர்
தருவாழ் வகரங் கடனித் தனியாய்
வகைசெய் தமைநூல் வழியோ துவதே

(இ.ள்.) சுகமஹாரிஷிக்குச் சமானமாகக் கூறத்தக்க ஞானமஹாரிஷி யானவர் கூடவிருந்து மிகக் கியாதிபெற்ற ஸ்ரீகருணைகவம்ச துல்யர்களுக்கு வாழ்க்கையிடமாகிய அகரங்களைத் தனித்தனி அவரவர்க்கேற்ப வருத்துத் தந்த வரலாறு பழைய நூற்றிலுள்ளவாறு அடுத்த சருக்கங் கூறும்.(எ-று.)

‘தூல்வழியோதுவதே’ என்றது சித்திரகுப்தரும்பவச் சருக்கமுதல் இச்சருக்கம்வரையிலும் ஆதித்யபுராண ரீதியாகவும் அதர்வணவேத சூரிய சாகாசந்தி கணிதசாகாவ்யதிப்படியாவும் வசனரூபமாயிருந்ததைச் செய்யு ளாக்கி இந்நூலாசிரியர் கூறினார். மேல்வரும் ஆதினச்சருக்கம் ஏற்கென வே அச்சாயிருக்கும் சீர்கருணைபுராணத்திலுள்ளவாறே எடுத்து உலாமாத் திரம் புதிதாக எழுதப்படுகின்றது என்னுமுண்மை விளங்கற்கென்க. (கஎ)

(காஞ்சிபுக்க சருக்கம் முற்றும்.)

ஆகச்சருக்கம் ௧௦-க்குக் கூடிய செய்யுட்கள் ௩௦௪.

பத்னௌஸ்ருவது.

ஆதினச்சருக்கம்.

(இதுமுதல் கூசு-கவிகளால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்றாக
அறுபத்துநான்கு அக்காராம் வகுத்தல் கூறப்படும்.)

க. ஆதியூர்-அத்திரி மஹாரிஷி.

வேறு.

நீதியானெறி யாலுதாரமெனையமேதரு சீரினன்
மாதிலைருள் கூரவேமிக வாழ்வொடேபுகழ் தேமேழர்
சோதியீசனு மாதவன்சுர ராதிதாபநர் சூழ்வதா
மாதிமாமுனி யத்ரிகோத்திர மாதியூரிது வாருமே.

(இ-ள்.) சன்மார்க்க குணங்களாலும், வருணச்சிரம ஒழுக்கத்தினாலும்
அன்பால் உண்டாகும் ஈகையென்னும் சிறப்பினாலும் மஹாலக்ஷ்மீ கடாப்
சத்தால் மிக்க செல்வப்பேற்றினாலும் கீர்த்தியையே ஆஸ்தியாகச் சம்பாதித்
தும் நல்லோர்க்கு வாசஸ்தானமாகியதும், ஸ்ரீசிவபிரான், மஹாவிஷ்ணு,
தேவர், முனிவர் முதலானவர் (விருப்பத்துடன்) வசிக்கப்பெற்றதுமாகிய
ஆதியூர் என்னும் இப்பதி இவ்வறுபத்துநூலாவரிலும் முதன்மைபெற்ற தவ
சிரோஷ்டராகிய அத்திரிமஹாரிஷி கோத்திரத்தினர்க்கு ஏற்படுத்திய அக்ர
காரமாம். (எ-று.)

எல்லா வருணத்தாருக்கும் இன்றியமையாத ஒழுக்கமாதலின் சன்மார்க்
கத்தை 'நீதி' யெனவிதந்து முற்கூறி, அதன்பின் 'நெறி' யெனத் தத்தம்
ஜாதியாசாரத்தை வைத்தனர். ஒருவர்க்கு உபகரிப்பது கருணையால்; அக்
கருணையும் சம்பந்தமுடையார் மீது வைத்த அன்பின் மிகுதியாலேயே
விளைவது; ஆதலின் 'நேயந்தரும் உதாரமென்சீர்' எனவும், ஈகையே
புகழ்க்காரணம் என்பார் 'உதாரமென்சீர்' எனவும் கூறினர். ஈகைக்குக்
காரணம் செல்வமிகுதி, செல்வமிகுதிக்குக்காரணம் திருமகள் கடாக்ஷம்,
திருமகள் கடாக்ஷத்திற்குக்காரணம் ஜனங்களிடத்திலுள்ள சன்மார்க்கமுந்
வர்க்குச்சிரமநெறி தவறாமையும் என விதந்தோதினர். "ஒன்றாவகத்
துயர்ந்தபுகழல்லாந் பொன்றாது நிற்புகொன்றில்" என்பதனால் அழி
யாப்பொருளாதலின் புகழே சம்பாதித்ததற்குரியதெனப்பட்டதீ. (க)

உ. பெருமுளசை—கபிலமஹாசிஷி.

வேறு.

கயலுநிறை யிளவானை தனிபுகள் வணைமீது
களிறுகளி னெழில்சேர்வரால்
வயலின்மலர் தனைமோதி யுளமகிழ விளையாடு
வளமைகுதி கொளநீடும
ரியலுமிசை யகலாம லநுதினமு நிறைவாகி
யெவருமெதி ரறவீறியே
பெயருழவ ரினிதான நயமொழிகள் பிரியாத
பெருமுளசை கபிலரிஷ்யே.

(இ-ள்.) (தடாகத்தில்) நிறைந்த சேற்கெண்டை மீன்களும். இளம் வாளைமீன்களும் தனித்தனியவலிற் பாத்திக்கரைகளின்மேற் குதிக்க, அங்கிருந்த யானைகளென்றுபோலமுகிய வரால்மீன்கள் வயலிலும் (தடாகத்திலும்) நிறைந்த மலாகளின்மீது பாடந்து சந்தோஷமுற விளையாடுகிற வளமிக்கதும், இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் நீங்காமல் சரா நிறைவுற்று விளங்க ஒப்புபுரவில்லாத உழவு தொழிலினர் இன்ப நயவசனங்களைக்கூறி வந்த விருந்தினரை உபசரிக்கும் பெருமைபெற்றதுமாகிய பெருமுளசை யென்னுமார் கபிலரிஷி கோத்திரத்தார்க்குரியதாம். (எ-று.)

“உழுதுண்டிவாழ்வதற் கொப்பில்லைகண்ணிர் - பழுதுண்டிவேறோர் பணிக்கு” என்பதால் ‘எந்நிறையே பெயருழவர்’ எனப்பட்டது. (உ)

ங. கோழிப்பதாசை—பாரத்துவாசரிஷி.

வேறு சந்தம்.

காலத்தை நாடிமற் போர்பொற்பை நாடியுப்
காரத்தை நாடியருள்கூர்
சீலத்தை நாடிவளர் வேதத்தை நாடியுயர்
சீரித்ப்ர காசமுளவுர்
சாலக்கு லாவியளி கூடிக்கு மாளமிடு
சார்புற்ற சோலைபதியாங்
கோலப்ர தாபதவர் பாரத்து வாசர்மகிழ்
கோழிப் பதாசைககோ.

(இ-ள்.) காலநிலைமையையும், தமதுகுடிப்பிறப்பின் பாரம்பரிய கௌரவத்தையும், தம்மையடுத்தோருக்குவும் உபகார அளவையும், தங்கள்

கருணை மிகுதற்கேதுவாகிய பாத்திரப்பெருமையையும், அப்பாத்திரத்தில் உபகாரம் எப்பயன்றருமென வேதங்கூறுகின்றதென்பதையும் ஒருங்கா ராய்ந்து கொடுப்பதனாலே மேம்பட்ட கீர்த்தியுடன் பிரகாசிக்கின்ற உத்தமர் களுக்கு உறைவிடமாகியதும், வண்டினங்கள் அதிக சந்தோஷத்தோடு பண்ணைப் பரிகின்ற சோலைகளாற் சூழப்பெற்றதுமாகிய கோழிப்பதனாக யென்னும் நகர் நற்குணமும் கீர்த்தியும் படைத்த பாரத்வாசரிஷி கோத்திரத்தினர்க்கு மகிழ்ச்சிதருவதாம். (ஏ-று.)

“காலத்தாற்செய்தி வுதவினிறதெனினும் - ஞாலத்தின் மாணப்பெரிந்” ஆதலால் முதலில் உபகரிக்கப்பெறுவோர் சமயத்தைநோக்கியும், “இரப்பவ றென்பெறினுங்கொள்வர் கொடுப்பவர் - தாமறிவாற் கொடையின்சீர்” என்பதால் தம்முன்னோர் கீர்த்தி சுருங்காநவண்ணம் அளவறிந்தும், அசற் பாத்திரத்தில் கொடுப்பது பாம்புக்குப் பாலூட்டுவதுபோல் ஒனக்கே கெடு தியையும் பின் நரகத்தையும் தருவதாகையால் பாத்திரப்பெருமையையும், “பன்னும்பனுவற் பயன்றோறிவிலார் - மன்னுமறங்கள் வலியில...” என்ப தனாலே வேதசாஸ்திரவிதிப்படி அவ்வுபகாரம் எப்பயன்றருமென்பதையும் நன்றாய் அறிந்தும் உபகரிக்கின்றமையால் சர்வலோகப்ரசித்தமான பெருங் கீர்த்தியடைகின்றனர் என்க. (௯)

சு. புலப்பாகை—வியாகீரமபாதரிஷி.

வேறு சந்தம்.

மருப்பாயன் மலர்மாதா மியற்பேணு மிசைமாதா

மலைப்பூவை யெனுமாதாமார்

விருப்பான பெருநீதி தரப்பாரின் மணியாய

விளக்காகி மிகவாமுழர்

தருப்பார நிதிமேக மெனத்யாக தரர்மேன்மை

தகத்யாதி மிகவாழ்வுளார்

பொருப்பான புயமேவு புலிக்கால ருறவான

புலப்பாகை நகராருமே.

(இ.ள்.) வாசனைபொருந்திய பத்மாசனியாகிய இலக்குமியும், அழகு மிக் லீனாகானப்ரியையாகிய சரஸ்வதியும், உத்தராஜ புத்திரியாகிய உளக்குமியும் செல்வம் கல்வி கருணைகளைக்கொடுத்தவால் உலகில் மூ னைகளே போல் பிரகாசமுற்று சற்பகவிருகும், னந்தங்கிய சங்கரிநீ,

பத்மநிதி, மேகமென்னுமிவைபோலக் கைம்மாறு கருதாதுதவும் சாதுக்கள்
மேன்மையும் கீர்த்தியும் மிக வாழ்கின்ற புலிப்பாகையென்னும் நகர் மலை
போற் புயங்கனையுடைய வியாக்ரமபாதமஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்குப்
பிரியமானதாம். (எ-று.)

“...வல்லதரு - நாமதிமேக நயந்துதவலன்றியே - தாமுதவிநாமோ
சாற்று” என்பதால் கற்பகவிருக்ஷ முதலியவைபோல் இவரும் பிரதியுபகா
ரத்தை விரும்பாதுதவ்வோர் என்றார். (சு)

௫. பல்லாபுரம்—சனகரிஷி.

வேறு சந்தம்.

மணியும்வெல் லாதுபுய னினாயும்வெல் லாதுவாரி
வகையும்வெல் லாதுதருநே
ரணியும்வெல் லாதபடி பரிசினல் லாதரவி!
னருளும்வல் லார்களுறையுர்
தணிவிலுல் லாசமது பரவுசல் லாபமுனி
சனகசொல் லாருமுறைவோர்
பணிலவில் லார்முறுவ னகைகளுள் ளார்கள்வயல்
பரவுபல் லாபுரமிதே.

(இ-ள்.) சிந்தாமணியும், சப்தமேகங்களும், சமுத்திரங்களும், கற்பக
வருக்ஷமும் தங்கள் கொடைக்குத் தோற்கும்படி கொடுத்தவில் நிகரற்ற
தயாபிதிகளுக்கு வாசஸ்தானமாகியதும், குறையாத உல்லாச சல்லாபப்ரிய
ராகிய சனகமஹரிஷி கோத்திரத்தோர் வாழ்விடமானதும், சனகினர்கள்
பெற்ற பிரகாசமிக்க முத்தை நிகர்த்த பற்களையும் நகைப்பையுமுடைய
மாதர்கள் பயில்கின்ற வயல்குழந்த பல்லாபுரமாம். (எ-று.)

உல்லாசம் - சந்தோஷம். சல்லாபம் - வினாவும் விடையுங்கூடியது.()

௬. சதுர்வேதமங்கலம்—வாமதேவரிஷி.

வேறு சந்தம்.

வேதமுந்த வந்துமேவு மூரியந்த ணன்றனவு
மேவுமென் றிசைந்துநின்றபா
லாதரந் தருந்ததாக வேவன்மீக முன்சொரிந்த
லாவுதைந் திடுங்கவின் றுமா

தேவமின்றி நீண்டபோதி ஞாய்தங் குலங்களேசர்
வேசனொன றுகநதுதங்குலார்
காதல்கொண்டிசைந்தவாம தேவன்வர் து வந்துமேவு
காரணம் புரிந்தமனையே.

(இ-ள்.) ஸ்ரீமதூலிஷ்டனுவானவர் ஒரு காரணத்தினால் இலக்ஷ்மீதேவி
யாணப்பிரிந்து வேதங்கள் மூத்படப் பிரவேசித்து அழகுடிக அபேகிதனும்,
புற்றுருவமாக லைகொண்டிருப்பதையறிந்த பெருமையினை வசித்தாராகிர
மத்திலுள்ள காமதேவனானது விருப்பத்துடன் மனமிசைந்து அப்புற்றுக்
கண்டிது பாலே நாடோறுஞ் சொர்ந்தவருவதைக்கண்ட இடையாகள் சரீ
வேஸ்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனிருப்பையறிந்து குடிக்கொண்ட நாமாகிய
சதுர்வேதமங்கலமென்னுமிப்பதி வாமதேவமவாரிவித் துன்புடன் உவந்து
வாழ்த்தற்குரியதாம். (எ-று.)

(க)

எ. திருநின்றோர் — திருச்சிசேசரிஷி.

வேறு சந்தம்.

தருமச் சயாமகிமை கொடைபண்பு நீடுநதி
தமிழின் சமேதமதனே
' ஞருவாக் கியாகவள லீல'ின்ற கால்வரிசை
யுவாங்க ளைமகிழார்
மருவண்டு நாலுவகை யளியுங்கு லாவொளிர்
வருகின்ற கோலைபுடைசூழ்
நெருவொங்கும் வேள்விமறை வளருட்பா காசமுள்
திருநின்றை முஞ்சிரிவியே.

(இ-ள்.) தருமம், பூததயை, மகதவம், நனை, நற்குணம், நல்லொழுக்
கம் என்னுமிவைகள் தமிழ்க்கல்விபுடனும் மன்மதசமான அழகோடுக்கூட
யக்ஞாதி கிருதுக்கள் செய்வதற்கேற்ற வளங்களிருப்பதால் எல்லா மேம்பா
டுகளும் ஒருங்கமைந்த பிராம்ஹணனோஷ்டர்கள் மகிழ்ந்து வாழப்பெற்ற
தும், தேனைப்பருகி நால்வகை வண்டினங்களுஞ் சஞ்சரித்தற்கிடமாய்
வீளங்குகின்ற கோலைகள் புடைசூழப்பெற்று வீதிகள்தோறும் யுகாதிருத்
தங்களும் வேதகோஷ்டங்களும் அதிகரிக்கப்பெற்றதுமாகிய திருநின்றோர்
முஞ்சிசேசரிஷி கோத்திரத்தார்த்தம். (எ-று.)

(எ)

அ. பருந்தூர்—புயங்குரிஷ்.

வேறு சந்தம்.

சிரம்பா ணியன்கயி லையன்கோ கநம்பயில்
 செழும்போ துகந்தமனையா
 னரண்பா தபங்கய நினைந்தே வளம்புனை
 யலங்கா ரமுத்திமலூர்
 குரம்பா ரரின், ரிருள் வரும்போ தலர்ந்திடு
 குணம்போ யரும்பகலிலே
 பரம்பார் நறுங்குவ னாயின்போ தலர்ந்திடு
 பருந்தூர் புயங்குரிஷ்யே.

(இ-ள்.) தலையிற் கங்கைகுடியவரும், கயிலாசபதியுமாகிய சிவபெரு
 மானது திருவடிகளையும், மேன்மைபெற்ற மேகம்போலும் நிறமுடையவ
 ரும் செழித்த நாமணாப்புஷ்பாசனியாகிய லக்ஷ்மீநாநனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாரா
 யணன் திருவடிகளையும் தங்கள் ஆத்மாவிற்குக் காவலாமென நினைந்து
 அதனால் எல்லாவனங்களையும் பெருமைகளையும் பெற்று விளங்குகின்றதும்,
 வயல்களின் பரப்பிலே நிரம்பிய வாசனையுடைய நிலோற்பல மலர்கள்
 இராக்காலத்திலே சந்திரன்வர மலரும் இயற்றை நீங்கிக் குரம்புகளிலே
 (சங்குப்புச்சிகளின்ற) முத்துக்களின் வெண்மைப்பிரகாசத்தைச் சந்திரினை
 யென்று மயங்கிப் பகற்காலத்திலேயும் புஷ்பிக்கும் வளம்பொருந்தியது
 மாகிய பருந்தூர் புயங்குமஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்காம். (௭-று.) (அ)

க. பாமேஸ்வரமங்கலம்—பதஞ்சலிஷ்.

வேறு சந்தம்.

பெரியோரின் மிகும்பெரி யோர்னையோர்
 ப்ரியமாக நடந்தருள் வோர்தமிழ்து
 நெரீவோர்கண் மகிழ்ந்திட வேதெரிவோர்
 தினமானமு நன்றிசெய் வார் தமதார்
 தரியார்தமை வென்றவர் வாழ்வினையா
 தரநாவல ரின்புற வேதருவோர்
 பரிவாலச னம்பகர் வோர்க்குபைகூர்
 பரமேசுர மங்கை பதஞ்சலியே.

(இ-ள்.) வயதினாலன்றிக் கல்வி கேள்வி யறிவொழுக்கங்களிற் பெரி
 யோர்களாகியும் அடக்கமுடைமையால் ஒன்றுமறியாச் சிறுவர்களைப்போல் ,

யாவருக்கும் அன்புடையவர்களாக ஒழுருவோரும், தமிழன்கணுள்ள அரிய பெரிய தூதர்களின் (ஆழ்ந்த நுணுகிய கருத்துகளை) அறிந்தோரும், சந்தோஷமிருந்து தமது கல்வித்திறமையை வியக்கும்படிச் சுற்றோரும், எந்நாளும் தங்கள் கடமையாகிய பரோபகாரத்தைச் செய்வோர்களுமாகிய ஆன்றோர் 'வசிப்பிடமான பரமேசுவரமங்கலம், தமது சத்துருக்களை வென்று பெற்றவாழ்வுகளை விருப்பமுடன் தம்மைப்பாடும் விதவான்கள் இன்பமடைய அளிக் கின்றவரும், யாவருக்கும் உபசரித்து அன்னதானஞ்செய்யுந் தயாரிதிகளு மாகிய பதஞ்சலிமஹாரிஷி கோத்திரத்தாருடையது. (எ-று.)

‘அன்னதானஞ் பரமநாஸ்தி’ என்பதனால் அன்னதானத்தை விசே டித்தார். (க)

க0. ஸ்ரீ||நவமங்கலம் அலாசலரிஷி.

வேறு ௪௪ ம்.

மாகமுதி வின்செறி பாளைநற வந்திதழ்

வானழநற வும்பெருகியே

யேகநதி யின்படி கால்வழியின் வந்ததி

வேலினைவு விஞ்சிமெலூர்

மோகன வருந்தமி மூல்வாரிசை தாகிய

மூவதை யறிந்தருளார்

தேகநிலை கொண்டவ லாசமுனி விஞ்சிம

சீபுருட மங்கலமிதே.

(இ-ள்.) பெருமைமிக்க கமுகமரத்தின் பாளைகளினின்றும் வாழைக்க னிகளினின்றும் பெருகிய தேன்வெள்ளம் ஓர் பேராறுபோலக் கால்வாய்க ளில் ஓடிவருவதால் சமுனிகள் விளைவுமிருத்தற்கேதுவாகிய ஸ்ரீபுருஷமங்க ளம், (கேட்போனாற்) தன்வசமாகும் அரிய தமிழ்ப்பாணவின் இயல்பினை நாடகமென்னும் முப்பகுதியையும் உணர்ந்து கருணைகூர்ந்து பரோபகாரஞ் செய்தலால் அரித்யமான தேகத்தை அழியாத தேகமாகக் கீர்த்தியினால் ஸ்தாபிக்கின்ற அலாசலமஹரிஷிகோத்திரத்தார் ஸ்ருதியதாம். (எ-று.)

“ஒன்றாவலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற் - பொன்றாதுநிற்பதொன்றில்” என்பதால் தேகநிலைகொண்டதற்குக் கீர்த்தியை ஏதுவாக்கினும். (க0)

கக. கூரம்—உரோமமஹதி.

வேறு சந்தம்.

மாதவர்கண் மாதவமெய் வாசனையர் வாசநாயர்
 மாகர்புதழ் மாகமலமார்
 யாதர்மக பாதகமி லாதரக லாதரர்ச
 பாவநிகழ் பாவகந்நழ
 காதரம்வி டாதவரி கேசவன் மகேசன்வள
 ராரியன்மு ராரியருளார்
 கோத்தமு ரோபமுனி யோதமுரு ளாரமகிழ்
 கூருமுயர் கூரமிதுவே.

(இ-ள்.) கோவர்களும் புத்தகின்ற மஹரிசிகளும், சாதுசங்கப் பழக்க முடைய இன்பவாசகர்களும், நாமணைப்புட்பம்போலும் பாதுங்கையுடைய மகளிரும், பஞ்சமரபாநகத்தை நீக்கிய ஜீவகாருண்யமுடைய வித்வன்மணிகளும், இயற்கையே பரிசுத்த குணமுடையவர்களுமாகிய யாவரும் குடி கொண்டுவாரும் கூரநகர், பக்தரிடத்தன்புகொண்ட ஸ்ரீஹரி, கேசவன், சர்வேசன், பூஜ்யஸ்தக்குரிய முராரியெனப் பல திருநாமம்பெற்ற ஸ்ரீமஹாலிஷ்டனுஷின் கிருபைபெற்ற குற்றமில்லாத உரோமமஹரிஷி கோத்திரத்தினர் மகிழ்த்து வாழ்கின்ற அக்ரகாரமாகும். (எ-று.)

‘மாதவர்கண் மாதவமெய்’ என்று ஷட்பதிகள் முன்னின்ற சொல் மறித்தும் வந்து தலைப்பட இவ்வாறு சாஸனமாய்த் தொடுத்த இக்கவி பின்வருவளக்கணியின்பாற்படும். வடநூலார் ஆவர்த்திதீபகம் என்பர். (கக)

கஉ. வானவீரமாதேவி—வேதவியாபரிஷி.

வேறு சந்தம்.

ஞானவி சேடமு மேன்மைவி சேடமு
 கரளுமென் மேலுறவே
 தானவு தாரம தோகர தானவர்
 தாநிறை வானியலார்
 ஞானவ மேனில வாரளி சீரிசை
 பாடிய சோலையெலாம்
 வானகீர் காபதி வேதவி யாசரின்
 வானவன் மாதையிதே.

(இ-ள்.) விசேஷஞானமும் விசேஷபெருமையும் நாடோறும் மிக, வள்ளற்றன்மையும் நிர்சசலன்சித்தமும் பெற்ற சாதுக்கள் சுகித்து வாழ்கின்றதும், நீலோற்பலமலர்களின் மீது பொருந்தி விளங்கும் வன்முனைகள் சிறந்த கீதங்களைப்பாட சோலைகளெல்லாம் சுவர்க்கல்லாகக் கற்பகப்பூஞ்சோலையை நிகுர்க்கப்பெற்றதுமாகிய வானமன்னமாத்தேவி வேதவியாசமஹாரிஷி கோத்திரத்தாரது. (எ-று.) (௧௬)

௧௭. தினையனே—பிருதம்ஹாரிஷி.

வேறு சந்தம்.

அருளினான் மிக்ககொடை யடைவினான் முத்தமிழி

னறிவின லொத்துமதவே

ருருவின லெத்திசையு நிறைவுசீர் பெற்றினிய

வுலகின்னாழ் வுற்றபெரியோர்

மருவுக டத்திரனா மிலகுமே டைத்திரனா

மதிலுமே விச்சிகரியார்

தெருவெலா நித்தமகிழ் பிருகுமா லத்தரிசை

தினையனே ரிப்பதியே.

(இ-ள்.) கருணையால் முறையறிந்துதவும் பெருங்கொடையினலும், இயலிசைநாடகமென்னு முத்தமிழறிந்த விவேகத்தினலும், மன்மதனுக்கு நிகரான அழகினலும் தம்மைத் தாமே நிகர்த்து (அதனால்) எல்லாத்திக்குகளிலும் நிறைந்த பிரதாபம் படைத்து உலகவாழ்க்கையின்பங்களை முற்றும் அதுபவிக்கின்ற பெரியோர்களுக்கு வாசஸ்தானமாகியதும், மாளிகைகளும் பிரகாசிக்கின்ற உப்பரிசைகளும் மதிலும் கோபுரமுமுடைய தாய்த் தெருக்கடோறும் ஹரி சிவ நாமஸ்மரண பஜனைக் கோஷ்டிகள் விளங்குகின்றதுமாகிய தினையனேரி பிருகுமஹாரிஷி கோத்திரத்தார்க்காம். (எ-று.) (௧௭)

௧௮. வாயலார்—பாதலோசனமஹாரிஷி.

வேறு சந்தம்.

நானைவாவெ னுமலருள் வானுமேக வாசகரு

நாவலோரு நீதிநெறியான்

வேளிராகி வீறிநிலே பேணியோது வார்புகழின்

மேவுவார்கள் வாழுமிடமாவ்

காளமேக நாடுகுழல் மாதாரக் ணுகியல்

காலமீது பாயவெதிரோ

வானைய நின்முரு பாணைவாசம் வீசபதி

பாதலோசர் வாயல்பதியே.

(இ-ள்.) இரப்பவரை நாளைக்கு வருகவென்று கூறும் குறிப்பறிந்துதலுமின்ற னள்ளஸ்களும், சத்யவாக்யரும், வித்வான்களும், நீதிமுறைமை தவறாமல் வாழ்தலால் சித்தரகர் என்னும்படிப் பெருமையுற்றுத் தத்தம் வருணத்துக்கும் பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்யாசமென்னும் நால்வகை நிலைக்குமுரிய ஒழுக்கங்களைப்பாதுகாத்து சொல்வோரால் சொல்லப்படும் கீர்த்தியோடு பொருந்துகின்றவர்களுமாகிய யாவருக்கும் உதைவிடமாகியதும், கரியமேகம்போலுங் கூந்தலையுடைய மாதர்கள் தங்கண்கள்போலுமென்று கருகினோக்கத்தக்க சேல்மீன்கள் கழனியில் நீலோற்பலமலரினமீதுபாய அதற்கெதிராகக் கழனிபிலுள்ள வானமீன்கள் துள்ளிப்பாய்ந்து சிதைத்தலால் நீண்ட கமுகம்பானைகள் சிதறிவழுந்து பரிமளிக் கும் நிலவள நீர்வளமொருங்கமைந்த வாயல்பதியென்னும் இந்நகர் பாதலோசனமஹரிஷி கோத்திரத்தாரக்காம். (எ-று.)

“...அடுத்தடுத்துப் பின்சென்றாலீவதுகாற்கூவி...” ஆதலால் நாளைவாவென்று கூறாமலீவதே ஈகை என்றார். “உணாப்பாருணாப்பவையெல்வாடிரப்பாற்கொன் - நீவார்மேனிற்சும்புகழ்” என்னுங் குறட்கருத்தைத் தழுவி ‘ஒதுவார் புகழின்மேல்’ என்றார். (கசு)

கரு. வேலஞ்சேறை—மாதவரிஷி.

வேறு சந்தம்.

காலந் தீதென் றுலுஞ் சீரொரு காலந் தானம்விடார்

தாலஞ் சூழ்புக ழூலின் பானவி சாலந் காணியலூர்

கோலஞ் சேரளி நாலும் போயநு கூலந் காவுறவே

வேலன் றுணினே சேலன் மாதவன் வேலஞ் சேறையிதே.

(இ-ள்.) வானம்பொய்த்து மாரியற்றுக் கொடும் கூாமமுண்டாகிய காலத்தினும் தமது கீர்த்திக்குரிய தர்மசிந்தையைச் சிறிதும் கைவிடாது சாதிக்கவல்லவர்கள் உலகமுழுவதும் வியாபிக்கின்றபிரதாபத்தினால் இன்ப மதுபவிக்கும் விசாலப் பிரதேசத்தையுடையதும், அழகுமிக்க வண்டினங்கள் தேனுண்ண உதவுவதனால் சோலையை ஆசிரியிக்கும் வளமிக்கதுமாகிய வேலஞ்சேறையாம் இந்நகர் முருகக்கடவுளின் பாதத்யானபராகிய மாதவமஹாரிஷிகோத்திரத்தார்க்குரியது. (எ-று.) (கரு)

கக. காவணிமங்கலம்—3 வற்றுமாரிஷி.

வேறு சந்தம்.

தண்டமி முறிந்தவர்கள் கொண்டநெறி கண்டனிய
சம்புநெடு மால்கிருணபயான்
முண்டந வணங்குபிரி வின்றியரு ளங்கருணை
முந்திட நயந்தவர்களுர்
கொண்டலையடர்ந்துமிசை யண்டரை யடைந்துபெரு
குஞ்சிகரி யின்புறவுமே
வண்டகல் சனற்குமர ரின்பதிசொல் காவணிய
மங்கல மெனுமபதியிதே.

•(இ-ள்.) தண்ணிய தமிழின் சொற்சுவை பொருட்சுவையறிந்து
யத்திமார்க்கத்தில் நிற்பவர்களின் ஒழுக்கத்தை மெச்சி பூரிசங்கரனும்
மஹாவிஷ்ணுவுமாகிய கடவுளர்களின் கடாக்ஷ பலத்தால் பத்மாசனியாகிய
மஹாலக்ஷ்மீ நீங்காமலிருக்க, அதனால் யாவருக்கும் வரையாது கொடுக்குங்
கருணைக்குணம் மேலோங்க விரும்பப்படுகின்றவர்களுக்கு உறைவிடமான
தும், மேகமண்டலத்தையும் ஆகாயத்தையும் அளவியோங்கிய கோபுரங்
கள் குலாவப்பொருந்தியதுமாகிய காவணிமங்கலம் என்னுமிப்பதி குற்ற
மற்ற சனற்குமாரரிஷி கோத்திரத்தாரதாம். (எ-று.) (கக)

கஎ. நெல்வாயல்—ஐமதக்னிமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

நாவினி லீருரை பேசறி யாதவர் நான்மறை தேறவலோர்
மேவிய நீரதி னுண்மலர் மாமயின் மேவிட வீறியலூர்
காவினி லேசொரி தேன்மிசை யாயிரு ஞாலினும் வீழ்வதெலாம்
வாவியின் வீழ்பதி யார்சம தக்கினி வாழுநெல் வாயதுவே.

(இ-ள்.) நாவினிலே சொல்லிய வார்த்தையை வேறோர் பயன் கருதி
மாற்றிப் புரட்டத்தெரியாதவர்களும் நான்குவெதும் உணரத்தக்கவரும்
பொருந்திய தண்மையால் அன்று பூத்த தாமரைப் புட்பாசனியாகிய திரு
மகள் தங்கப்பெற்றுப் பெருமை யிக்கதும், பூஞ்சோலைகளில் சொர்க்கிற்
தேன்கள்பெருகி வாய்க்கால்களின் இருநளையும் நிரம்ப ஒடிச் சங்கமம
கும் தடாகங்களினாலே யாவரும் வசிக்க விரும்பத்தக்கதுமாகிய நெல்வாயல்
என்னும் நகர் எல்லா நற்குணங்களும் நிறைந்த ஐமதக்னிமஹரிஷி கோத்
திரத்தார் வாழுமிடமாம். (எ-று.) (கஎ)

கௌ அ

ஸ்ரீகருணீகர் புராணம்.

கஅ. புல்வேளூர்—குகர்ஷி.

வேறு சந்தம்.

வாளான்மையி னுலுமிஞ்ஞிடு வேளான்மையி னுலுமிலங்கிய
வாகாம்பெரி யோர்களுமேவிய மகிழ்வாலே
தாளான்மையி னுர்கலைநூல்வழி வேதாகம மேபலவோதிய
தாடாளர்கு லாவியுமேவிய பெருவாழ்வூர்
குளாமணி யாருடன்வேல்புரி சூராரியு மாதவர்தேவர்கள்
சூழ்மாபதி யாகியும்வாகுள சுபமேசேர்,
வேளார்கலை தீர்ச்சகமாரிஷி வீராகியெந் நாளினுமேபுல்கு
வேளுநொனு மாநகரமிது மிகவாயே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களை வெல்லத்தக்க சாமர்த்தியத்தினாலும் மிகுந்த உதாரதவத்தினாலும் உண்டாகின்ற பிரதாபத்தையே தங்கள் சம்பாத்தியமாக ஆராய்கின்ற அறிஞர்களுக்கு வாசஸ்தானமாகவிருத்தலால் சந்தேர்ஷித்து சுயமுயற்சியால் அரிய கலைஞானங்களையும் வேதாகமாகி சாஸ்திரார்த்தங்களையும் ஐயங்கிரிபறக்கற்ற வித்வதிலகர்கள் விளங்கிவாழ்கின்ற பெருமையுடையதும், (தெய்வமகனிருள்) சிகாமணிகளாய் விளங்கும்வள்ளி தெய்வயானை சமேதராய் வேலாயுதத்தை விரும்பித்தரித்த ஸ்ரீமுருகக்கடவுளும் உமாதேவிக்குத் தலைவராகிய சிவபெருமானும் மற்றதேவர்களும். சேர்ந்துவாழும் மகத்துவக்ஷேத்திரமாகியதும், அழகும் நன்மையும் பொருந்திய புல்வேளூர் என்னுமிந்நகர் மன்மதனது காமபாசத்தினின்று விலகிய சுகமஹரிஷி கோத்திரத்தோர் சதா பெருமையுற்று வாழுமிடமாம். (எ-று.)

கக. ஸ்ரீபெரும்பூதூர்—காத்தியாயனரிஷி.

வேறு சந்தம்.

வேதமந் த்ராதிகலை யாதரந் தான்வீற
வீறுகொண் டோர்நாவலோ
ரோதுமன் பானாளு டீதியின் சிர்பேணி
யோர்மனங் கோணாதவூர்
மாதவன் பூமாகி ன்யைகன் கூடாழி
மால்வளர்ந் தாகாயனும்
ஆதரன் ருனான பேர்கொளுங் காதாய
னூர்பெரும் பூதூரிதே.

(இ-ள்.) வேதமந்திரமுதலிய சாஸ்திரங்கள் ஆதரவுபெற்றுப் பெருமைஞான அனற்றின் பெருமைகளைத் தமதாக்கிக்கொண்டவர்களாகிய பண்டி.

தர்கள் ஸ்தோத்தரிக்கத்தக்க அன்போடும் சன்மார்க்கத்தினால் வருவதாகிய கீர்த்தியைப்போவித்துச் சற்றும் மனக்கோணுது வாழப்பெற்றதும், மாதவன், லக்ஷ்மீநாதன், கூரிய சக்கிரந்தரித்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்ணு, மாபலிச்சக்ரவர்த்தியிடத்து மூன்றடிமண் யாசித்துத் திரிவித்ரமாவதாரங்கொண்டு ஆகாயமுளாவ வளர்ந்த லீலாவீநோதன் தனதாகத் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளிய ஸ்ரீ பெரும்பூதார் என்னுமித்திய சேஷத்திரம் பேர்பெற்ற காப்யாயனமஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்குரியதாம். (எ-று.) (௧௬)

௨௪. நென்மலி—கௌடரிஷி.

வேறு சந்தம்.

அளகையி தெனவுய ரமரர்கள் பதியென
வழகினி லெழில்பெறலாய்ப்
புளகிதம் வரமுழு வரிசைகு லவமிது
புகழ்கெரி திகழ்பவரூர்
கிளைஞர்கள் மறையினர் வளரிய விசையினர்
கிளர்வுற வருகையினால்
வளைபர வியவயல் பதகவு டருமிசை
மருவுகென் மலியிதுவே.

(இ-ள்.) (தனலக்ஷ்மீ தாண்டவமாடப்பெற்றதனால்) இஃது குபேரநகராம் அளகாபுரிதானென்றும், (மிகுசுகபோகஸ்தானாவதால்) இத்திரன் நகரமாம் அமராவதிதானென்றும் கண்டோர்கூற அழகுக்குள் வீசேடித்த அழகுபெற்றதாகி, எல்லா வரிசைவண்மைகளும் நிரம்பியிருத்தலால் இப்பதியில் யாம் வசிக்க என்ன மாதவம்புரிந்தோமென்று புளகாங்கிதமுற்றுச் சந்தோஷிக்க அதிகரித்த கீர்த்திக்குரிய நீதிமார்க்கத்தில் நடக்கின்றவர்களுக்கு இருப்பிடமாகிபதும், சற்றத்தார், வேதவேதியர், இயலிசைத்தமிழரிஞர்கள் மகிழ்ச்சிபெற அடிக்கடி விஜயஞ்செய்யப்பெற்றுப் புகழ்மேவுகின்றதும், சங்குப்பூச்சிகள் பரவியுலாவும் வயல்களையுடையதுமாகிய நென்மலியென்னுமிப்பதி கௌடமஹரிஷி கோத்திரத்தாரதாம். (எ-று.) (௨௦)

௨௧. புண்ணியம்—கௌதமரிஷி.

வேறு சந்தம்.

கன்னனை யடர்ந்துமுகி நன்னியல் படைந்துகிதி
கைந்திறைய வந்தியருளான்
மன்னவர் சிறந்தபுகழ் தன்னில்வள ருக்கருணை
வண்மையிடு மந்தணர்களுர்

தென்னேமரம் வண்டமுரு புன்னேவள ரின்கிளிகள்
 சின்னமொழி பன்னவெழிலார்
 பொன்னணி பதன்கவுத மன்மரபின் மன்னிமகிழ்
 புண்ணிய வளம்பதியிதே.

(இ-ள்.) உபகார குணவிசேஷத்தால் கன்னையும்வென்று, நவநீதிகளையும் கைநிறைய வாரிப் பிரதியுபகாரவிருப்பமின்றி மேகம்போல் பொழிந்து கிருபைக்குணமுடைய அரசர்களுக்குச் சமானமாய்க் கீர்த்தியைப் போல் உபகாரமும் மிகுந்த பிரம்மஹண சிவோஷ்டர்கள் வாழ்கின்றதும், தென்னை, கமுரு, புன்னை நிறைந்த சோலைகளிலே கிளிக் குலங்கள் குதலைச் சொல்லேக் கூறப் புண்ணியமென்னும் பெயர்பெற்ற இந்நகரம் பொன்கழலணிந்த பாதங்கனையுடைய கௌதமமஹரிஷி கோத்திரத்தார் நிலைபெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தேற்ற வளம்பொருந்தியதாம். (எ-று.) (உக)

உஉ. ஆழர்—வரஞ்சிவஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

தருவையொப் பாயே முகிலையொப் பாயே
 சலதியொப் பாயேதுதான்
 வருகவிப் பாவோர் மகிழ்நட் பாயோர்
 வரிசைகற் றோர்வாழமூர்
 திருவினுக் காலு மொருசொலுக் காலுர்
 செழிபுகழ்க் காமுரதா
 யருளினுக் காலுர் வருசிக் காலு
 ரழகினுக் காமுரிதே.

(இ-ள்.) (பரோபகாரத்தன்மையால்) கற்பகவிருஷங்கனையும் மேகத்தையும் சமுத்திரங்களையும்போல் தங்கள் கீர்த்தியை வினவிப் பரிசிலுக்காக வருகின்ற கவிஞர்களுடன் சந்தோஷித்துச் சிநேகம் பாராட்டுகின்றவர்களும், அவரவர்கள் வித்வத்திறமை தெரிந்து கொடுக்கும் வரிசைகளையனுபவத்தால் கண்டுகொண்டவர்களுமாகிய சான்றோர்கள் வாழ்கின்றதும், செல்வத்திற்கும் சத்தியவாக்குக்கும் நிறைந்த கீர்த்திக்கும் கருணைக்கும் பிறப் பிடமாகின்றதுமாகிய ஆழர் என்னும் இப்பதி வருசிமஹரிஷிகோத்திரத்தாரக்குரியதாம். (எ-று.)

ஆகாயவுலகத்துள்ளதென்ற கேள்விமாத்திரையானன்றிப் பிரத்யக்ஷத்திற் பயன்படாத கற்பகத்தருவினும் உலகிந்நின்றியமையாத பேருபகாரமாகிய மழையைப்பெய்யமுகில்கள் சிறந்ததனாலும், அம்முகில்களும் ஒவ்வோர்

காலத்துக் கிரகவக்ராதிகதிகளால் பெய்யாதும் காலந்தவறிப்பெய்தும் தீமை
விளைப்பதுமன்றிச் சமுத்திரஜலத்தையே முகந்து கொடுத்தலாலும், அவற்
றின் ஒன்றினென்றுயர்வு காட்டுவார் 'தருமுகில்சலதி' யென முறையிற்
கூறினார். (உஉ)

உங.. ரோமங்கலம்—அடித்த கோணமலரிஷி.

வேறு சந்தம்.

நீதந் தரித்தமறை யோருந் தமிழ்ப்புலவர்
நேசம் பெருத்தமனையே
கீதந் தரித்தமொழி மாமங்கை சொற்கலை
நீடந் தரித்தவர்கள்சேர்
வேதந் தனைப்புகழெண் கோணன் தரித்தருள
மேவுந் தகித்தபுரனார்
சூதந் தனிற்சூயில்கள் கூவுஞ் செழித்தபதி
சோமங்க லப்பதியிதே.

(இ-ள்.) நீதிக்குத் தாய்விடாகிய வேதத்தின் நடப்பங்களைக் கற்ற தமிழ்
நாவலர்களுடன் அன்புநொண்டதனால் இராமத்திற்குச் சமானமாகிய இளைய
சொற்களையுடைய சரஸ்வதியை அதிதேவதையாகப் பெற்ற கலைஞானங்
களிற் சிறந்த வித்வ சிவோஷ்டர்களாய் விளங்குகின்றவர்கள் வாழ்கின்றபெ
ரிய மாளிகைகளையுடையதும், சூயில்கள் கூவுகின்ற செழித்த மாஞ்சோலை
கள் சூழப்பெற்றதும், திரிபுரந்தகராகிய ஸ்ரீசிவபெருமான் திருக்கோவில்
கொண்டருளப்பெற்றதுமாகிய சோமங்கலமென்னும் இப்பதி வேதங்களைப்
புகழ்பெறக்கற்ற அஷ்டகோணமலரிஷி கோத்திரத்தார்த்கு வாழ்க்கையிட
மாம். (எ-று.) (உங)

உச. வடமதுரை—ஆங்குரமலரிஷி.

வேறு சந்தம்.

பணிவகையி னாலுமிகு துகில்வகையி னாலுநடை
பரிவகையி னாலுமிரவோர்
தணியவருள் பேணியருள் பர்சிலையு மீயுநெறி
தருமமுள வேதியர்சமூர்
கணிகையர்க ளாடவவ ரருகினிசை பாடநிறை
கனபடிக சாலையுடைசூழ்
மணிமகுட மேடைமுகில் சிகரமுதன் மேவுபதி
வடமதுரை யாங்குரவவோ.

(இ-ள்.) இரத்னபரண வஸ்திராதிதிகள், ஐந்து கதையையுமுடைய அசுவங்கள் ஆகிய இவற்றை யாசகர்களின் ஆவலடங்க அன்புடன் கொடுத்து அவர்களும் தங்களைப்போலவே மற்றவர்களுக்கும் இல்லையென்னாது கொடுக்கும் செல்வவாண்களாகுர்ப்படிச் செய்து விடுகின்ற தருமகுண தயாளுக்களாகிய பிராம்ஹண சிசோஷ்டர்கள் வாழ்கின்றதும், ஆடற்கணிகையராட, அவர்கள் அருகே இன்னிசைப்பாடல்கள் பாட யாவாரும் அக்காட்சிக்காக வந்து நிறைகின்ற ஸ்படிசுக்கல்லால் சமைத்த நடனசாலைகளும், அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள இரத்தினசிகரம் பொருந்திய கோவில்களும், மேடைகளும், மதில்களும் தலைமைபெற்று விளங்கக்கொண்டுள்ள துமாகிய வடமதுரை என்னும் நகர் ஆங்குருவ மஹாரிஷி கோத்திரத்தார்தாம். (எ-று.)

‘பரிசிலையும்’ என்ற இறத்ததுதழீஇய எச்சவும்மையால், மற்றோர்க்கும் தம்மிடமிருந்தவர் கொடைவள்ளலாகுமாறு கொடுப்பாரென்று அருத்தாபத்தியார் கோடுதும். மல்லகதி, மயூரகதி, வியாக்கரகதி, மற்றகடகதி, விடபகதி என்னுமவை குதிரைகளின் ஐங்கதிகளாம். (உச)

உரு. காயாறு—மார்க்கண்டமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

மகரமார் வேலைவனை யுலகுநே ரோபெரினு
மகிமைகோ டாதபெரியோர்
திசுத்தலா னுவலர்கள் புகழ்தலா லாதரவு
செறியவே வாழ்வுதருமார்
சுகமுன் கோகிலமு மயிலுமா ருதுமறை
தொனிகளே வீறுமதனாற்
ககனமார் சோலைபதி மருவுமார் க்கண்டருள
கருதுகரீ யான்றயிதுவே.

(இ-ள்.) மகரமீன்கள் பொருந்திய கடல்குழந்த வுலகத்தையே பெறுவதாயினும் தங்கள் மகத்வந்தங்கிய நியாயவழியிற் சிறிதுங் கோணாத பெரியவர்கள் வாழ்தலாலும் வித்வான்களாற் புகழப்படுதலாலும் யாவர்க்கும் ஆதரவுண்டாகும்படிச் செல்வந்தங்கிய திருநகராகியதும், கிளி, குயில், மயில் முதலிய பகடிகளும் (நீங்காமல் வேதியச்சிறுவர் அத்தியனம் செய்யப் பலதரங்கேட்ட பழக்கத்தினால்) வேதங்களை உச்சரிக்கின்ற பெருமைவலிமிக்கதும், ஆகாயமளாவ வளர்ந்த சோலைகள் புடைசூழப்பெற்றதுமாகிய காயாறு என்னும் இப்பதி மார்க்கண்டேய மஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்குரியதாம். (எ-று.)

“...வையம்பெறினும் பொய்யுணாக்க மாட்டார்தொண்ட நாட்டாரோ”
என்பதனால் ‘உலகுநேனோபெறினு மகிமைகோடாதபெரியோர்’ என்றார்.
மதன் - வலிமை; ‘மதனுடை நோன்றான்’ என்றார் பிறரும். (உரு)

உகா. முதுரி—இலாடமாழனி.

கிளறுநால் வேதமொழி நெறியினு னீதியுள
கிருபையா னுடியுலகோர்
தளர்வுறு தேயுதவு பெருமையோ ரால்வாரிசை
தனையவா வாழ்வுதருமர்
விளரியா மேழ்சையு மொளிரவே பாடுமளி
வினாயின்மீ தேவினைவதாய்
முளரிமே னீலமலர் குளனுமார் லாடமுனி
முனையும தூருமிதுவே.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற நான்குவேதங்களாலும் சொல்லப்படுகின்ற
சன்மார்க்க நீதிகளும் கருணைக்குணமும் தம்மிடமுள்ளதால் (பரோபகாரத்
தினுமிக்கது வேறில்லைபெற்று) அறிந்து உலகத்தில் சர்வ ஜீவர்களும் யா
தொரு மனத்தளர்ச்சியும் அடையாதிருக்க உபகரிக்கும் பெருமையுடைய
பிரபுக்களால் செய்யும் வசிகைகளைப் பரிசிலர் யாஅரும் விரும்பும்படிச்
செல்வம் நிரம்பியதும், விளரியுசையினாலே சப்தஸ்வரங்களும் விளங்கும்
படிப் பாடுகின்ற வண்டினங்கள் வாசனையை ஆராயும் ஞாபகத்தினாலே அங்
குமிங்கும் பறந்துசென்று நாமரைப்புஷ்பத்தின்மேலே நீலோற்பல மலர்ந்
தாற்போல் மொய்க்கப்பெற்ற தடாகங்கள் சூழப்பெற்றதுமாகிய மூதா
னெனும் இப்பதி இலாடமஹரிஷி கோத்திரத்தார்க்குரியது. (எ-று.) (உக)

உஎ. வளவன்மாதேவி—கண்ணுவமஹரிஷி.

ஒளிரும்வே தத்தெளிவு மிலகுஞ் னத்தெளிவு
முலகினு விற்தெளிவுநேர்
வெளியதா கப்பதரு மவர்களான் மிக்கதிசை
விரவவாழ் விக்கவலவூர்
கிளர்சிகா ரத்னமிசை தரளமா லைத்தொடைகொள்
கிரணமே வப்புரிசைமேல்
வளர்பதா கைத்திரள்கண் மருவவீ தக்கணுவர்
வளவன்மா தைப்பதியிதே.

(இ-ள்) விளங்குகின்ற வேதசாஸ்திர ஆராய்ச்சியும் அதனுலுண்டான
ஞானத்துணியும் வெளகிக சாஸ்திரங்களின் தேர்ச்சியும் தகுதிபெற யாவ

ருக்கும் விளங்கும் வண்ணம் கூறத்தக்க பெரியோர்களால் நிரம்பப்பெற்றதும், தன்கண் வந்தவர்களைக் கீர்த்தியோடு வாழ்விக்கவல்ல கல்வியையும் செல்வத்தைபுழுடையதும், விளங்குகின்ற சிகரங்களில் ரத்னம் பதித்து முத்துமலைகள் சுற்றப்பட்ட காந்தியையுடைய பொன்னாற்செய்த கொழிகம்பங்கள் நாட்டிய மதில்களையுடையதுமாகிய வளவன்மாதேவியென்னும் இத்திருநகர் கண்ணுவமஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்குரியது. (எ-று.) (௨௭)

௨௮. கோவூர்—புட்பதந்தமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

மறையத னாலே நெரியத னாலே மரபினன் வீரனே
யறைதமி ழாலே நிறைபுக ழாலே யறுதினம் வீரமூர்
துறைமறை தூலோ ரறிவினி தாயே சுகமுறு நீராலே
குறைவற வாழ்வால் மலர்புரி தந்தன் குலவிய கோவூரே.

(இ-ள்.) வேதசாஸ்திரவிற்பன்னம், சன்மார்க்கசீலம், வம்சப்பெருமை, சொல்லப்படுகின்ற தமிழ் வித்வத்திறமை, நிறைந்த கீர்த்தியாகிய இவற்றின் மேன்மையினாலே சதாசுகுறைவற்ற பெருமைபித்தும், யக்ஞாதி கிருத்துக்களை விவேகித்தறிந்து வேதையர்கள் செய்து இம்மைமறுமை யின்பங்க ளோபுண்டாக்குகின்ற மறையால் மிகுந்த ஐஸ்வரியம்பெருகி விளங்குவதுமாகிய கோவூர் புட்பதந்தமஹரிஷி கோத்திரத்தினர் உறைவிடமாகும். (எ-று.) ()

௨௯. உத்திரன்மேரு—விஸ்வாமித்திரமஹரிஷி.

புத்திவி னாலுஞ் சொற்செல லாலும் பொற்பமர் சீராலும்
வித்தை யி னாலுங் சுற்றறி வாலும் விற்பண மேவியலூர்
பத்தியி னால்வே தச்சொலை யோர்வார் பத்திமை யோராலே
யுத்தம விஸ்வா மித்திர தேவர்க் குத்திரன் மேருளே.

(இ-ள்.) (சாஸ்திரார்த்தங்களைக் கிரந்தகர்த்தர்களின் உள்ளத்தோடு படுத்துணர்ந்த) நுண்ணறிவும், தங்கள் வார்த்தை செல்வாக்கும், அழகும், மிக்க கீர்த்தியும், கல்விப் பிரபலமும், சுற்றவாருமுடும் நேர்மையும், கிரமமாக வகுக்கப்பட்ட நான்குவேத விதிகளையும் அறிந்து பக்திநெறியொழுகும் உயர்வும் ஆகிய இவ்வகைமேம்பாடுகளால் அறிவுக்குத்தாயகமாகிய உத்திரன்மேருன்னுமிது உத்தமராகிய விஸ்வாமித்திர மஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்குரித்து. (எ-று.) (௨௯)

ந. 0. உத்தியம்பேறார்—அகத்தியமுறாரிஷி.

வேறு சந்தம்.

தொட்டதொன் றேதுநிலை மிட்டபண் பாலினிது
சொற்செலும் பான்மையதருல்
வட்டவண் பாரதனின் முட்டவொண் சீரொழுதி
வைத்துகந் தோர்களிடமாந்
திட்டமுன் னூலறிய கத்தியன் சேர்வைபதி
சித்தர்வந் தாடல்புரிய
வுட்டருஞ் சோலைமுடி மிக்கமே கங்களுறை
யுத்திரம் பேறையேயே.

(இ-ள்.) தாங்கள் செய்யத் தொடங்குங் காரியங்களில் வினைவலியுந் தன்வலியும் மாற்றான்வலியுந் துணைவலியுந் காரணவகையாலறிந்து உணமைநிலை தெரிந்திட்டதன்மையினாலும். ஜனங்கள் மேற்கொண்ட பேரன்பு காரணமாகவுண்டாகும் செல்வாக்கினாலும், தொடங்கும் அரும்பெருங்காரியங்களை முற்றும் இன்பமாக நிறைவேற்றி. வட்டாடையையுடைய வளப்பமிசூந்த உலகின்கண்ணே அழியாதிருக்கும்படித் தங்கள் கீர்த்திப் பிரதாபத்தை ஸ்தாபித்து (இத்தேகத்தினுற் பெற்றிருிய பெரும்பேறு பெற்றோமென்று) சந்தோஷிக்கின்றவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாகியதும், யோகிபுருஷர்கள் ஸ்தலவிசேடத்தால் வந்து சிந்துவிலையாடல்களைப் புரிவதற்கேற்றதும்; (புறநகருக்கும் அநகருக்கும்) இடையேயுள்ள பூஞ்சோலைகளின் முடியிலே மேகங்கள் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதுமாகிய உத்திரம்பேறார் என்னும் நகர் பழமையான வேதங்களையறிந்த அகத்தியமுறாரிஷி கோத்திரத்தினர்த்காம். (எ-று.)

(ந. 0.)

ந. 0. மகேந்திரபாடி—காசிபமஹாரிஷி.

தயவுமேம் படுசீரு மரபுநாங் கலும்வீறு
சரசமாங் குணநேருமா
நயமுமேயந் தழகான சருதிகாண் டகவோது
நலமெய்தோயந் திடவாழுபுர
புயலினோங் கியபூகம் வளையின்வான் கதிர்மேவு
பொழுதுதேன் சொரிபாளாமே
வியலின லளிபாட னிறைமகேந் திரபாடி
யினியகா சிபரிஷியோ.

க.அ.சு.

ஸ்ரீகருணிகர் புராணம்.

(இ-ள்.) தயையும், மேன்மைபெற்ற சிறப்பும், வருணச்சிரமவொழுது கம்பேணுதலும், யாவரிடத்தும் நயவார்த்தையாடுங் குணநலமும் பொருந்த வேதநீதிகளை யொழுங்குபெறக்கூற்று அத்தனும் உயர்வுடன் வாழ்கின்றவர் களுக்கு வசிப்பிடமானதும், உதயகிரியில் சூரியன்மேலும் பிளந்தக்காலத் திலே மேகமளாவவெழுந்த கழுமரந்களின் தேன்சொரிகின்ற புரள்களி லிருந்துகொண்டு நால்வகை வண்டுகளும் உதயவிராகத்தைப்போல் நிறைந்த பண்களைப்பாடப்பெற்றதுமாகிய மகேந்திரபாடி நகரம் இன்பமிக்க காசிபு மஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்காம். (எ-று.) (௩௧)

௩௨. உக்கல்—வசிஷ்ட மஹரிஷி.

கலைகண்ட மெய்த்தெரிவை யுலகந்த னிற்தெரிவை

கமலந் தனித்தெரிவையா

னினைந் தி டக்கருது தருமந் தழைத்தருள

நிகரின் தி மிக்கதிருவார்

மலையுங் களிற்றைமுனை பொருதண் கதிர்ப்பழன

வளமெங்கு நத்துமதவேள்

சிலைன்ன னந்தருணை முனிவன் வசிட்டனிகை

செதியுஞ்சொ லுக்கலதுவே.

(இ-ள்.) சரசுவதியும் பூதேவி சீதேவியும் மணமுவந்து தத்தம் நிலையில் நிற்கும்படி எண்ணுகின்ற தருமங்கள் தழைக்கத் தனக்குச் சமானமில்லாத வெற்றிபெற்றதும், சண்டைக்குரிய யானைகளின் தலை மறையவெழும்பிய தாட்களிலுள்ள கதிர்கள் அஃயானைகளின் முதுகிலே சூத்தும்படி வளர்ந்த வளம்பெற்ற வயல்கடோறும் சங்கினங்களும் மண்மதனுக்கு வில்லாகிய கரும்புகளும் மிகுந்துள்ளனவென்று சொல்லப்படுகின்ற உக்கல் என்னும் பதி நன்மைமிக்க கருணைக்குணமுள்ள வசிஷ்டமஹரிஷி கோத்திரத்தார சாம். (எ-று.) (௩௨)

௩௩. வேளூர்—சீர்தழவி.

வேறு சந்தம்.

மாறு ந்யாகமு மேகநப் பிரியமு மாநாட் டிகழுமுளார்
பேரூய்த் தாரளி மேல்வாக் காகிய பேராத் பேர்பெறுமார்
தாரூர்ச் சோலையி னாறுப் பூவளர் சார்பாற் கோலமெலாம்
வீரூர் காவகை யாருப் பேர்புனை வேளூர்ச் சீர்தழவியே.

(இ-ள்.) என்றும் நீங்காத கொடையும் இரவலரிடத்து மாறுத விஸ்வ ர்சமும் மிக்க பராக்ரமமுமுடையவர்களும், மானிடப்பிறவிபெற்றது

அரும்பேறுகளையடைவதற்காமென அறிந்து இயல்பாகப்பொருந்திய கருணைக்குணத்தினாலே மேன்மையான சத்யவாசகமுடையவர்களுமாகிய சாதுக்கள் வசிக்ருமிடமெனப் பிரசித்திபெற்றதும், சோலைகளிலே பூக்கொத்துகளினிடையே மலர்ந்த நானூதிமலர்கள் விளங்குவதனால் அழகின் வணக்கமெல்லாம் பெருமைபெற நின்றந்தாற்போல்வதுமாகிய வேளுரென்னுமிப்பதிக்குரியவர் சீர்முனிகோத்திரத்தினராம். (௭-று.).

‘ஆயந்தார்’ என்பது ‘ஆயத்தார்’ என வலிக்கும்வழி வலித்தல் சந்தவிற்ப்பொருட்டு. (௭.௪)

௩௪. வல்லம்—தீவ்யாங்கமஹரிஷி.

வேறு சத்தம்.

நல்லபண் பதனாலும் செல்லும்மெம் பட்டையாலு
நல்குசெங் கையினாலும்வான்
கல்லடர்ச் துிரி னல்லநற் தவறாத
கல்லியின் பெரிதானஆர்
பல்லவஞ் செறிசோலை யெல்லையெங் கணும்வாவி
பல்கின் றிடவேதனால்
வல்லவத் தனாரீதி சொல்லவொண் புழுமேவு
வல்லமுற் தீவ்யாங்கரோ.

(இ.ள்.) மேகங்கள் உயர்ந்த மலைகளிலேறிக் கருவுற்றச் சொரிகின்ற மழைவளத்தால் தவறாத நன்மைமிக்க தருமமும், நற்குணமும், சத்துருக்களை ஜயிக்கத்தக்க சேனைகளின்பெருக்கும், யாவருக்கும் வரையாது வழங்கும் கொடையும், கல்வியும் ஆகிய இவற்றால் மேம்பட்டதும், இளந்தளிகள் நெருங்கிய சோலைகளைச்சூழத் தடாகங்கள் மிகப்பெற்றதும், வேதனால் வல்ல வேதிபர்கள் சன்மார்க்கத்தை யாவருக்கும் உபதேசிக்க அழியாத கீர்த்தி தானே விரும்பி வலிய வந்து சேரத்தக்கதுமாகிய வல்லமென்னும் நகர் தீவ்யாங்கமஹரிஷி கோத்திரத்தினரதாம். (௭-று.)

மேகங்கள் மலையேறிச் சூல்கொள்ளுமென்பதை “...வெருவிமால் வரைச் சூன்மழை மின்னுமே” என்னுங் கம்பராமாயணப் பாலகாண்டக் கவியினுங்காண்க. நீரின் - ஐந்தாம்வேற்றுமை ஏதுப்பொருள். “தானத் தவிரண்டுத் தன்காவியனுலகம் - வானம்வழங்காதெனின்” என்பதனால் மழை வளத்தால் தருமம் முதலியன வுண்டாயிற்றென்றனர். (௩௪)

௩௫. பையனார்—*செய்யமுனி.

முதுவசன மெய்யினு னிதியுதவு கையினுன்
முனைமகமு செய்யினுலே
பொதுவிலுணா பொய்யிலார் மனதுதனின் மையிலார்
புகழ்நிறுவு செய்யபேரூர்
விதுவினொடு மையளா வியபொழிலி னுய்யமே
வியவளிகள் பையநேரோ
பதுமமுறு செய்யிலே யுனவவொளிர் பையனார்ப்
பதியின்முனி செய்யராமே.

(இ-ள்.) ஆய்ந்துசொல்லும் சத்யவாக்குடைமையைத் தங்கள் நடத்தையும், இரப்போர்க்கீயும் உதாரகுணத்தைத் தம் கைகளும், எக்யாதி கிருதுக்கள் செய்வதை மிகுதியாக விலைப்படுகின்ற செய்குடங்களும் பொதுவாக யாவருக்கும் தெரிவிக்கும்படி உண்மையாகவே களங்கமற்ற மனத்தராகிக் கீர்த்தியை நிலைநிறுத்துவோர்களின் வாசஸ்தானமானதும், சந்திரமண்டலத்தையும் மேகமண்டலத்தையும் தொட்டெழுந்துள்ள சோலையிலே தமது ஜீவனார்த்தம் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் வண்டிகள் மெதுவாகச்சென்று தாமரை மலர்ந்த வயல்களிலே உலாவ விளங்குகின்றதுமாகிய பையனார் செய்ய முனி கோத்திரத்தார்க்காம். (எ-று.) (௩௫)

௩௬. மெதுவூர்—பிருதுமாழனி.

வேறுசந்தம்.

முதிராகெழு சாலியி னீழலிலே
முனைசேர்கயல் சேன்முத லானவைதாஞ்
சதிராய்வினா யாடிய பூவயல்கூழ்
தருசீர்ப்பெரு மாநகர் சேருமனார்
மதியாரவொ ணுதெழ லாகியமா
மதில்கோபுர மேடைகள் வீதிதொறும்
விதியாரண நூல்வல பேர்புகழார்
மெதுவூர்ப்பெரு மாமுனி யாகுமிதே.

(இ-ள்.) இளஞ்செந்நெற்பயர்களின் நிழலிலேயிருந்து சண்டையிடுகின்ற கயல்மீனும் மற்றமீன்களும் அப்பகைநீர ஓருமித்து விளையாதெத்

*செய்யமுனி என்றும் சிலபிரதிகளில் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறாயின் அதுபுவிரித்தல் விகாரத்தால் சந்தவின்போக்கித் கவிபிற் கூறியதென்க.

கிடமாகிய பொலிவுபெற்ற வயல்களாற் சூழப்பெற்றதும், சந்திரன் தான் டிவருதற்கரிதாக வ்யார்த்த யெர்ய மதில்களும் கோபுரங்களும் மேடைகளு முடையதும், வீதிக்கோறும் விதிவத்தான வேதநாற்கருத்துணர்ந்தவர்கள் பிரசங்கிக்கின்றதுமாகிய மெதுவூவன்னுமிது பிரகுமஹாரிஷி கோத்திரத்தினர்க்காகும். (எ-று.) (௬௬)

௩௭. ஆதன்பாக்கம்—நாரதமஹர்ஷி.

வேறு சந்தம்.

நாடுண் டானதும் வானுண் டாமென நாகந் தானளவா
வேடுஞ் சேர்தரு மேனின் றூர்புக ழேறுஞ் சீரிடமா
நீடுங் கோகில நாடுந் தோகைய நேகங் காரளிமே
லாடுஞ் சோலைகு லாவந் நாரத ராதன் பாகையிதே.

(இ-ள்.) இதுதொருந்திய புஷ்பங்களை யுடைய விரும்பங்கள், நாம் இப் பூமியில் வளர்ந்தது மேகத்தின் நன்றியினால்லவா? ஆகையால் நமது கனிமுதலிய பலன்களை அம்மேகங்கட்குத்தந்து நன்றிபாராட்டுவோமென்று சென்றற்போல ஆகாயமளவா வளருஞ்சோலைகளிலே குயில்கள் சுருதி கூட்டுவதைக்கேட்டு மயில்கள் நடனஞ்செய்யக் கரிய வண்டினங்கள் பாடித் கொண்டிலாவும் வளமும் கீர்த்தியுமிக்க ஆதம்பாக்கமென்னுமிநகர் நாரத மஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்காம். (எ-று.) (௬௭)

௩௮. காட்டுர்—கமண்டலமஹர்ஷி.

வேறு சந்தம்.

எதிர்பொரு வார்க்கோ ரரியென ஞாட்பூ டிகுலிய மாத்தோளார்
சதிர்பெற வேட்டே மருவிய தாற்சீர் தருமவ ராற்பேருர்
முதிர்ந்தி ழாற்பார் மிசைவலி சேர்த்தே முனைபெறு வாய்ப்பாலே
கதிரொளி காட்டுர் கமண்டலர் காட்டுர் கனமுள காட்டுரே.

(இ-ள்.) தம்மோடு எதிர்த்துவரும் பகைஞருடன் ஆண்சிங்கம்போல் யுத்தங்களத்திலே நின்று கீர்த்தியை விரும்பிப் போர்புரிந்து ஐயம்பெறுகின்ற புஜபலபராக்கிரமமுடையவர்களின் வீரத்தன்மையைச் சுவையிசுந்த பரணி முதலிய தமிழ்ப்பிரபந்தங்களில் இயைத்துப் புலவர்களாற் பாடப்பெற்ற மென்மையினாலே குரியனப்போல் விளக்கமிக்க காட்டுவோன்னுமிது கமண் டல மஹரிஷி கோத்திரத்தார் பெற நாம் காட்டிய ஊராகும். (எ-று.) (௬௮)

௩௬. கொற்றம்பாக்கம்—*அங்கமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

கண்டமட் டிண்பாமொழிந்தமட் டெந்தாமு

கந்துசுத் தம்மாகவே

தண்டுமுத் தந்தாணை வண்பதக் கஞ்சீமை

தந்துட புண்டாகுழர்

வண்டுமொய்த் துங்கோகி லங்கண்மற் றுந்தோகை

வந்திசைக் குஞ்சோலைதாங்

கொண்டல்முற் றங்கேசர் தங்கருத் துண்மேவல்

கொண்டகொற் றம்பாகையே.

(இ-ள்.) அறிந்த அளவும் இனிய பாடல்களைச் சொன்னமட்டிலும் விரும்பிக்கேட்டு அப்புலவருக்கு முத்துப்பல்லக்கும் பரிவாரங்களும் பதக்க முகலிய ஆபரணங்களும் தந்து அவர்களுடன் ஈட்பாடும் அறிஞர்களுக் குறைவிடமானதும், பூக்களிலே வண்டுள்ள மொய்க்கப்பெற்றுக் குயில்களும் மயில்களும் வந்து தங்கள் பாடலாடற்சாமர்த்தியத்தை விளக்குகின்ற சோலைகள் மேகத்தைச்சுமந்து நிற்கும் வளப்பத்தைப்படைபதுமாகிய கொற் றம்பாக்கம் அங்கமஹரிஷி கோத்திரத்தார் விரும்பும் வாழ்விடமாம். (எ-று.)

“நம்பும்மேவும் நசையாகும்மே” எனத் தொல்காப்பிய உரியியற் குத் திரவியியான் ‘மேவல்’ - விரும்பல் என்றும். (௩௬)

௪௦. வெண்துளத்தூர்—அஞ்சலிமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

விருந்தொர் டருந்த மிகிழ்ந்து திகழ்ந்து விரும்பு பெரும்புக்ழா

லருந்தமி முந்திசை யும்பெற விஞ்சி யலங்க ளுலங்கியவூர்

மருந்து செறிந்த தலத்தனை யுந்தி வளர்ந்து கரும்புடனே

குருந்து பொருந்திய வஞ்சலி வெண்கொள் குளந்தைய மாநகரே.

(இ-ள்.) † இருவகை விருந்தாளிகளுடனும் சந்தோஷத்துண்ண ஆசை யுறுகின்ற பெருந்தன்மையினிலே விளங்கிய தமிழையும் திக்குகையும

*அங்கமஹரிஷி எனப் பிரதிபேதமுண்டு.

† இருவகை விருந்தாளிகளாவார்:—பண்டறிந்தமையாற் குறித்து வங் ததூர், அவ்வாறறியாமையாற் குறியாது வந்தோர் என்னுமிவர். இங்ஙனம் பரிமேலழகருணாபிற்கண்டது.

போல் அளவிடற்கிய விசாலந்தர்கிய மதில்கள் விளங்கலாலே பிரகாசிக்
கின்றதும், அமிர்தத்தைத் தன்கட்டுகொண்டுள்ள தெய்வலோகத்தைப் பரிசு
சித்து எமது சுவையை நியநியாய் என்று சொல்லச் செல்வதுபோன்று
உளர்ந்த கருப்புஞ்சோலைகளும் தென்னஞ்சோலைகளும் பொருந்தப்பெற்ற
துமாகிய வெண்குளத்தாராகிய வந்தகர் அஞ்சலிமஹரிஷி கோத்திரத்தா
ரது. (எ-று.)

கரும்பு சாறுகளும், வெல்லமாகவும், பாகு, சர்க்கரை, கற்கண்டு முத
லியகாகவும் வெவ்வேறுருயின் வெவ்வேறு ருசியைத் தானென்றே தருதல்
போலன்றி ஒரே சுவையைத்தரும் பனமுயதுபட்ட தேவாமிர்தத்தையுடைய
தெய்வலோகத்தை என்னித்துத் தள்ளுயின் மனவென்றார். குருந்து - குருத்
தெழுந்து வளருந் தென்னைக்கு ஆகுபெயர். இஞ்சி - மதில். (சுடி)

சுக. *வெள்வரை—மநுமஹாழி.

வேறு சந்தம்.

சதுர்மறை வலவர்க் கியலிசை வலவர்கள்
சகலமும் வலவர்கண்மா
முதுமொழி தரவலர் புரவல ரறுதின்
முறையுடன் வளர்தருமார்
புதுமதி யுடனெதிர் சருவிய நுதலியர்
புரிமுல் விரகுளதா
மதுகர முனியென வயர்வுறு மநுமுநி
மருவிய வெளிவரையே.

(இ-ள்.) தாங்கள் நான்குமேதம், இயலிசைத்தமிழ், மற்ற கலைஞ்ஞானங்
களிலும் நிகரற்ற பாண்டித்யமுடையவர்களாயினும், பழைய காவியங்களில்
உல்லாசமாகக் காணில் அவர்கட்குத் தக்க சன்மானஞ்செய்யும் விருப்பமுள்ள
பிரபுக்கள் சதா நீதிநெறிதவறாது வாழ்த்துக்கிடமாகியதும், பிறைச்சந்திர
ஒளொடாப்புமையால் நேசம்பாராட்டும் நெற்றியையுடைய மாதர்களின்
கட்டப்பட்ட கூந்தல்கள் வண்டுக்கூட்டங்களைப் பகைக்கு மவஞ்சகத்தாற்
கறுத்தன என்னும்படிப் பெருமையுற்றேங்கப்பெற்றதுமாகிய வெள்வரை
நகர் மநுமஹாழி கோத்திரத்தார் தங்கற்குரியது. (எ-று.)

‘முதுமொழி தரவலர்க்குப் புரவலர்’ என நான்காவது விரிக்க. புர
வலர் - கொடையாளர். (சுக)

* வெள்வரை, வெள்வலாரெனப் பிரதிகளில் வித்தியாசம்.

இட்டாண மீயுமவர் தட்டாத சீரினவ
 பொப்பாரு நாடுமுறவோர்
 தொட்டால் விடாமுனைபு ரட்டாத வீரியர்கள்
 சொற்சீர்மை பேணுமவோர்
 கட்டாணி யாகியொளி விட்டாரு மாருமொரு
 கட்டாமென் மேலடரவே
 பட்டால் விதானமுற வெட்டாத மேடைதிகழ்
 பட்டாலை கோமுடியதே.

(இ-ள்.) ஏற்போருக்குத் திரவியாதிகளை வழங்கித் தம்மிடத்துள்ள வாஞ்சையையும் அவர்கள் மனதிற்பதித்து அனுப்புகின்றவர்களும், குறைவற்ற கீர்த்தியுடைமையால் எல்லாத் தேசத்தினரும் சிநேகிக்க விரும்பு அவர்களைச் சுற்றமாக்குகின்றவர்களும், ஓர் காரியத்தைத் தொடங்கினால் இடையே அயர்ந்து முயற்சி குன்றவிடாது பகைவர்களால் அசைக்கமுடியாத வல்லமையைக்காட்டிச் சாதித்தே தீருகின்றவர்களும், சொன்னசொல் மருத சத்யவாக்யங்களுள் ஆகிய மேன்மக்களுக்கு வாழ்விடமானதும், உறுதிபெற நிர்மாணிக்கப்பட்டு முதன்மைபறப் பிரகாசிக்கின்ற பட்டுக்களால் மேற்கட்டி புனையப் பெற்றதாகியும் யாவருந் திரண்டி மேன்மேல் நெருங்கினும் பற்றப்படாத உயரத்ததாகியும் விளங்கும் மேடைகளையுடைய துமாகிய பட்டாலைநகரம் கோமுடி கோத்திரத்தார்க்காம். (எ-று.)

ஆணம் - அன்ப, கட்டு - உறுதி, ஆணி - முதன்மை. “ஆணியாயுலகுக் கெல்லாம் அறம்பொருள் நிரப்புமணை” என்பது சுந்தரகாண்டம் (கம் பராமாயணம்). ‘கட்டாணியாகியொளி விட்டாரும்பட்டால் விதானமுற யாரும் ஒருகட்டாமென்மேலடர எட்டாத மேடை’ என அந்நவயங்கொள்க. (சுஉ)

சுங. நின்றையூர்—துள்ழகமஹர்ஷி.

மன்றலங் கமலமுத லொன்றுநன் குவளையொடு
 மண்டிமென் பழனமுமெலாஞ்
 கென்றடர் தளிகளுமு மன்றதென் றிவிதுளது
 தென்றல்வர் துவவியதவூர்

சூன்றமும் கடலுநிலை சென்றிடும் படிதலி
சூன்றவென் நிவிசியரேர்
நின்றியம் புறமகிழு மன்றதன் முகனுறையு
நின்றையம் பதியுமிதுவே.

(இ-ள்.) பரிமளந்தங்கிய தாமரையுடன் நீலோற்பலங்களும் நிறைந்து மலரும் சூழைசேற்றையுடைய வயல்களில் பந்துசென்று நெருங்கி வண்டுகள் இசைபாடிதலால் அக்காட்சியை நோக்கவந்தார்போல இன்பம் வருவித்தலையுடைய தென்றற்காற்று மெல்லென வந்துலாவுகின்றதும், அஷ்டசூலபர்வதங்களும் சப்தசாகரங்களும் நிலைகுலையும்படிப் படையெடுத்துச் சென்று மாற்றலருடைய விருதுக்கொடியையறுத்து அவர் இராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளும் வீரர்கள் தம் வீரப்ரதாபத்தைப் பிறர்சொல்ல மகிழ்ச்சியிக்கு சுபசோபனங்கள் நிறையப்பெற்றதுமாகிய நின்றையுள்ளும் இப்பதி துன்முத மஹரிஷி கோத்திரத்தாரது. (எ-று.) (சுரு)

சுசு. இலேக்காட்டுர்—ருதமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

புயன்மணி யெனச்சீர்ப் பாவோர்
புகழெழு சொனற்பாத் தாமே
லயலவர் தமைக்காட் டாதே
யடர்மிடி தலைக்காட் டாதே
நயமுத வுதற்காய் வாழ்வார்
நளினியில் வாய்ப்பாய்ச் சூழ்வார்
ரியலிசை மணத்தாற் சூத
பொழிப்புனை யிலைக்காட் டோ.

(இ-ள்.) ஈகையாளரைப் புகழ்ந்து முகிலென்றும் சிந்தாமணியென்றும் பாடும்புலவர்கள் கவிமாலையைப் பிறர்க்குச் சூட்டவொட்டாமல் தாங்களே தரித்து அக்கவிஞர்களின் வறுமையைத் தலைகாட்டாமலோட்டிப் பிறர்க்கு நன்மை யுதவுதற்கென்றே தாமதமலர்மேலிருக்கும் மஹலக்ஷ்மீ கடாசுத்தால் வாழ்கின்றவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாகியதும், இயலிசைத்தமிழ் மணக்கப்பெற்றதுமாகிய இலைக்காட்டுன்னுமிது ருதமஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்காம். (எ-று.)

நயமுதவுதற்காய் வாழ்தலாவது :—செல்வம் படைத்தலின் பயன்போபகாரஞ் செய்தலே என்னும் உண்மையை அறிந்துதவி வாழ்தல். “தனக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியாள” என்பர் மணிமேகலையில் புத்தர் வாழ்த்திலும். (சுசு)

சுரு. ஆற்றப்பாடை—*தூலசிவமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

கருணையாற் சொற்பேணு மகிமையாற் பொற்பாயல்
கமலமேற் பற்றயமா
னுருகிவாழ்க் கைப்பாடு கருதிவேட் கப்பாடு
முதுதிபேர்ற் றுன்வாழுமார்
தருமநாட் டிப்போத விரிசைநாட் டிக்கூறு
தருதிநாட் டித்தேகினான்
மருவுகீர்ந் திந்நூல சிறுவர்நோற் றுச்சேரும்
வரிசையாற் றுப்பாடையே.

(இ-ள்.) ஜீவகாருண்யத்தினாலும் சொன்னசொற் நவ்ருமையாலும் அன்புகூர்ந்து செந்தாமரை வாசினியாகிய திருமகள் வாழ்வுற்றிருத்தலை யெண்ணிக் கேட்பவர் விரும்பும்படிப் புலவர்கள் பாடுகின்ற கீர்த்திபோல் நாட்குநாள் அபிவிருத்திபடைந்துவருவதும், நரந்நரமின்று கொடுக்கும் தருமத்தையும் தங்கள் நற்குணத்தையும் நிலைநாட்டிப் பெருமையால் விளங்குகின்றவர்கள் புதழ்பெற்று வாழ்கின்றதுமாகிய ஆற்றப்பாடையென் னகர் தூலசிவமஹரிஷி கோத்திரத்தினர் தவத்தாலமைந்த அகரமாய்.
(எ-று.) (சுரு)

சுரு. கோதிலா நல்லார்—மீனஜமஹரிஷி.

மாலைமக தேவனாயு சாலமுக் வேதனாயும்
வாழ்வுறு புதேசனாயுமு
வேலையுடை யாரமைதி யாகியம னேகரர்சொன்
மேவியருள் பேணியிடுமார்
சோலையளி பாடுபடு மீனசரு மேவியரு
தோகைதிரு வானிபரவ
வாலைபடு பாகினிய வாசமுள கோதறுச
வூரின்வள மாகுமிதுவே.

(இ-ள்.) ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, பிரமன், சிவன் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும் காலே, உச்சி, மாலை என்னுந் திரிகாலங்களிலும் தயானிக்கின்றவாற் றும் மஹேஸ்வரத்தியற்ற ஞானநந்தருமாகிய சாதுக்கள் கீர்த்திபெற அருட் குணமுடையவர்களாய் வாழ்கின்றதும், சோலைகளிலே வண்டுகள் இசைப் பண் பாடப்பொருந் தி லக்ஷ்மி சரஸ்வதியென்னும் இருமாதர்களுக்கும் வியா

* சிவவரிஷியென்றும் பிரதியேதம்.

பகஸ்தானமாகி ஆலையிற்பெருகிய கருப்பஞ்சாற்றினைக் காய்ச்சம் இனிய: வாடைசூழப் பெற்றதுமாகிய வளம்பொருந்திய கோதிலாநல்லூரென்னு: மிந்ககர் மீனஜமஹரிஷி கோத்திரத்தார்க்காம். (௭-று.)

‘மாலே’ என்பதின் ‘ஜ’ சாரியை. மாலாகிய மகேதவனாயும் என்க. எங்ளுருநெடூகலின் ‘மகதேவனா’ எனத் திருமலைக்கூறினர். இஃது சைவாப்ட்குடம்பாடன்றெனினும் ஸ்ரீமகாபாகவதத்து இரண்டாவது ஸ்கந் தத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. திரு. வாணி (-ஆகிய) இருதோகை எனக் கூட்டு. பூத + ஈசர் = பூதேசர் வடமொழிக் குணசங்கி சந்தம் நோக்கிக் குறுக்கல் பெற்றது. (௪௬)

சுஎ. திருவெண்ணையிலூர் — சல்லியமஹரிஷி.

வண்ணமிகு தாழிசையு நண்ணுபல பாவினமும்
வண்ணமுற வேமுதியதூற்
பண்ணவல பேர்கடமை பெண்ணியுழ லாவகைகள்
பண்ணினேவு தேருமவருர்
தண்ணழி னெலெமது வண்ணனிகு லாவியது
தண்ணுமையை நேருகையினால்
விண்ணவரு மேபரவு சல்லியரு மேவதிரு
வெண்ணையநக ராகுமிதுவே.

(இ-ள்.) வித்வதிலக்கள் வண்ணப்பாக்களும் தாழிசைகளும்பொருந் திய னீலவகைப்பாவும் பாவினக்களும் இலக்கணம்பிரம்பச் சிரோஷ்டமான பிரபத்தம்புனைந்து யார்மேற்பாடுகென்று நினைத்துப் பிரபுகாமணிகளைத் தேடியலையாமல் தங்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொள்ளச் செய் கின்ற இசைவிருப்பமுடையவர்கள் வாழ்கின்றதும், குளிர்ச்சியும் அழகு: முடைமையால் புத்தபங்களை விரும்பிக் தேனுண்ணும்பொருட்டு வரும்வண் டனின் ஓசை மிருதங்கம்போல் முழங்கப்பெற்றதும் ஆகிய திருவெண் ணையநல்லூரென்னு மிந்ககர் தேவர்களும் ஸ்தோத்தரிக்கும் பெருமை: யுடைய சல்லியமஹரிஷி கோத்திரத்தினார்க்காம். (௭-று.)

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, சலிப்பா, வஞ்சிப்பாவென்னுமிவை நான்கே பாக்கள். மருட்பாவுக்கட்டி ஐந்தென்பாருமுளராலோவெனின் வெண் பாவும் ஆசிரியமும் சலத்தலின்னறி மருட்பா நோன்றாமையின் அது எண் ணற்பாற்றன்றும். பாவின்முன்றனுட் டாழிசையை முதற்கட்கூறினமை: யிற் பின்னரினமென்றவற்றுள் துறை, விருத்தமென்னு மிரண்டுமேயுந் தும். என்னை? சொல்லில்வழியதுய்த்துணர்வாதலின். (௪௭)

சுஅ. இன்னம்பூரி—*புலகமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

சொன்னம் பால்பழ மன்னம் பாவலர் சொன்னம் பாலிடலான்
முன்னம் பேர்பெறு கன்னன் போல்வர முன்னின் ருர்தமதூர்
வன்னம் பேணிய பொன்னின் பூமர மன்னுஞ் சோலையெலாந்
தென்னுஞ் சேர்புல கன்னும் வாழ்பதி யின்னம் பூரிதுவே.

(இ-ள்.) சுவர்ணம், வட்டருசியன்னம், பால், பழம் முதலியன வித்
வான்களின் வாக்கு நயயிருப்பதால் கொடுப்பதனால் பூர்வத்தில் மிக்க
கொடைவள்ளல் எனப் பெயர்பெற்ற கர்ணனைப்போல் இப்போதும் பல
கர்ணர்களாக வருவதற்கு முற்பட்டவர்களின் வாழ்விடமானதும், பஞ்ச
வர்ணங்களையுடைய நகரத்தினங்களிலிழைத்தாற்போன்று பொன்மயமான
புஷ்பங்களாக்கொண்டுள்ள தருக்கள் நிறைந்த சோலைகளிலே தென்னை
மரங்களும் மிகுந்திருக்கப்பெற்றதுமாகிய இன்னம்பூரென்னும் நகர் புலக
மஹரிஷி கோத்திரத்தார் வாழ்விடமாம். (எ-று.)

சொல் + நம்பால் + இடலான் எனக் கண்ணிழித்துணாக்க. நம்பு - ஆசை. ()

சுசு. திருமழிசை—†பிரியமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

உவரிவளை யுலகினிலு முயர்குப வளையினிலு
மொளிகனக வளையினிலுமேற்
தவழ்புகழி னிசையெழுதி யொருவாரசரி யறகிறவு
சதுர்மறையும் வளர்வுசெயுமு
ரொவருமன மகிழ்வுமிக வுதவுமருள் வடிவொழு
பரமர்பத மருவுமவராஞ்
சிவனுமலை வனிதைப்ரிய ரிஷியுநிலை பெறவிரவு
திருமழிசை பதிநகரிதே.

(இ-ள்.) சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூவுலகத்திலேயன்றி எட்டுத் திசாமுகங்க
ளிலும் பிரகாசிக்கின்ற மகமேருகிரியிலும் மேற்பட்ட தங்கள் புகழையெழு
தித் தமக்குச் சமானமான கீர்த்திமான்கள் முக்காலத்துமில்லை யென்பதை
ஸ்தாபிக்கின்றவர்களும், தம்மிடம் வந்தோர் யாவரும் சந்தோஷமடையும்

* புலக, பூகள என்றும் பிரதிபேதம்.

† பிரியவாக்யரிஷி என்றும் பிரதிபேதம்.

படி உபகரிக்கும் கிருபாமூர்த்திகளும், சப்தப் பிரகாரமான இலிங்கமூர்த்த மாய் விளங்கும் பரமசிவத்தையும் பார்வதாதேவியையும் வணங்குகின்றவர் களுமாகிய சாதுக்கள் ஸ்திரமாய் வாழப்பெற்றதாகிய திருமழசையென்னு மிந்நகர் பிரியமஹரிஷி கோத்திரத்தார் வசிக்ருமிடமாம். (எ-று.)

இலிங்கவகை எழாவன :—பரார்த்தலிங்கம், சுயம்புலிங்கம், காண லிங்கம், தைவிகலிங்கம், ஆரிடலிங்கம், மானிடலிங்கம், க்ஷணிகலிங்கம் என இவை. இவற்றுள், பரார்த்தலிங்கம் - சிவபிரான் மஹாசங்கராகாலம் வரையும் சாந்தியராயிருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்ரஹிக்குமிலிங்கம், சுயம்பு - தானேதோன்றியது, காணலிங்கம் - விநாயகர், சுப்ரமணியர் முதலா ன கணங்களாலே ஸ்தாபிதமானது. தைவிகம் - விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் ஸ்தாபித்தது. ஆரிடம் - முனிவர் அசுரர்கள் ஸ்தாபித்தது. மானிடம் - மனுஷ்ய ஸ்தாபிதம். க்ஷணிகம் - மண், அரிசி, அன்னம், ஆற்றாமணல், கோமயம், வெண்ணெய், உருத்திராக்கம், சந்தனம், கூர்ச்சம், புஷ்பமாலே, சர்க்கரை, மா என்னும் பன்னிரு பொருளாற்செய்து பூஜித்தவுடனே நதி களில் விடப்படுவது. க்ஷணிக முதல் பரார்த்தமீறாக ஒன்றற்கொன்றுயர்ந் தது என்பர். (சக)

ரு. புதுப்பாக்கம்—வகீர்தரிஷி.

வேறு சந்தம்.

பங்கயத் தாரிலகு தொங்கன்மெய்த் தோளினர்ச

பங்கொன்சொற் தேவமறையோர்

தங்கலிப் பார்புகழ்வி ளங்கநிற் பார்நலவி

தங்களைப் பேசமவரநர்

மங்கலக் கூடமுமி லங்குபொற் கோபுரமு

மஞ்சையுற் றர்வகிந்தராஞ்

செங்கதிர் பாருவைய டங்கடற் சோலைதிகழ்

தென்புதுப் பாகைநகரோ.

(இ-ள்.) தாமதமாலேபுனைந்த புயங்கலையும் மங்கல ஆசீர்வாதங்கூறும் வாக்கையுமுடைய தெய்வப் பிரம்ஹணரும், இவ்வுலகின்கண்ணே தங்கள் தேகமழியினும் அழியாத புகழுடனே ஒக்க நிதினிறவரும் பயன்படுங் வார்த்தைகளையே கூறுகின்றவர்களுமாகிய மற்றவருணத்தவரும் வசிக்கப் பெற்றதும், நித்யகல்யாணம் பொருந்திய மாளிகைகளும் விளங்குகின்ற கோபுரங்களும் மேகமண்டலத்தை யளவுதலைப்பார்த்துச் சேரலைகள் சூரி,

யன் தங்களுக்குள் றுழைந்து செல்லும்படி. நெருக்குகின்ற வளப்பத்தையு
டையதுமாகிய புதுப்பாகையென்னும் நகர் விகிர்மஹாரிஷி கோத்திரத்
- ர்க்குரியதாம். (எ-று.)

“சொல்லாக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லந்த - சொல்லிற் பய
னிலாச்சொல்” என்பது தமிழ் வேதமாகவின் நல விதங்களைப்பேசுவார்
என்றார். (௫௦)

௫௧. மதுராந்தகம்—மரீசிமஹாரிஷி.

வேறு சந்தம்.

புதிதார் தமிழ்கெறி பழைதாந் தமிழ்கொடு

புணாதிந் திடுபெய்யோர்

ததியாய்ந் தனவா தமுநிந் துணையிசை

தனில்வாய்ந் திடல்பெறுமூ

ரொதிர்பூந் தளிரினி லிறுமாந் தளிகளி

விசைசேர்ந் துணையெய்வே

மதியார்ந் துவசமு முகிழேய்ந் திடவளந்

மதுராந் தமரிசியே.

“(இ-ள்.) தமிழ்ப்பாஷையின் முற்கால நடைக்கும் தற்கால நடைக்கும்
உளதாம் பேதாபேதங்களை நன்குணர்ந்து ஜனங்களின் விவேக விரிந்திக்
கேற்புமாற்றிக் குற்றந்தவிர்க்கும் பெரியோர்கள் தம்மிடம் வருகின்றவிதவா
ஜனங்களின் சமயமறிந்து எப்போதும் உபகரித்து அவர்களாற் கூறப்படும்
கீர்த்தியைப் பொருத்துதற்கேற்ற ஸ்தானமானதும், சோலைகளில் இளந்
தளிர்களினெதிரில் வீற்றிருந்து வண்டிக்கூட்டங்கள் இன்னிசைக்கீதம்பாட
துவது ஸ்தம்பங்கள் சந்திரமண்டலத்தையும் அளவாச் செழுமையிக்குது
மாகிய மதுராந்தகம் மரீசி மஹாரிஷி கோத்திரத்தநகரதாம். (எ-று.)

‘மதியார்துவசமு’ என்பது இடையில் நகரவொற்றுப்பெற்றது
சந்தனோக்கி. தமிழ்கடையைக் காலவேற்றுமைக்கேற்ப ஜனசமுகத்துக்
குப் பயன்படுமாறு மாற்றுதல் பண்டையோர்க்குக் கருத்தாதலினன்றே
“பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும் - வாழ்வலகால வகையினனே”
எனக்குத்திரமெழுந்ததாம். காலத்தோற்று செய்யாத நன்றி யவமாகுமாத
லின், ‘ததியாய்ந்து’ என்றும், புலவர்க்கேயும் பரிசிலுக்குக் கைம்மாறாக
அவர் கூறும் புகழ்க்கவியேற்பார் என்பார் ‘உணாயிசைதனில் வாய்ந்து’
- என்றும் வேண்டினார். (௫௧)

ரு. ௨. வினை—கலிபமஹரிஷி.

வினாமுத் தமிழ்கொடு சிவையத் தருபவர்
வினையச் சுருதுமையோர்
தெனியற் றவிய வினையத் தவாரு
மிகழத் திகழ்பெறுநர்
கிணையிற் செகெலின முகிலிற் சொரிநரு
கிரணத் தராமெலாம்
வினாமுத் கொலியப் பண்டைப் பிழிவாறு
வினைசைப் பதிகவ்யோ.

(வி.ள்.) நவாசங்களுமுதிந்த முத்தமிழ்களையும் அங்கேயில் ஆப் புலவர் கட்டுப் பொன்மாடபொடி கின்றவாகளும், ிவற்ற வேதகாஸ்திரங்களையும் இயலிசைகளையும் சங்கேத விபரீதமறத் கற்றுத் தேர்த்தவர்களும், எந்த தூலைக் கற்கினும் விவகாரணயமும் பரிபாசாரமும் பொருளாகக் காட்ட லாஸ் கருணைக்குணத்திகழ அதிபெருநமறு பெயரும் விளங்கப் பெற்றவர் களும் ஆகிய நல்லோர் வசிக்குரிடமாகியதும், மூங்கிலினம் செந்நெலி னும் கரும்புமூவியவற் றிடும் வினையின் முத்துக்குடைய மேகத்தினின் றும் சொரியப்படுகின்ற பிபபையுடைய முத்துகளும் கலந்து வயல்களில் மடைட்டும் வாய்க்கால்களிலே தப்புகின்ற வளமுடைய துமாகிய நெல் வினையேரி என்பன நகர் கலிபமஹரிஷி கோத்திரத்தார்த்துய்யாம்.(எ.று.)

‘கிணையிற் செகெலின வினாமுத் கொடு முகிலிற் சொரிநரு கிரணத் தரளம் எலாம்’ எனக் கூட்டியுணர்க. ‘இன’ என்ற சொல்லு முத்துப்பிறக் கும் ஏனை இடங்களையும் கொள்க. முத்துப்பிறக்கும் இடம் ௨௦ என்பர் உவமானசங்கிரக நூலாசிரியர். “தந்திவராகமுந்பிப்பிபூந்சுழைதலி. நந் துசலஞ்சலமீன்றலெகொருநினமின்னார் - சுந்தரஞ்சாவிசுழைன்னலா விற்பல்குடசெவிகா - நந்தி - பிபுகராமுத்தமினமிருபதுமே.” (ரு.௨)

ரு. ௩. மாங்காடு—விண்ணுநி.

வேறு சந்தம்.

திங்கான தின்றியரு ணீர்கா நிலங்குபுகழ்
தேங்கா தரம்பழகவே
யோங்கார மந்த்ரமறை பாங்காய் மொழிந்தெளிமை
யோங்கா துந்தவர்களு

*நெல்வினையேரி என்பது மரு. ௨ வழக்கால் வினைசை எனப்பட்டது.

ராங்கார முங்கிரணம் வாங்கார முஞ்சகிபி
 ஞஞ்நாவி யுந்திகழுவே
 மாங்காய் வினாந்துநிறை பூங்கா வனங்கிளரு
 மாங்காடு விண்டுமுநியே.

(இ-ள்.) நன்மைகள் மிகுந்து காருண்யம் நிறைதலால் விளங்குகின்ற
 கீர்த்தியானது ஸ்திரமாய் வசிப்பதற்கு ஆனாகொண்டு பழகப்பெற்றதும்,
 பிரணவஸத்யமான கற்பமந்திரங்களைக் கூறும் வேதங்களை அத்யயனஞ்
 செய்து பிறரை எதிர்பாராமல் வாழ்கின்றவர்களுக்குறைவிடமாவதும்,
 மலைவெள்ளத்தாற் கொணரப்பட்ட சந்தனக்கட்டைகளும் ஒளியை வகிக்
 கும் முத்துக்களும் சந்திரிகைக்கு மலரும் நீலோற்பலங்களும் விளங்குகின்ற
 வியற்புறங்களிலே மாம்பழங்கள் கனிந்து தேன் நிரம்புகின்ற சோலைகளை
 யுடையதுமாகிய மாங்காடு என்னும் நகர் விண்டுமாழிவி கோத்திரத்தினர
 தாம் (௭-று.)

‘தீங்கானதின்றி’ என்றதனால் ‘நன்மைகளிக்கு’ என்றும், ‘அருள்
 நீங்காது’ என்றதனால் ‘நிறைதலால்’ என்றும் கொள்ளக்கிடந்தது. மந்திர
 மறை-யாகாதிகுத்தியங்கட்குரிய கற்பங்களைக்கூறும் வேதம், நீலோற்
 பலங்கூறுதலால் வயல் வருவிக்கப்பட்டது. (ருக)

ருசு. தீனைப்பெரும்பாக்கம்—சிவமீதரமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

புவனத் துளநெறி முனிவர்க் கருநனி
 புலவர்த் தொகையர மகளீரு
 நவமுற் றிடுதரு மணிநற் சுரபிபு
 நளினத் திருசலை யெனுமானு
 முவயிக் கருமக முறுதித் தொடுதின
 முசிதத் துடன்மகிழ் வறுமுனார்
 சிவமித் திரரிஷி சிவன்மைப் புரவரி
 தீனையிற் பெருமைகொள் பதியீதே.

(இ-ள்.) உவமை கூறுதற்கரிய மகத்தான யாகங்கள் சதாசெய்யப்பெறு
 தலாலே ஸ்திரமாகத் தங்கள் வசிப்பிடமெனக்கொண்டு எல்லாவுலகத்திலு
 முள்ள தவநெறியுண்ட முனிவர்களும், தேவர்களும், அப்சரமாதர்களும், அழ
 கிய கற்பகம், சிந்தாமணி, காமதேனு முதலிய சுவர்க்க வர்க்கங்களும், பத்
 மூசனமேலிய லக்ஷ்மீ, சரசுவதியென்னுமிருவரும், ஸ்ரீசிவபெருமானும், நீல
 மேகஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் சந்தோஷத்தான் எழுந்தருளப்பெற்ற

தினைப்பெரும்பாக்கம் என்னுமிது சிவமித்திரமஹரிஷி கோத்திரத்தார்க்காகும். (எ-று.) (ருச)

ருரு. சேரியூரி—சிவயோகமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

பூவலரின் மடமாது ஞாலநிறு வியமாது

போர்விய முளமாதுமா

நாவதனி லுறைமாது சீர்வனிறை யுடனா

நாடுதல் குலாவியிடுமு

ராவலரி வையர்மார னால்பகரு மினையோர்க

ளாதரவின் வினையாடவே

தேவர்களு நிகராய சோலைநிறை திகழ்வான

சேரியுறை சிவயோககோ.

(இ-ள்.) சீதேவி, பூதேவி, விஜயலக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, கீர்த்திலக்ஷ்மி ஆகிய தேவிகள் இரண் செழிப்பை வியந்து நோக்கி வசிக்கப்பெற்றதும், ஆசையையுடைய ஸ்திரீகள் மதனகலைகளைப் பாராயணஞ் செய்கின்ற தந்தம் யுவநாயகன்மாருடன் அன்போடுகூடித் தேவர்களுையுங் கந்தர்வர்களை யும் போல போகக்கூடும் பொருந்தி வினையாடப் பெற்ற சோலைநையுடைய தூமாகிய சேரி என்னும் நகர் சிவயோகமஹரிஷி கோத்திரத்தார்க்குரியது. (எ-று.)

‘அரினையர் ..இனையோர்கள்...தேவர்களும் நிகராய ஆதரவின் வினையாட’ என்று கூட்டுக சீதேவி வீசுண்யத்தால் ஸௌபாக்கியமும், பூதேவியால் தான்ய சமிருத்தியும், விஜயலக்ஷ்மியால் வெற்றியும், சரஸ்வதியால் கல்வியும், கீர்த்திலக்ஷ்மியால் புகழுமுண்டாம். “மன்னாவுலகத்து மன்னியமூன்றி - னடுவெண்ணெய்த விருதலைபுமெய்தும்” ஆகவின் முதற்கட்சம்பத்தும், எத்தனை தனமிருத்தும் அவை உணவுந்தானியம்போல் ஜீவரக்ஷணசெய்வதின்மையால் தான்யசமிருத்தியும், இவைகளும் தோல்வியுடையார் கையினின்றகலுமாதலால் அவை பயன்பட வெற்றியும், அவ்வெற்றி போல் இம்மை மாத்தினையினன்றி மறுமைப்பயனுந் தருஞ்சிறப்பினுந் கல்வியும், அக்கல்விதானும் கற்றவாருமுகினன்றி மேம்பாடு தராமையானும் மனிதப் பிறவிக்குத் தன்னிகரில்லாப் பெரும்பயன் புகழேயாதலானும் அதனையும் வரிசையாக வைத்த துட்பமுணர்க. (ருரு)

ருசு. களத்தூர்—சத்யமஹரிஷி.

முத்தமி முரித்தான சித்தசனே யொப்பான
முற்றுமறை சொற்பாவலோர்
சத்தியி னிடத்தானே யக்கர தாத்தானோர்
சற்குரு வினைத்தானையே
நித்தமு நினைத்தோது முத்தம குணத்தோர்க
ணிற்பந்நெறி பற்றுகவே
வித்தகர் களத்தூரர் சத்யமுபி பொற்பாதம்
விற்பனர் துதிப்பார்களே.

(இ-ள்.) இயலிசை நாடகமென்னு மூவகைத்தமிழுக்கும் உரிமை பூண்டவர்களும், மன்மதனுக்குச் சமானமான அழகையுடையவர்களும், வேத முழுதுமுணர்ந்த பண்டிதர்களும், உமாதேவியை வாமபாகத்திலுடைய பஞ்சாக்ஷரத்தலைவராகிய பரமசிவத்தையும் அவரை வழிபடும் மார்க்கத்தை உபதேசிக்கும் பரமகுரு பாதங்களையும் சதா ஸ்மரித்து ஸ்தோத்தரித்து பக்தி மார்க்கத்தில் நிற்பவர்களும், சதுரர்களுமாகிய மஹாத்மாக்களுக்கு வாசஸ்தானமாகிய களத்தூரென்னும் நகர் சத்யமஹரிஷியின் பாதங்களைப் போற்றிப் புகழும் அக்கோத்திரத்தார்க்குரித்தாம் (ஏ-று.)

மற்ற கவினைப்போல் களத்தூர் சத்யமஹரிஷிக்கென்னுது அம்முநிவரைத் துதிப்பவர்களதாம் என்றதனால் தம் கோத்திரமஹரிஷிகளிடந்து வணக்கமுடைமையுங்கூறி உபலக்ஷணத்தால் எல்லாக்கோத்திரத்தினர்க்கும் இவ்விதியைச் சார்த்தினர். (ருசு)

ருஎ. மணிமங்கலம்—ஆங்கீரசமஹரிஷி.

கொண்டனீறை பொழிநூல் கண்டமயி ருளுடு
கொஞ்சுகுயின் மாநாடவே
வண்டமிழர் கலைபாட மங்கையர்க ணடமாட
மந்த்ரமுடன் மறைநீடவே
யண்டமுடி தொடுவாழை தென்கமுகு முதலான
வும்பரவு வாயல்குழவே
மண்டலமி னுயிராகி நின்றமுனி யங்கீர
தன்சொன்மணி மங்கையி துவே.

(இ-ள்.) புஷ்ப பலவிரூக்ஷங்கள் நிறைந்த சோலையிலே மேகங்கள் கூடுவதனால் முயில்கள் சிறைவிரித்தாடலைக் குயில்களும் வண்டினங்களும் தங்கள்

ளிசையோடு கூட்டி கோக்கவும் (இக்காட்சியைப்போல் நகரத்திலும்) வளப்பமிக்க தமிழறிஞர் இசைப்பண்பாட நிரந்தமாதர் நடனம்புரியவும், (வேரோர் பக்கத்து) யக்ஞஞ்செய்யும் வேதமந்திரவோசை மிகவும், ஆகாயத் தைத் தம் தலையால் தொடுகின்ற வாழை, தென்னே, கமுகு முதலிய விரு கூங்கள் நிரம்பிய வயல் புடைசூழப் பெற்றுப் பூமிதேவியின் ஜீவஸ்தானம் போல் விளங்குகின்ற மணிமங்கலம் என்னுமிப்பதி ஆங்கீரசமஹரிஷி கோத் திரத்தினர்க்காம். (எ-று.)

மா - வண்டு. “ நிலமகண்முதமோதிலகமோகண்ணே நெடுகிறை மங்கலநானே - வில்குபூண்முலைமேலாரமோஷியிரி னிருக்கையோ ” எனக் கம்பர் ஆயோத்திரனோச் சிறப்பித்தாற்போன்று இவரும் ‘ மண்டலமினுயி ராகி ’ என்றார். (ருள)

ருஅ. திருமயிலை—வான்மீகமஹரிஷி.

சத்திசிவ னார்புரியு முத்தநகை யார்நமலை
தத்தைமொழி விறன்மாதூன்
வித்தமிக ளளவழகர் சித்திபெறு தவமுர்வர்
வித்தியர்க ளுற்றமருமூர்
முத்தமிழ்கள் பலகலைக றிற்றநெறி யுளமனிதர்
முற்குணமு முளபெயர்.களே
யெத்திசையு மிலகுநிரு நித்தமிழு திருமயிலை
யிற்குலவு வான்மீகோ.

(இ. என்.) உமாமதேஸ்வாரும், முத்துப்போலொளியிங்க தந்தங்களை யுடைய மஹாலக்ஷ்மியும், கிளிபோன் மொழியுடைய விஜயலக்ஷ்மியும் சிறப் புண்டாகவாழப்பெற்றதும், அஷ்டமாசித்திகளையும் பெற்ற யோகி புருஷர் களும் கல்விமான்களும் பல கலைஞானத்துறைகளையும் அறிந்து பயன் பெற்ற மேம்பட்ட குணத்தையுடைய சாதுக்களும் விரும்பி வசிக்கப்பெற் றதும், அஷ்ட திசைகளிலும் விளங்குங்கீர்த்தி தினேதினே அபிவிருத்தி யடையப்பெற்றதுமாகிய திருமயிலையென்னும் திவ்ய கோத்திரம் வான்மீக மஹரிஷி கோத்திரத்தார்க்குரித்து. (எ-று.)

ஸ்ரீசம்பந்தப்பெருமானால் அங்கம்பெண்ணாக்கப்பெற்ற மகத்வத்தைக் கருதிச் சித்துபுருஷர்கள் தம் சித்துக்கள் அபிவிருத்தியுடைய அத்தவத்து வசிப்பொன்க. இத்தலம் சிவகோத்திரமென்பார் முதற்கட் ‘ சத்திசிவனார் ’ என்றறிவுறுத்தார். (ருள)

௫௯. கோயம்பேறார்—தூர்வாசமஹரிஷி.

அபிலேசிகர் விழியான வலரின்மகள் கலைமானு
மருதினமு மகிழ்மேவடிங்
சூயிலுமயின் மணாமான்கள் குருகுபல பொழில்வேலி
குளர்மொழிகள் பகர்பொய்கையார்
சயிலமூல மடவார்கள் கைபிலமனை கழலான
தரளமணி கொடுமாடவு
மெயிலையெரி சிவன்ஞான மருவிவிடு துருவாச
னினியது கோயம்பேறையே.

(இ-ள்.) வேல்போற் கண்ணையுடைய மஹாலக்ஷ்மியும் கலைமகளும்
எந்நாளும் குடிபிருக்கப்பெற்றுக் குயில், மயில், மான், மரை முதலிய பக்ஷி
மிருகவிசேடவர்க்கங்கள் நிறையும் சோலையும் தீர்வாழ்ப்பதவைகள் ஒலிக்கும்
தடாகங்களுமுடையதாய் மலைபோன்ற முலைகளையுடைய மாதர்கள் மூத்
துப்புனைந்த இரத்தனமிட்டிழைத்த அம்மனைகளும் கழங்குகளும் கைக்
கொண்டாடுகின்ற செல்வப்பெருக்கினதாகிய கோயம்பேறார் என்னும் நகர்
திரிபுராந்தகராகிய பரமசிவத்துக்கண்புடைய ஞானமிக்க தூர்வாச மஹரிஷி
கோத்திரத்தினர்க்குரியதாம் (௭-அ.)

மரை, மான் முதலிய மிருகங்கள் காட்சிக்காகப் பொழிவிற் கொணர்ந்
து வளர்க்கப்படுவன. ‘குயில்மயில் மணாமான்கள் பல ஆர் பொழில்வேலி
யும், குளர்மொழிகள் பகர் குருகு ஆர் பொய்கையும்’ எனக்கொண்டு கூட்
டுக. இச்சருக்கத்துச் சிற்சிலகவிகள் இவ்வணங்கூட்டிப் பொருள் கொள்
ளக் கிடப்பதற்கு. இவ்வாறு மாட்டேற்றுவியின் இலக்கணந் திறம்பு
மென்க, (௫௯)

௬௦. காமன்புல்கூர்—கலைக்கோட்டமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

பாவும் பாவுறு சீருஞ் சீரினு பாயந் தானுமுனல்
யாவுந் தேறவு லோர்நன் றுயென வாரும் பேர்பெறுமார்
பூவுந் தேனும ளாவுங் காரளி போதுஞ் சோலையெலாவ
காவுஞ் குழ்கலைக் கோடன் வாழ்பதி காமன் புல்கூரோ.

(இ-ள்.) பாடல்களையும், அவற்றிற் பொதிந்த பொருளாகிய கீர்த்தியை
யும், அக்கீர்த்தியை அடைதற்கண் வேண்டப்படும் சதுரத்தன்மையையும்,

பழைமையுற்ற சாஸ்திரார்த்தங்களையும் நன்கு கற்றுத் தெளிந்தவராகிய அறிஞர்கள் வசிக்கின்றதும், புஷ்பத்தில் வாசனையுடன் தேனையும் நுகர் கின்ற கரியவண்டினங்கள் உலாவும் சோலைகள் (ஆகாயத்தின்கண்) கற்ப கச் சோலையைச் சூழ்ந்துநிற்கப் பெற்றதுமாகிய காமன்புல்கூர் என்னுமில் ஆர் சலைக்கோட்டுமஹரிஷி கோத்திரத்தார்க்காகும். (எ-று.)

அழிதற்பாலனவாம் பொருட்களைச் சம்பாதிக்கச் சாமான்யர்கள் எத்த னையோ தந்திரங்களைச் செய்கின்றனர். அழியாப்பொருள் கீர்த்தியொன் றுமே என்றறிந்த உத்தமர் அதையடைய வேண்டுந் தந்திரஞ்செய்யாதிரார். ஆதலின் ‘சீரிலுபாயந்தானும்’ எனக்கூறிஞர். ‘கா’ என்றது இங்கே கற் பகச்சோலையைப் பெருமையாலுணர்த்திற்று. “பாவெனப்படுவதுன்பாட் டிப்-பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” என்றார் சிவப்பிரகாசரும். (நால் வர் நான்மணிமாலே.)

(சு0)

கூக: சோமட்டை—ஆதிமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

வேலைக்கு நேரென விசாலத் தடாகமொடு

வீதிபெர தாபமுளதான்

மாலேக்கு நேர்குழலி யார்மிக்க மோகமட

வார்குத்த ராகமுடனே

சாலேக்கு னேரெடிய வீதிக்குளே சகல

மேடைக்கு ணீடுமதில்சேர்

சோலைக்கு ளாடமறை யோர்மெத்த வோதுபதி

சோமட்டை யாதிமுனியே.

(இ-ள்.) சமுத்திரம்போல் விசாலித்த தடாகங்களும் பெரிய வீதிகளும் உடையதாகி பூமாலேகுடிய கூந்தல்களையுடைய மிகுந்த மோகத்தை வரு விக்கின்றமாதர்கள் நடனசாலையிலும் நெடிய வீதிகளின் மத்தியில் விளங் கும் மேடைகளினிழும் பெரிய மதில்கூழ்ந்த சோலைகளிலும் நின்று (இசைப்பாட்டிடன்) நடிக்க வேகியர் வேதகோஷ்டம் ஒரு புறத்தில் மிகப் பெற்றதுமாகிய கீர்த்திமிக்க சோமட்டையென்னும் நகரம் ஆதிமஹரிஷி கோத்திரத்தினர்க்குரியது. (எ-று.)

சுத்தராகம் - கலப்பறவல்லோரால் பாடப்பெறும் கர்த்தா ராகங்கள். இவை எழுபத்திரண்டெனவும் இவற்றின் ஜன்ய ராகங்கள் 24 என வும் இசைநூல்வல்லோரியம்புவர்.

(சுச)

கூஉ. போளியூர்—பாசரமஹரிஷி.

வேறு சந்தம்.

வாளைதாவிய சோலைநீடிய கோவின்மாமதிண் மேவவே
வேளிநாகம் தூலினர்கள் விசாலமாய்நட மாடுமூர்
தோளுமாறிரு வாருசேர்கர மாறுமானுள சோதிவாழ்
போளியூரினில் வேள்பராசர ராகுமேபுக ழாகவே.

(இ-ள்.) வாளைநீன்கள் பாயுஞ்சோலைகளும் பெரியகோபுரங்களும் மக்களுமுடையதாகி மதனாஸ்திரங்கனையறிந்த நடனமாதர் பரதசாஸ்திரவிரிவைக்காட்ட நிருத்தஞ்செய்கின்றதும், பன்னிரண்டு புயங்களும் அழகிய கைகளும் படைத்த ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றதுமாகிய போளியூரென்னும் நகர் புகழ்ச்சியையுடைய பராசுரமஹரிஷி கோத்திரத்தினரதாம். (எ-று.)

வாகு - அழகு. “வாகுவே யழகுதோளாம்...” (மண்டலப்புருடனிகண்டு பதினேராவது தொகுதி). பரதசாஸ்திர அபிநயம் காமக்குறிப்பைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டாதலால் ‘வேளின் ஆகமதூலினர்’ நடமாடுதற்கேற்றவராயினர். ‘விசாலம் ஆய் நடம் ஆடும் ஹர்’ எனக்கண்ணழித்து ஆய் என்னுமெச்சத்தைக் காரியப்பொருட்டாகச் செயவென் எச்சமாய்த் திரித்துணைக்க.

கூங். ஆமிதாநல்லூர்—தெய்வமுநி.

வேறு சந்தம்.

பூமியோ றெல்லோரு மேவவே துய்யபுகழ்
போதவே நன்னவலோர்
தாமெலா முல்லாச மாகவே செய்யதமிழ்
தானுமே சொல்லுமிசையூர்
சோமனார் தண்ணாண வேணியா யையனருள்
சுவாமியார் தன்னருளின
லாமிதா நல்லூரி லேமகா தெய்வமுனி
யாகுமே யெந்நாளுமே.

(இ-ள்.) மேன்மையாகிய பிரசித்தியினால் உலகத்தோர் யாவரும் வந்து நோக்கிக் கண்களிக்க, நன்மைபெற்ற வித்வான்களும் சந்தோஷுக்க அழகிய தமிழ் நூற்களையும் பிறபாஷைகளையும் ஒதப்பெற்றதும், சந்திரனையுங் கங்கையையும் தரித்த ஜடாதரமாகிய பரமசிவமும், பிரமதேவனைப்பெற்ற

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும் கடாக்ஷித்தலால் எல்லா வளமும் நிறைந்ததுமாகிய ஆமிதாநல்லுனென்னுமிது தெய்வமுனி கோத்திரத்தாருடையதாம். (எ-று.)

‘ஐயன்’ அயன் என்பதின் போலி மொழிமுதற்கண்வந்தது. இரண்ட னுருபு தொக்கது. (கூரு)

கூசு. வேப்பத்தூர்—அருளாளமஹர்ஷி.

வேறு சந்தம்.

நாற்றிக்கேயெழி லாகியமாமறை யோர்க்கெப்போதினு மாதவனாரரு
 ணட்டப்பாதுவின் மேலசுராள்படை வருபோது
 பாற்றப்பானதி நீரளியால்விட நீற்றுத்தானவர் வீழ்வறநீதிகொள்
 பார்க்கப்பாரினில் வீறியநாகிய பதிமூதூர்
 ஏற்றிக்கோவென மாமுகில்சீர்தரு போற்பொற்பாரன தானமுமீபவ
 றோற்கப்பாவவர் பேறெனவாழ்பவ ரொழிலார்பூ
 மேற்பொற்பாவைவி னுலிசையாகிய தார்க்குத்தாயக மாகியபேரணி
 வேப்பத்தூரரு ளாளமகாமுனி விறலோரோ.

(இ-ள்.) நான்கு திசையினுமளாவிய பிரதாபத்தையுடைய பிரம்ஹ ணேத்தமர்களுக்குக் காமசாக்ஷியாகநின்று காலங்காட்டிக் கிருபைகூர்கின்ற சூரியபகவான்மேல் அசுரப்படைகள் சண்டைக்கு வருகின்ற திரிசந்தியா காலங்களிலும் அவ்வசுரர்களை மாற்றும்பொருட்டுப் பாலாற்றின் ஜலத்தைக் கருணையால் அபிம்மிரித்து அர்க்கியர் தருநலால் அவ்வசுரர்கள் சாம்பராகி வீழ்த்தழியச்செய்யும் நீதியை உத்தேசிக்கும்போது உலகில் மிக்க பெருமை பெற்றோர்க்கு வாசஸ்தானமாகிய நிகரற்ற மேன்மையுடையதும், பரிசில ராகிய வித்வான்கள் நம்மைத்துதித்து நீரோ பிரபு என்பாராயின் அவர்களுக் குப் பெரிய முகிலையும் கற்பக விருகங்களையும்போல எல்லாத் தானங்க ளுடனும் அன்னதானத்தையும் தருபவர்களும் இரப்போருடைய செல்வ மாகத் தமது செல்வத்தை வகுத்தவர்களுமாகிய பெருங்கொடை வள்ளல்கள் வசிக்கப்பெற்றதும், அழகிய தாமரைப் புட்பத்தில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் கடாக்ஷத்தினால் புகழ்ச்சியாகிய கவிமலைகட்டு உற்பத்தி ஸ்தானமாகியதும், மிக்க அழகினதுமாகிய வேப்பத்தூர் அருளாளமஹர்ஷி கோத்திரத்தாமாகிய பலசாலிகள்தாம். (எ-று.)

சூரியபகவானிரதத்தைப் பின்னொடர்ந்து சண்டைக்குவரும் அசுரர்களை அழித்தற்காகவே திரிசந்தியா காலத்தும் வேதியர் சந்தியாவந்தனஞ்செய்து ஜலத்தினால் அர்க்கியர் தருகின்றனனென்பது நூல்வழக்கு, கதிரவனைத் தொடர்ந்து மஹர்ஷிகளின் சிலரும் சூழ்போகின்றனர் என்றும் கூறுவர்.

இவ்வுண்மை “ நிலமிசைவாழ்ந ரலமரநீரத் - தெறுகதிர்க்கனலி வெம்மை
தாங்கிக் - காலுணவாகக் கதிரொடுகொட்டு - மவீர்சடைமுனிவரு மருள் ”
என்னும் புறநானூறு ௪.௩-வது கவியாலமுணர்க. “ அன்னதானுத்பரம்
காஸ்கி ” என்னுஞ் சுருதியால் அன்னதானமும் எனச்சிறப்பும்மை வேண்
டினார். ‘ ஆகியபேரணி ’ என்பதனை முன்பின்கு மாற்றியுணாக்க. (௬௪)

இதுமுதல் ஆறுகவிகளால் மேற்கூறிய ௬௪-கோத்திரங்களுக்கும்பரிய

குத்திரங்கள் ஆறையும் ஒவ்வொன்றாகக் கூறுகின்றனர்.

வேறு.

இனியபுல்வே னுர்பருந்தார் மகேந்தரப்பாடி

யிலைக்காட்டீர் பட்டால மினியதான

மனிதர்புக ழாதம்பாக்க் கஞ்சீரான

வண்மையுடைத் திருநின்றை யுத்திரமேருர்

நலிபரவுங் கோதிலா நல்லூர்சேரி

நாடோறும் புகழ்கோழிப் பதாகைநன்மை

புனையுமிசைப் பதினொருவர் குடிகளுக்கும்

போதாய நம்மெனவே புகலுவாரோ.

(இ-ள்.) புல்வேளுர், பருந்தார், மகேந்திரப்பாடி, இலைக்காட்டீர், பட்
டாலம், ஆதம்பாக்கம், திருநின்றையூர், உத்திரமேருர், நல்லூர், சேரியூர்,
கோழிப்பதாகை ஆகிய இப்பதினொரு அநாதையில் வசிக்குங் கோத்திரத்
தார் பதினொருவருக்கும் போதாயன குத்திரமென்பார்கள். (௭-று.)

அடைமொழிகளை நீக்கி எழுதியென்னையெனின் பாவின் எதுகை
மோனைக்கன்றி அடைமொழிகளைக்கூறிய ஆசிரியருக்கு வேறுகருத்தின்மை
யாலென்க: வருஞ்செய்யுட்களுக்கும்மீதொக்கும். (௬௫)

ஆதியூர் கீர்புருட மங்கலஞ்சீ

ரானபெரும் பூதூர்கொற் றம்பாக்கந்தான்

மாதூலவு வெண்குளத்து ருத்ரம்பேதூர்

வடமதுரை புதுப்பாக்க மறையோர்போற்று

நீதிமணி மங்கலமெந் நானூர்தான்

நிறைந்தசோ மங்கலமிந் நெறியூர்ப்தூர்

தாதூலவு மாறுசாத் திரத்துள்ளபத்

தம்பமெனப் பெரியோர்கள் சாற்றினோ.

(இ-ள்.) ஆதியூர், ஸ்ரீபுருஷங்கலம், ஸ்ரீபெரும்புதூர், கொற்றம்பாக்கம், வெண்குளத்தூர், உத்திரம்பேறூர், வடமதுரை, புதுப்பாக்கம், மணிமங்கலம், சோமங்கலம் ஆகிய இப்பத்து அகரக்கோத்திரத்துக்கும் ஆபஸ்தம்பகுத்திரமென்றறிஞர் கூறினார்கள். (எ-று.) (௧௧)

வரிசைபுலிப் பாகைமங்கை தினையனேரி
வாகுடைப மெதுவூரும் வண்மைமேவும்.
புரிசடையார் கயிலாய நாதர்மேவும்
புண்ணியச்சிர் வேப்பத்தூர் நின்றையூரும்
யரிசுதவும் போளியூ ராற்றுப்பாக்கம்
பண்பான சோமட்டை கோயம்பேறூ
ரரசுபெறுங் குடிகள்பதி னென்றினுக்கு
மாசவலா யனரதுகுத் திரமதாமே.

(இ-ள்.) புலிப்பாகை, சதுர்வேதமங்கலம், தினையனேரி, மெதுவூர், புண்ணியம், வேப்பத்தூர், நின்றையூர், போளியூர், ஆற்றுப்பாக்கம், சோமட்டை, கோயம்பேறூர் இப்பதினொரு அகரவாச கோத்திரத்தினர் பதினொருவர்க்கும் ஆஸ்வலாயன சூத்திரமாம். (எ-று.) (௧௨)

அதிபுகழ்கொள் வானவன்மா தேவியாய்
லாநல்லூர் காவணிமங் கலமுநெல்லாய்
நதிபரவூர் திருவெண்ணெய் நல்லூர்வல்ல
நன்மையுள வேளூர்நெல் விளைநென்மேலி.
சதிரினிய சோலைவளை பையனூருந்
தனைப்பரமேச் சுரனூர்மங் கலமுங்கூடப்
பதினொருவர் குடிகளுக்குஞ் சூத்திரத்தான்
பண்டிதர்முன் றிராக்கியா யனமென்பாரே.

(இ-ள்.) வானவன்மாதேவி, வாயிலூர், காவணிமங்கலம், நெல்லாயல், திருவெண்ணெய்நல்லூர், வல்லம், வேளூர், நெல்விளைசேரி, நென்மேலி, பையனூர், பரமேசுரமங்கலம் ஆகிய இப்பதினொருகா கோத்திரத்தாருக்கும் திராஹ்யாயன சூத்திரம் என்பர். (எ-று.) (௧௩)

பெருமுனசை வானவன்மா தேவிஸ்தூர்
பெருக்கமுள கோவூரும் வனமையான
புருகூதன் தேவொரு வாமுங்காமன்
புல்கூருங் களத்தாரு மின்னம்பூருந்

திருமழிசை யுலகமெலாஞ் சிறந்தகூரஞ்
செழித்ததினைப் பெரும்பாக்கங் காட்டீர்சேர
மருவுநய குடிகன்பதி னென் றினுக்கு
மகிழ்காத்தி யாயனருத் திரமதாமே.

(இ-ள்.) பெருமுனையூர், வளவன்மாதேவி, மூதூர், கோவூர், காமன்
புல்கூர், களத்தூர், இன்னம்பூர், திருமழிசை, கூரம், தினைப்பெரும்பாக்
கம், காட்டீர் இப்பதினெரு அகரத்தில் வாழுங் கோத்திரத்தாரகட்டுக் காத்
தியாயன ருத்திரமாம். (எ-று.) (சுசு)

இலகுபல்லா புரமாமூர் வேலஞ்சேறை
யெழிலான மாங்காட்டோ கெக்கனீதி
வலிமையுள காயாறு வெள்வலூரு
மதிப்பான திருமயிலாப் பூரும்வானோர்
குலவுமிசை யார்ந்தவெழி லாகுநல்லூர்
கொண்டமது ராந்தகமாங் குடிகன்பத்து
நிலைமைபெறப் பெரியோர்கள் சூத்திரத்தை
நேர்வைகா னசமென்றே நிருமித்தாரோ.

(இ-ள்.) பல்லாபுரம், ஆமூர், வேலஞ்சேறூர், மாங்காடு, உக்கல், கா
யாறு, வெள்வலூர், மயிலாப்பூர், ஆமிதாநல்லூர், மதுராந்தகம் இப்பத்து
அகர கோத்திரத்தினர்க்கும் வைகாரச சூத்திரமென்று நிர்மித்தநர்கள்.
(எ-று.) (ஸ)

(அவ்வவ்வகாங்குளில் குடியேறுதல்.)

வேறு.

இவ்விதத் தறுபதுட னுல்வருக் கின்பாக
வெழினகர மெண்ணெண்ணீந்தே
செவ்வியாய் விபவமுட் சேர்ந் துமங் கதினூறு
சீர்தரும நெறியுமகலா
நவ்வியங் கராசிவினை நரகரியை மற்றுளரை
நாட்டியே நகரமெங்கு
மவ்விய மகன்றுமறு தொழிலாதி வாழுமூ
ராகுமென முனிமொழிந்தே.

(இ-ள்.) இப்படி அறுபத்துநான்கு கோத்திரத்தினர்க்குஞ் சந்தோஷ
முண்டாக அழகிய அறுபத்துநான்கு நகரங்களையுந்தந்து, சுபம்பொருந்திச்
சிறந்த தருமரீதி நீங்காமல் மானதரித்த கையினராகிய சிவபிரானையும்

மஹா விஷ்ணுவையும் மற்றத்தெய்வங்களையும் ஸ்தாபித்து, இந்நகரங்கள் யாவும் பொருமைநீங்கவும் பிராம்ஹணரின் ஷட்கர்மமும் சிறந்துள்ளனவே யாதலால் இவை உங்கட்கு வாசயோக்யமானதேயாமென்று ஞானமுநிவர் சொல்லியபின்பு. (எ-து.)

வேதமோதல், ஒதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், செய்வித்தல், தானங் கொடுத்தல், ஏற்றல் என்னும் இவ்வாறு கர்மங்களும் பிரம்ஹண வர்ணத் துக்குரியனவென ஆதிதில் வருக்கப்பட்டவை. (எக)

(இதுவுமது.)

மறைவளரு மண்டமு முறைவளரு மண்டபமும்
வளர்தரும மண்டபமுமோர்
குறைவற நயந்துடன் செய்துமினி யென்றுங்
குலாவுசீ ருண்டாக்கியே
நிறை புகழ் வளர்த்திட வளம்பதி யமைந்தினிது
நீழே வாழுமென்றே
யிறையவ னுணாக்கமுநி யிறைவனும் பூசரணா
யினிதுவாழ் கென்னவைத்தான்.

(இ-ள்.) சென்னிச்சோழ மஹாராஜன் வேதமண்டபம், ஆஸ்தானமண் டபம், தர்மமண்டபம் முதலியவற்றைக் குறைவற நடாத்தி விடைவிலை எங்கும் விளங்குங் தீர்த்திபடைத்துப் பிரபலிக்க உங்களுக்கு நாம் வழங்கிய வளந்தங்கிய நகரங்களிலிருந்து மகிழ்ச்சியுடன் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழ்கவென்று சொல்ல, ரிஷத்சிரோஷ்டராகிய ஞானமாதவரும் அவ்வாறே அவ்வவர்களை அவ்வந்கரத்துக் குடியேற்றினார். (எ-து.) (எஉ)

(இதுமுதல் முன்றுகவிகள் அகரங்குளில் பாகம்

அமைத்தல் கூறும்.)

வைத்தவந் தணர்களனை வருமருவி மெய்ஞ்ஞான
மாவிருடி தான்பணிந்தே
யெத்தலந் தன்னிலுமி லாதபாக் கியமுமா
லெய்தின மீதற்குளெல்லாஞ்
சித்தமெவ் வெளவுபங் கெனவிதித் திடுமெனச்
செல்வமிரு ஞானமுனிவ
னத்தக வியைந்துமு வாசைகளு மேகவே
யரசளித் தீரசசோ.

(இ-ள்.) அவ்வாறு குடியேறின கருணிகப்ரம்ஹணர் யாவரும் ஞானமதறிவித்யையடைந்து அவர் பாசங்களை நமஸ்கரித்து எவ்விடத்தும் கிடந்தற்கரிய பாக்கியங்கள் உம்மால் படைத்தோம் ; இதற்களில் எங்களுக்குள் பாகம் எவ்வளவென்று வினாவு அம்முநிவர் அதனை ஆமோதித்துச் சோழநீரோக்கி ஆசைநீங்கும்படி உபகரித்தீரவ்வா மகாராஜாவேயென்று புத்தித் து (தங்கருத்தைச் சொன்னார்). (எ-று) (எசு)

எனுமுனிவ ருடனனி தனித்தனி வணங்கின்

தேத்தியே வாய்த்தபெரியோ

ரனைவருங் கடவுளே யடிகளே முதவிலோர்க்

கானவூ நியமுள்ளதோ

கனமுறம் படிகனச காயஞ்செய் தீரீதி

கண்டுகொண் டாடிமுதலோன்

மனமுறத் தந்தத் வகரமொவ் வொருபங்கு

வையுமென் றேமொழிந்தான்.

(இ-ள்.) என்றிப்படிச்சொன்ன முனிவரையும் கருணிக குலத்தினரையும் தனித்தனிவணங்கி ஸ்தோத்தரித்து பெரியோர்களாயுள்ள இவர்கள் யாவரும் அடியேனுக்கு வழிபடுதெய்வம் போன்றவர்களே ; முதவல்லாதவர்க்கு லாபம் உண்டாகுமோ ? யான் பெருமைபெறும்படி நீ சகாயஞ்செய்தீரோ (என்று) தயாளசித்தையைப் பாராட்டி அசன் ஒவ்வொரு அக்கிரமரத்திலும் ஒவ்வொருபங்கு வையுமென்றுசொன்னான். (எ-று.) (எசு)

சொன்னபடி யேவண்மை யகாங்க டோறுத்

துலங்கவொவ் வொருபங்குவைத்

தன்னவரை யெண்ணெண் ணகர்க்குமே பங்குசெய

வறுபத்து நான்குபேர்க்கு

மன்னனைச் செய்தவர் கணக்கைக் கணக்கிலே

வகைதொகை விரித்தெழுதுநீ

ருன்னதஞ் சொலமுருகர் மாபுவா லாதெலா

மொருவாழி யுணர்த்துமென்றான்.

(இ-ள்.) எனது ஆக்கஞ்ப்படி வணப்பந்தங்கிய அகாங்கனிலெல்லாம் பிளங்க ஒவ்வொருபங்கு வைத்ததனால் அறுபத்து நால்வருக்கும் அறுபத்து நான்கு பாகமாக வகுத்து அவாவர் கணக்கில் அதனைவு குறித்துவைத்து அக்கிரமங்களின் கணக்குத்தொழிலைத் தொகைவகையாக விரித்து எழுதுங்கனென்று சொல்லிப் பின்னும் உங்கள்மேன்மையைச் சொல்லியிடத்து

முருகக்கடவுள் போலிருக்கின்றீர்கள் ! உங்களது வம்ச வரலாறுகளை நான் கேட்டதாய் ஒருநாறு சொல்லுகமென்று கேட்டான் அரசன். (௭-து.) (எரு)

(அரசனாக் குளமுதலார் கருணாகதன்மேன்மைகூறல்.)

ஐயா நிரட்டிகால் வர்க்குநான் முகவள்ள
லன்புடைய வெள்ளிநுமையார்
தாய்யா நின்றக்கனிய விருடியே னிடத்திற்
தலக்கல்ப சேசமுற்றே
மெய்யான் கோத்திரம் குத்தி முகந்தின்
விளங்குவிக் தருண்மேன்மையார்
பொய்யாத வர்தனர்க ளகமுடையோனெய்
போற்றினர்க ளேற்றமுறையே.

(இன்.) இவ்வாறுபத்துநால்வருக்கும் பிரம்மாந்தவனிடத்தன்புண்ட அழகிய மஹிஷிகள் கோத்திரத்திலும்களாநலால் இவர்களுடன் சேசமிக் குத்தவென்விடத்தில் கலைஞானக்கிளவல்லாம் விளங்கும்படி உபசேசம் பெற்றுச் சிறந்த கோத்திரஞ் சூத்திரங்களையுட் பெரிவித்து உமது கிருபையை ஆதரவாகக்கொண்டு இந்த கருணைப்பிராம்மணர்களை நிப்போது அகரமும் தத்தம் கோத்திரமுமுடையவாகக் குறித்தோமென்று ஞானமூலி வர் கூறக்கேட்ட அரசன் முதலிய யாவரும் அவர்களை மேன்மையாக மகித்து வணங்கினார்கள். (௭-து.)

குறிப்பு.—இவர்களுக்கும் உபதேசிக்கும் பொய்யாதவையக்காட்ட -- ஒரு டியென் ' எனத் தம்மைக்கூறினார். (௭-து.)

(ஞானமாதவர் (அவ்வாறு) உவந்தது ஆலயக்காலியானித்தல்.)

ஏற்றவத் தனருமெய்க் குளமுதல் தியுள்வர்
திலக்குமி யிடத்தனாகிய
போற்றவன் காதுகந் நிப்போது பாலமுன்
புதலடைத் தலமென்றுமே
யாற்றவசே ரகுன்பெறுஞ் சீரமுன னாயிலை
யாகவன் பாகியத்தான்
காத்தரிய திருமருவு கோயிலங் காண்பும்
உனத்துட னனித்தருளினார்.

(இ-ள்.) தகுதியையுடைய கருணைகப்பரம்ஹணர்களும் ஞானமஹரிஷி யும் முன்பு அரசனை அபயஸ்தந்தந்திராக்ஷித்த மஹாலக்ஷ்மிதேவியினிடத்திற் சென்று வணங்கிநிற்க அவன் மகிழ்ந்து வினாவியபோது அம்முடீவர் இப்பா லர்கள் உமது அடைக்கலமென்று பிரார்த்தித்து அம்மஹாலக்ஷ்மியின் கிரு பையைப்பெறச் செய்த பாக்ஷியத்தினால் இச்சீர்கருணைக்கர்க்கு லக்ஷ்மீதேவி குலதெய்வமாக விளங்குகின்றாள். (எ.று.) (எ)

(அரசன் இவ்வம்சத்தினர்க்கு மந்திரி, கேளுத்தி முதலிய

உத்யோகங்களை அளித்தல்.)

அந்தநெறி கண்டெனன் டீரரா சன்கருணை

யானசீர்க் கருணையெலாஞ்

சுந்தையின் மகிழ்ந்துதம துந்தம் குலத்தருட்

செல்வமிரு கல்வியழகாற்

சந்ததமு மந்திரித் தலைமைசே ருபதித்

தலைமைநிலை பெறமகிமையாற்

பந்தமுற வேகொடுத் தருளவே மந்த்ரபூ

பாலரா யினர்ஞாலமேல்.

(இ-ள்.) சீர்கருணைகளின் உத்தமகுலமும், செல்வமும், கல்வியுடைமை யும் அளித்த துண்டர (தொண்டைமண்டல) ராஜானால் சந்தோஷமுற்றுத் தன் சமுதத்தில் மந்திரிகளாகவும் சேனாதிபதிகளாகவும் நியமிக்கப்பெற்று இவ்வம்சத்தினர் இராஜாங்கத்தின் முக்ய ராஜதந்திரிகளாகப் பூமியின்கண் மேம்பாடுபெற்றனர். (எ.று.) (எ)

(ஞானமுநிவர் ஆக்ராபனம்.)

சீர்பெறுஞ் சதுர்வேத தூலகர நிலைமையுஞ்

சீர்மகா லக்ருமிபினு

லேர்பெறுங் கோயிலுந் தொண்டர மன்னனா

லேமத்தி ரித்தலைமையுந்

தார்பெறும் படிமுதற் கோத்திரத் தடைவிலே

தண்டாம லுண்டாகவே

நேர்பெறும் படியுமது மரபுவழு வாமலே

நின்மினென நல்லமுனிவன்.

(இ-ள்.) சீர்த்திபெற்ற நான்குவேதங்களும், அறுபத்துநான்கு அக்ஷரங் களும், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி கடாக்ஷத்தினால் ஆலயவுரிமையும், துண்டரமஹா

ராஜனால் மந்திரித்தனமுதலிய வுத்தியோகங்களும், தலைமைபெற்ற கோத்தி
ரங்களுடன் செழிக்க உட்கள் வருணச்சிரமம் வழுலாமல் ராழ்வீர்களாக
வென்று கூறி ஞானமஹாரிஷியானவர் பின்னுஞ்சொல்வார். (எ-று.) (எக),

(கருணைகீர்த்த தசாங்கம் வழங்குதல்.)

கனகவரை கங்கைநதி காமமீலி நாமசீர்
கண்டவோ தனபுரத்தார்
வனசமர கதீவாசி வெள்ளையே வளமுன்ன
மருவுகொடி வேதமுதகர்
தினதினமு கீழ்சீர்த் தருவிலை நானேத்
தசாங்கங் கொடுத்தன்பினுந்
றனமநிச மகிழ்வாகி யூகியங் கத்துடன்
ஞரணியில் வாழ்கவென்றார்.

(இ-ள்.) மஹமேருமலை, கங்கா நதி, காமமீலிநாடு, தனபுரநகர், தாம
ணாமலை, பச்சைக்குதினா, வெள்ளையானே, அன்னங்கொடி, வேதமுரசு,
கருணைநானே என்னுந் தசாங்கமும் அன்புடன் தந்தருளிச் சொன்பாக்கி
யத்துடன் களிப்புற்று உலகில் வாழ்கவென்றிருந்திவ்ந்து ஞானமுனிவர்
தமதிரும்பிடஞ்சென்றார். (எ-று.)

தசாங்கம் - பத்துவகையுறுப்பு; தசாவயாவன :- மலை, ஆறு, நாடு,
நகர், மாலை, பரி, கரி, முரசு, கொடி, ஆற்றை எவையிலும்; உவமான சங்கி
ரகத்து (றுக) கவி "வனையாறுநாடு கவமுற்றுந் தருகரிசிய - வினையாரு
மலை முரசம்பதானைமெய் யானேயென்ற - முனையா தசாங்கத்தி லெஹ்
வொன்றைநாடி யுறவகுத்தே - தனபுரநு மன்னர் முதலல்லவருக்குஞ்
சாற்றுகவே" எனவும், "நெடுமலையாறுநாடுந் கீண்டாற்புரவி யானே -
கொடிமுரசுகடனேதானே கூரியதசாங்கம்மொப்ப" என மண்டலப் புருடனரி
கண்டு கடும் தொகுதி கரு-ம் கவியிலும் கூறுதல் அறிக. இஃது அரசர்த்
சூரியநாயினும் இவ்வம்சத்தினரும் அச்சுபுரித் தருதியால் பெற்றதனார். (.)

(கருணைகீர்த் தசாங்கம்.)

அன்றுமுத லகரமுங் கோயிலுட னரசர்வா
யிலுமேன்மை நிலையாகவே
நின்றல கடங்கலுந் தமதுவரை வுக்குணிறை
நீதியை நடத்துதிறலா

உதகை

ஸ்ரீகருணைக் புராணம்.

ஒன்றுமொரு மொழியாள ரெங்கணந் திறைகொண்
டிருப்பார் வீருப்பமுடனே
மன்றலணி யுந் கா மணாதகிரு ஷ்ரத்திலக
வைத்தன ருளத்திலினிதே.

(இ-ள்.) அந்நாண்முதலாக அகரமுங் கோவிலும் உடையவர்களாய் அர
சர்கள் சமுதத்தில் நிலைபெற்று உலகமுழுவதும் தங்கள் ஸையெழுத்துக்
குட்பட நிறைந்த தர்மநீதிமைச் செலுத்தும் வல்லபத்துடன் யாவராலும்
சன்மானமும் சத்யவசனமுமுடையவர்களாய்த் தமரைமாலையணிந்த மார்
பின்போல ஹிருதயாப்ஜயதிலும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ நிவாசஞ்செய்யுமாறு தியா
னசீவர்களாயிருந்தார்கள். (எ-று.)

(அக)

(அதினிதருங்கம் ஸ்ரீரூம்.)

ஆதப் பாரிமூட்டடக் கூடிய செய்புட்கள் கூறு.

பண்ணிண்டாவது

†பிற்காலசம்பவச் சருக்கம்.

—>—————<

[இச்சருக்கத்தால் கருணைகவம்சத்தவரின் பிற்காலசரித்திரம் விளக்கப்படும்.]†

(ஓர் துக்கப்பிரவேசத்தால் நாட்டில் கலவரம்.)

வேறு.

இன்ன தன்மையா யிருக்கதுண்டரநாட்டிடையொரு பேரூரின்
யின்ன தூர்க்கையா டலைப்பட்டெவ் வெவளையு மமளிசு மளிபுரிய
வென்ன செய்குவ மென்னவந் நாட்டின றோய முறைசோழ
மன்ன வன்செவி யிடைவிடாத மித்திட வல்லவா ரொவொன்றே.

(இ.ள்.) இந்தவிதம் ஸ்ரீகருணைவர் வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் அத்துண்
டர தேசத்திலே பெரிய ஊழிக்காலம்போல ஓர் தூர்க்காதேவி (கொள்ளை
நோயாகத்) தோன்றி ஜனங்களைப் பீடிக்கத் தொடங்கி வெகுநேரம் விளை
விக்க அந்நாட்டுக்குடிகள் என்னசெய்வோமென்று பயந்து வெட்கவேறு
தேசங்களுக்குக் குடிப்போக இம்முறை அரசனாகிய சென்னிசுசோழன் கா
திலே அடிக்கடிபட அத்தூர்க்கையை சிவாப்திகுந்தக்க வல்லவா யாவ
வொன்றாலோசித்து. (எ.று.)

(க) * (79)

(அரசனுத்தரவு.)

மந்திரி மார்களை வினவலு மவர்பறை வழங்கிடி னெவனோணுந்
தந்தர மோர்ந்தவர்தடைபுரி குவொனத்த குதியென் நிறைகூர்ந்தே
மந்தர வாறுடை வந்தவர் வந்திடர் மாயையை வாய்மைசெயி
னெந்த மாலவர்க் கேதுத வத்தகு மென்பதீ குவொன்னுண்.

(இ.ள்.) அரசன் மந்திரிகளிடம் ஆலோசனை கேட்க, அவர்கள் இவ்வி
ஷயம் பறையறைவித்தால் மந்திர சாஸ்திரமுணர்ந்தவர்கள் யாவாவது முற்
பட்டுத் தடைசெய்வார்களென்றுணாக்க, இதுகல்ல ஆலோசனையென்று அவ்

†இச்சருக்கத்துள்ள கவிகள் “கருணைகவம்சப் பிரதாப” மென்
னும் அச்சப்புத்தகத்தினின்றெடுத்தெழுதப் பட்டவை. *இக்குரியிட்ட
எண்கள் ஐ அச்சப்புத்தகக் கவிகளினெண்கள்.

வாதே சித்திபெற்ற மந்திரவாநிகள் யானோனும் துன்பம் வினைக்கின்ற இம்
மாயாதேவியைத் தடைசெய்தால் அநர்களுக்கு நம்மாலியன்ற வுபகாரங்
களிலெதுவேண்டுமெனினும் செய்வோம் என்று கட்டளையிட்டான். (எ-று.)

(கருணிகர்லெழுவர் முற்படல்.)

இந்த வாசக மிறைகிரு நாட்டிலெங் கெங்கணும் பறைசாற்றச்
சந்த மாமெண்ணென் கணிதரித் துணிவொடு தனித்தெழு வர்களுக்கடி
வந்து சோழனை வணங்கலும் வேண்டிவ வழங்கினான் வனர்காஞ்சி
யந்த லஞ்செநித் தவர்செப தபமுறை யதர்வனைத் தாற்புரிந்தே.

(இ-ள்.) இத்தக்கட்டளையை அந்நாடெங்கும் பறைசாற்றி யறிவிக்க
அழகிய அறுபத்துநான்கு கோத்திரச் சீர்கருணரிலே எழுவர் துணிவ
கூடிச் சோழராஜனை வந்துண்டு யாங்கள் துர்க்கையை ஜயிப்போமெ
வணங்கிக்கூற அவர்கட்கு வேண்டிய நியாய சகாயமுஞ்செய்து அ
அறுபத்தி ஐந்தொரு நூற்றாண்டு ஜபப்பாதி மந்திரகிரியை
அதர்வணவேதயதிப்படிசெய்து. (எ-று.)

(க) * (81

(தூர்க்கை உலைய ஜயித்தல்.)

செவ்வொ ளுத்திறல் படைத்ததுண்டாளுர் தேயத்து னுறுமுழி
வெப்ப மேதணி தாவிறத் துர்க்கைதான் விலங்கெனப் புரிநூலா
வெப்பப் புத்தன் ராமனை புத்தின ரிவர்க்கினை யெவ்வொன்ன
வெப்பப் புத்தினர் துருநாலொன் றெதின ருலகின ரனைவருமே.

(இ-ள்.) சொல்லுதற்கரிய வலிமைபெற்ற துண்டரமன்னன் தேசத்
திலே பொருத்திய வாயிற் துர்க்கைநெடு கொடுமை கணிதும்படி அததேவி
யின் காலில் முப்புரிநூலால் விலங்கிட்டார்கள் ஊழிகாலத்தை மாற்று
கின்ற புநீருத்திபூர்த்திபைத்தவிர இவர்களுக்கினையாக யானாச்சொல்
வது என உலகம் புகழ்த்தது. (எ-று.)

(ச) * (82)

(இராஜசன்மானம்.)

எவ்வெவ் பூரினத் துர்க்கையா விடர்தவிர்த் திட்டமென் கின்றாரோ
வவ்வவ் பூரின மவனைக்கட்டியபெய ராச்சில மானியமுஞ்
செவ்வை யாமணி யன்பொன்பட் டாடையுச் சிதமளித் தேகச்சி
யொவ்வச் சீர்கரு ணேசரா லயமமைத் துவகைசெய் தனன்மன்னன்.

(இ-ள்.) எந்தெந்த கிராமங்களில் அத்துர்க்கையினுலடைந்த துன்பம்
கிண்கிணேமென்று குடிகள் சொல்லிக்கொள்கிறார்களோ அந்தந்த கிராமங்

களிலெல்லாம் 'தூர்க்காதேவி பந்தனத்திற்கு மான்யம்' என்று பிற்காலத் தும் தெரியும்படிச் சிற்சில மான்யங்களை வழங்கியும், உசிதமாகிய இரத்தி னுபரணங்கள் திரவியம் பட்டாடை முதலியன நிரம்பக்கொடுத்தும், காஞ் சிபுரத்தில் ஸ்ரீசுருணிகர் ஆலயம் அமைத்தும் அவர்களை அரசன் மகிழ்வித் தான். (எ-று.) (இ) * (83)

(தூர்க்கா சாபம்.)

பெற்ற சீரும்பே ழும்பிர பலித்திடப் பெருமைகண் டவர்வம்ச
முற்ற மந்தர்வோ தோத்தம நெறிக்குல லொழுக்கமு முறைமாநி
யற்ற சூத்ரத்வ மடைந்திடக் கடவதென் றகங்கடு கடுத்தாங்க [யே.
ணிற்ற தூர்க்கையாள் சபித்தன ளகந்தைக்கொண் டிவர்களு மவடனை.

(இ-ள்.) மந்திரத்தாற்கட்டுண்டு நன்வலிஞன்றிய தூர்க்காதேவியான வள் தன்னை அம்வாறு செய்த சீர்குணிகர்கள் அடைந்த கியாதினையும் இலாபத்தையும் பெருமைப் பிரபலத்தையும் கண்டு சினங்கொண்டு இவர்க ள் என்னை விலங்கிட்டது வேதமந்திரங்களை ய நிறுத்தேற்ற பிரம்மஹண வம்ச முடைமையாலல்லவாவென்று கருதி அவ்வுத்தம குலாச்சார ஒழுங்கு தவறிச் சூத்ரத்வமடைகவென்று சபிக்கவே இவர்களுந் அகங்கரித்து அவ ளை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். (எ-று.) (அ) * (84)

(சாபநிவாரணகாலம் கூறுதல்.)

சத்தி நீயெமைச் சபித்தனை யேனுநின் றனைவிடு தலைக்குன்னம்
புத்தி யெய்தில மிவனுறை கெனப்பதி போயினர் புகலப்பின்
சுத்த மானமற் றவர்களி னுல்வரத் தூர்க்கையைத் தொழுதன்பாய்
மெத்த வேண்டவு மாயிர வருடமில் வினைக்கள பெனமீண்டார்.

(இ-ள்.) ஓ! தூர்க்காதேவீ! நீயெங்களை எப்படிச் சபித்தாலும் உன் விலங்கை விடுவிக்க நாங்கள் நினைக்கவும் மாட்டோம்; நீ இங்கேயே இருக்கவேண்டியதுதான் என்று தங்கள் யதாஸ்தானம் சென்றார்கள். அவர்களில் பரிசுத்தர்களாகிய நால்வர் அன்புடன் அத்தூர்க்கையை நமஸ் கரித்து அம்மணீ! இக்கொடிய சாபவிமோசன காலம் எப்போது என்று பலவாறு பிரார்த்திக்க (மனமிரங்கி) இச்சாபம் ஆயிரவருடங்கட்குப் பின்பு நீங்குமென்று சொல்லிய பின்பு திரும்பினார்கள். (எ-று.)

ஆயிரவருடமில்வினைக்களபெனப் புகலமீண்டாரென்றுமாற்றுக. (எ)()

(அரசன் விசேஷாதிகாரம் வழங்கல்.)

பின்ன ரன்னகா ரணமனு வினுமுயர் பிரபல முறுசென்னி [குத்
மன்னர்க் கிவ்வகை வழுத்தின ரவர்களின் வாய்மைகண் டொருவற்
தன்ன மைச்சரிற் றலைமைத் தன்னச்சர்வ காரிய தளகர்த்த
னென்ன வும்மொரு வனைத்தர்ம பாலக நென்னமற் றொருவனையே.

(இ-ள்.) பிறகு மனுவினும் உயர்ந்த பெருமைபெற்ற சென்விச்சோழ
னுக்கு இக்காரணத்தைச் சொல்ல அவர்களது வம்சரீபமானத்தை உத்தே
சித்து மெய்ச்சி ஒருவரைத் தன் முதன்மந்திரியாகவும் மற்றொருவரைச்
சர்வகாரிய தளகர்த்தராகவும் வேறொருவரைத் தன் தேசதர்ம பரிபாலன
கர்த்தராகவும் நியமித்துப் பின்னும். (எ-று.) (அ) * (86)

(அரசன் தேசவளங்களைப் பார்க்கச் செல்லுதல்.)

வேத பாலகர் கடமையு மவர்க்கருண் மேன்மைவி சாரிதனென் [பின்
றேதி ஓவோரு வனையுமப் பெருமைகொண் டொழுக்கமுற் றிருந்ததற்
றீதி றன்புவிச செழுமைகண் டிடவிறை சேனைக ணன்கோடு
மாதி யூர்முத லாயபெ ரும்பதி யறுபதி ணன்கையுமே.

(இ-ள்.) மற்றொருவரை பிராம்ஹணனாயும் அவர்களது யக்ஞாதி கிருத்
யங்களையும் பாதுகாக்கும் விசாரணைக்கர்த்தராகவும் நியமித்துப் பெருமைப்
படுத்த இக்கால்வரும் தம் ஒழுங்குகெறி நடவாமல் வாழ்ந்துவரும் காலத்
தில் ஒருநாள் அரசன் தன் தேசவளங்களைப் பார்வையிடும் நிமித்தமாக இரத
சஜாதாசுபநாதிகளுடன் பிரயாணமுற்று ஆகியூர் முதலாகிய அறுபத்து
நான்கு அகரங்களையும் சுற்றிவருகின்றவன். (எ-று.) (ஆ) * (87)

(இதுவுமது.)

ஒன்றென் றாகச்சென் றளவதி சயங்கன்கண் டித்திரன் மேருரி
லன்றங் ளூழியை யடக்கிய முதல்வன்ற னரண்மனைக் கருகேகக்
கன்றி கோக்கியிம் மாளிகை யுளரொவர் கழறென வருகுள்ளோர்
மென்று தூர்க்கையை விலங்கமைத் தகணித வேதியர் வீடென்றார்.

(இ-ள்.) ஒவ்வொரு நகரங்களிலுமுள்ள அதிசயங்களைப் பார்த்துவரும்
போது உத்திரன்மேருரிலிருக்கின்றவரான தூர்க்காதேவிக்கு விலங்குபூட்
டியவருள் ஒரு கருணிகரின் வீட்டருகாமையில் நின்றுகொண்டு (அம்மாளி
கையினின்று ஒருவரும் வந்து தன்னைக்கண்டுகொள்ளாமையால்) பக்கத்தில்
நின்றோரைச் சினந்துகோக்கி இவ்வீட்டிலிருப்போர் யாவர் சொல்க என்று

கேட்க அவர்கள் இஃது முன்பு துர்க்கையைச் சிறைசெய்த கருணிகப்ராம் ஹணர் வீடென்றுரைத்தனர். (எ-று.) (கௌ) * (88)

(கருணிகர் ஒருவர் அரசனை அவமதித்ததனும் சினழ்ந்துத்

தண்டிக்கப்படுதல்.)

அன்ன வன்றிரு மனையெனப் புகலவு மகங்களித் தவணின்று
மன்னன் கூடுவன வரைதலு மந்திர மகத்வம் மறைகொண்டே
யின்ன காலையி லிறைவெனெங் கெய்தின னேகுமி நெனக்கூற
வன்ன செய்துகேட் டரசன்மெய் கொதிப்பெழ நடந்தய விருந்தன்றே.

(இ-ள்.) இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டதகூணமே மனமகிழ்ந்து அப்
பிராம்ஹண சிரோஷ்டணா அழையுங்கொன்று சொல்லத் தூதர் கூப்பிட்ட
போது தனது மந்திரப்பெருமைக் கருவத்தினால் இவ்வேளையில் அரசன்
எதற்காக வந்தார் செல்க என்று கயித்துரைத்து அரசனைக் காணவாயமை
யால் மன்னன் பெருங்கோபத்துடன் அவ்வீட்டைவிட்டுச் சற்றுத் தூரத்
தில்போய் நின்றனுகொண்டி. (எ-று.) (கக) * (89)

(இதுவுமது.)

அந்த மானிகை தனையிடித் தடிக்குள மாக்குக் வவந்தம்மை
முந்தக் காவலின் விடுக்குக விழிங்கவொண் ணுதவர் முகத்தன்னி
னெந்தப் பாதகஞ் செயினும் வர்க்கினி யி ன்கலன் யானெண்ணி
'ஔத்த காடுதன வுரைப்பதற் கேதிட முறுதியென் றனன்மன்னன்.

(இ-ள்.) அவரது மானிகையை இடித்து கிரவிக் குளமாக்குக ; அவரை
யும் பிடித்துச் சிறைசெய்க ; அவர் முகத்தில் யாம் விழித்தல் கூடாது ; எவ்
வளவு கடுந்தண்டனை விதித்தாலும் அவர்பொருட்டு ஸ்துது மனம் இரக்கங்
காட்டாது ; நாம் இவ்வாறு நினைப்பது கூடாதென்று மறுப்பதற்கு இடமும்
உறுதியுமுண்டாக அவர் பின்பாவது மன்னிப்புக் கோரவில்லையல்லவா ?
என்று அரசன் ஆக்குரோஷத்துடன் கூறினான். (எ-று.) (கஉ) * (90)

(இதுவுமது.)

சொன்ன வாறுசெய் தனரவ ரோடுமுன் ரேமுமை கொண்டவரு
மென்னி லந்தனி லேகணி தத்தொழி லியற்றவொண் ணுதுசிறை
தன்னில் வையினென் றுணிறை யேவலர் தக்கண மேசெய்தார்
பின்னர் தன்னொடு வந்தவர் நால்வரின் பிள்ளைக டமக்கீர்தான்.

(இ-ள்.) இராஜனாக்களுக்கிடையே தூதர்கள் மாளிகையைப் படுகுர் ணஞ்செய்து குளமாக்கி அக்காருணீகனாய்க் குற்றையிலிட்டனர். அரசன் இக்கருணீகருடன் மாந்தரீக விஷயத்தில் நட்புற்ற மந்தையிருவரும் எமது தேசத்திலே கணிதத்தொழில் புரியக்கூடாது; (அவர்களுக்கும் இதேவித மம தை கொண்டிருப்பாராதலின்) அவர்களையும் சிறையில் வைத்தல்வேண்டு மென்ன அவ்வாறேவெலர் செய்தனர். பின்பு அம்மூவரது ஆதின உரிமை புத்தியோகங்களையும் தன்னோடு வந்த நால்வர்களுடைய புத்திரர்களுக்குக் கொடுத்தனன். (எ-று.)

தூர்க்கையைச் சிறையில் எழுவரில் கூமாபணை கோரிக்கொண்ட நால்வருக்கே விசேஷ உத்தியோகம் கொடுக்கப்பட்டதென மேல் அ, கூ-கவி கள் கூறுதலாலும், வருங்கவியிலும் அந்நால்வர் புத்திரர்களுக்கே மமதை கொண்டோரின் உரிமையாதினங்களை வழங்கினதென விளங்கலாலும், தண்டிக்கப்பட்ட கருணீகர்க்குத் தோழமையுடையார் இருவரோயாதல் பெற்றும்.

(கக) * (91)

(தண்டிக்கப்பெற்றோரின் உரிமையை மற்ற நால்வர்

புத்திரர்க்கு வழங்கல்.)

வேறு.

"பேசிய மந்திரி தன்சுதன் சோழப் பிரியன் தளகர்த்தன்
ஞாசைமைத் தன்சரு வப்பிரி யன்னற மாற்றுகின் தவன்மகனே
வீசுதர் மப்பிரி யன்மறை போர்கடம் வினைமுயல் பவன்புதல்வன்
நேசம காசனப் பிரியனென நியற்பெயர் செப்பினர் நூல்வகையே.

(இ-ள்.) அந்நால்வராவார் யாவொனின் பிரதம மந்திரியின் மகளு கிய சோழப்பிரியனென்பவனும், தளகர்த்தன் மைத்தனாகிய சர்வப்பிரியனென் பவனும், தர்மபரிபாலன கர்த்தன் புத்திரனாகிய தர்மப்பிரியனென்பவனும், வேதபாரக விசாரணாதிபன் புதல்வனாகிய மஹாஜனப்பிரியனென்பவனும் ஆகிய இவர்களென்று பன்னடை நூற்களில் வகுத்து முதியோர் கூறியிருக் கின்றனர். (எ-று.)

(கச) * (92)

(அரசன் கோபந்தணிதல்.)

பேரொடு மூரிவர் பெறவரு ளிறையவன் பின்னர்தன் னகர்க்கேகி
கோப்படு சிதையுள பேர்முறை யிடவக கீங்கிய தென்றளியாத்
போரிடு தூர்க்கையைக் காறனை யிட்டத போபல மமதையினும்
மூர்விடு வித்தன மேர்படு தூர்க்கையை அபகரித் திருமென்றான்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு அம்மூவர்களின் கொழிலுரிமையையும் ஆதினங்கள் நாயும் நால்வருக்குவகொடுத்த அரசன் பின் காஞ்சிமாநகரம் வந்துசேர்ந்து சிலகாலங்கட்குப் பின் காவற்கூடத்திருக்கும் மூவரும் முறையிட்டக்கொண்டதால் இவர்களது அகங்காரம் நீங்கிற்றென்று கருணைகூர்ந்து நீங்கள் தூர்க்காதேவியைப் படுத்தித் தந்த மந்திரரூப மமையால் எம்மை அலங்கரித்துச் செய்தபடியால் உம்முடைய ஆதினத்திலிருந்து நீங்கினோம்; இனி நீங்கள் அத்தூர்க்காதேவியை ஹிதமாகப் பூஜித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிப் பின்னும் சொல்வான் சென்னிச்சோழபூபதி. (எ-று.) (1) * (93)

(அரசன் பரிகாரமொழி)

அவன்பெய ரான்முன மளித்திடு மானிய மானதை மாத்திரமே
கவன முமக்கருள் செய்தன மென்றான் காவல் விடுக்கனன்மற்
• தவர்கள் வளம்பதி சார்தரு மூரிலவ கங்கு தனித்தனியா
யிவர்க ஞடன்படு யிடமினி யவமதிப் பிளறி யிருங்கனென்றான்.

(இ-ள்.) அத்தூர்க்காதேவியை விலங்கிட்டதன் பொருட்டு நமக்குக் கொடுத்த மானிய மாத்திரம் பெற்று ஆதினத்தைச் சார்ந்த கிராமாதாரங்களில் உங்களினத்தார் எங்கே இடந்தருகின்றனரோ அவ்விடத்தில் நிந்தைய தச்சகமேயிருக்கின்றது ஹிதஞ்சொல்லிச் சிறையினின்று நீக்கிச் சர்க்கரித்தான். (எ-று.) (கரு) * (94)

(இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் கருணை வளம்சப்பதும்)

காரணமும் கூறும்.)

மண்டல முங்கெடி கொண்டிடு மூழி மக நவமய யாமனையைச்
கண்டெவ ரும்பய மின்றிந யத்திடக் காவில் விலங்கனும்மேற்
கொண்டைச வின்றியிங் கொண்டு கொன்று குறி து மறித்தகிற
துண்டிழை தூற்சர டிட்டவந் காரணத் தோசர டாகளாடூர்.

(இ-ள்.) உலகமெல்லாம் நடுகடுங்குதம்படிப் பரவிய உழிந்தெய்வமாகிய தூர்க்கையை யாவருக்கும் அச்சம் நீங்கும்வண்ணம் இவ்விடத்திலேயே தங்குவென்று காவில் சிறியதூற்சரமிட்டி விலங்குகரித்து மறித்தகாரணத்தினால் அவ்வேழுகோத்திரத்தினரும் சரட்டுக்கணக்கொன்ப பெயர்பெற்றார்கள். (எ-று) (கரு) * (95)

அன்பொடு சோழ னளித்த பெரும்பதி யறுபதி னுந்தன
டன்படு மூர்களை யுக்கீழ் மேனா டென்றிடம் பருத்ததன
லன்புறு கணிதர்மே னுடர்கீழ் நாடொன் றியம்பின ரதுகொண்டே
வன்புவி மேவும் வகுப்பு யிரண்டென வாய்ந்தசொ லேயிந்ததுவே

(இ-ள்.) சென்னிச்சோழ மஹாராஜாவால் முன்பு கொடுக்கப்பெற்ற தலைமைநகரங்கள் அறுபத்து நான்கையும் அவற்றைச்சேர்ந்த உபகிராமங் களையும் அம்மன்னவனுக்குப் பின்வந்த அரசர்கள் மேல்நாடென்றும் கீழ்நா டென்றும் இருபிரிவாகப் பிரித்தமையால் அவ்வப்பிரிவுகளிலிருந்தவர்கட்கு மேல்நாட்டுக் கணக்கர், கீழ்நாட்டுக் கணக்கனான திருவகைப்பெயர்களும் வந்தன. (எ-று.) (கஅ) * (96)

(கலிவிருத்தம்.)

மேனாடர் களிற்சில மெல்லியநீர்
தாளுடி வரத்தட மேலிறைவ
னேனாடியெவ் பூரினி ரென்றலுமே
கோனோடுகொ கூறவொண் ணுமையினே.

(இ-ள்.) (பின்னொரு காலத்தில்) மேல்நாட்டார் வகுப்பைச் சேர்ந்த சிலகருணீகமாதர்கள் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வருகையில் அவர்களை வழியிற் சந்தித்த அரசன் அவர்களை நோக்கி நீங்கள் எந்த பூரிவிருப்போர் என்று வினாவு, அம்மங்கையர்கள் அரசனோடு வார்த்தையாடச் சங்கோச முற்றதனால். (எ-று.) (கக) * (100)

கைகாட்டிய காரணத் தாற்கணிதர்
சைகைத்தெரி வித்குமை யாற்றயவாய்
வைகப்பெரு மானதை மந்திரியொழிச்
செடகைத்தெரி தற்குரை செப்பினனால்.

(இ-ள்.) தாவகள் கருணீகமானுண்டுமுணமை விளங்கக் கைஜாடை செய்தபடியினால் அதன் பொருளையறிந்த அரசன் இவர்கள் இவ்வாறு சை கைசெய்வானேன் என்று மந்திரியை வினாவினான். (எ-று.) (உஉ) * (101)

அதுவேயவா கற்பென னண்ணலுடன்
மதிமந்திரி விளம்பிய தாலவர்கை
நீதமில்லுள வேலையி னுந்திகழ
விதமேயின றென்றனர் மேலவனோ.

(இ-ள்.) மந்திரியானவன் அம்மாதர்களது கற்புடைமையால் அவ்வா று செய்தனொன்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். அன்றமுதல் கிரக கிருத்தியங்களைச் செய்யும்பொழுதும் பிறருடன் வார்த்தையாடாமலிருத் தல் விதியாக வழங்கிற்று. அவர்களே கைகாட்டிக் கருணீகனொப் பெ யர் பெற்றார்கள். (எ-று.) (உக) * (102)

(பிங்கால சம்பவச் சருக்கம் முற்றும்.)

ஆசுப்பாயிரமுட்படக்கடிய சருக்கங்கள் ௧௨-க்கும்செய்யுட்டொகை ௪௦௬.

பதின்முன்றாவது

ஸ்ரீகருணீகர் புகழ்கூறிய சருக்கம்.

[இச்சருக்கத்தால் இவ்வம்சஸ்தவர்களின் கீர்த்திப்பிரதாபங்கள்
வர்ணிக்கப்படுகின்றன.]

வேறு.

வைத்தபடி யகரமுஞ் சீர்காரி யங்களும் மன்னுமந் திரிமகிமையும்
முத்தமி ழியற்கையுந் தருமமும் பெருமையு முகப்ரகா தத்தினியல்பும்
மத்தகு குணத்தழகு மருவுக்கு மணம்வந்த தாகநிலை வாகுமுறலா
லுத்தம மனத்தருல கக்கர மெடுத்தெழுது மோதமச் சீர்கருணரோ.

(இ-ள்.) மேல் நாம் கூறியவாறு அகரங்களும், இராஜாங்க உத்தியோ
கங்களும், மந்திரியதிகாரமும், முத்தமிழ்க்கல்லியும், தருமமும், பெருமை
யும், கருணையைக்காட்டும் முகவிகாசமும், இத்தாதி குணங்களுக்கேற்ப
வாசனைக்கோர் வாசனையுண்டானுற்போல இவற்றோடு அழகும் பொருந்து
தலால் உத்தமமான விவேகிகளாவார் உலக வியல்புகளனைத்தையும் கைக
ளால் எடுத்தெழுதித் காட்டவல்ல அன்னக்கொடிபடைத்த சீர்கருணீகர்.
(எ-று.)

(க)

வேறு.

எந்தையர்தங் கணக்கெழுது மின்னம்பூ ருடையானே
வந்தொருவன் கணக்கென்ன வாழிநம்ப னேசனார்
சிந்தைமகிழ்ந் துளகணக்கைச் சிறுவன்போ லீனாக்கையினா
லந்தமர போர்க்கெதிரா யெவர்மரபை யறைவோமே.

(இ-ள்.) இன்னம்பூரில் சிவாலயக் கணக்கெழுதுவோராகிய ஓர் சீர்
கருணீகரை அவ்வூராளி கணக்கைப் பரிசோதனைசெய்து தப்பீதங்கண்டு
காரணம் வினாவு, அவர் பொருட்டாக ஸ்ரீபரமசிவமே ஓர் கருணீகச்சிறுவன்
போலுருக்கொண்டு வந்து கணக்குகள் உண்மையென ரூபிக்கப்பெற்ற
இவ்வம்சத்துக்கு நிகராக வேறெந்த வம்சத்தைச் சொல்வது? (எ-று.)

இச்சரித்திரம் இன்னம்பூர்ப் புராணத்திற் காணப்படுகின்றது. இங்
வம்சத்திலுதித்த கீர்த்திமான்களைப் புகழுமுதல்தால் இவ்வம்சத்துக்கே

போற்றங்கூறத் தொடங்கிய கவிஞன் இதுபோன்ற இன்னுஞ்சில பிள்ளை
வன காண்க. (2)

சித்தலைச் சாத்திர கருணிகரேனல்.

வாய்த்தலிப் பதிகாரம் வரவிளங்கு கொடிப்பனுவல்
பார்த்தறவோ தியுஞ்சங்கப் பலகைபின் வாழ்ந் துழப்பாலாத்
சீத்தலைமா நியசாத்தர் சீர்கருணர் குலமவிளங்கப்
பூத்தலமேல் வந்தார்தம் புகழையெவர் புகழ்வோ.

(இ-ள்.) (நவரசமும்) பொருந்திய சிலப்பதிகாரமென்னும் பெருங்காப்
பியம் தன் பின்னாலவர அதற்கூறுக்கதைத் தொடர்புடையதாய் (முன்)
விளங்கிய மணிமேகலையென்னுங் காவியத்தை வேரகோபகாரார்த்தம் முற்
தக்கூறியும், சங்கப்பலகையில் (கடைச்சங்கப்பலவருள் தாமுமொருவராக)
வீற்றிருந்து (திருவள்ளுவர் குறலாகிய) முப்பாலினால் தமது சீத்தலைமாறப்
பெற்றும் சீர்த்திபடைத்தவராகிய கூலவாணிகன் சாத்தனார் இவ்வுலகின்
கண்ணே சீர்கருணை வம்சம் விளங்க அவருரித்தனர். (ஆதலால் அவருடைய
மரபினரின் மிக்க புகழை முற்றக்கூறவல்லார் யாவர் ?-எ-று.)

தமிழ்ப் பெருங்காப்பியம் ஐந்தனுள் இரண்டாவதாகிய சிலப்பதிகாரம்
கோவலன், கண்ணகி இவர்கள் சரித்திரத்தைக்கூறுவது. இதனைச்செய்
தவர் இளங்கோவழகனென்னும் அரசர். இக்கோவலனுக்கு மாதவியென்
னும் வேசை வயிற்றிற் பிறத்தவளாகிய மணிமேகலையென்பவள் புத்தமதத்
தைச்சார்ந்து பிரமதகண்டனஞ்செய்து துறவுபூண்டு புகழுற்ற சரித்திரத்
தைக் கூறுவது மூன்றாங்காப்பியமெனப்படும் மணிமேகலையால். இஃது
அக்காலத்துப் பிரசித்தமாயிருந்த பெளத்தமதக் கொள்கைகளை நன்கு
புகன்று தமிழறிஞர் வியந்து பாராட்டும் சொற்பொருளையங்களும் ஆழ்ந்து
நுணுகிய கருத்துக்களுமுடையதாய் விளங்குவது. இஃதுலாசிரியாகிய
கூலவாணிகன் சாத்தனாரை அப்பெயர்கொண்டு வணிக வம்சத்தவனென
மருள்வார் பலர். இக்கருணை புராணத்தைக் கண்ணுறுமுன் யாங்கருகி
யுதுமல்வாதே. இக்கவியால் அவர் கருணை வம்சத்தினரென வெள்ளிடை
மலைபோல் விளங்கலால், அப்பெயர் அவருக்குக் குடபற்றியன்று, தொழில்
பற்றி வழுங்கிற்றெனக் கொள்ளக்கிடத்தலறிக. இவ்வாசிரியர் வழுக்க
னிரம்பிய பாடல்களைக்கேட்டுருந்தோறும் 'அன்னோ! இஃது நந்தமிழின்
பெருமை குன்றற்கே துவாமே; இவ்வழுவிய பாடல்களைக் கேட்டானிருந்த
கடுமைவிதி இத்தலைக்கண்ணதன்றோ?' எனக் கருதி, அதற்குக் கழுவா
யாதத் தம் சிரத்தின்கட் பல்காற் தங்கரங்கொடுபடைத்தவின் சீழ்க்கொண்
டமைபற்றிச் 'சீத்தலைச் சாத்தனார்' எனப் பிறிதோர் விசேடணப்பெயர்.

பெற்றொன்பதும், திருவள்ளுவர்குறள் அரங்கேறிய காலத்து அந்நனயங் கண்டகமகிழ்த் த விவணைசுசுட்டி 'மருத்துவன்ருமோதரனார்' என்னும் மற்றொரு சங்கப்புலவர் "உள்ளுவர்முப்பாலாத் - தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு" எனப்பாடினான்பதும் திருவள்ளுவமாலையால் விளக்குகின்றன. இப்புராணம் அச்சேரிப் புரவாக்குதையானும் இவர் மரபறிவிக்கும் வேறு நூல்களா கிட்டாமையானும் இவரது குலமரியாதிருக்க நம் தமிழகம் இனி இப்புத்தணமைகண்டு பொலியுமென்க. இர்துக் கூறிய வரலாறுகள் இக் கவியின்கட் சுருங்கவரைத்தமையறிந். சிலப்பதிகாரம் கதைத்தொடர்பின் மூற்பெவதெனினும் காலத்தான் மனமேகலை மூடப்பட்டேயெனத் தற்காலத் தமிழ்ப்புலவா கருதுவது வாய்மையையாமென்பது "சிலப்பதிகாரம்வர விளங்குகொடிப்பனுவல்" என்னுஞ் சொற்றொடரால் வலியுறுத்தப் படுவ வகாண்க.

(௬)

(வம்சந்தலைவன் ஏற்புங்கூறுதல்)

வேறு.

† மாணடுரிண்டும் வந்துணர்ந்த மறலியார் தமக்கெலாங்
காண்ட லணவை யேமுற்ற கருத்தெலாம் வருத்துமே
முண்டிசே ரளிந்தல்சேர்ந்தன் முற்றுவித்தல் செய்யுமெம்
மாண்டவர்க்கும் வினைய எவண்ண மறைமுஞ்சித் துத்தரே.

(இன்.) (தந்தம் விதித்தரன் நெருக்க) இசுத்தும் மீண்டு பிறந்தும் வந்து தொழில்செய்யும் யமநுமாதருக்குப் பிரத்தியக் முதல் அதுமான, ஆதமப் பிரமாண பூரவமாய எல்லா மர்மங்களையும் விரித்துரைத்தும், சிருஷ்டி, திதி, சங்கராமைனனும் முதலொழிராகத் தலைவர்களாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்கும் ஜீவர்களின் கலவனை தீவீனாப் பகுதிகளை யுள்ள வாறுணாததுகின்ற சித்திரகுப்தர். (அவர் வம்சத்துதித்த சீர்கருணிகர் புத்த எத்தகையதென்று யாம கூறாமலே வீவர் அறிவீராக.) (எ-று.)

இஃது குறிப்பெச்சுத்தாலிதுதி நிறுத்திற்று இந்திரியவிஷய சையோ கததாற் காண்பது பிரதயகும்; காண்ப்பெவனவதறை ஏதுவாகக்கொண்டு திருஷ்டாந்தசகிதம் அறுபித்துணமைபுணர்வது அதுமானம்; ஆப்தவாக்கி யத்தை உத்தேசம், இலக்கணம், சொதனையென்னும் கருவிக்களான் மெய் பெறக்காண்டல் ஆதமம் என்ப. இவற்றின் ஏனை விரிவுகளை வைசேடிக நூலுட்காண்க. வம்சத்தலைவனத் துதித்து வம்சத்துக்கேற்றந்குறிற்று இக்கவியென்க.

(௭)

(சித்ரகுப்தரை வழிபடுறைமை.)

வேறு.

† மேடமார் திங்க டன்னில் விதித்தசித் தினாயில் வந்த
நாடிய பருவந் தன்னி னவவித தானி யங்கண்
மாடமே வைத்துச் சித்ர குத்தருக் களித்துப் பூசை
பீடதா யியற்ற வல்லோர் பெறுவோர் பிரம லோகம்.

(இ-ள்.) சித்தினாமாதப் பெண்ணியில் வரும் சித்திரை நகத்திராத்
தில் நவதான்யமுதலியவற்றை வைத்துச் சித்திரகுப்தரைப் பூஜிப்போர்
பிரமதேவர் வசிக்கும் சத்தியலோகத்தையடைந்து மறுமையிற் சுகமுறுவார்
கள். (எ-று.) (இ)

(இதுவுமது.)

† மடலெழுத் தாணி பொன்னால் வெள்ளியால் வகுத்து நென்மேற்
கடறணி லுதித்த சித்ர குத்தரங் கருணர் தம்மை
யிடமுற வைத்தே மேட பருவத்தி னேன்பு செய்தோர்
குடையிதி யிரணி யந்தான் கொடுத்தவர் பெறுவர் ஸூத்தி.

(இ-ள்.) ஓலையும் எழுத்தாணியும் தங்கத்தினாலும் வெள்ளியாலும்
செய்வித்து க்ஷீராப்தியினின்றும் அவதரித்த சித்திரகுப்தரை நெல்லின்மீது
பிரதிமையிலக்கி ஆவாகனஞ்செய்து பூஜித்தவர்களும், அக்காலத்துச் சற்
பாத்திரத்தில் குடை, பாதரகை, திரவியம் முதலியவற்றை அவர் பெய
ரால் தானஞ்செய்தவர்களும் மோக்ஷானந்தம் பெற்று வாழ்வார். (எ-று.)

சித்திரகுப்தர் சூரிய புத்திரராகவன்றிப் பிறிதொரு மஃவந்தரத்தில்
க்ஷீரசாகரத்தினின்றும் காமதேனுவின் கருப்பத்தினின்றும் அவதரித்தன
னெனக்கூறும் நூற்பொருளவாதலால் 'கடல்தனி லுதித்த' எனினும்
ஆகித்யபுராணத்துடன் முரணாதென்க. இவ்வுண்மை நான்முகத்து 'கரு
ணிகவம்ச நிரூபணம்' என்னுந் தலைப்பின்கீழ்ப் பரக்கக்காட்டினும் ஆண்
டென்க. (சு)

(இதுவுமது.)

† அந்தண ரமுது கொள்ளும் போதினி லந்த கன்றன்
முந்துறு சித்ர குத்தன் முதலவர்க் கமுத மீந்தே
வந்திடப் புரிந்து வேதம் வாயினாற் பேசிப் பின்னும்
புந்நியிற் பஞ்ச வாயு புசித்தபின் னுகர்வர் மேலோர்.

ஸ்ரீகருணிகர் புகழ்கூறிய சருக்கம். உஉஉ

(இ-ள்.) சித்திரகுப்தர் ஐயந்தி கொண்டாடும் காலத்தில் பிரம்ஹண சமாராதனை செய்வித்து யமதர்மராஜனுக்கும் சித்திரகுப்தருக்கும் அர்ப்பணஞ்செய்து வேதகுத்திரபாராயணம் பண்ணி பஞ்சப்ராணாஹுதி நிரப்பிய பின்பே நல்லோர்கள் பாரணை செய்வார்கள். (எ-று.) (எ)

(சித்திரகுப்தரை வழிபட்டுத் தூக்காரணம்.)

† சித்திரைப் பருவத் தன்னி லுதித்தனன் சித்ர குப்த
னத்தின மஹா யுன்னி யருச்சுனைக் கடன்க ளாற்றித்
சித்தியும் பெறுவர் பாவத் தீருமே யேம னூரி
வித்தி னன்றித்தே யன்னோ னிரக்குவா னறங்கன் சொற்றே.

(இ-ள்.) சித்திரைமாதச் சித்திரை நகரத்திற் பருவகாலத்தில் சித்திர குப்தர் திருவவதரித்ததால் அவரது ஐயத்தியாக அந்நானைக் கொண்டாடி அர்ச்சனைசெய்தால் இஷ்டார்த்த சித்திகளைப்பெற்றுப் பாவனராவார்கள். (எப்படியெனின்) தன்னைத் துதிக்கும் யத்தர்களமேற்கிருபைகூர்ந்து யம தர்மராஜனுக்குச் சிபார்சுசெய்து அவர்கள் பாபத்தை மாற்றுவார். (எ-று.)

(கணக்கரின் மாபு மேம்பாடு.)

† கணக்க ரானவர் யாவரும் மரபுகாட் டாமல்
வணக்கிப் பிள்ளையாய் வந்தனர் மாநில மதனிற்
குணக்கு நோக்கிய விநாயகன் கோட்டெழுத் தன்றோ
மணக்கும் பிள்ளையா றொன்றுபேர் பெற்றது மண்ணில்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீகருணிகவம்சத்தோர் யாவரும் தமது குலப்பெயரைத் தெ ளிவுபெறக்காட்டாமல் நிகர்விகளாய்ப் பிள்ளைப்பட்டப்பெயர் புனைந்து உல கத்தின்கண்வந்தது தமது எழுதுந்தொழிலாலேயாம். (இதற்குதாரணமாக) ஸ்ரீமஹாபாரதகதையை மகமேருகிரியாகிய வேட்டில் தமது கொம்பாகிய எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிய காரணத்தாலன்றோ விநாயகரும் பிள்ளையா றொன் பெயர் பெற்றனர். (எ-று.)

கைபடிய எழுதுந்தொழில் சிறுவுர்களதாதலின் அங்கனம் எழுதுந்தொ ழிலைத் தமது ஜீவனாத்தமாக உடைமையின் இவர்களுக்கும் பிள்ளையென் னும் மரபுப்பெயர் வழங்கிற்றென்பார், உதாரணமாக விநாயகரும் ஓர்கால் பாரதகதையை எழுதியகாரணம்பற்றியே ‘ பிள்ளையார் ’ என்னும் பெயர் பெற்றனர் என உவமானப் பிரமாணங்காட்டி நிரூபித்தனர். ‘ பிள்ளையார் ’ என்பதில் ஆர் விசுதி உயர்த்தற்கண்வந்த ஒருவனைக்கூறும் பன்மைமொழி. “ நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே - வாடாத தவ வாய்மை முனிராசன் மாபார தஞ்சொன்னகா - னேடாக வடமேரு வெந்

பாச வெட்கு ரொழுத்தாணிதன் - கோடாக வெழுதும் பிராணைப் பணிந்
தன்பு கூர்வாமரோ ” என்னும் பாரதப் பாயிரத்தாற் பிள்ளையார் டாரத
மெழுதிய கதையுணரப்படும். (க)

(குலச்சிறைநாயனார் கருணிகரு.)

வேறு.

நிலந்தரு மீன வன்பா ஞடியே மதுரை வாழ்ந்து
சலந்தனில் வந்தெ ழுந்த சமணனைக் கழுவி லேற்றி
நிலந்தனி லேந்தெ ழுத்து நிறுமே நிலையாய்ச் செய்த
குலந்தனிற் கணக்க னூங் குலச்சிறை நாய னூரோ.

(இ-ள்.) நன்மை மிக்க கூன்பாண்டியனிடம் அமைச்சராக் மதுரை
யின் கண்ணிருந்து சம்பந்த சுவாமிகளோடு (மதவாதத்தாற்) கோபித்தெ
திர்த்துத் தோல்வியுற்ற சமணனைக் கழுவி லேற்றியும், சிவசின்னமாகிய
விஞ்ஞி பஞ்சாக் கரங்களை ஸ்தாபனஞ்செய்தும் உபகரித்த குலச்சிறைநாயனா
ரும் கருணிக மரபினரோயாவார். (எ-று.)

ஒருவரடைந்த மேம்பாடு அவர் வம்சத்தையும் தழுவுமாகலின் இது
வும் கருணிகர் புகழ்கூறியதேயாம். மேல்வருவனவற்றிற்குமீதொக்கும்.

ஊசவசமயத்திருவடியார்க்கு அறுபான்மூவருள் ஒருவராகிய குலச்சி
றையாரின் சரித்திரவரலாறுகள் திருவிளையாடல் கூன்பாண்டியன் சுந்
தீர்த்தபடலம், சமணனைக் கழுவேற்றிய படலங்களாலும், பெரிய புராணத்
தில் குலச்சிறைநாயனார் புராணத்தாலும் அறிக. பெரிய புராண ஆசிரிய
ராகிய பெருந்தகைச்சேக்கிழார் சிலவடியார்களின் மரபுகூறினாரில். அக்
காலத்தேயே அஃது விளங்காமையானோ பத்திச்சுவை பாராட்டவந்தார்
கதுகருத்தன்மையின் மரபாராய்ச்சிசெய்து பின்னுரைத்தல் அவசியமா
யிற்றின்றதலானோ அறிந்திலம். சரித்திரநாயகரின் தாதை, மூதாதை,
அன்னையாதிபெயர் பெயர் கூறாமே எத்துணைச் சரித்திரங்களில்! ஆதலி
னஃது உடாவன்று. அல்லது உம் கீர்த்திபெற்றோ லொம்மரபினரென்னும்
நாட்டம் அவ்வம்மரபு நூற்கட்கேயுள்ளவன்றிப் பத்திரெறி நூற்களக்கடமை
பெற்றவல்ல. ஆகவே அதனாண்டாமிழுக்கியாது? இவர் வம்சமின்ன
தென்றறிவிக்கும் வேறுதல் கிட்டாமையானும், மதுரைப்பிராந்தங்களில்
சமணசமயம் பரவியிருந்த காலத்தே எழுந்த இப்புராணம் கவினீப்போணப்
பெருது மூலச்சிறைபுகழ்விருந்ததானும் மரபுநாயகன் ஒருவரின் என்
னப்பட்ட குலச்சிறையடிகளின் மரபு இனிந்தமிழ்சம் நகர்திப்ச் செறிந்து
நனியந விளங்குமென்ற,

ஸ்ரீகருணிகர் புகழ்கூறிய சருக்கம்.

உருக

(நக்கீரர் கருணிகர்.)

பணிபுரி சங்க மாணப் பலகையிற் தலைவ ராகிப்
புனிதனும் புராரி முன்பு பொருந்தியே வாது செய்துங்
கனிமொழி வள்ளி பங்கன் கந்தற்குப் படைவிரித்தான்
நனிபெருங் கணக்க னுன நக்கீரப் புலவன் ருளே.

(இ-ள்.) வித்வன்மணிகளுக்கு ஆதனமாகத் தண்ணீர் செய்வதாகியும்,
(மற்றையோர்க்கு நடுக்கந்தருவதாகியும்) விளங்கிப் பெருமைபெற்ற சங்கப்
பலகையின் மீது கடைச்சங்கப்புலவர் நார்பாடுனபதினமூன் தாமே
தலைவராக வீற்றிருந்து தமிழாராய்தும், பரிசுத்தராகிய ஸ்ரீசெவபெருமானு
டன் எதிர்நன்று வாதிட்டும், சுமைமிக்க சொற்சுரையுடைய வள்ளிக்கு,
சாயகராகிய ஸ்ரீசுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குத் திருமுருகாற்றுப்படையென்
னும் பிரபந்தமருளிச் செய்தும் கீர்த்தி வழித்த நக்கீரரும் இக்கருணிகம்பு
பினோ. (6-று.)

‘பொருந்தியே’ என்பது ‘பொருந்தவே’ என்றும், ‘படைவிரித்தான்’
என்பது ‘முருகாற்றோதி’ என்றும் பாடமுண்டு. பொருந்த வாதுசெய்
தல் இலக்கணமுறைகாட்டி வாதித்தலாமாதலின் அவ்வாறன்றி யுத்திவா
தஞ்செய்தமையின் ‘பொருந்தியே’ என்னும் பாடமே கொண்டாம். பணி
புரி என்னுந்தொடர் இருபொருடரும். பணி - தன்மை, நடுக்கம் எனும் பல
பொருளுருசொல்லாதலின் அவ்விரண்டினையும் வருவித்துப்பயன்புகொண்
டாம். ஒரு தொடர்க்கிருபொருள் கூறல் யோகவியாகமென்னும் தூற்
புணர்ப்பு. “மயங்கல்கூடாதம்மரபிணவே” என்னுஞ் சூத்திரப்பகுதிச் சிறு
பொருள்கூறி ‘முன்னிருபொருள் படவுரைப்பனவெல்லாம் இந்நூற்புணர்ப்
பாகக் கொள்க’ என்றார் சேனாவையரும் (தொல்காப்பியம் 11-வது சூத்
திரவுரை). முன்பொருளில் ‘பணி’ குணப்பெயர். பிற்பொருளில் முதனி
வேத்தொழிற்பெயர். வித்வக்கழகப்போர் நிகழாமை நூழிச் சுந்தரக்கடவுள்
தந்த பலகையாதலின் ‘மாணம் (பெருமை)’ என அடைவேண்டிற்று. நக்
கீரர் சங்கப்புலவருட் டலைமைபெற்றார் என்பதை திருவீரையாடல் சங்கத்
தூர் கலகந்தீர்த்தபடலம் நன்கு விளக்கும்.

சண்பகமாறன் தன்மனைவி கூந்தலினியற்கை வாசனையையுற்று ‘என்
கருத்தினுண்மை யுணர்ந்தையமறுப்போர் பெறுக’ என்றிட்ட பொற்றிழி
யைத் தருமி என்னும் அந்தணப் பிரமசாரி வேண்டிதலால் ஸ்ரீசொக்கேசன்
(கொங்குதேவர் வாழ்க்கை...) எனத்தொடங்கிய திருப்பாசரமருளிப் பெறு
விக்க, அது பொருத நக்கீரர், அக்கவி பொருட்குற்றமுடைத்து என
வாதிட்டி, நாவலருருக்கொடு வந்தெதிர்த்த பரமசிவம் நெற்றிமீழி காட்டியும்

அமையாது 'உடம்பெல்லாந் தீவிழிகாட்டினுங் குற்றங் குற்றமே' எனச் சாதித்து இறைவன் சேற்றத்தால் பொற்றமரையில் வீழ்ந்துணர்வுதித்து அகத்தியர்பா லிலக்கணமரபறிந்து அக்கடவுளின்மேற் புகழ்க்கவி பாடிப் பொற்புற்றார் என்றும், ஓர்நாட் பிரயாணம்போமார்க்கத்தில் நித்தியகர்மஞ் செய்யப் புக்க நடாத்தத்தில் இருத்திம் விசித்திரத்தால் ஓர் மரத்தழை பாதி மீனும் பாதி பறவையுமாய்ப் போராவெதை நோக்கிச் சிவத்யானநிலை மாறு பட அப்பூதம் இவ்வீனா ஓர் குகைக்குட்செலுத்தி ஏற்கனவே தொகுத்து வைத்துள்ள புலவருடன் இவையுமுண்ண நீராடிவரச்சென்றவமையத்து அவ்விபத்தின் மீட்பார் நங்கந்தனை எனக்கருதித் திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் தூல்குறி அக்கடவுள் இருபையால் பூதத்தை ஜெயித்து மீண்டன னென்றும், பெருளிலக்கணமின்றி வுருந்திய வருத்தமகல 'அன்பினைத் திணை...' என்று தொடங்கிச் சோமசுந்தரக்கடவுள் இயற்றிய இறையனார் அகப்பொருளுக்குரைகண்டவர்களுள் நக்கீரனே நன்கு மதிக்கப்பட்டனர் சுப்ரமண்யாம்சராகிய மூகைச் செட்டிச்சிறுவரால் என்றும் இவரது பெருமைகள் நூற்களாலுணர்த்தப்படுகின்றன. இப்புலவர் சிவபிரானோடு வாது செய்த காலத்து அக்கடவுள் "அங்கம்பிளக்க வரிவாளினெய்தடவிப் - பங்கம்படவிரண்டு கால்பாப்பிச் - சங்கத்தனைக் - கீர்கீனொனவறுக்குங் கீரனோ வென்கவியை - யாராயுமுள்ளத்தவன்" எனவே, இவரும் "சங்கறுப்பதெங் கங்குலஞ் சங்கரனார்க்கேதுருலம் - பங்கமற்ச்சொன்னாற் பறுதாமே - சங்கை - யாரிதுண்டி வாழ்வோ மரனேநின் டீபால விரந்துண்டிவாழ்வதிலம்" எனக்கூறியதை நோக்கின் இவர் தந்தை முதலியோர் சங்கங்கடைந்துவீற் றற்றொழிலையுடையவர்களென்றும், 'மதுணாக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்' என்னும் வழக்கைநாடின இவர் கருணைகவம்சத்தவனான இந்துலுட் கூறுதற்கேற்ற பொருத்தமுடைமையும் விளங்கும். (கக)

பின்வருங்கவிகள் முற்றும் இவ்வம்சத்தவரின் கீர்த்திகளைப்

பலவாறு வர்ணித்துக் செல்லும்.)

வேறு.

ஆரொழுது மெழுத்தினையு மாராயிற் கபடமுண்டா
மூரொழுது மெழுத்திலலை யுலகினுமெண் டிசைமீதுஞ்
சீரொழுது மந்த்ரிசுலச் சீர்கருணர் கணக்கினிலே
பேரொழுது மெழுத்தன்றோ பெறுமெழுத்தாய் வணங்குவதே.

(இ-ள்.) இவ்வுலகின்கண் எல்லாரும் எழுதும் எழுத்தையும் ஆராய் வோமாயின் அவை கபடத்தாலெழுதப்பட்டனவாகவுயிரும். அன்றி அங் கெழுத்துக்கண் பூஜ்யதைக்குரியவுமாகா. பூவுலகத்தும் அஷ்டதிக்குள்ளும்

ஸ்ரீகருணிகர் புகழ்கூறிய சருக்கம். உருங்.

தங்கள் புகழை எழுதிவைக்கின்ற மதியூகிகளாகிய இக்கருணிக வம்சத்தினர் தமது கணக்கிலே எழுதும் பெருமைஎழுத்துக்களே யாவருடைய மதிப்புக்குமுரியதாய் வணங்கப்படுவன. (எ.று.) (௧௨)

மறையிடத்து வடசொல்லும் வடசொல்லிற் றென்சொல்லுந்
துறையிடத்துப் புகழுங்காற் றெல்லலகி னலவாஞ்சீர்
செறியும்வேற் காம்பீலி வளநாடர் சீர்கருண
ரறிவுருதற் கணக்கன்றோ வினைவருக்குந் தெரிக்கணக்கே.

(இ-ள்.) வேதத்துக்குரிய வடமொழியும், அதனை நிகர்த்து முரணிய தென் (தமிழ்) மொழியும் ஆகிய இவ்விரண்டையும் அவற்றின் பயன்களைக் கருதிப் புகழும்போது பழையமையாகிய இவ்வுலகில் அவை அத்துணைச்சிறப்பினவல்லவாம். வெவ்விதத்தையுடைய காம்பீலி நாட்டுச் சீர்கருணர்; தங்கள் முதன்மைபெற்ற விவேகத்தினாலெழுதுகின்றதும், யாவருக்குங் கணித ரூபத்தை யறிவிப்பதுமாகிய கணக்கொன்றே மிக்க சிறப்பினையுடையதாவது. (எ.று.)

வடசொல்லின் என்பதில் இன் ஐந்தாம்வெற்றுமை ஒப்புப்பொருளில் வந்த உருபு. வடக்கு என்பதற்குத் தெற்கு என்ப தெதிர்மொழியாதலான் நிகருற்று முரணியமொழி என்றும். எத்தத்திருவாக்கு வேதத்தை அருளிச் செய்ததோ அத்திருவாக்கே “அன்பினைந்குணையு” மருளிற்றுகலானும், பாணினிக்கு வடமொழியும், அத்ததியுரைக்குத் தென்மொழியும் உபதேசித்த முதற்கடவுள் நம் பசுபதியேயாகலானும், அவை ஒன்றினொன்றுயர்வுதாழ்வற நின்றுலங்குமென்க. இவ்வுண்மையறியாதார் தம் மதங்காட்ட ஐந்தெழுத்தானொருமொழியேயோ என என்னித் தம் வொள்ளறிவு காட்டி வேதைப்படுப. “எண்ணென்ப வேளை யொழுத்தென்ப விவ்விண்ணம் - கண்ணென்ப வாழுமுயிர்க்கு” “எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்” என எழுத்தினும் முற்படவருஞ் சிறப்பிற்று எண்ணுலான், அது மொழியினுமுயர்ந்ததாம். எழுத்தறிபாரும் உலகவொழுக்கம் நிரப்புவர். எண்ணறியாரான் அதுசெய்ய வியலாமம் ஈங்குசிறப்பு. இதனாற் கணிதம் இலக்கணத்தினும் சீரிதென்றேதுக்காட்டி, அக்கணக்குரிமை பூண்ட கருணிகர்பெருமை விளக்கப்பெற்றது. (௧௩)

பழுத்தாலிற் புள்ளேபோற் பானையெலா நிலைநிறுத்த
முழுத்தாணு விவொனவே மொழிவதுவும் பொய்யலவே
வழுத்தாத வழுத்துவரு மந்த்ரகுலக் கருணைச
ொழுத்தாணி தனையெடுத்தா வெவர்க்குமெழுத் தாணிபதே.

(இ-ள்.) கனிகள் நிறைந்த ஆலவிருகத்தை விரும்பிச்சேரும் பசுநிகளைப்போல் உலகத்தினர் யாவருந் தம்மை விரும்பிச்சேர அவர்களை நிகத்தக்க நிலைமையில் நிறுத்திப் கடவுளர், இச்சீர்கருணிகளோ எனக் கூறிலும் மிகையாகாது; வாயாற்சொல்லி முடித்தற்கரிய புகழ்பெற்ற மந்திரிகளாகிய சீர்கருணிகமரபினர் தமது எழுத்தாணியைக் கைக்கொண்டு எழுத்தத் தொடங்குவார்களானால், அதுவே யாவருக்கும் ஸ்திரமான தலையெழுத்தாகமுடியும். (எ-று.)

‘பழமரந்தேரும் பதவைபோல’ எனப் பெரும்பாணுற்றுப்படையிலும், ‘‘பாயதொன்மரப்பதவைபோற் பயன்கொள்வான்..’’ எனத் திருவிளையாடலிலும் ஆலமரம் பசுநிகள் விரும்பத்தக்கதாக வர்ணிக்கப்படுதலுநிக. அக்காலத்தில் பழமரபினர் இராயாங்க நர்வாகிகளாயிருந்ததனால் இவர்கள் மிக்க செல்வாக்கையுடையவர்களாயிருந்தனர் என்பார், எழுத்தாணியெடுத்தால் அவ்வெழுத்து அதிர்வீட்டுவெழுத்தென வ்யாச்சுதிரினர். எழுத்தாணியது என்பதனை ஆணி எழுத்தது என மாற்றியுரைக்கப்பட்டது. (1)

சீரணிந்த தமிழ்க்கடலுஞ் சிறந்தவெண்ணெண் கலைக்கடலுங்

காரணிந்த குகைக்கடலுங் கணகாணுஞ் சமர்த்தமைவார்

பூரணமா மந்திரந்தேர் பூபர்சீர் கருணைமார்

தாரணியிற் சந்தமீர் காமரென றப்பாமோ.

(இ-ள்.) சிறப்புற்ற தமிழ்க்கடலும், அறுபத்துநான்கு கலைஞானக்களாகிய பெருங்கடலும், மேகங்கள் சூழ்ந்த ஒலித்தலையுடைய கருங்கடலுமாகிய இவற்றின் வரம்புகாரணம் மந்திரப்பயிக்குவர்களானவரால் இராஜதந்திரமறித்த சீர்கருணிகர்களோ என்றும் மாறுமிகளென்று சொல்லத்தகையவிலே. (எ-று.)

மாலுமிகள், கடலின் அழமும், எல்லையும் பலகாற்பழக்கத்தால் அறிவதுபோல் இவர்களுந். இம்முக்கடல்களின் வரம்புணர்தலால் இவரையும் மாறுமிகளெனிற்படுமியுக்கென்னே? என்பது கருத்து. (கரு)

பிணக்குவதிற் பிணக்கரு துநாசனித்தும் பிணக்கரு
விணக்கவிட்ட பிணக்கரு வெதிர்த்தபடி பிணக்கரு
மணக்கமலத் தொடைக்கருணர் மதிமத்தர் சேகரவர்
கணக்கரார் வழுக்கணக்காற் காசினியிற் பிணக்கறுமே.

(இ-ள்.) (மந்தையோருடைய கணக்கினுலுண்டாகிய மாறுதல்கள்) வருத்தப்பட்டுத் தீர்த்தாலும், அல்லது அவர்களைப் பழித்துக் கூறினாலும்,

ஸ்ரீ கருணிகர் புகழ்கூறிய சருக்கம். உருகு

நேசம் பாராட்டினாலும், வினோதித்தாலும் உண்மை விளங்காது; யரிமளம் பொருத்திய தாமரைமலர்மாலையைச் சூடிய சீர்கருணிகர்களாகிய மதியூகிகள் கணக்கின் போக்கைக் கண்டுபிடிக்கும் யுக்தி வாயினாலேயே இவ்வுலகத்தின் எல்லாக்கணித மாறுதல்களும் சிங்கி உண்மை யிளங்கும் (எ-று.)

இஃது அக்காலத்துக் கருணிகரின் கணிதத்திறமை கூறிற்று. (கசு)

செய்க்கணக்கும் குடிநிறை நிதிக்கணக்குத் தெத்தோருண்மைக்கணக்கும் பேயுயிர்மீன்மைக்கணக்கும் பேசுங்காற் கைக்கமலக் கருணைசர் கணக்கினிலுந் தரியாகாண்மெய்க்கணக்கும் பொய்க்கணக்காய் விடுமுலகம் நடவாதே.

(இ-ள்.) நிலவிய்தோணக் கணக்கும், குடிநிறைப்பொருட்கணக்கும்; உலகத்தோரின் காலஸ்திந் கணக்கும், பிரம்மாணரின் லோகோபகாரக் கிரியைக்கோக் காட்டும் கணக்குகளும் ஆகிய இவை முதலாகிய கணக்குகளெல்லாம் அரசர் சமுதத்தில் எடுத்து விவகரிக்கும்பாது தாமரை மலர் போற் கைகளையுடைய சீர்கருணவம்சதுல்யர்கள் தங்கள் கணக்கிலே அவற்றை எழுதிக்காட்டி ஸ்தாபனஞ்செய்யாமல் விட்டுவிடின், அம்மெய்க் கணக்குகளும் பொய்க்கணக்குகளாக மதிக்கப்படுவதுமன்றி லோகவிவகாரங்களும் சரிவர நடவாது. (எ-று.)

இதனால் கருணிகர் கணக்கில் அரசர்வைத்த அபிமானங் கூறப்பட்டது. (கசு)

விண்டலகே ரளந்துகண்டிம் விளங்குமா தவன்போலத் தெண்டினாரீ ரளந்துகண்டித் திம்புனன்நீ நாமம்போற் கொண்டலெனுஞ் சீர்கருணர் குலநீடர் தங்கணக்கான் மண்டலகே ரளந்துகண்டார் மதிமந்திர பூபர்களே.

(இ-ள்.) மேகம்போற் கொண்டையையுடைய சீர்கருணிக வம்சத்தினர்களாகிய துண்மதியாளர், சூரியன்போல் ஆராயப்பட்டத்தின் எல்லையையும், மாலுமிகளைப்போல் சமுத்திரங்களின் பரிமாண எல்லையையும் கண்டு பிடித்துத் தங்கள் கணிதத் திறமையால் பூமியின் பரப்பையும் அளந்து கண்டு கொண்டார்கள். (எ-று.)

இவ்வம்சத்தினரின் ககோள பூகோள சாகர கணிதவிதப்பனங்கூறியவாறு. (கசி)

உலகதனை மடற்கெழுதி யுத்தரிக்கும் வகைதொகையைப்
பலரிடத்து முணர்விததுப் பாக்கியமுண் டாக்கிடவே
கலைதெரியுங் கருணைசர் காமலீலி வளநாட்
நிலகுபெரும் புகழ்படைத்தா ரிவர்க்கொருவ ரொப்பாமோ.

(இ-ள்.) உலகிற் பலவகைப்பட்ட கணக்குகளையெல்லாம் தவறாதெ
ழுதி நிர்ணயித்து அவற்றின் தொகைவகைகளை யாவருக்கும் கண்ணாடி
போல் விளக்கி அவர்கட்கு மிக்க செல்வமுண்டாகுமாறு புரீந்து, நானாவை
தூற்பொருளையுமுண்டாக்க காமலீலிநாட்டுக் கருணைகா, யாவராலும் சொல்
லப்படும் பிரசித்தமான நன்கு மதிப்பையுடையவர்களாயினர். ஆகவே
இவர்கட்குச் சமமாக வேறுயாவரைக் கூறுவோம். (எ-று.)

தங்கள் கணித்த நிறமையை மெய்ச்சொறெழுதி விளக்கும் வல்லபங்
கூறியவாறு. (கக்)

வட்டமுறுங் கடல்சூழ மண்டலத்துள் ளார்தடத்துங்
கட்டளையுங் கட்டளையைக் காவல்க ணடாத்துவது
மிட்டறித்தே தோர்த்துநெளிந் திப்படியிப் படியென்றே
சட்டமிடுஞ் சமர்த்தமையுஞ் சமர்த்தர்மதி மத்திரமே.

(இ-ள்.) வட்டவடிவிலாதாகிய சமுத்திரஞ்குழிந்த வலகற்கிலுள்ளோ
ரால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டவரும் சட்டதிட்டங்களை முகலில் அச்சர்கள் திட
மாய் நின்று நடப்பிப்பதும், பிரணுகன் அய்வாறு நடத்துவருவதும் யாரால்
எனின் :— அச்சட்டங்களை முகலில் நிர்ணயித்து அநுபவநிலை யாவருக்
குஞ் சாதகமாயிருக்கின்றனவாவென்று கவனித்து அவற்றிலுள்ள
குறைகளினை என்று ஆராய்ந்துகண்டு இயங்குகருதகுப் பதில இயங்கி
கள் யுத்தமென்று நிச்சயித்து, நிருத்தி நிலைபெற்ற சட்டமாக்குகின்ற
இராஜாங்க நிர்வாகிகளாம் இச்சர்கருணை மதிமந்திரிகளாலேயாம். (எ-று.)

அறித்து தோர்த்து நெளிந்து என்னும் சொற்கள் வெவ்வேறுபொருளை
விளக்கி நின்றவாற் கூறியது கூறவன்றாம். “கூறியது கூறினங் குற்ற
மொன்றிலை - வேறொருபொருளை விளக்குமாயின்” என்றாராகலான். சட்ட
திட்ட நீருபணம் திருத்தங்கள் செய்யும் புத்திவல்லமை கூறப்பட்டது. ()

கூர்படைத்த வெழுத்தாணி கொண்டுவகை கண்டெழுதிப்
பேர்படைத்த மன்னவர்க்கும் பிரதா னியர்கணக்காற்
கார்படைத்த கொடைக்கருணர் காமலீலி வளநாட்
பேர்படைத்து நடவாமற் பிணைபடைக்கும் பேரிலேயே.

ஸ்ரீகருணிகர் புகழ்கூறிய சருக்கம். உரு.

(இ-ள்.) கர்காலமுகில்போற் பிரதிப்பலன்வேண்டாதுபகரிக்கும் காம்
பிலிநாட்டுச் சீர்கருணிகர்கள் தமது கூரிப எழுந்தாணியால் எவ்வகைக்
கணக்குகளையும் வகுத்து எழுதிப் பூறியை அச்சாட்சிசெய்யும் அரசரினும்
முதன்மைபெற்றனர். ஆதலால் இவர்களது கணக்கையறிந்து நற்பேர்
படைத்து நடவாமல் வேறொன்றையும் ஆதவாக நம்பி நடப்போர் யாருமி
லர். (எ-று.)

அரசன் முதல் ஏழைக் குடியானவன் வரையிலுமுள்ள சகலர்க்கும்
இவர்கள் தொழிலுபகர மின்றியமைபாமை கூறியவாறு. (உக)

உருக்கடக்கு முறைமையைப் பூராளு கைகருவங்க
பேர்கடக்கு முறைமையையும் பேசுக்காற் றேசமென்மேற்
சோடக்கு மகர்குலச சீர்கருணர் கணக்கினிலே
தேர்கடக்க வரியாடோ ணேர்கடக்க வரியாடோ.

(இ-ள்.) பிரஜைகளும் அரசரும் அனுஷ்டித்தொழுதும் சட்ட ஒழுங்
குகளின் மூலகாரணத்தை விவரிக்குமிடத்துத் தேசங்களிலெல்லாம் தங்கள்
கீர்த்தி மென்மேல் வியாபிக்கடிக்க சோடசுரீரீரீரீர் எழுதுங் கணக்குக்
கேற்ப முறைபட நடத்தலையாம். அக்கணக்குகள் அரியாவிடின், அவ்வு
கை ஒழுங்குகள் ணடாகடல் அங்ஙனம் முடியாமற்போகுமாத
லால் யாவரும் கி மமார் கந்தில ஒழுகமுடியாமற்போம். (எ-று.)

எவ்வகைச் சட்டங்கூட்டப்படும், தேர்திற வியர்க்கா செயற்கை
வளங்களைக் கால எழுச்சியால் நுகர்போலி உலகமுதல் நின் பேரமதி
களைப்பெற்றிடுச செய்வனவாவலி, அனைபும் கணக்குகளின் மூலமா
கலை தெரிந்து செய்ய நடவனவாக அவர் விஞ்ஞபுலபுருஷர்களாகிய இக்
கருணிகரின் பெருமைகெழு உதவியுள்ளனவவாறு தொழித்திறப்புணாக
படி. (உ)

இருக்கையுறுங் கால்வளவ னிடங்கையிற் சாதியென்ன
வருந்தலேமை யால்விளங்கும் வலகை உற் சாதியெனப்
பொருத்தவளைத் திருக்கைக்கும் பொருவாசன் மறையோரு
மருந்தமிழ்நோ கருணாகுல வமைச்சருநன் தெனடமைத்தான்.

(இ-ள்.) கரிகாற்சோழன் காலத்தே ஓர்தித் தம்பிபுக்காரணமாக வலங்
கை இடங்கை எனப்பிரித்ததாதிக்கலத்திற், அபரகளும், பிரம்மணரும்
இச்சீர்கருணிகரும் ஆகிய மூன்று ணத்யாரும் பொதுவென்று தீர்மானிக்
கப்பட்டிருந்தலால் சீர்கருணிகர் பெருமையால் பிரம் கந்திரிய வம்சத்தோ
டொத்த புகழ்பெற்றனர். (எ-று.)

இடங்கைக்குத் தொண்ணூற்றாறு வலங்கைக்குத் தொண்ணூற்றாறு
மாகச் சாதிப்பிரிந்தென்பர். இவ்வகைப்பேதங்கள் இக்காலத்தும் காஞ்சி
புரத்தில் வலங்கைத்தாசி இடங்கைத்தாசி என வழங்கும் வழக்கங்களாலுண
ரப்படும். இஃது இம்மரபினர் வீண்பெருமை பாராட்டுவதின்மை கூறிற்று.

புரக்குமன்னர் வாயிலும்பொற் கோயில்பூ சுரர்பதியுந்
தினார்குவலையத், துமன்னுந் தேசமெலாஞ் செழித்திடவே
தரக்கிருபையாமோசர் நருணேசர் தங்கணக்கிற்,
பிரக்கிணையிற் கயிறன்றோ பெருந்திருமங் கலக்கயிறே.

(இ-ள்.) காத்தற்றொழில் பூண்ட அரசர் சமுடமும், தேவாலயமும், பிர
மாலயங்களும், கடல் சூழ்ந்த பூமியும் மேன்மேல் அபிவிருத்தியடையக்
கணக்குகளில் அவற்றின் லாபலோபங்களை விவரித்துத் தரத்தக்க நகுதி
பெற்ற கீர்த்தியையுடைய சீர்நருணேசர், நமது கணக்குகளில் ஞாபகார்த்த
மாகக் கட்டிவைத்திருக்கும் கயிறே உலகமாதர்களின் திருமாங்கல்ய சூத்தி
ரக்கயிரும். (எ-று.)

பிரக்ஞைக்கயிறாவது:—குறிப்பிட்ட விஷயமடங்கிய ஓரோட்டைவேண்
டும்போது வினாவில் அடையாளங் தெரிந்து எடுக்க அதன் துவாரத்தில்
சிறியதாய் நுழைந்துக் கட்டிவைத்துள்ளகயிறு. அன்றிக் கணக்குக்கட்டு
களில் எவ்விடத்தினின்றாவது ஓரட்டைச் சலபமாய் எடுக்கவும் புதிது
நுழைக்கவும் அதுகூலமாக எடுக்க மாத்துள்ள கயிற்றில் இணக்கிவைக்
திருக்கும் சிறு தும்புமாம். ஞாபகத்துடன் இக்கயிறு சேர்த்தப்படுதலின்
பிரக்ஞைக்கயிறென்றாயது. இக்கயிறு எச்சரிக்கையுடன் பாதுகாப்பாற்
றப்படாவிடின் அப்பெருங்கணக்குகளுள் ஒன்றைத்தேடி யெடுப்பது கடின
மாகி ஒருகாற் கிடையாது போமெனின் அதனாலறியக்கூடிய விஷயமறித்
தியலாமையா னுளதாம் பெருஷ்டத்தைப் பிரக்ஞைகளைடைந்து கேடுண்ட
பாறையால் அக்கயிறு மாங்கல்யக் கயிற்றுக்குச் சமையான அருமை பெரு
மைகொடியுடையதாயிற்று.

இதனாற் கணக்குகளைப் பரிபாலிக்குச் திறமை கூறினார். (உச)

கவருமொழி யொன்றியார் காமலீலி ஊநாடர்
நவவிதியா னடத்துபத னுணயத்தின் பெருமையின
விவரொழுதுங் கையேட்டி நெல்லுலகுந் தானடக்கு
மிவர்புகழை யெழுதிடினெவ் வேட்டினிலு மடக்காவே.

(இ-ள்.) மூன்னென்று பின்னென்று பேசுதலில்லாத காமலீலநாட்
டக் கருணிகர் காலத்துக்கேற்ப விதிக்கும் புதிய சட்டங்களை கடைபெறு

ஸ்ரீகருணாகர புகழகூறைய சமூகமயம்.

விக்கின்ற நிதானப்பெருமையினால் இவர் எழுதுகின்ற சிறிய எட்டுக்குள் எல்லா விலகதிலைமகளும் அடங்கும்; ஆயினும், இவர்கள் கீர்த்திகளை எழுத ஆரம்பித்தால் எட்டடங்கொள்ளாது. (எ-று.)

பதம் - காலம் "...பதனன்றுபுகுந் நிதானன்றுமொழியினும்..." புறநானூறு. இதனால் இம்மரபினரின் புகழ் எழுதற்கரியதெனக் கூறினார். ()

வேறு.

† கூட்டிடல் கொடுத்தன் மாறல் கழித்திட னாலும் கோலா வாட்டுமுந் திரிகை யாது யாயிடு மீமா தெட்டும் வாட்டிய கணக்கான் மண்ணின் மலேநனைப் பொடியாய்ச் செய்வார் சாட்டைப்பம் பரத்தின் தன்மைத் தாணிச்சர் கருணா தாமே.

(தி-ள்.) சங்கலிதம், பாகாரம், குணனம் விபகலிதம் என்னும் நானூறு நூறும்கொண்ட, நடந்துகின்ற முத்தொலைமுதல் ஆயிரம் வரையறுமுள்ள துவாதச ஸ்தானங்களையும் ஆயிரத்தின் மேற்பட்ட அந்தஸ்தானங்களையும் வழத்தெடுக்கின்ற கணக்கினாலே அளவைப்பொருட்களைச் சாட்டையிற் சமூலம் பம்பரம்போல் ஆட்டிகின்ற சீர்கருணைமீர்கள் இவ்வுலகின்கண் பரிமாணத்தால் மலைபோன்ற கணிதங்களையும் அடறுத்துணையாகச் சருங்கிய வாய்ப்பாட்டால் விடைகண்டு விரிப்பார்கள். (எ-று.)

சங்கலிதம் - கூட்டல், விபகலிதம் - கழித்தல், குணனம் - பெருக்கல் பாகாரம் - வகுத்தல். சங்கலிதவிபகலித, குணனபாகாரம் எனமுறைபடக் கூறாத முறையன்றிக்கற்றினான் வார்க்கம், வர்க்கமுலம், கணம், கனமுலம் என்னும் ஏனை கால்வகைக் கணிதமும் தழுவப்படும். முந்திரிகை முதல் ஆயிரமீருகிய துவாதசஸ்தானங்களாவன :- முந்திரிகை, அரைக்காணி, காணி, அரைமா, மா, அரைக்கால், கால், அரை, ஒன்றுபத்துநூறு ஆயிரம், என்பன. ஆயிரத்தின் மேற்பட்ட தானம் எட்டாவன :- பதினாயிரம், இலகூம், பத்திலகூம், கோடி, பத்தாக்கோடி, நூறுகோடி, ஆயிரங் கோடி, பதினாயிரங்கோடி முதலியன. இத்தகுல் கணிதவாய்ப்பாடு கூறினார்.

வேறு.

† கரங்கனி லேடு மாணியுங் கொண்டே

கருத்துற வெழுதுந் கருணர்
நிரம்பவோ வுலகை யழிப்பவோ வெனவே
கெடுமுடி யாசரு டினேக்கும்

பரங்கருணைசர் பாலதாஞ் சிருட்டி

பகைத்தலே துடைத்தலாங் கருணை

சிரத்தையி னளித்த லாங்கவர் கருத்தைத்

தெரிப்பவ ருலகினில் யாரோ.

(இ-ள்.) ஏமெ எழுந்தாணியுங் கைக்கொண்டு கருத்தைச் செலுத்தி யெழுதுஞ் சீர்கருணிகர் உலகை இரகழிப்போர் அழிப்போர் எவ்வாறு செயினும் சகலபாரமும் அவர்களதே என்று மஹாராஜாக்களும் நீனைக்கின் றதனால், உலக அபிவிருத்திச் சிருட்டி அவர்கள் வசத்ததாம்; அளித்தற் றொழில், மன்னுயிர்களுக்குக் கருணைகூர்தலேயாம்; சங்காரத்தொழிலாவது தம்மோடு பகைத்தோரை ஒறுத்தலாம்; அவர்கள் மனோமர்மத்தை இன்ன தென்று விளக்குகின்றவர்கள் உலகில் யாவர்? (ஒருவருமில்லை). (எ-று.)

கருணிகர் ஈஸ்வர கிருத்தியம்போன்ற முத்தொழிலும் நடாத்துதல் மொழிந்தனர். (உஎ)

வேறு.

† செகமே லொருவர் செய்ந்நன்றி குன்றார் நட்புந் தான்மறவா ரிகலிற் காலின் மண்கட்டி யிடறிற் குடியோ வெனமருள்வார் மிகவாழ்வு னையோர் பகையுற்ற லளவே கழிப்பர் விகிதமெனக் ககன மளவும் வீசபுகழ்க் கருணர் பெருமை சொல்வெளிதோ.

(இ-ள்.) ஆகாயமளாவும் நீர்த்திபடைத்த சீர்கருணிகர் இப்பூமியின் கண் ஒருவர்க்கு உபகாரத்துக்கு எதிர்பகாரஞ் செய்யத்தவருதவர்க ளும், சிநேகத்தன்மை மறவாதவர்களும், தங்கள் காலிற் சிறிய மண்கட்டி இடறினும் நம்மைப் பகைப்பது வீணே நசிக்குமே எனப் பரிதிபித்து இட றினது குடிகள் தாமோ எனப் பரிந்துபார்க்கத்தக்க பெருங்கருணையான ரும், உயர்ந்த ஐஸ்வரியவான்கள் தம்முடன் பகைக்கின் நட்புக்கொண்டு காலக்கிரமத்தில் நீக்கும் உபாயமுணர்ந்தவருமானையால் அவர்கள் பெரு மை எம்மாற் சொல்லற்கெளியதொன்றன்று. (எ-று.)

பகைவரோடு நட்புக்கொண்டு பகை கழிக்கும் தன்மையை “பகை சேரு மெண்ணுன்கு பற்கொண்டே நன்னா - வகைசேர் சுவையருந்து மாபோற் - றொகைசேர் - பகைவரிட மெய்யன்பு பாவித் தவராத் - சுகமுறு தனல்லோர் தொழில்” என ஒளவையுமுரைத்தனர். இதனால் இவ்வம்ச சுபாவிச குணநலங் கூறப்பட்டது. (உஅ)

சுருணைகர் புகழ்க்குறிய சருக்கம். உதா

வேறு.

† திருத்தரு சுகர முருத்திர னுஞ் செங்கையிற் பிடித்திட மாலார்
தரித்தெழு மூசு விதிசயம் பிடமாஞ் சத்தியின் நிரோதகா ராசம் னு
பெருத்தவங் குலமுன் னுன்குமுன் நெனவே பேசினர் புலவர்க ளா
விரித்தசீர்க் கருணர் தரித்திடு கண்டன் மேருமால் வரையுல கினுக்கே.

(இ.ள்.) எல்லாத்திசைகளிலும் பரப்பிய புகழ்ச்சியையுடைய சீர்கருணை
கர்க்கொள்ளும் எழுத்தாணியினது சிறப்புற்ற உச்சியே உருத்திரனாகும்
கைப்பிடியே மறாவியுண்ணுவாம். அதன்முனையே பிரம்மனாகும். நாராசமே
நிரோதகத்தியம்சமாகும். நீளம் பன்னிரண்டங்குலமும், விட்ட அளவை
மூன்றங்குலமுமாமென்பர். இவ்வம்சத்தவர் கைக்கொண்டெழுதும் ஓலை
யே மகமேரு பர்வதம்போல் உலகை நடுகின்ற புரக்கும் மேன்மை பெற்ற
தாம் என்று னுற்கள் கூறும். (எ.று.)

“மூலதோப்ரஹ்மரூபாய மத்யதோவிஷ்ணுரூபிணே அக்ரதஸ்சிவரூ
பாய ..” என்னும் ஸுருதிப்பற்றி எழுத்தாணியை மும்மூர்த்தி ஸ்வரூப
மென்றார். திரிமூர்த்திகளின் கர்த்தவ்யங்களை நடாத்தும் சக்திபோல்
எழுத்தாணியை இயக்கி அகூரங்களைத் தோன்றுவிக்கும் வல்லமை நாரா
சத்துக்குளாதலால் அதனை அவ்வம்சமாக மொழிந்தனர். இஃது இவ்
வம்சத்தினரின் ஆபுதப்பெருமை காட்டிற்று. (உக)

வேறு.

† கணக்காய நோத்து னாப்போர் கற்றுய ருலக னாலோ
ரிணக்கும்வித் தகரா மிக்க விரிண டிலக்க முள்ளோர்
மணக்குமுத் தமிழைக் கூடன் மன்னினை விராக்கஞ் செய்தோர்
ருணக்கடல் புகுதுங் கங்கைக் கொற்றவர் முத்த ராமே.

(இ.ள்.) கணக்கை ஆய்ந்துணைத்தலால் கணக்காயர், வேதசாஸ்திர
விற்பன்னர்களாதலால் ஒத்துணைப்போர் எனப் பெயர்பெற்று, வெளகிக
நூற்களைக் கற்றுக் கற்றவாறொழுதி மேம்பாடடைந்தோனான அறிஞர்
கூறும் விற்பன சுகாமணிகளாய் முத்தமிழையும் அவற்றையபிமானித்து
வளர்த்த பாண்டியர்களையும் மகிழ்பெறச்செய்து நால்வகைக் கணிதமும்
தமதாக உரிமைபடைத்த சீர்கருணைகர், கிழக்குச் சமுத்திர சங்கமமாகும்
கங்கையாற்றால் வளம்படைத்த காமபீலி தேசத்தலைவராகிய சிரோஷ்டிரக
ளாம். (எ.று.)

நக்சீரர் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவராகலானும், குலச்சிறையார் பாண்டியனைச் சைவசமயத்துப் புகுத்தித் தண்ணளியெய்தவராகலானும் இவ்விருவர் புகழையும் இவர்கள் வம்சத்தின் மேலேற்றி உபசரித்து “முத்தமிழைக் கூடன் மன்னனை விளக்கஞ்செய்தோர்” என்று கூறினர். (௩௦)

வேறு.

†மூவுலகுத் திருவிளையுந் தொகுத்துணாக்குஞ் சித்ரகுத்தார் முதல்வ னு
‘பூவமருங் கங்கைநதி குழகிடந்த காசிநளிற் புனித லிங்கத்’ [கும்
தேவமரப் புரிவித்தே சித்ரகண்ட வுபகிடதந் தெரிந்த மேலோர்
நாவமரப் புகழுகருஞ் சீர்கருணர் காம்பீலி நாட ராமே.

(இ-ள்.) சுவர்க்க மத்ய பாதலமென்னுமூன்றுலகங்களினுமுள்ள ஜீவர்களின் நல்வினை தீவினைத் தொகுதிகளை யமதர்மாஜனுக்கறிவிக்கின்றவரும், பூவுலகத்தார் விரும்பித்துதிக்கின்ற கங்கைநதி குழந்த வாரணாசியில் தன்பேரால் ஓர்லிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்து சித்திரகண்டோபகிஷ்த்து அருளிச்செய்தவருமாகிய மேன்மை மிக்க சித்திரகுப்தரோ இவ்வம்சத்தலைவராம்; ஆகவே யாவரும் நாவரப் புகழுங் கீர்த்தியிகுத்த காம்பீலி நாட்டிக் கருணீகர் பெருமைக்கோர் எல்லை இல்லை. (எ-று.)

இஃது வம்சத்தலைவனேற்றஞ்சாற்றியமுதத்தால் எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக்கூறலென்னுமுத்திபற்றிக் கருணீகர் புகழை ஒருவாறு கூறி முடித்தமை புலப்படுத்தும்.

வாழ்த்து.

வேறு.

பைந்தமிழின் பேரறிவும் படிப்படியாய்ப் பார்ப்பதுவு
மந்திரநத் திரத்தெளிவு மடைவுமியற் கொடைவளமுஞ்
சீர்தைமகிழ்ந்தயனளித்த சீர்கருண ராதிபராய்
வந்தமர போடொல்லாம் வாழியே.

(இ-ள்.) மதுரச் சுவைபெற்ற தமிழ்நூற்களில் விற்பனமும், கற்றவைகளை நாளடைவில் அறிவுடைய முத்தால் கண்டுணர்வதும், ஆலோசனைகளிலும் நுற்பொருட்களிலும் தேர்ச்சியும், வருணச்சீரமதர்மம் தவறா வொழுக்கமும், இயல்பான கொடைத்தன்மையும் பொருந்த ஸ்ரீபிரமதேவனால் உற்பத்தியெய்யப்பட்டுவந்த ஸ்ரீகருணிக ஆதிபத்ய வம்சஸ்தர்களானவரும் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழ்க. (எ-று.)

இது வம்சப்பொதுமை வாழ்த்து.

(௩௨.)

இயலிசை தெரிந்து வண்மை யெழுமடங் காகப் பெற்றுத்
தயிரியம் படைத்து மெத்தச் சமர்த்தருட் சமர்த்த ராகிச்
செய்விழுவதரங் கோயிலரசர்வா யிற் றப்பா
யயன்மர போடொல் லாரு மவனியின் மிகவும் வாழி.

(இ-ள்.) இயலிசைத் தமிழ்கருணர்ந்து (மேகத்தினும்) எழுமடங்கதிக
மாண உதாரகுணமுடையவர்களாய்த் தயிரியத்துடன் வல்லவர்களுக்குள்
வல்லவராகி, வெற்றிபெறுகின்ற அதரம் ஆலயம் அரசசமஸ்தானங்களில்
தலைமைவகித்து விளங்கும் ஸ்ரீகருணைகவம்சதிலகங்கள் நீழ்விவாழ்க. (எ-று.)

இஃது ஆதின உரிமை வாழ்த்துக்கூறிற்று. (உரு.)

கங்கைநன் னதிதான் வாழி காமலீலி நாம வாழி
துங்கவோ தனலூர் வாழி துலங்குநப் பதாமை வாழி
பங்கயன் மாபுவாழி பரவாமக் திரிகள் வாழி
செங்கம லத்தார் வாழி சீர்கரு ணேசர் வாழி.

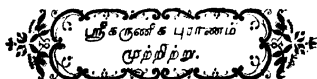
(இ-ள்.) கங்காநதியும், காமலீலி நாமும், துனபுரமும், உயர்ந்த அன்
னத்துவசமும், ஸ்ரீகருணைகப்ரம்ஸாவம்சமும், யாவரும் ஸ்தோத்தரிக்கும்
மந்திரிகளாகிய சீர்கருணைக சந்ததியாரும் அவர்களது மாலையாம் தாழ்ண
மாலையும், ஏனைத் தசாங்கங்களும் வாழ்க வாழ்க. (எ-று.)

இக்கவி தசாங்க வாழ்த்துச் சாற்றிற்று. (உரு.)

(ஸ்ரீகருணைகர புகழ்கூறிய சருக்கம் முற்றும்.)

ஆகப்பாயிரமுட்படக்கூடிய சருக்கங்கள் ௧௨-க்கும் செய்யுட்டொகை ௨௦௦.

எல்லாம் வல்லவனினையடிவாழ்க.

உ

கடவுள் துணை.

சபம்.

ஸ்ரீகருணீக புராண வசன சங்கிரகம்.

(சித்திரகுப்தநம்பத்தி.)

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ நாயகனாகிய மஹாவிஷ்ணுவின் திருவுந்திக் கமலத்துத்தோன் நிய பிரமதேவனால் படைக்கப்பெற்ற சகல வுல கங்களும் உய்யக் கருணைகூர்ந்து ஆகாயத்திலேற்றிய மாணிக்க தீபம்போற் பிரபை விசிப் பகல் முதலிய காலவேறுபாடுகளைத் தோற்றுவித்துப் பிரத்யக்ஷ தெய்வமாகி விளங்குகின்றவரும், வேதமுணர்ந்த அந்தணர்கள் ஸ்ரீபரமசிவத்தின் வலது நேக் திரமெணப் புகழ்ந்து திபிசந்தியாகாலத்தும் கைகப்பிவணங்கப் பெற்றவரும், மஹமேருகிரியைப் பிரதக்ஷணம்கெய்து உலகவிரு ளையும், தோன்றிமறையுங் குறிப்போடு புணர்ந்த செய்கையால் தெல்லவழும் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களும் ஆபித்தமென்பதை யுணர்த்தி ஜீவர்கவின் மாயையாம் அகவிருளையும் நீக்குகின்றவ ருமாகிய சூரியயகவானது அளவற்ற பெருமைகளே முற்றக்கூறி முடிப்போர் யாவர்? அக்கடவுளாலேயன்றோ சுர்வபிராணிக ளும் மேன்மையுற்று வாழ்கின்றன! மேலும், உதயத்தில் பிரகா

ஸ்வரூபியாயும், மத்யான்னத்தில் ருத்திரனும், சாயான்னத்தில் விஷ்ணுவும் ஆகியும் திரிமூர்த்திகரமாய் விளங்குகின்றனவென்று வேதங்கள் பலபடப்புகழ்வதும் அச்சுடர்க் கடவுளையன்றோ! இத்தகைப் பெருமைவாய்ந்த *ஆதித்தனது ஆசைக்குரிய மனைவிகளுள் நீளாதேவி என்பவர் தனது மின்னற்கொடிபோலும் இடை காண்போர்கட்குப் புலனாகவும் முலைமுகங் கறுப்பவும் கருப்பமுற்றுச் சுபசேஷத்திரங்குளில் கிரகங்கள் பொருந்தி நன்மைதரும் சுபமுகூர்த்தத்தில் ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்தனள்.

புத்திரன் பிறந்தமையறிந்த கதிரவன் மனத்திலடங்கா ம்கிழர்சியோடு † ஜாதகர்மம், ‡ உத்தாபனம், உபநிஷ்டிராமணம், முதலிய சடங்குகளை நிறைவேற்றிச் சித்தினாமாதப் பூர்ணிமா தினத்துற்பவித்த காரணம்பற்றிச் சித்ராசுப்தர் என நாமகரண மிட்ட வேதாதிசுளால் நிர்ணயிக்கப்பெற்ற § அன்னப்பிராசனம், || செளளம், ¶ உபநயனம், ** காண்டோபக்ரமணம், †† காண்ட மோசனம் முதலிய கிரியைகளையும் உரிய காலங்களிற் செய் வித்து, நவவியாகரண பண்டிதனாகி தன்னினும் அதிவிற்பன் னாக விளங்கும் புதல்வனைநோக்கி இது கூறுவானாயினன்.

* காசிமஹரிஷியின் மனைவியர் பதின்மூவருள் முதல்வியாகிய அதிதி என் பவள் புத்திரனாகையாற் சூரியனுக்கு ஆதித்தன் எனப் பெயர் வழங்கு கிறது.

† ஜாதகர்மம் - புத்திரோற்பத்தியானபின் செய்யுங்கிரியை.

‡ உத்தாபனம் - அண்தவீட்டினின்றும் சுத்தமானவிடத்திற்குக் குழந்தை யைச் சேர்ப்பித்தல்.

§ அன்னப்பிராசனம் - சோறுட்டெலிற் செய்யுங்கிரியை.

|| செளளம் - மயிர்வினைக்குச் செய்யுங்கிரியை.

¶ உபநயனம் - கடவுளைத்தரிசிப்பதற்குச் சமீபமாகிய நயனத்தைமுண்டாக் குங்கிரியை.

** காண்டோபக்ரமணம் - வேதபாகங்களை அத்யயனம் பண்ணவாரம்பிக் குங்கிரியை.

†† காண்டமோசனம் - அத்யயனத்தை விடுகையிற் செய்யுங்கிரியை.

“எனது கண்மணியலையகாதற்செல்வனே! பெரியோர்கள், அருமையாக மதிக்கும் ஒரு பொருள் தம் கைப்பெற்றவுடனே அதனினும் அரிதாகிய மற்றொரு பொருளையடைய முயற்சிப்பது இயல்பேயாம்; நினைத்தற்கும் அரிய எல்லா மேன்மைகளையும் வழங்கத்தக்க தவத்தையிட மேலான இலாபம் ஆன்மாக்களுக்கு வேறு யாதானது? சொன்றைமாலை சூடிய ஜடாதரனாகிய பரமசிவமே தவத்தை விரும்பித் தவஸ்வரூபியாகியிருக்கின்றன ரென்றால் மற்றைத் தேவர்களுக்குத் தவத்தின்மீதுள்ள விருப்பத்தைக் கேட்பானேன்! அத்தவத்தாலுண்டாகும் இகபரசாதகமான தெய்வத் தன்மைகளை நீ அநுபவத்தாலறிந்து மேம்பாடு பெறுவாயாக” என்று கூறலும், தந்தைகட்டளையைச் சிசுமேற்கொண்ட ஸைந்தன் அவ்வாறே தவமேற்கொண்டு தனிச்சென்று, “பஞ்சேந்திரியங்கள் செலுத்துமிடமெல்லாம் சென்று அற்பமாகிய அநித்ய போகங்களை விளைவிக்கின்ற கொடிய மும்மலங்களுடன் கூடிய மனம் ஒருமித்து வைராக்கியப்பற்றுடன் நடப்பது பூர்வஜன்ம சுகீர்தமுடையார்க்கே” யென்று முன்மைக்கேற்ப ஐம்பொறியவித்த ஏகாக்கிரசித்தத்துடன் கடுமையான தவம் புரிந்த காலையில், சர்ப்பாபரணபூஷிதராகிய பரமசிவம், அந் தவத்திற்குவந்து பார்வதி சமீபதராய் ரிஷபவாகனத்தின்மேலே முந்தருளிக் காட்சிதந்து, சித்தராகுப்தனோ! நீர் செய்ததவம் பெரிதும் எம்மை மகிழ்வித்தது; உமது விருப்பம் யாது? என வினவச் சித்திரகுப்தர், பரமனந்தபரிதராய் மெய்யுளகிப்பாக் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம்பொழிய மனம் பரவசமடைந்து நாதமு தழுப்ப உச்சியிற்குவித்த கையினராய்ப் பரமசிவத்தின் தாட்டாமனைகளைப் பன்முறை பணிந்து நின்று “சுருணாநிதியே! வேதங்களையருளிச்செய்த செம்பவனத் திருவாயயோ! ஜோதிஸ்வரூபனோ! உமது தரிசனம் அடியேனுக்கு இவ்வளவு சுலபத்தில் கிடைக்கத் தக்கதோ? யான்பெற்ற பெரும்பேறு யார்பெறுவர்? ஐயனே! மேலான கடவுள் நீர்; பசுக்களாகிய யாங்கள் என்றும் உமது வழிவழியடியோம்; அவ்வாறிருந்தும், உமது திருப்பாதங் களை வணங்க மனமில்லாதிருக்கும் பேயர்களாகிய எங்களது சுகித்தற்கரிய தப்பிதங்களைக் கவனியாமல் எங்கட்கு வேண்டியவற்

ஹை ஓயாதுபடைத்தளித்துவரும் இப்பேருபகாரத்துக்கு ஒ பர மேட்டி ! நாங்கள் செய்யும் பிரதியுபகாரம் என்ன விருக்கின்றது ? பகல் முழுவதும் ஆகாராதிகளின் பொருட்டு அலைந்துவேசாறும் உமது சிருஷ்டிப் பிராணிகள் களைப்புநீங்க உணர்வற்றுத்துயி லும்படி இரையுண்டாக்கி, அங்ஙனம் மெய்ம்மறந்த நித்திரை யில் அவற்றிற்கோரிடையூறும் நேராவண்ணம் அதிஜாக்கிரதை யாய் அருமைத்திருக்கண்களை எங்கும் பரப்பிநின்று காவல்புரி யும் எங்குந்தாவே ! இவ்வற்ப பிராணிகளால் உமக்கு ஆகவேண் டியசகாயம் யாது ? உம்மால் சாத்தியமில்லாத எக்ஃரியத்தை இவர்களால் சாதித்துக்கொள்ளநினைத்து இவ்வாறு துன்புறு கின்றீர். இஃதென்ன மாயம் ! சர்வஜீவதபாபரா ! தங்கள் தேகசுர மத்தையும் பொருட்படுத்தாது விளையாட்டையே விரும்பி ஆகி கின்ற சிறுவர்போல் உலகைச் சிருட்டித்தும் அளித்தும் சங்கரித் தும் விளையாடுகின்ற நீரும் சிறுவரோ ? அங்ஙனமாயின் உம்மை ஊட்டியவளர்க்கும் நற்றாய் எவள் ? ஏக மூர்த்தியாகிய நீர் ஒரு வரோ பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரனென்னும் மும்மூர்த்திஸ்வரூப மாய் நின்று உமது அகடிதகட்டுசக்தியை எம்மிடத்துக்காட்டி மயக்குகின்றீரோ ! அவ்விசேடத்தை யாங்களோ அறிந்து உம் மைப் புகழத்தக்கவர்கள் ? உலகங்கட்கெல்லாம் ஆதிகாரணனாகிய ஒப்பற்ற முதற்கடவுள் தேவரீரோயாகின்றீர் ; ஆகவே, பல வகைப்பட்ட மதங்கள் கூறும் நானுதெய்வமும் நீரோ என்றாற்படு மிழுக்கென்னை ? இந்தனைமாயம் எதற்கோ ? இம்மாயையைத் தாண்டி உமது நிஜஸ்வரூபத்தை யறியவல்லவரும் ஒருவருள ரோயோ ? இம்மாயா வல்லபங்களை அறிந்து ஆகந்திக்க அசக்த ராகிய அடியேங்களிடத்தில் அச்சோ ! இச்செயல்கள் பயன் படாதொழியலாமோ ? ஜகதீசா ! உமது திருவடிகளை ஸ்மரித்து நித்தியாநந்தம் பெறலாமென்று கருதி முயன்றால் எம்மை விஷ யபோகங்களிற் செலுத்துதற்கு ஐம்புலன்களும், ஆம்நாகத்தில் அமிழ்த்துதற்குக் காமாகி ஆறுபகைவர்க்கங்களும், பின்னும் எங்கள் மதி மயக்கும் வண்ணம் பலபேதவாத மதங்களும், ஸ்திரீகள், பூமி, தனம் என்னும் இம்முவகை ஆசையும், இவற்றோடு நாஸ்திக மதக்கோட்பாடும், பூர்வஜன்மகன்மசேஷங்களும் ஆகிய

இத்தனை பகைகள் இருக்கின்றனவே! இவற்றிற்கிடையில் மனம்
மெலிந்து திரும்பிவிடாது என்செய்யும்?

தேவா! உமது திருவாக்காகிய வேதமே உம்மைப்புகழ்
அறியாமல் திகைப்புறுமெனின், அசேதனர்களாகிய யாங்க
ளோ அக்கிர்த்தையை முற்ற வர்ணித்து முடிக்கத்தக்கோம்?
அவாங்மனோகோசமாகிய உமது அநந்த கல்யாணகுணவைப
வங்களைப் பற்றிப் பூலவேறு பேசுவதனால் அதிலொரு சிறிதும்
கூறிமுடிந்ததாமோ? அம்மொழிகளால் யாதுபயன்? சர்வ வஸ்
துக்களின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நின்றும் அவற்றின் குண
தோஷங்களில் சிறிதும் பற்றாத மாயா விநோதமே! உமக்கு என்
கருத்தின்னதென்று தெரியாதோ?" என இன்னணம் பலவாறு
துதித்து அன்புமயமாக உள்ளநெக்குருகி நிற்கும் சித்திரகுப்
தரை மிகவும் கருணையோடு ஆசீர்வதித்து "பிரமாதிகளும்
மெய்ச்சுதற்குரிய பெருங்கீர்த்தி வலித்துச் சகல இஷ்டார்த்த
சித்திகளும் பெற்று நீநீழிவாழ்க" என வரந்தந்து சிவபிரான்
விடைகொடுத்தனுப்பத் தந்தை தாயரின் பாதங்களில் நமஸ்க
ரித்துத் தமது தவசித்தியைக் கூறிக் கவிப்புடனிருக்குநாளில்
ஓர் நாள் விநோதார்த்தமாகத் தனித்த ஓரிடத்திற்சென்று தவீப்
பயலைப் பரிக்ஷிக்கும் நோக்கத்தோடு நாதன சிருஷ்டிகள் புரிய
ஆரம்பித்தனர். இதையுணர்ந்த தேவர்களும் பிரமேந்திராதிய
ரும் சூரிய பகவானிடம் வந்து அவரைப் பலவாறு துதித்து,
ஐயனே! நின் தவப்புதல்வனும் சித்திரகுப்தர், தம் தவப்பெரு
மையைப் பரிசோதிக்கும் நிமித்தம் நவீன சிருஷ்டித் தொழிலில்
பிரவர்த்தித்தனர். வேத சாஸ்திர வரம்புதவறாமல் நீர் அநுக்ர
ஹிக்கவேண்டுமென்று குறைபிரப்ப, அதனைச் செவியற்ற கதிர
வன், அப்படியேயாகுக என்று மொழிந்து தன் புத்திரனை
யழைத்து "ஐயனே! கேட்பாயாக; பிரம்மாவின் படைப்புத்
தொழிலை நீ செய்யப்புகுந்தது பெருமைக்குற்றதன்று. அவா
வர்க்கென்று ஈசன் ஐவ்வோர் தொழிலை வகுத்திருப்ப ஒருவர்,
மற்றொருவர்க்குரிய தொழிலிற் புகுவது சல்வா நியதிக்குப்
புறம்பான அதர்மத்தின்பாற்படும். மேலும் பெருந்தன்மை
பெறவேண்டுமோர், மற்றொருவருடைய மனம் வருந்தத்தக்க

காரியங்களைச் செய்வார்களோ? மேன்மையைச் சம்பாதிப்பது அறிஞர்க்குரியதே எனினும் காருண்யமின்றிச் சம்பாதிக்க அது கிட்கெமா? ஒருவருக்குத் தபோபலம், கூரிய புத்தி துட்பம், ஐஸ் வரிய முதலிய எல்லாப் பாக்யங்களும் தாமே வந்து சேரினும் அகங்காரமின்மையைப்போல் அவை நிஜமான கீர்த்தியைத்தர வாம்” என்றிவ்வாறு பலஸீதிகளைப் புகன்ற தந்தையின் திருவடியில் முடி புனைந்து அஞ்சலிசெய்த கையனாகித் “தந்தாய்! ஒரு காரியத்தைச் செய்ய விருப்பமுடையோர்க்கு அவரது மனம் அவ்வாசைக்கோட்பட்டிருத்தலால் இது தப்பிதமென்றும் இது சரியென்றும் தோன்றாமல் போகின்றன. ஆகையால், பெரியோராயுள்ளவர்கள் அத்தப்பிதத்தை எடுத்துக்காட்டி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். யானே சிறியன். தெரியாது செய்தது குற்றமெனவும்படாது. என மீது கருணை கூர்ந்து இதனை சுஷமிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திப்பதை நோக்கிய பிரமேந்திராதிபர்கள் அவர் கூறும் இனியவசனத்திற்குப் பெரிதும் மனமகிழ்ச்சி கொண்டு ஆசீர்வதித்துப் பின் சூரிய பகவானே நோக்கிச் சொல்கின்றனர்: “ஜோதிஸ்வரூபோ! சுஷத்திரிய தர்மத்தை வகித்தவராகிய மனுப்பிரம்ஹாவின் அருந்தவப் புத்திரியாகிய பிரபாவதியும், மயப்பிரம்ஹா பெற்ற நீலாவதியும், பிராமண தர்மத்தை வஹித்த விஸ்வப் பிரம்ஹாவின் புத்திரி கர்ணிகையும் ஆகிய இம்மூன்று மாதர்களும் இலக்ஷ்மியைப்போன்ற அழகும் அருந்ததிக்கு நிகரான கற்புநெறியுமுடையவர்களாதலால் அவர்களை இச்சித்திரகுப்தருக்கு மணம் புரிந்து நோக்க விரும்புகின்றனம். இவ்வொரு வரம் தாங்கள் தரவேண்டும்” என்று வேண்டி, ஆதித்தன் தனது புத்திரானிஷ்டத்தை யும் கூட்டி ஆலோசித்து உடன்பட்டனர்.

தங்கள் வேண்டுகோள் அங்குகரிக்கப்பட்டதென்று தெரிந்த தேவகணங்கள் மனத்தில் மிக்க களிப்பினால் கல்யாண மண்டபம் நிர்மாணிப்பவரும் விதானப் பந்தலில் நவரத்தனக் கோவைகளைத் தூக்கி அலங்கரிப்பவருமாக, அரம்பா ஸ்திரீகளும் பன்னீர்கலந்த நறுஞ்சந்தனக் குழம்பால் தரை மெழுகுவாரும் சுவர்ணத்தாற்செய்த பாஸிகைக் கலசங்களை அமைப்

பவரும் மாணிக்க தீபங்களை ஆங்காங்கு வைப்பாதுமாய்த் திருமணத்திற்கேற்ற காரியங்களை முற்றுவித்த பின்னர் கிரவுஞ்ச வரூடம், சுரகுதி, ஹேமசிங்கா மாதம், பர்வதிதி, சித்திரா வசு நட்சத்திரம், ஐந்திரயோகங் கூடிய நன் முகூர்த்தத்தே புரணிக்கிரகணமென நிச்சயித்து அம்முகூர்த்தமும் சமீபிப்பதனால் பூச்சூடிய கூந்தலையுடைய அரம்பையர்சென்று நற்குணமும் பேரழகும் சூடியிருக்கப்பெற்ற கன்னிகாமணிகளை அலங்கரிக்கலுற்றார்கள். ஏப்படியெனில்:—திருமஞ்சனமாட்டிய சுரம்புலா அகிற்புகையூட்டிக் குழல் முடித்துக் கண்களுக்கு மையே முதிர் உருவத்தால் பிறைச்சந்திரனோவென்றையந்தரும் நெற்றிபை நெற்றிதானென்று காட்டத் திலதமிட்டு, கண்டோர்மனதைக் குழைக்கின்ற வல்லமைபால் குழை எனப் பெயர்பெற்ற காதுகளின் சாமர்த்தியத்தை வியந்து வாழ்க்கிய யோக்யதா பத்திரம் போல் பொன்னாற்செய்த ஓலைகளுமணிந்து, இடையில் மேகலாபரணம் புனைந்து, இயற்கையாகவே சுருங்கியிருக்கும் இடையின் வருத்தத்தைக் கவனிப்பாமல் பூரித்தெழுந்த முலைகளின்மேல் ரத்ன ஹாரங்கள் பலதரித்து, நடையினுலன்றிக் குரலினாலும் அன்னம் தோற்குமென்று அப்படி ஒலிக்கும் பொற்சிலம்புகளைக் காலில் அணிந்து விவாகமண்டபத்திற்குக் கொண்டுவந்தனர். சித்திரகுப்தரும் வஸ்திரபூஷணங்கிருதராய் இரதத்தின்மீது பவனிவந்தனர். அக்காட்சியினிமித்தம், மேல்மாடிகடோறும் சூளரங்கிடோறும் தெற்றிகிடோறும் வீதிமீடோறும் தாமரைமேல் மலர்ந்த நீலோற்பலங்கள் நெருங்கி விளங்குவனவாயின. நம் சித்திரகுப்தர் தோன்றி புனைந்த மலர்மாலையை விரும்பி இரண்டு சிறைகளையும் விரித்து ஏறுகின்ற இருவகை வண்டுகளுள் ஒருவகை கிதம்பாடத் தெரிந்தவை, மற்றவை அஃசுநியாதவையாயின. மாதர்கள் சித்திரகுப்தரது பேரழகை வாரிவாகும் படிச் செலுத்திய கண்களுண்டவிருந்துக்குப் பிரதிபலனை அழகிய கைவளைகளையும் தமதுள்ளத்திற் பொதிந்த நாணத்தையும் வழங்குவாரும், “கரும்புவிசிலைக் கொண்டு நம்மோடு பொருதும் மன்மதனை அருகி என்பது அறியாதார் கூற்றே யென்பதிற்படை யென்னை! அவனது சேனைகளெனப்படும் நம்முடனே பேசு

புரிந்து வருத்துகின்றனனே ! இச்செய்கை அரக்கரிடத்துமில்லை யன்றோ?" என மன்மதோபாலம்பனஞ் செய்வாரும், "மன்மதனை வெறுப்பதில் பயனில்லை; நாம் இவர் (சித்திரகுப்தர்) முன்பு வராமலிருந்தால் இத்துயரமடையோம்; இவர் மன்மதனைவிட அழகினரோ பெனினும், தன்கண்முன் நம்மைவருத்தும் அக்காமனைக் கவனியாமல் வல்லமையில் அவனிற்குறைவார்போலும்" என்று வெறுப்புரை கூறுவாருமாகிப் பள்ளத்துப்பாயும் புனல்போற் சூழ்ந்துவரப் பவனிவந்த சித்திரகுப்தர் விவாகமண்டபத்துப் பிரவேசித்து இந்திரன் முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களும், சந்திரனும், இருடிகணங்களும், தேவ வித்யாதர தம்புரு நாரத சித்தசாத்பராதி ய கணங்களும் ஆகாயம் இடமில்லைபாக வந்து நிறைந்திருப்ப, ஹரிஹரப் பிரமர்களும் மண்டபத்தில் வீற்றிருப்ப, தேவதூர்துமி, மங்கலச்சங்கம், அப்சரமாதராதல், கின்னரரின் யாழ், மஹரிஷிகளின் வேதோக்த ஆசீர்வாதம் என்னுமிவற்றாலுண்டாகிய பேரொலி அண்டகடாகமளாவ, வேதமுறைப்படி ஹோமாக்கினியின்முன் கன்னிகைகள் மூவரையும் பெற்றோருதவிய தத்தநீருடன் அங்கீகரித்துத் திருமங்கலநாண்தரித்து மும்மூர்த்திகளின் திருவடிகளில் வணங்கி ஆசீர்வாதம்பெற்று ஏனைய சடங்குகளையும் கிரமமாக நிறைவேற்றி அம்மங்கையருடன் இனிது வாழ்ந்திருந்தனர். ஒரு தினத்தில் மும்மூர்த்திகளும் சித்திரகுப்தரை யழைத்து "நீர், மூவுலகனுமுள்ள ஜீவர்களின் இருவினைப் பகுதிகளைத் தருமக்கடவுளுக்குரைத்து வாழ்வீராக" என்றிட்ட கட்டளைப்படி அத்தொழிலைக் கைக்கொண்டொழுகுவாராயினர். ஜீவர்களுக்குப் போகங்கள் பூர்வ ஜன்ம கர்மங்கட்கேற்ற வண்ணமேயாம். அக்கர்மங்களின்னவெனக் கண்டு தொகுக்குஞ் சித்திரகுப்தர் பெருமைக்கோரளவில்லை. இதனைப் பின்னும் விவரிக்கவேண்டுமாயின், படைப்புத் தொழிலில்லாவிடத்து விஷ்ணுவின் காத்தற்றொழிலும் உருத்திரனது சங்காரத்தொழிலும் நிகழாமையானும், அப்படைப்புத் தொழிலும் நம் சித்திரகுப்தர் வாக்காற்றெரிவிக்கப்படும் நல்வினை தீவினைத்தொகை தெரியாவிடத்து நடவாமையானும் முத்தேவர் முத்தொழிற்கும் மூலகாரணத்தொழில் இவரதேயாம்

புத்தோற்பவம்.

இவ்வகை மேம்பாடுற்ற தொழிலைக் கைக்கொண்ட சித்திர குப்தர் இல்லறநெறி நடாத்திவருங்கால், பிரபாவதி, நீலாவதி, கர்னிகியென்னும் மூன்று மனைவியரும் பொன்பொடியை அள்ளித் தெளித்தாற்போல் விளங்கும் தேமல்படர்ந்த முலைமுகங்கறுத்தல், விழிகள் குழிதல், உண்டோ இலயோ என ஐயுற நின்ற இடை தன்னுண்மையைக்காட்டல், புளிப்புச்சுவையுள்ள பொருட்களை துகரும் விருப்பமிகல் முதலிய கருப்பச்சின்னங்களை யடைதலால், மூன்றுமாதத்திற் பும்சவனமும் ஐந்தாந்திங்க ளிற் சீமந்தமுமாகிய கிரியைகள் நிறைவேற்றப் பெற்றுப் பத்தா மதியில் சுப லக்ஷ்முதிப்பக் கிரகங்கள் நற்பல ஸ்தானங்களை மேவும் நன் முகூர்த்தத்தில், ஸ்ரீ சிவபெருமான் மன்மதனை நோக்கி, “ஏ! மன்மதா! நீ ஒருசமயம் நம்மீது புட்பக்களை கொண்டு மோதிய விளையாட்டை வேறாக நினைத்து உனது அரும்பெறலுருவத்தைச் சாம்பராக்கினம்: ஆயினும், எம்மைப் பழிக்காது இவ்வரத்தைப்பெற்று முன்னையினும் சந்திர மூர்த்த மாள தேகத்தைக்கொள்வாயாக” வென்று கிருபைசெய்ய மன் மதன் அவ்வரத்தால் பலவுருவங்களைக் கொண்டு தோன்றிநிறை போன்ற கட்டழகுள் ப புத்திரர்கள், பிரபாவதிக்கு சூர்யவர்மா, சந்திரவர்மாவென இருவரும், நீலாவதிக்கு வீரியவான், பல வான், அர்யமான், சுபாஹு என நால்வரும், இளையாளாகிய கர்னிகிக்கு சௌரசூரன், சௌரஜாகருகன், சௌரமாலி, சௌரகாத்திரன், சௌரமஹாபாஹு, சௌரஷேத்திரபாலன், சௌரபீமா, சௌராரஜுனன், சௌரஸ்கந்தன், சௌர பாஸி, சௌரமஹாகாயன், சௌரதர்ப்பகன், சௌரகாமதேவன், சௌரத்ராக்ஷி, சௌராமிகாயன், சௌரவரவாணி, சௌரநிகாமன், சௌரபலஜீ எனப்பதினெண்மரும் உற்பவித்த னர். மனைமாட்சியென்னும் மங்கலத்திற்கு அருங்கலமாம் என ஆன்றோர் கூறுகின்ற மகப்பேற்றையடைந்த மனம், அதிலும் ஆண்குழந்தைகள் என்னும் அமுதவார்த்தை செவியுறும்போது கொள்ளும் மகிழ்ச்சி அளவுக்குட்பட்டு நிற்குமோ? இங்ஙனம் சித்திரகுப்தர் மனதில் சந்தோஷ முதித்தது மனைவியர் வரிற்

பிற புத்திரர் பிறந்த சமயத்தேயாதலின், அம்மங்கையர் வயிறு கருக்கொண்டபோதே இவர் மனமும் ஒரு கர்ப்பங்கொண்டிருந்ததுபோலும்!

புத்திரர் பிறந்ததற்காகச் சற்பாத்திரத்தில் பொன்மாரி பொழிந்து ஜாதகன்முதலிய சடங்குகளை விதிப்படி நடாத்திக் குழந்தைகளின் இன்பரசப் பெருக்காம் தீங்குதலைமொழிகேட்டலாலும், தத்தடிகாட்டும் தளர் நடைடையும் ஏனை விளையாட்டுகளையுங் காண்டலாலும், அவர்களின் மெல்லிய வடம்பைத் தீண்டலாலும் உயிர் தளிர்ப்ப, உள்ளும் புறமும் இன்புற்று வளர்த்துவருநாளில், குடிகளிடத்து மிக்க அன்புடையவனும் சலப தரிசனனுமாகிய ஓர் செங்கோலரசன் கீர்த்தியைப்போல் நாட்கு நாள் வளர்ந்து ஐந்தாம் வயதையடையக் கண்டதந்தை வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்க, சகல கலாவிப்பன்னர்களாகி உபநயனமுஞ் செய்யப்பெற்று யௌவனதசையடைந்தகாலையில், காலக்கோயலொன்னும் மாதவரால் சூரியவர்ம, சந்திரவர்மாவென்னுமிருவரும் ஹேமப்பிரஸ்தமென்னும் நகருக்கும், நீலாவதியின் மைந்தர்களாகிய வீரயவான் முதலிய நால்வரும் இரஹுதபுரிக்கும் அரசர்களாக முடி சூட்டப்பெற்றனர்.

கன்னிகியின் புத்திரர் பதினெண்மூன்று செளரமாலி, செளரகாத்திரன், செளரமஹாபாஹு என்னும் மூவரும் தமது பிதாவாகிய சித்திரகுப்தரால் வரம்பெற்றுக் கணித வழியிற் பிரவர்த்தித்தனர். மற்றவரில் பதின்மர் தம் பிராதாக்களாய் அரசுபுரியும் சூர்யவர்மா முதலியோரிடத்து மந்திரிகளாகவும் சேனாதிபதிகளாகவுமிருந்து வாழ்ந்தனர். செளரதர்காசி, செளராம் பிகாயன், செளரவரவாணி, செளரநிகாமன், செளரபலஜீ என்னும் மற்ற ஐவரும் தங்கள் பெரிய தாயார் புத்திரர்களைப்போல் இராஜகத்தை விரும்பித் தவமேற்கொண்டார்கள்.

தவநிலை.

தேவ வித்யாதர தம்புரு கருட கந்தர்வ சித்த கின்னராதி கணங்களால் சூழப்பெற்ற பெருமை மிக்க மகமேருகிரிச் சார

லில், நவாமணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு கல்லென்றெலிந்து வரும் சோமசாகர நிரோட்டக்கரைப் புறத்தகாய், மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை கூடிய மாதவரும் யோகிகளும் வசிக்கும் சூழல்களையுடைய திவ்ய ஸ்தலத்தில், தமது தவத்தைத் தொடங்கிப் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று கடுத்தவம் புரிகின்ற பஞ்ச சௌரரின் தீரத்தை நோக்கியதிசயித்த உமாமஹேஸ்வரி பரமசிவத்துக்கறிவிக்க, அம்மூர்த்தி தமது மாயா சக்தியை எச்சரித்து அவர்கள் தவத்தைச் சோதிக்குமாடி செலுத்தினர். அக்கணமே சென்ற மாயை தனது வல்லபத்தால் பேரிடியுங்கன்மழையுமாகப் பொழிந்தும் இராஷ்டிர பைசாசாதி உருவத்தைக்காட்டிப்பேதித்தும் இவர்கள் அலக்ஷியமாயிருத்தலைக்கண்டு நானிதிவ்ய ஜகன்மோகன சுந்தரரங்கிகளாகி முன்னின்றுகொண்டு ஓ! மதனுவதாரர்களே! உங்கள் ரூபலாவணயத்தைக்கண்டு மையல்கொண்டு மனம் விண்டு மருவவந்த எங்களை ஆசைபோடு கட்டியணைத்துக் களிகூரும்; காமசுகந்தாரும்; அவ்வீன்பத்தைப் பாரும்; இப்பாமுந்தவத்தால் யாது பயன் சேரும்? மதனுவஸ்தை தீரும்; இந்தாரும் எனக் கச்சை நீக்கிக் கதித்தெழுந்த கொங்கைகளைக் காட்டிக்கொண்டு அருகில் நெருங்கவும், 'பராமுகமாய்ப் பசுமரத் தாணிபோற் றவநிலையிற்பற்றிய வுள்ளஞ்சலீபாமையை நோக்கிய மாயை வியப்புற்று "சௌரர்களே! சீராக துந்தவத்தைச் செய்கின்றமையாற் சிர்க்கணக்கராகுக" என்றாசியுகன்று பரமன்பாற் சென்று நிகழ்ந்ததுணத்தனும், சிவபரஞ்சடர் சப்த ரிஷிகளுட்சிறந்த அத்திரிமஹாரிஷியை விளித்து, "உம்மை நோக்கித் தவம்புரியும் சௌரர்கட்கு வரமளிப்பிராக" என்றேவ, அம்மாதவன் இவர்கள்முன் தோன்றி "மைந்தர்காள்! துந்தவத்திற்குவந்து வரந்தரவந்தேம்; வேண்டுவ கேண்மின்" என்றுரைப்பச் சௌரர்கள் "ஐயனே! உலகி ல்ழியாப்பொருள் புகழொன்றுமேயாம்; அதுவும், ஈகையாளர்கே எய்தலாவது; அவ்வீகையும் தனமுடையார்க்கே தக்கது: ஆதலின், யாங்கள் அரசாட்சி புரிய அபேகித்தன" மெனப் பணிந்து விக்ஞாபிக்க, முனிசிகோஷ்டர் பகர்கின்றனர். "வாரீர் சித்ரகுப்தாத்மஜஹே! மஹாகாம்பிரபுரி, கேதாரபுரி, அளகாபுரி,

நளபுரி, அம்சபுரியென்னும் ஐந்து நகரங்களையும் ஆண்டவரு
கின்ற வீரசேகரயாஜனென்னும் அரசனுக்கு எண்மர் புதல்விக
ளுள்ளார்; அவருள் ஐவரைப்பாணிக்கரசணம்புரிந்து முந்தாறு
வருடம் நீவிர் அரசாட்சிபுரிவீராக” என வரமளிக்கப்பெற்றுத்
தமது தாயாரின் சமூகத்தை நாடி வந்து கன்றுகண்ட புனிற்
ரூப்போல் மனங்ககிந்துருகும் அன்னவள் திருவடியை முடி
சூட்டித் தமது தவப்பேற்றைக் கூறலும், மக்களைப்பெற்ற பயன்
பெற்ற மங்கை அகமகிழ்ந்து கூறுவாள்: “புத்திரர்களே! வீர
சேகரயாஜனுக்கெண்மர் புத்திரிகளென்று கூறினீரன்றோ? உங்
கள் தந்தைபால் வரம்பெற்ற தமது பிரதாக்கள் மூவருக்கும்
ஏனை மூன்று கன்னிகைகளையும் மணம்புரிவிக்கப்பேசிச் சகோ
தரவாஞ்சை குன்றுது நீழிவாழ்வீராகு” என மொழிந்த
வாறே அம்மூன்று சோதரருடனும் வீரசேகரயாஜன் அரசு
வீற்றிருக்கும் இராஜதானியாகிய காம்பிரபுரிக்குச் சென்றனர்.

முடிநுதல்.

ஆகாயமளாவ வளர்ந்து* சக்கிரவாகிரிபோல் வட்டவடி
வினதாய்ப் பலவகைத் தொழிற் பொறிகளுடன் விளங்கும் மதி
லும், பாதலம் வளையிலும் ஆழந்தகன்ற அகழியும் அரசனாகப்
பெற்றுச் சுவர்க்கலோகம் பூமண்டல விசேஷ வளப்பங்களை
நோக்கவந்திருந்தாற்போல் தோன்றும் காம்பிரபுரிக்கு இவர்கள்
வருவதை முன்னதாக அத்திரிமஹரிஷியாலுணர்ந்த மன்னவன்
இரத கஜ துரக பதாதி நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழப்
பஞ்சவாத்தியங்களும் உவர்க்கடல் நாண ஒலிப்ப எதிர்சென்
றழைத்துவந்து பொற்பீடத்திருத்தி சமஸ்தோபசாரமும்புரிந்து
வந்த காரியத்தை வினாவிப் பெரிதும் மகிழ்ச்சிகொண்டு “யான்
ஆன்மகவிலிலையே என்றடைந்த வருத்தத்தை நீக்கி நீவிர் எனக்
குச்செய்த பேருபகாரம் கருணைச் செய்கையையாம்: மேலும்
உமது தவமும் பெரியதன்று, உங்களை மருகராக்கும் எம்முன்
னோ தவமே சாலச்சிறந்ததாம்” எனக்களிப்புளையாடி இன்றே
நம் நகரையலங்கரித்து முகூர்த்தம் நிச்சயித்துத் தேசதேசமன்
னருக்குத் திருமுகமனுப்புக என்று அமைச்சர்களுக்குக் காக்குபித்

தவாறே அங்க வங்க கலிங்க காஸ்மீர மகத குகுத மாளவ சாளவ முதலாகிய தேசமன்னவர்களும் தத்தம் பரிவார சகிதம் வந்து சேரவும், நிருத்த கீத அப்சரஸ்திரீகள், திக்குப்பாலகர், அஷ்ட வசக்கள், ஏனைத்தேவகணங்கள் சகலரும் எள்ளிட இடமில்லையாக வந்து நெருங்கவும், சித்திரகுப்தர் மத்னிகள் சமேதராய்வந்து வீரசேகரயாஜனுடன் அளவளவக்களிப்புற்று வீற்றிருக்குங்காலையில், விவாகப்பெண்களைச் சேடியர் அலங்கரித்து மண்டபத்திற்கேற்பிக்க சௌரர்கள் எண்மரும் மணவுடை தரித்து ஆபரணலங்கிருதராய் நகர்வலம்புரிந்து, வேதவேதியர் மந்திரபூர்வம் வளர்த்த ஹோமாத்னியும் திரிமூர்த்திகளும் சான்றாக மங்கலவாய் முழங்க நன் முகூர்த்தத்தே திரு, மாங்கல்யதாரணம் செய்து லாஜஹோமம் முதலிய சடங்குகள் முற்றும் நிறைவேற்றிப் பெரியோர்களை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்ற பின் யாவரும் வீரசேகரயாஜனால் உபசரிக்கப்பெற்றுத் தத்தம் யதாஸ்தானத்துக்குச் சென்றனர். சாம்பவி, உமாவதி, முக்திகாந்தா, மயூரகன்னிகா, மீனாவதி, தேனுகாமஹேஸ்வரி, காமிகாந்தா, இந்திரவரவாணி என்னும் எண்மரும், அஷ்டலட்சுமிகள் போல் அமைந்து தத்தம் நாயகன்மாருடன் உயிருமுடலும் போல் ஒற்றுமையுடையவர்களாய் இல்லறதர்மத்துணைவிகளாய்ச் சுகித்து வாழ்நாளில் ஓர் நாள் வீரசேகரயாஜன் மந்திரிகளுடன் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினான் : “ என் உயிருக்குறுதி பூண்ட உடல்போல் அமைந்து அளவற்ற உயகாரங்களைப் புரிந்து தேகநிழல்போல் என்னை விட்டு ஒருநணமும் நீங்காத அமைச்சர்களை! உங்கள் கருணைத் துணைகொண்டு பகையரசர்களும் முடி வணங்குமாறு செங்கோல் செலுத்திக் கீர்த்தியிலும் மிக்கவனுனைன் ; அன்றியும், ஆண்மக்கள் இல்லை என்னுங் குறை நீங்கக் குணசிரோஷ்டர்களாகிய எட்டு மருகளாயும் பெற்றேன். இனி இவ்வுலகில் யான் அபேக்ஷிக்கத்தக்க தொன்றுமில்லை. பார்த்தவைகளையும் கேட்டவைகளையும் அதுபவித்தவைகளையும் திரும்பப் பார்த்தும் கேட்டும் அதுபவித்தும் தினே தினே விருத்தாப்பியமும் வியாதிகளும் மாணமும் சமீபிப்பதை ஆழ்ந்து யோசியாமல், முன்னோர் புகன்ற சாஸ்தி

ரார்த்தங்களையறிந்தும், அநித்ய வுலகின்றன்மையைக் கண்டும் மூடர்களைப்போல் வீணைச் சுழித்துக் கோர நரகத்தில் சேர்வது விவேகிகளுக்குத் தகுதியோ? சின்னாட் சிசவாக்யும், பால்யபௌவன சேஷ்டைப்பருவமடைந்தும், பின்பு, தோல் திரைய நரம் புகள் எழுந்து தோன்ற மெலிவுற்று நரைமுதிர்ந்த வயோதிகராகின்ற ஆச்சரியம், உற்றுநோக்குவாளைப்பெற்றால் ஓரிந்திரஜால வித்தைபோலாம்! இனிச் செல்வமோ சொற்பனம்போல் அநித்ய மாயிருக்கின்றது; இவற்றாலென்னசுகம்? சாஸ்திரங்களின் துட்பக் கருத்துகளை உள்ளவா நறிதற்கேற்ற அறிவும் ஆராய்ச்சியும் பெறாமல் 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என உளறித்திரியும் அவிவேகிகள் யாதோ குழறட்டும்; விஷபாதிகளில் மனம் செல்லும்படி ஆசை தூண்டிவிடும்வரையிலும் நிர்ச்சலன சித்தமுண்டாகாதாதலின், பேராநந்தம் கிடைக்கவேமாட்டாது. ஸ்வர்க்காதி போகங்களும் ஒருகாலத்து நசித்தலால் அதுவும் ஆத்மார்த்தமாகாது. ஊன்றி நோக்கின் சமஸ்த பிராணிகளும் கர்ம வயத்ததாய்ப் பிறவியையடைகின்றன. இங்கர்மத்தை யொழித்தற்குபாயம் விருப்பும் வெறுப்புமின்றி நிஷ்காமப்பமாகக் கர்ப்பங்களைச் செய்து சல்வரார்ப்பணமாங்குதலே எனக்கொண்டு சன்மார்க்கநெறி நவமுது கடவுளை ஸ்தோதந்தரிததுத் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து அபரோகித ஞானத்தை யடைந்தோர்க்கே மோகநரகம் லபிக்கும்; இவ்வாறு மோகநடைவழி மனிதப் பிறவி பெற்றதற்குப் பயன். இவ்வுண்மை யறியாதோர் எலும் பைக்கடித்தலால் வரும் தன் பல்லிரத்தத்தை அவ்வென்பினின் று வருவதாக நினைத்துக் கவிக்கும் தாழ்ந்த மிருகத்தோடொப்பர். என்னோடெதிர்த்த சத்துருக்களேவென்று கிரத்திவஹித்த யான் என்னுள்ளத்துக் குடி கொண்ட காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியமென்னும் ஆறு பகைவர்களையும் ஜயித்து மோகநிலோகத்தை எனதாகக் கைக்கொள்ளக்கருகித் துறவு பூணவிருப்பதால் நீவிர் இதனைமருது விடைகொடுப்பதுடன் என் மருகனாயும் என்போலவே நினைத்துச் சகாயம் புரிகீர்க ளாக ” என்னும் அரசனுட்குறிப்பையுணர்ந்து “விவேகிகளின் மேலான இயற்கை இதுவே; உமது மருகர்கள் உம்மைவிடவல்ல

வர்களாய் இம்மாதிலம் புரக்கும் செங்கோன் மன்னோ ஆயினும், தங்களைப் பிரிகின்றோமென்னும் எண்ணமொன்று எம்முள்ளத் தைத் துளையாற்றிது” எனக் கவலையுடன் மொழியக்கேட்ட நிருபன், “சேர்க்கை, பழக்கம், உணர்ச்சியொத்தல் என்னும் சிநேக வறுப்புக்கள் மூன்றில் உணர்ச்சியொத்தலொன்றே பிரதானம் ஆதலால், எங்கிருப்பினும் நமது சிநேகம் அன்போடு கலந்து நன்கு நிலவுமெனக்கூறிக் கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களால் மஞ்சளமாட்டி, அத்திரி மஹரிஷிபால் வரம்பெற்ற பஞ்ச சௌரருக்கும் நன் முகூர்த்தத்தே கீர்டஞ்சுட்டி. ஆசீர்வதித்து மகிழ்வுடன் அவர்களை ஏகாந்த ஸ்தானத்திற்குட்டுக் கொண்டுபோய் அரசநீதி கூறத்தேடங்கி “விற்பன்னர்களே! அநந்தம் சாஸ்திரங்கள் பயின்றும் அவற்றின் உண்மைகளை உலகவியற்கைகளுடன் சம்பந்தப்படுத்தி அறியும் அதுபவம் பெறுவிடிற் பயன்கொடா. மது முதலியன உண்பதாலும், திகைப்பூடுபோல்வன ஸ்பரிசித்தலாலும் மனிதர் புத்தியை மயக்குதல் போலத் திரவியமும் காண்போர் புத்தியை மாற்றும் சக்தி பொருந்தியது. அச்செல்வம் அஸ்திரமானதென்று பெரியோர்களுள்ளத்திற் பதிந்திருக்குமாதலாற் பொருள்பெற்ற நிமிஷமுதல் கீர்த்திக்குரிய மனோபகாரங்களைச் செய்து பயன் பெறுவார்கள். யௌவனமும் அழகும் அரசாட்சியும் தனித்தனியுடைபார்க்குக் கர்வத்தால் பலநீங்குகளுண்டாமெனின், அம்மூன்றுமுடையார்க்கு வருவனவற்றையுணர்ந்து கொள்ளுங்கள். மரக்களைகளும்ன்றோ பழம் நிறையுந்தோறும் தலைவணங்குகின்றன. ஆண்சிங்கம் போல்பவர்களே! அரசாட்சியை ஒரு தேராகவும் நற்குண அமைச்சர்களை அச்சாணியாகவும் உவமிக்கலாம்; ஆதலால் எப்போதும் விவேகஞ்ஞான மந்திரிகள் சொல்லுங்கொஞ்சொல்லையும் இன்பமாக ஏற்று, எதிரிகளின் பலாபலம், ஸ்தானபலம், காலபலங்களை ஆராய்ந்து காரியத்தைத் தொடங்கிச் சைனியத்தைப் பெருக்கிக் குடிகளின் நன்மையில் கண்ணுங்கருத்தும் வைத்துச் செங்கோலரசரென்னும் அழியாப்பெயர் படைப்பீர்களாக. குடிகள் கஷ்டமுற வரிவாங்குங் கொடிய அரசன் எத்துணை பலசாலியாயினும் சிக்கிரம் தேடுன்பன்;

நியாயவழியிற் சிறிது தவநிலம் நரகத்தில் மூழ்குவன். அரசன் என்பவன் எத்தகையன்? பிரஜைகளுக்குற்ற அடிமைத் தொழில் புரிந்து அவர்கள் தரும் கைக்கூலியால் ஜீவிக்கின்ற ஒரு தொண்டனேயன்றி அவனுக்குளதாம் பெருமை யாது? பெருமையெல்லாம் அவனது உபகாரகுணத்தினாலேயாகின்றது. உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தவர்கள் சாம் பேத தான தண்டமென்னும் சதுர்விதோபாயங்களைச் சமயாதுசாரம் அதுஷ்டித்துக் கீர்த்தியின் மீதே கண்வைத்துத் தம்முயிர்போல் மன்னுயிரையும் பாவித்தொழுகுவர். அரசனாவது வெகு துர்லபம் ஆகையால், உலகத்தை நெடுங்காலம் தவம் புரிந்துபெற்ற ஓராண்மகவைப்போல் பாதுகாத்தல் வேண்டும். சைன்ய பலத்தினும் தனது பிரஜைகளின் நன்குமதிப்பே அரசனுக்கு வெற்றி தருவது” என இராஜ நீதிகளையுரைத்துத் தவவழியிற் சென்றான். பஞ்ச சௌரர்களும் தம் பிரதாக்களையும் உடன்கொண்டு அப் பூமியை அரசாண்டு வருங்கால் ஒவ்வொருவர்க்கும் எண்மராக அறுபத்து நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுக்கு ஞானமுநிவர் குலகுருவாகவிருந்து வேதசாஸ்திர புராணேதி காசங்களை ஐயந்திரிபின்றுணர்த்தினர்.

குலநேறி நிறுவதல்.

ஞானமுநிவர் பின்னும் அம்மைந்தர்க்கு நான்காம்வேதமாகிய அதர்வணத்துச் சூரியசாகைச் சௌரமான சூத்திரவிதிகளை உரிமையாற்கைக்கொள்ளுமாறுபதேசித்து அவ்வாறே அவர்கள் நடந்துவருங்காலத்தில், ஆபஸ்தம்பர், ஆஸ்வலாயனர், திராஹ்மயாயனர், காத்யாயனர், போதாயனர், வைகானசர் என்னும் ஆறு முநிவரும் ஞானமஹரிஷி பால்வந்து எமது சூத்திரங்களை இச் சௌரரும் கைக்கொள்ளச் செய்கவென, ஞான மாதவர் சொல்வார்: “ருக் முதலிய மூன்று வேதங்களிலும் ஸ்லோக சாகாபாசங்களில் வேற்றுமையிருத்தல்போல அதர்வணத்திலும் சூரிய நாமத்தால் சூட்டப்பெற்ற பதினெட்டுக் கண்டங்களையுடைய சாகை யிருக்கின்றது. அதனையும் சௌரமானசூத்திரத்தையும் முன்னமே சூரியபகவான் தன் புத்திரராகிய சித்திரகுப்தருக்குக் கொடுத்துதிருப்பதால் அவரது குல புத்திரர்களாகிய இவர்

கட்கும் அது உரிமை பெற்றுள்ளது; ஆயினும், உங்கள் வட்குத்திரங்களையும் சௌரமான விதிப்பிரகாரம் இவர்கள் ஆமோதித்து ஸ்வதர்ம கர்மாதுஷ்டானபரராய்வாழ்க” என்றிருந்த வண்ணமே அச்சுத்திரங்களைத் தழுவி யொழுகுவாராயினர். இவர்கள் அதுசரிக்கவேண்டிய சோடசக்ரியைகளையும் இன்ன தென ஞானமஹரிஷி வரையறுத்தனர். அவற்றைச் சீர்குருணிக புராண அதுபந்தத்தில் காண்க. இவ்வறுபத்து நால்வரும் திருக்கேதாரத்தில் புலஸ்தியமஹரிஷிகோத்திரமும் போதாயன குத்திரமும் படைத்த சோமயாஜவேதிபராம் சங்கரசோமயாஜ ரது புதல்விகள் அறுபத்து நால்வரையும் மணம் புரிந்து கக மாய் வாழ்ந்தனர்.

காஞ்சி புதல்.

“தெண்ணீர் வயற் றெண்டநன்னாடு சான்றோருடைத்து” என மூதாட்டியாற் புதழப் பெற்றதும், கல்வியும், செல்வமும் வாய்ந்த மஹனீயர்களின் வாசஸ்தானமானதுமாகிய தொண்ட மண்டலத்திற் காஞ்சிபுரம் என்பது, புவிமகளின் இடையிலொ ளிவிட்டிலங்கும் * காஞ்சியே போல்வது. ஸ்ரீஏகாம்பர நாதர் காமாட்சியம்மையின் முலைச்சுவடுபொலியும் புயத்துடன் காட்சி தருவதும், பல அற்புதங்களைப்படைத்ததும், சொன்னவண்ணஞ் செய்தபெருமான் திருமழிசையாழ்வாரன்புக்கெளிவந்திரங்கிய ஸ்தலமாவதும், ‘நகரீஷு காஞ்சி’ எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்று முக்திக்ஷேத்திரம் ஏழனுள் ஒன்றாகியதும் அத்தியயதேசமே யென்னில் அதன்பெருமை நம்மாற் சொல்லத்தக்கதோ? இந்நக ரில், மதுநெறிதவறுது அரசுபுரியும் சென்னிச் சோழனென்னும் வேந்தன் ஒருநாள் வேடர்குழாத்துடன் இமாசலம் வரையிலும் போய் வேட்டையாடிக் களைப்புற்றுப் பசியால்மெலிந்து அங் குள்ள சஞ்சலமஹரிஷியின் ஆசிரமத்தையடைந்து பசிரோய் தணிக்குமாறு பிரார்த்திப்ப, அம்முநீந்திரர் தமது மணியாரம் மாங்கனி என்பாள்பாலுள்ள அக்ஷயபாத்திரத்தினிலே வட்டருசி யோடுகூடிய போஜனமிட்டுபசரிக்கவுண்டு, அம்மஹரிஷியின் பா தத்திற் பணிந்து பலவாறு துதித்து ஓர்மொழி பகர்வானாயினன் :

* மாதரிடையிலணியும் இருகோவைமணி.

“முறிவர்ய! இப்பாத்திரம் ஈஷணத்திரயாபேஷையற்ற வுமக்
தேன்? எனக்களிப்பீபோல் என்னை நாடிவரும் பல்லோர்க்கும்
அன்னமளித்து உமது பெரும்புகழை வளர்த்துவருவேன்” என
மொழிவதுகேட்டு ஆசைக்கோரளவில்லை என்பது கருதி நகைத்
துச் சஞ்சலமஹரிஷி உரைப்பார்: “வாராய் வேந்தே! கதிராப்
தியைத் தேவர்கள் கடைந்த ஊலத்தே பிறந்த வடவாமுகாக்
கினியே யுருவாகி யுதித்த இவனோடு தோன்றிய இவ்வகைய
பாத்திரம் பிறர்க்குத் தரத்தக்கதன்று; எட்டாக்கனிக்குக் கொட்
டாவிட்டாவதென்ன? செல்வாயாக” என, மன்னவன் கோபதிப்
தனாகி இதனைக் கைக்கொண்டன்றிச் செல்வேனல்லேன் என்னும்
ஹடத்தால் வில்லில் கூரிய பாணங்களை அதுசந்தித்து அம்
மாதவன் மீது பிரயோகிக்க, முறிபுங்கவர் பொறாராய், நெருப்
பெழவிழித்து மனையானைக் குறிப்பால் நோக்க, அவன் பெருஞ்
சினமுற்று வடவாமுகாக்கினி உருவங்கொண்டு அரசனைச் சேன
சமுகத்துடன் வளைந்து தகிக்கலுற்றனன். அக்காலாக்கினியின்
கொடுமைக்கஞ்சி உயிர் பிழைத்தால்போதும் என வினாந்தோடி
வேறோராதரவுங்காணாது இன்றே நமக்கு மரணநாள் என்னு
நம்பிக்கையால் வருந்தும் மன்னவன்முன் அவ்விடத்துத் திருக்
கோவில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமஹாஇலக்குமி பிர
சன்னமாய் “அரசு! அஞ்சேல்! வசிஷ்டரால் விஸ்வாமித்திரர்
பட்ட கஷ்டத்திற்கு இரண்டாவதாக இத்துன்பத்தை நின்
னெண்ணம் வருவித்தது; ஆசையால் வரும் அநர்த்தங்களை
அதுபவித்தனையன்றோ? இத்தீயின் வெம்மை யாரோனும் தவ
சிரோஷ்டரால் நீங்குந்துணையும் என்னுலயத்துள் இருப்பாயாக”
என்றிட்டுக்கொண்டுபோகச் சேனாதிபர் நம் அண்ணலுக்கரு
ளும் அருந்தவர் யாவர்? எனத் திகைப்புற்றுக் கானகமெங்குந்
தேடி ஞானமுறிவரைக் கண்ணுற்றுச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்
புரிந்து நிகழ்ந்தன கூறிக் குறையிரப்ப, முறிவர் உடன்பட்
டுத்தம் தபோபலத்தாற் பெருமழை பெய்வித்து அவ்வடவைத்
தியின் வெப்பத்தை நிவர்த்திசெய்து அரசனைக் கருணைகூர்ந்து
ஆசீர்வதிக்க, “பிராண சங்கடத்தினின்று நீக்கிப் புனர் ஜன்மம்
தந்த புருஷோத்தமமோ! தங்கள் உபகாரத்துக்குப் பிரதியுப

காரம் யாதுளது ? தங்கள் திருவடிக்கமலங்களைச் சதாசேவித்
தலே அடியேன் செய்யும் சிரிய கைம்மாறு ஆதலின், என்னைத்
தன்பனாக்க எனது நகரமாம் காஞ்சிபுரிக்குத் தேவரீர் எழுந்
தருள்க ” எனக்கூறும் நிருபனை அன்புடன் கடாகூறித்து, “சூரிய
வம்சத்தோன்றலே ! யாங்கள் இல்லறம் இழிவென அகன்று
ஆரண்யத்தில் காய்கனி கந்தமூலாதிசுனைப் பிச்சிநுமளவுண்டு
வசித்து வினையின் வந்ததும் வினைக்கு வினைவாயதுமான இவ்
வுடற்கமை என்று கழிந்து பிராரப்தம் தொடியுமோ ? என்றெ
திர் நோக்கி யிருப்போமாதலின், எமக்கு நகரவாசம் நகரவாச
சமானமே ” என மறுக்கவும் கேளாது “ஐயனே ! என்னை நன்றி
கொன்ற பாவத்தின் கையிலொப்பிவிப்பது நலமன்று ; இப்பா
தங்களை அடியனேற்குற்றதுணை ” எனத் திருவடிகளைப் பற்
றிக்கொண்டு விம்மியழுவதை நோக்கிய முநிபுங்கவர் சற்றூலோ
சித்து “ஒன்றுரைக்கின்றோம் கேள் ; என் மாணாக்கர்களும்,
அணுத்தனையும் கணிதம் விடாத ஆண்மையோரும், அளவற்ற
கலைஞானக் கடலை நாவாற் பருகித் தேக்கடுவோரும், சூரியன்
மரபில் சித்திரகுப்த பெளந்திரரும் ஆகிய கருணிகர் அறுபா
னல்வருளர் ; அவர்களை எம்மைப்போற் பாவித்து, எனக்குச்
செய்யவிருக்கும் சமஸ்த வபகாரங்கனையும் அவர்கட்குச் செய்
வையாயின் அஃதே சாலும் ” என, அரசன் அதற்குடம்பட்ட
தால் அவ்வறுபானால்வனையும் தூதுவரால் அழைப்பித்து நடந்
தவற்றைக் கூறி அவர்களுடன் ஞானமாதவனும், அரசனும்
பரிவாரசகிதம் காஞ்சிநகர் புழுந்து ஸ்ரீகாமாட்சியம்மை ஏகாம்ப
ரோசரனையும், திருவெஃகா முதலிய திருப்பத்திகளில் ஸ்ரீமஹா
விஷ்ணுவையும் சேவித்துக்கொண்டு அந்நாட்டிலும் சோழமண்
டலத்துமுள்ள மற்ற சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்கண் முற்றும்
தரிசித்துத் திரும்பிக் காஞ்சி நகர் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆதினம் நல்கல்.

பின்பு சென்னிமன்னவன் ஞான மஹரிஷியை நோக்கி
இச்சீர்கருணிகர் அறுபத்து நால்வருக்கும் எனது தேசத்தில்
அறுபத்து நான்கு ஆதின அக்ராரங்களும், உபகிராமம், மானி

யம், கணக்கெழுதுந்தொழிலும், மந்திரி சம்பிரதி முதலாம் உத்
யோகங்களும் கொடுக்கக் கருதுகின்றேனென்று விண்ணப்பித்து
முதன் மந்திரியாகிய துலாபாரமண்டபம் கனகராயனா அழைத்
துப் பாஷியாற்றின் இருகளைப் புறங்கலிலுமுள்ள ஆதியூர் முத
லீய அறுபத்து நான்கு நகரங்களையும் செப்பேட்டுச் சாசன
பூர்வம் இவர்கட்குத் தருகவென்றாக்கூபிக்க, அவ்வாறே சாஸீ
வாஹன சகாப்தம் கூடல் தந்தனர். காஞ்சி நகரத்திற் குடியே
றிய அக்காலத்தில் அங்கே கருணிகர்க்கமைத்த சித்திரகுப்தரா
லயமும், திருத்தணிகையில் சரவணப்பொய்கைக்கு வடபாரிசத்
தில் கருணிகர் மண்டபமும், சமாதியும் இன்னும் சிறப்போடு
விளங்குகின்றன. சென்னிச்சோழனுதவிய அறுபத்து நான்கு
தலைக்கிராமங்களும் அவற்றிற்குரிய கோத்திரத்தார்களின் ரூத்
திரமின்னது உபக்கிராமங்களித்தனை யென்பதும் பின்வரும்
ஜாபிதாவினால் அறியலாகும்.

இவ்வகை ஆதீனம்பெற்ற கருணிகர்களைத் தன் சமூகத்தில்
எற்ற உத்தியோகத்திலமர்த்திப் பகஷ்த்துடன் பநாமரித்துவரும்
மன்னவனுக்கு இவர்களின் வம்சாவளியைவிளக்கி, இவர்கட்கு
மேருமலை, சுங்கநதி, காமபீலி நாடு, ஓதனபுரநகர், தாமரை
மாலை, பச்சைக்குதினா, வெள்ளையாணை, அன்னத்துவசம், வேத
முரசு, கருணிகராணை என்பவற்றைத் தசாங்கமாகத் தந்து,
ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி யுத்தரவு இம்மேம்பாட்டுக்குக் காரணமாயிற்
றதலால் அத்தேவியைப் பொதுவில் குல தெய்வமாகக்கொள்க
வென்று ஆக்ஞாபித்து ஆரீர்வதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு
ஞானமுநிவர் தமதிருக்கையெய்தினர்.

பிற்கால சரித்திரம்.

ஸ்ரீகருணிகர் இவ்விதம் வாழ்ந்திருக்கும் நாளில் அத்துண்
டர தேயத்தில் ஓர் துர்க்காதேவி கொள்ளையாடியாக ஆவிப்ப
வித்து பிரஜைகளை நலிவு செய்வதனால் நாடு பாழ்படுவதை
யறிந்த அரசன் மந்திரிகளுடன் யோசித்து மாந்தரீக சாஸ்திர
விற்பன்னர் யானோனும் இத்துர்க்கையைப் பரிகரிப்பாராயின்
அவர்கட்குத் தக்க சன்மானம் தரப்படுமென்று விளம்பரஞ்

செய்ய, எழுவர் கருணீகர் துணிந்து தம்மால் அவ்வாறு செய்ய இயலுமென்று கூறிச்சென்று அதர்வணவேதப் பிரயோகத் தால் தூர்க்காதேவியின் காலிற் சரடு பூட்டி விலங்கிட்டனர். அத்துர்க்கையின்பயம் எவ்வெவ்ஜரில் தவிர்ந்ததாக ஏற்படுமோ அவ்வூர்களிலெல்லாம் இவர்கட்கு மான்யமும் வேண்டிய திரவியமும் வழங்கி இராஜன் நன்குமதித்தனன். 'தன்னை விலங்கு பூட்டியதால் துர்க்கை சினந்து "கருணீகர்களே! நீவிர் தெய்வமாகிய என்னை மதிபாது செய்த இச்செய்கை நுமது பிராம்ஹணத்துவத்தாலன்றோ நிகழ்ந்தது; ஆனது பற்றிச் சூதாத்வமெய்துக நுங்குலம்" எனச்சபிக்க, "ஹே! தூர்க்காப்! நின் சாபத்தை அஞ்சி நின்னை விடுவிப்போமென்று சொப்பனத்தும் நினையாதே" என இவர்களில் மூவர் மொழிந்து செல்ல ஏனை நால்வர் வணக்கத்தோடு "அம்மணீ! இச்சாப விமோசனகாலஞ் சாற்றுக" எனலும், யாமனை சினந்தணிந்து "ஆயிரவருடங்கட்குப் பின் இச்சாபம் தும்மை விட்டொழியும்" என்று செப்பினள்.

இச்செய்தி தெரிந்து அரசன், இந்நால்வரின் வம்சாபிமான குணத்தை மெய்ச்சி ஒருவரைத்தன் முதன் மந்திரியாகவும் மற்றொருவரைத் தனகர்த்தராகவும் இன்னொருவரைத் தர்மபரிபாலன கர்த்தராகவும் பின்னொருவரைப் பிராம்ஹணனாயும் அவர்களுது யக்ஞ கார்யாதினையும் மேல் விசாரணை புரிபவராகவும் நியமித்தனன். மற்றொருநாள் தன தேசவாஸங்களைப் பார்த்து, வரும்பொருட்டு அரசன் புறப்பட்டு உத்திரமேரூரிலிருக்கும் கருணிகரின் அரண்மனைப் புறத்தே நின்று இம்மாளிகையிலிருப்பவர் யானென வினாவித் துர்க்கைக்கு விலங்கிட்டவருள் ஒருவராம் இவ்வொன்றறிந்து அவனை இங்கழையின் எனத் தூதர் சென்றுவைத்ததற்கு அக்கருணீகர் மமதையுடன் "அகாலத்தில் அரசனுக்கு இங்கு யாதுகாரியம் செல்க" வென்ற வார்த்தை கேட்டுக் கடுங்கோபமடைந்து "இம்மாளிகையை இடித்துநிரவிக்குளமாக்கி அவனையும் பிடித்துச் சிறையிடுக" என்றாக்கோசமாக மொழிந்து செல்ல, 'அவ்வாறே ஏவலர் செய்தனர்.' பின்னும்

இக்கருணீகர்க்குள்ள கர்வம், துர்க்கையைப் மன்னிப்புக்கே ளாத ஏனை இருவர்க்குமிருக்கும்ல்லவாவென்று கருதி அவர்க ளும் என் நாட்டில் கணிதத்தொழில் புரியக்கூடாதென்று கட் டனையிட்டு அம்முனரின் ஆதின உரிமை யுத்தேயாகங்களைத் தன் பால் மந்திரியாகவிருக்கும் கருணீகர் குமாரனும் சோழப்பிரியன் என்பவனுக்கும், தளகர்த்தன் மகனும் சர்வப்பிரியனுக்கும், தர்ம பரிபாலன கர்த்தன் புதல்வனும் தர்மப் பிரியனுக்கும், வேத விசாரணாதிபன் புத்திரனும் மஹாஜனப் பிரியனுக்கும் கொடுத் தனன்.

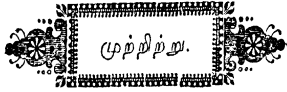
சென்னிச்சோழன் திரும்பிக் காஞ்சிக்கு வந்தபின், சிறைப் பட்ட மூன்று கருணீகரும் முறையிட்டு மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டதால் மனமிதங்கி நீங்கள் உமது மந்திரஜப மமதையால் எம்மை அவமதித்தீர்கள் ஆதலின் உம்முடைய ஆதினத்தை நீக் கினோம். அத்தூர்க்காதேவி பந்தனத்திற்காக வழங்கிய மானி யத்தைக்கொண்டு ஜீவிப்பீர்களாக எனச் சிறை விடுத்தனன். துர்க்கையைக் காலிற் சரடுபூட்டி விலங்கிட்ட காரணம் பற்றி அவ்வேழு கோத்திரத்தாரும் சரட்டுக்கருணீகர் எனப் பட்ட னர். இவ்வறுபத்து நான்கு அகரங்களைப் பின் வந்த அரசர் மேல்நாடு கீழ்நாடு எனப் பகுத்தமையால் அப்பிரிவுகளிலிருந் தோர் மேல்நாட்டுக் கருணீகர், கீழ்நாட்டுக் கருணீகரென இருதிறப்பட்டனர்.

பின் ஓர் காலத்து மேல்நாட்டார் வகுப்பைச்சார்ந்த சில கருணீகமாதர்கள் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துவர அவர்களை வழிவிற்தண்ட அரசன் “நீங்கள் எவ்வூரிலிருப்பவர்கள்?” என்று வினாவ, அம்மங்கையர் அரசனோடு பேச வெட்கித் தங்கள் வம்ச மின்னதெனக் கைஜாடைசெய்ய, இவர்களிவ்வாறு செய்த கார ணம் யாதென மந்திரியைக்கேட்க, அவன், இவர்கள் கைகாட்டிக் கருணீகர் என்று செப்பினன். அதேகாரணமாகக் கைகாட்டிக் கருணீகரெனச் சிலர் பெயர் பெற்றனர்.

சீர்கருணிக வம்சப்பிரபாவம்.

இக்கருணிக வம்சப் பிரபாவம் முன்னோர்களால் உடைக்கப் பட்டபடியே குருங்குக் கூறுகின்றோம். இன்னம்பூரில் சிவாலயக்கணக்கராய ஒருவரின் கணக்கில் தப்பிதம் கண்டு அரசன் உறுக்கி விசாரிக்கப் பரமசிவமே ஓர் கருணிகச்சிறுவராய் வந்து ஏற்ற சமாதானங்கூறி அக்கருணிகரை இரகசிக்கனர் என இன்னம்பூர்ப் புராணம் மொழிகின்றது. கடைச்சங்கப் புலவருட் டலைவராம் நக்கிரரும், மணிமேகலை என்னும் தமிழ்ப்பெருங்காப் பிய ஆசிரியராம் சீத்தலைச் சாத்தரும், அறுபான் முன்று சிவனடியாருள் ஒருவராம் குலச்சிறையாரும் இம்மரபினரே என நமது புராணம் கூறுகின்றது. இவ்வம்சத்தலைவர் சித்திரகுப்த ராதலின் அவரது ஜபநதியாகிய சித்திரபூர்ணிமை எல்லாக் குலத்தினரைப் பார்க்கினும் நமக்குரிய விசேட விரதமாகின்றது. அக்காலத்தில் ஓலை எழுத்காணிரதிகம் சித்திரகுப்தரைப் பிரதமை யிலக்கி ஆவாகனித்துப்பூஜித்து நவதான்யம், பாதுகை, குடை, தானமுதவி பிராம்ஹணருக்கு அன்னதானத் தந்து வழிபடுவோர்கள் அக்கடவுள் கிருபையால் யம தண்டனையி னின்றும் நிவர்த்திக்கப் பெறுவர். கருணிகர் எழுதுந் தொழி லாந் பின்னேப்பட்டம் பெறமுற்போல் விராயகரும் பாரத கதை யை எழுதி அப்பெயரை ரூடினர். கருணிகமொடுக்கும் எழுத் தாணியே உலகினர்க்குறுதிதநம் பெரும படையாகும். கட லினளவறிதது கப்பலோட்டுவர் மீகாமர்; கலைநாற் கடலினள வுணர்ந்து உலக வியல்பை நடத்தலால் இவர்களையும் கலாசாகர மீகாமரென்னலாமே! சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னுண்டாகிய வலங்கை இடங்கைச் சாதி விவோதத்தில் அரசரும் அந்தண ரும் போலத் தாமும் பொதுவாக நின்றோர் இம்மரபினரே! இவர்களின் கணக்கில் ஞாபகார்த்தம் கட்டப்படும் சிறுகயிறு உலக மாதர்களின் திருமாங்கல்யக் கயிறென்னலாம்! இவர்க ளெழுதும் ஏட்டால் யாவர்புகழும் அடங்குமாயினும் இவர்கள் புகழை, எழுதப்புகின் ஏடிடங் கொள்ளுமோ? செய்ந்நன்றி டறவாமை, தம்மோடெதிர்த்தோர்க்கு எய்தும் இடர்கண்டிர்ங்

கல், சத்துருக்களின் பலாபலமறிந்து பகை நீக்கல் முதலிய சுபாவ குணத்தினால் மேம்படுவோரும் இக்கருணைகடோ. இன்ன பல பெருமை வாய்ந்த ஸ்ரீகருணைகவம்சத்தினர் யாவரும் தத்தம் குல தர்மநெறி விடாது பல்லாழிகாலம் வாழ்க. சுபம், சுபம், சுபம்.

பின்வரும் கோத்திரத்திற் சிலர் வகுப்புகள்.

1. ஆதியூர்—இளம்போதழகியார்.
2. காட்டேர்—அப்பாண்டார்.
3. மகேந்திரபாடி—வாரசின்னார்.
4. பெருமுளசை—நாயகனார்.
5. கோழிப்பதாகை—நாகதேவர்.

வை இப்பிராந்தங்களிலுள்ள ஊஞ்சல் பாட்டிற் கண்டவை.

**ஆதீனச் சருக்கத்திற்கண்டபடி பூரீகருணீக வம்ஸத்தவர்
களின் கோத்திர குத்திராதிகளின் ஜாப்தா.**

வரிசை நெம்பர்.	அக்ராரப் பெயர்.	உப இரா மங்கள்.	கோத்திரங்கள்	குத்திரங் கள்.	வேதங்கள்
1	ஆதியூர்	64	அத்திரி மஹாரிஷி ..	ஆபஸ்தம்பம்.	யஜுர் வேதம்.
2	பூரீபுருஷமங்கலம் ...	32	அலாசல மஹரிஷி ..		
3	'பெரும்பூதூர் ...	120	காத்யாயன மஹரிஷி ..		
4	கொற்றம்பாவை ...	32	நிராக மஹரிஷி ..		
5	வெண்குளத்தூர் ...	64	அஞ்சலி மஹரிஷி ...		
6	உத்திரம் பேரூர் ...	80	அகத்திய மஹரிஷி ..		
7	வடமதுரை	32	குரவ மஹரிஷி ...		
8	புதுப்பாகை	64	வகிர்த மஹரிஷி ..		
9	மணிமங்கலம் ..	80	ஆங்கிரச மஹரிஷி ..		
10	சோமங்கலம் ..	64	அஷ்டகோண மஹரிஷி		
	ஆக அக்ராரம் 10-க்கு	632	கோத்திரம் 10.	1	1
1	புலிப்பாகை	62	வியாக்கிரமபாத மஹரிஷி	ஆஸ்வலாயனம்.	ருக் தே தப.
2	சதுர்வேதமங்கலம் ..	488	வாமதேவ மஹரிஷி ..		
3	தினையனேரி... ..	64	பிருகு மஹரிஷி ...		
4	மெதுலூர்	32	பிருக்கி மஹரிஷி ...		
5	புண்ணியம்	64	கௌதம மஹரிஷி ...		

வரிசை நெயர்.	அக்ராரப் பெயர்.	உபகிர மங்கள்.	கோத்திரங்கள்.	ருத்திரங் கள்.	வெந்நங்கள்
6	வேப்பத்தூர் ..	64	அருளாள மஹரிஷி ..	ஆஸ்வலாயனம்.	ருக்வேதம்.
7	நின்றலூர் * ...	64	துன்முத மஹரிஷி ..		
8	போளியூர் ...	80	பராசர மஹரிஷி ..		
9	ஆற்றுப்பாறை ...	32	சிறுவ மஹரிஷி ..		
10	சோமட்டை ...	32	ஆதிமுனி ரிஷி ..		
11	கோயம் பேறூர் ...	108	தூருவாச மஹரிஷி ..		
ஆக அக்ராரம் 11-க்கு		1090	கோத்திரம் 11.	1	1
1	வானவன்மாதேவி ..	32	வேதவியாசமஹரிஷி ..	திராஷ்டயாயனம்.	சாமவேதம்.
2	வாயலூர் ...	32	பாதலோசன மஹரிஷி ..		
3	காவணிமங்கலம் ...	64	சனற்குமார மஹரிஷி ..		
4	நெல்வாயல் ...	108	சமதக்கினி மஹரிஷி ..		
5	திருவெண்ணெய்நல்லூர்	80	சல்ய மஹரிஷி ...		
6	வல்லம் ...	32	திவ்யாங்க மஹரிஷி ..		
7	வேளூர் ...	32	சீரமுனி ...		
8	நெல்வேளைச்சேரி ...	32	கலிப மஹரிஷி ...		
9	நென்மேலி ...	32	கௌட மஹரிஷி ..		
10	பையலூர் ...	32	செய மஹரிஷி ...		
11	பரமேஸ்வரமங்கலம் ...	32	பதஞ்சலி ...		
ஆக அக்ராரம் 11-க்கு		508	கோத்திரம் 11.	1	1

அக்ரார, கோத்திர, குத்திர ஜாபிதா. ௨௭௧

செரிசை சேம்பர்.	அக்ராரப் பெயர்.	உப கிராமம்.	கோத்திரங்கள்.	குத்திரங் கள்.	வேதங்கள்.
1	திருநின் தலூர்	120	மு. சி. ரேசு மஹரிஷி	போதாயனம்.	சாமவேதம்.
2	சேரியூர் ...	64	சிவபொகமஹரிஷி		
3	புல்வேளூர் ...	32	சுகரிஷி		
4	பருத்தூர் ...	32	புயங்க மஹரிஷி		
5	மாகேத்திரபாடி	120	காசிபரிஷி		
6	இலேக்காட்டூர்	64	குத்திரிஷி		
7	பட்டாலம் ...	80	கோமுகி		
8	ஆதம்பாளை ...	200	நாரத மஹரிஷி		
9	உத்திரன் மேலூர்	64	விசுவாமித்திர மஹரிஷி		
10	நல்லூர் ...	120	மீனவ மஹரிஷி		
11	கோழிப்பதானை	80	பரத்துவாச மஹரிஷி		
ஆக அக்ரகாரம் 11-க்கு		976	கோத்திரம் 11.	1	1
1	பெருமுளசை	64	கபில மஹரிஷி	காத்யாயனம்.	அதர்வண வேதம்.
2	வளவன்மாதேவி	32	கண்ணுவ மஹரிஷி		
3	மூதூர் ...	80	லாடமாமுந்		
4	கோலூர் ...	120	புஷ்பதத்த மஹரிஷி		
5	காமன்புல்குடி	32	உலேக்கோட்டு மஹரிஷி		
6	களத்தூர் ...	64	சத்தியமஹரிஷி		

வரிசை நெம்பர்.	அக்ராரப் பெயர்.	உபகிராமங்கள்.	கோத்திரங்கள்.	கோத்திரங்கள்.	கோத்திரங்கள்.
7	இன்னம்தூர் ...	32	புகல மஹரிஷி ...	காத்தியாயனம்.	அதர்வண வேதம்.
8	திருமழிசை ...	120	பிரியவாக்கிய மஹரிஷி ...		
9	கடரம் ...	64	உளோம மஹரிஷி ...		
10	தினைப்பெரும்பாக்கம்	32	சிவமித்திர மஹரிஷி ...		
11	காட்டீர் ...	32	கமண்டல மஹரிஷி ..		
ஆக அக்ராரம் 11 க்கு		672	கோத்திரம் 11.	1	1
1	பல்லாபுரம் ...	120	சனக மஹரிஷி ..	வைகாணசம்.	அதர்வண வேதம்.
2	ஆழார் ...	64	நகி மஹரிஷி ...		
3	வெள்ளச்சேறை ...	32	மாதவ மஹரிஷி ...		
4	மாங்காடு ...	64	விண்ட முனி ...		
5	உக்கம் ...	80	வசிட்ட மஹரிஷி ...		
6	காயாறு ...	80	மார்க்கண்ட மஹரிஷி ...		
7	வெள்வலூர் ...	120	மநமுனி ...		
8	திருமயிலை ...	62	வால்மீக மஹரிஷி ...		
9	ஆமிதாசல்லூர் ..	120	தேவ முனி ...		
10	மதுராந்தகம்...	80	மரீசி மஹரிஷி ...		
ஆக அக்ராரம் 10.க்கு		820	கோத்திரம் 10.	1	1

ஆக அக்ராரம் 64-க்கு உபகிராமங்கள் 4,698, கோத்திரம் 64, கோத்திரம் 6, வேதம் 4.

